

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMY HARMON

TERSYÜZ

USA TODAY BESTSELLER

YABANCI

Tersyüz

Özgün Adı | *Making Faces*

Amy Harmon

YABANCI

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin

Düzeltili | Gizem Sert

Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç

Grafik Uygulama | Kübra Tekeli

Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

Kapak Görseli | fotolia.com

1. Baskı, Aralık 2014, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-22-7

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2014

© Yabancı Yayınları, 2014

© Amy Harmon, 2013

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Amy Harmon

TERSYÜZ

Çeviren

Arzu Altınanıt

Roos Ailesi için-
David, Angie, Aaron, Garrett ve Cameron

Tek başımayım,
Ama hâlâ biriyim.
Her şeyi yapamam,
Ama hâlâ bir şeyler yapabilirim,
Ve her şeyi yapamadığım için,
Geri çevirmeyeceğim yapabildiğim şeyleri.

-Edward Everett Hale

Giriş

“Eski Yunanlılar ölümden sonra ister iyi ister kötü olsunlar, bütün ruhların, yeryüzünün derinliklerindeki Hades Krallığı’na, yani Yeraltı’na gittiklerine ve orada sonsuza dek yaşadıklarına inanırlar.” Bailey yüksek sesle okuyor; gözleri sayfada uçarcasına geziniyordu.

“Yeraltı, dirilerin dünyasından, çok büyük ve korkunç, üç başlı, yılan kuyruklu ve sırtında sayısız yılanbaşı olan Kerberus tarafından korunur.” Bu canavarı etkisiz hâle getirmek için elleri dışında hiçbir şeyi olmadığını bilen Herkül’ün onu ilk gördüğünde ne hissettiğini hayal eden Bailey, zihninde canlanan görüntü karşısında ürperdi.

“Bu, Herkül’ün son göreviydi; yerine getirmesi gereken son görev... Ve hepsinden daha zordu. Bir kez yeraltına inip canavarlar ve hayaletlerle karşılaşp iblisler ve efsanevi yaratıklarla savaştığında bir daha asla dirilerin dünyasına geri dönememe ihtimali olduğunu biliyordu.”

“Ama ölüm korkutmuyordu onu. Sayısız kez ölümle yüz yüze gelmişti ve kendisinin de ebedi köleliğe erişeceği günü özlemle bekliyordu. Böylece, bir zamanlar kay-

bettiği ve şu an g nahlarının cezasını  eken sevdiklerini
Hades Krallığı'nda g rme umuduyla yola  ıktı.”

1

Süperstar ya da Süper Kahraman

Okulun ilk günü – Eylül 2001

Okulun spor salonu o kadar gürültülüydü ki Fern söylediğini duyurmak için Bailey'in kulağına yaklaşarak bağırarak zorunda kalmıştı. Bailey, öğrenci kalabalığının arasından tekerlekli sandalyesiyle geçmek konusunda üstün bir yeteneğe sahipti ama birbirlerini kaybetmemek için onu Fern itiyordu.

"Rita'yı görüyor musun?" diye bağırdı Fern etrafa göz gezdirerek. Rita, Bailey'in de onlarla oturabilmesi için tribünün en alt sırasında olmaları gerektiğini biliyordu. Bailey bir yeri işaret ettiğinde Fern, onun parmağını takip edince Rita'nın memelerini zıplata zıplata deli gibi el salladığını gördü. Kabarık sarı saçları darmadağınık bir hâlde omuzlarına dökülmüş, uçuşuyordu. Ona doğru ilerlemeye başladılar. Fern, sandalyesinin kontrolünü Bailey'e bırakıp ikinci sıraya tırmanarak Rita'nın tam arkasına oturdu; böylece Bailey de sandalyesini sıranın sonuna yerleştirebildi.

Fern, maç öncesi ortamı canlandırmak için yapılan bu

tür toplantılardan nefret ederdi. Ufak tefekti; dolayısıyla birinin ona çarpması ve nerede oturursa otursun onu sıkıştırmaması muhtemeldi. Ayrıca tezahürat yapmaya ve tepinmeye pek hevesli değildi. Bağırışlar, yüksek müzik ve futbolcuların kendilerini coşturma çalışmalarıyla geçen yarım saatten sonra sıkılmıştı.

Birden, "Lütfen Ulusal Marş için ayağa kalkın," diye yüksek bir ses duyuldu ve mikrofondan herkesin irkilip kulaklarını kapatmasına neden olan, böylece spor salonunu susturmayı başaran dayanılmaz bir cızırtı geldi.

"Baylar bayanlar, bugün özel bir ödülümüz var." Yüzünde muzip bir sırıtmayla mikrofonu tutan kişi Beans diye bilinen Connor O'Toole'dı. Beans, her zaman bir şeyleri üstlenir ve anında herkesin ilgisini çekerti. Yarı İrlandalı yarı İspanyol'du ve koyu teniyle ters düşen kalık bir burnu, parıltılı ela gözleri ve şeytani bir gülümsemesi vardı. Ayrıca iyi bir konuşmacıydı; mikrofondaki ses düzeyi birden yükseldi.

"Arkadaşımız Ambrose Young bir iddia kaybetti. İlk maçımızı kazanırsak bu toplantıda Ulusal Marşı söyleyeceğine söz vermişti." Nefes sesleri duyuldu ve tribünlerdeki ses düzeyi birden yükseldi.

"Ama sadece ilk maçımızı kazanmadık, ikinci maçımızı da kazandık." İzleyiciler bağırmaya ve tepinmeye başladılar. Beans, "Ve şimdi sözünü tutan bir adam olan Ambrose Young, Ulusal Marş'ımızı söyleyecek," diyerek mikrofonu arkadaşına doğru salladı.

Beans ufak tefekti. Son sınıf öğrencisi olmasına rağmen takımdaki en kısa boylu oyunculardan biriydi; futbolcudan ziyade güreşçi olmaya daha uygundu. Ambrose da son sınıftı. Ama o ufak tefek değildi. Beans'e tepeden bakıyordu; tek bir pazusu bile neredeyse Beans'in kafa-

sından büyüktü ve bir aşk romanının kapağında görebileceğiniz adamlara benziyordu. İsmi bile şehvet dolu bir yazının kahramanı gibi geliyordu kulağa. Fern, bunu çok iyi biliyordu. O tür kitaplardan yüzlerce okumuştı. Baskın erkekler, sıkı karın kasları, yakıcı bakışlar, sonsuza kadar süren mutluluklar... Ama hiçbirisi Ambrose Young'ın yakınından bile geçemezdi. Ne romanlarda ne de gerçek hayatta.

Fern için Ambrose Young masallardan ve filmlerden çıkıp ölümlüler arasına karışmış, inanılmaz derecede yakışıklı bir Yunan tanrısıydı. Diğer çocuklardan farklı olarak, upuzun kirpikli kahverengi gözlerine girmesin diye genellikle geriye doğru taradığı, omuzlarına dökülen, dalgalı koyu renk saçları vardı. Fazla sevimli görünmesini engelleyen tek şey, âdeta bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen çenesinin köşeli olması ve bir de henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen çıplak ayakla 1.92 boyunda, 97 kilo ağırlığında, dalyan gibi bir görüntüye ve omuzlarından biçimli baldırlarına kadar kaslı bir vücuda sahip olmasıydı.

Söylentiye göre Ambrose'un annesi, Lily Grafton, New York City'de şöhret olma yolları ararken, İtalyan bir iç çamaşırı mankeni ile çetrefilli bir ilişkiye girmiş; onun çocuğunu taşıdığını keşfettiğinde adam anında tabanları yağlamıştı. Reddedilmiş ve hamile bir hâlde kafasını çalıstırıp eve dönmüş ve seve seve onunla evlenen ve altı ay sonra doğan oğlunu kucaklayan eski arkadaşı, Elliott Young'ın kollarına sığınmıştı. Kasabada yaşayanlar, büyürken bu yakışıklı oğlana özel ilgi göstermişlerdi; özellikle de ufak tefek, sarışın Elliott Young'ın koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü, iri yarı, bir iç çamaşırı mankeni-ne uygun yapılı bir oğlan babası olmasına... On dört yıl

sonra, Lily, Elliott Young'ı terk ederek New York'a taşınmıştı. Lily'nin Ambrose'un gerçek babasını bulmak için geri dönüyor olmasına kimse şaşırılmamıştı. Asıl şaşkınlık on dört yaşındaki Ambrose, Hannah Lake'de Elliott ile kalınca yaşanmıştı.

O zamana kadar, Ambrose bu küçük kasabaya alışmıştı ve insanlar kalma nedeninin bu olduğunu tahmin ediyorlardı. Efsanevi bir savaşçı gibi cirit atabiliyor ve futbol sahasındaki rakiplerini sanki kâğıttan yapılmışlar gibi ezip geçebiliyordu. Sıradan bir takımı bölge şampiyonluğuna taşımıştı ve on beş yaşına bir basketbol topuna smaç basabiliyordu. Bütün bunlar şöhet olmak için önemliydi ama Pensilvanya'nın Hannah Lake kasabasında herkesin bölge müsabakalar için iş yerlerini kapatmasını ve eyalet sıralamalarını, piyangoda kazanan numaraları takip eder gibi takip etmesini sağlayan Ambrose Young'ı ünlü biri yapan minderdeki yeteneğiydi.

Ambrose mikrofonu eline aldığı anda kalabalık bir anda sessizleşti ve ulusal marşın çok komik bir biçimde katledileceğinden emin bir hâlde beklemeye başladı. Ambrose'un gücü, yakışıklılığı ve atletik becerileri herkesçe bilinirdi ama daha önce hiç kimse onu şarkı söylerken duymamıştı. Sessizlik baş döndürücü bir beklentiyle doluydu. Ambrose saçlarını geriye doğru attı, sanki rahat değilmiş gibi elini cebine soktu. Ardından gözlerini bayrağa dikti ve söylemeye başladı.

"Söyle, görebiliyor musun sabahın ilk ışıklarında..."

İzleyiciler şaşkınlıkla nefeslerini tutmuşlardı. Sebep kötü olması değil, mükemmel olmasıydı. Ambrose Young'ın sesi onu içinde saklayan pakete çok uygundu. Yumuşak, tok ve tahmin edilemeyecek kadar gür. Eğer bitter çikolata şarkı söyleyebilseydi sesi Ambrose

Young'tan farklı olmazdı. Fern onu sarıp sarmalayan, bir çapa gibi diplere sürükleyen ve içine işleyen bu ses karşısında ürperdi. Bu sesin onu sarıp sarmalaması için kalın gözlüklerin arkasındaki gözlerini fark etmeden kapatmıştı.

"Özgür topraklar üzerinde..." Ambrose'un sesi doğruya ulaşmıştı. Fern, sanki Everest'e tırmanmış gibi soluk soluğa, coşkulu ve zafer kazanmış hissediyordu. "Ve cesur insanların yuvası!" Kalabalıkta müthiş bir uğultu koptu ama Fern hâlâ o son notada takılı kalmıştı.

"Fern!" Rita'nın sesi çınladı. Fern'in bacağına dürttü. Fern orali olınadı. Anın tadını çıkarıyordu: Ona göre tüm gezegendeki en güzel sesi duyduğu anın...

Rita'nın kız arkadaşlarından biri, "Fern ilk orgazmını yaşıyor," diye kıs kıs güldü. Fern bir anda gözlerini kocaman açınca Rita, Bailey ve Cindy Miller'ın yüzlerinde kocaman birer sırıtişla ona baktıklarını gördü. Neyse ki alkışlar ve tezahürat sesleri çevrelerindekiilerin Cindy'nin bu küçük düşürücü yorumunu duymasını engellemişti.

Fern, ufak tefek bedeni, solgun yüzü, parlak kızıl saçları ve akılda kalması zor yüz hatlarıyla kolaylıkla gözden kaçabilecek, görmezden gelinebilecek ve asla hayalleri süslemeyecek türden bir kız olduğunun farkındaydı. Çocukluğu fazla heyecan yaşamadan, fazla tantana olmadan, sıradanlığının son derece farkında olarak geçmişti.

Yahya Peygamber'in anne ve babası Zekeriyâ ve Elisa gibi Fern'in ebeveynleri de çocuk sahibi olacak yaşları çoktan geride bırakmışken birden annesinin hamile olduğunu fark etmişler. Hannah Lake'in sevilen papazı elli yaşındaki Joshua Taylor, on beş yıllık karısı ağlaya ağlaya bebekleri olacağını söylediğinde donakalmış. Ağzı bir karış açılmış; elleri titremeye başlamış ve eğer kırk

beş yaşındaki karısının yüzüne yapışıp kalmış o huzur dolu mutluluk olmasa hayatı boyunca ilk kez şaka yapıyor olduğunu düşünebilirmiş. Yedi ay sonra, beklenmedik mucize Fern doğmuş ve bütün kasaba bu çok sevilen çiftin sevincine ortak olmuş. Fern, mucizevî dışında her tanıma uygun bir hayatı varken bir zamanlar mucize olarak adlandırılmasını ironik buluyordu.

Gözlüklerini çıkararak tişörtünün kenarıyla temizlemeye başladı; böylece çevresindeki eğlenen yüzlerden kaçabiliyordu. Gülmelerini umursamıyordu. Çünkü işin aslı mutluluktan başı dönüyordu; tıpkı zaman zaman çok sevdiği bir romandaki doyurucu bir aşk sahnesinden sonra hissettiği gibi... Fern Taylor, Ambrose Young'ı seviyordu; on yaşından beri âşıktı ona. Daha küçükken çok farklı bir şarkıda sesini duymuştu. Ama o an mükemmelliğin yepyeni bir seviyesine ulaşmıştı ve Fern, bir gencin bu kadar çok yeteneği olması karşısında sersemlemiş ve şaşkın bir hâlde kalakalmıştı.

Ağustos 1994

Fern, bir hafta önce kütüphaneden ödünç aldığı bütün kitapları bitirmiş olduğu için canı sıkkın bir hâlde Bailey'in evine doğru yürüyordu. Beton merdivenlerde bir heykel gibi otururken buldu onu; bakışları, önündeki kaldırımdaki bir şeye dikilmişti. Onu bu dalgın halinden çıkaran şey, onu büyüleyen şeyin, Fern'in ayağından kıl payı kurtulması oldu. Fern, ayağının birkaç santim uzağındaki kahverengi devasa örümceği görünce bir çığlık attı.

Örümcek, geniş beton alanda zikzaklar çizerek yavaş yavaş yoluna devam etti. Bailey, fazla yaklaşmadan yarım saattir onu takip ettiğini söyledi. Sonuçta bir örümcekti o ve kocamandı.

Fern daha önce bu kadar büyüüğünü görmemişti. Bedeni beş sent büyüklüğündeydi ama uzun ve ince bacaklarıyla rahat elli sent büyüklüğünde vardı. Bailey ondan ürkmüş görünüyordu. Nihayetinde o küçük bir çocuktu, örümcek ise çok iriydi.

Fern, Bailey'in yanına oturarak örümceğin hiç acele etmeden onun evinin önünden geçişini izlemeye başladı. Gezintiye çıkmış yaşlı bir adam gibi sakin, korkusuz, amaçsız bir hâlde dolana dolana ilerliyordu. Her adım atışında bacağına büyük bir dikkatle öne uzatan, uzun ve ince bacaklı, yaşını başını almış bir vatandaştı sanki. Ürkütücü güzelliği karşısında kendilerinden geçmiş bir hâlde izliyorlardı onu. Bu düşünce Fern'i şaşırttı. Onu çok korkutmasına rağmen çok güzeldi.

"Çok güzel," dedi Fern şaşkın bir ifadeyle.

Bailey gözlerini bir an bile ayırmadan, "Haydi canım! Kor-kunç," diye karşılık verdi. "Keşke sekiz tane bacağım olsaydı. Örümcek Adam'ın, o radyoaktiviteye maruz kalmış örümcek tarafından ısırıldığında neden sekiz bacaklı olmadığını merak ediyorum doğrusu. Müthiş bir görme duyusu, güç ve ağ yapma becerisi verdi ona. Neden fazladan bacak vermedi? Hey! Belki de örümcek zehri kas distrofini tedavi ediyordur. Yani eğer bu örümceğin beni ısırmasına izin verirsem büyür ve güçlenirim," dedi Bailey, sanki gerçekten böyle düşünüyormuş gibi çenesini kaşıyarak.

"Hmm. Ben riske atmazdım." Fern irkildi. Bir kez daha dalıp gittiler. İkisi de bisikletiyle kaldırımdan geçmekte olan çocuğa dikkat etmediler.

Fern ve Bailey'i böylesi hareketsiz ve sessiz otururken gören çocuğun ilgisi birden onlara yöneldi. Bisikletinden inerek onu çimlerin üzerine bıraktı ve Fern ile Bailey'in bakışlarını takip ederek evin önündeki kaldırımda yavaş yavaş ilerleyen kahverengi, kocaman örümceğe çevirdi gözlerini. Çocuğun annesi örümceklerden çok korkardı. Ne zaman bir örümcek görse

hemen çocuğa öldürttü. O kadar çok öldürmüştü ki artık hiç birinden korkmuyordu çocuk. Belki Fern ve Bailey korkuyorlardı. Belki ödleri kopuyordu; o kadar korkuyorlardı ki kımldayamıyorlardı bile. Onlara yardım edebilirdi. Kaldırımında koşarak ilerledi ve büyük, beyaz spor ayakkabısıyla ezdi onu. Hemen oracıkta.

İki çift göz öldürücü bakışlarla ona baktı.

"Ambrose!" diye bağırdı Bailey dehşete düşmüş bir ifadeyle.

Fern, şaşkınlık içinde, "Onu öldürdün!" diye bağırdı.

"Öldürdün onu!" diye kükredi Bailey zorla ayağa kalkıp sendeleye sendeleye kaldırımında yürürken. Hayatının son bir saatini meşgul eden kahverengi lekeye baktı.

"Zehrine ihtiyacım vardı." Hâlâ örümcek tedavisi ve süper kahramanlarla ilgili kurduğu düşün etkisindeydi. Bailey, bir anda gözyaşlarına boğularak şaşırttı onları.

Ambrose, ağız açık bir hâlde bakakaldı bir süre, sonra Bailey'in titreyen bacaklarla merdivenleri çıkıp eve girişini ve ardından kapıyı çarparak kapatışını izledi. Ağzını kapatarak ellerini şortunun ceplerine soktu.

"Öziir dilerim," dedi Fern'e. "Ben düşündüm ki... Korktugunuzu sandım. İkiniz de gözlerinizi ona dikmiş öylece oturdunuz. Ben örümceklerden korkmam. Sadece yardım etmek istemiştim."

"Sence onu gömmeli miyiz?" diye sordu Fern; kalın gözlüklerinin arkasındaki gözleri kederliydi.

"Gömmek mi?" diye sordu Ambrose afallamış bir ifadeyle. "Sizin hayvanınız mıydı?"

Fern, ciddi bir ifadeyle, "Hayır. Henüz tanışmıştık," diye cevap verdi. "Ama bu, Bailey'in daha iyi hissetmesini sağlar."

"Neden bu kadar üzüldü?"

"Çünkü örümcek öldü."

"Eee?" Ambrose pislik yapmaya çalışmıyordu. Ne olduğu-

nu gerçekten anlamamıştı. Ve darmadağınık dalgalı saçlı bu küçük, kırmızı kafa onu ürkütmüştü. Fern'i daha önce okulda görmüştü ve adını biliyordu. Ama onu tanııyordu. Acaba zihinsel engelli miydi? Babası zihinsel engelli çocuklara kibar davranması gerektiğini, çünkü böyle olmanın onların elinde olmadığını söylemişti.

Fern, açık yüreklilikle, "Bailey'in bir hastalığı var. Kaslarını güçsüzleştiren bir hastalık bu. Ölümüne neden olabilir. O yüzden bir şeylerin ölmesinden hoşlanmıyor. Bu, onun için çok zor," dedi kısaca. Son derece zeki görünüyordu aslında. Birden, o yaz başlarında güreş kampında olanlar Ambrose için anlam kazandı. Bailey'in güreşmemesi gerekiyordu, çünkü hastaydı. Ambrose bir kez daha kendini çok kötü hissetti.

Fern'in yanına oturdu. "Gömmene yardım edeceğim."

Daha cümlesini bitirmeden Fern ayağa kalkmış çimlerin üzerinden geçerek kendi evine doğru koşuyordu. "Bunun için çok uygun, küçük bir kutum var. Sen de onu kaldırımdan kazı-maya çalış," diye seslendi omuzunun üzerinden.

Ambrose, Sheen'in çiçek tarhından aldığı bir ağaç kabuğunu kullanarak örümcekten geriye kalanları topladı. Fern otuz saniyede geri dönmüştü. Ambrose örümceğin iç organlarını saf pamuğun üzerine yerleştirirken Fern beyaz yüzük kutusunu tuttu. Ardında Fern kapağı kapattı ve ağırbaşlı bir ifadeyle Ambrose'a onu takip etmesini işaret etti. Ambrose, onun arkasından arka bahçeye gitti ve birlikte bahçenin köşesinde elleriyle ufak bir çukur kazdılar.

"Bu yeterli olacaktır," dedi Ambrose ve kutuyu Fern'in elinden alarak çukura yerleştirdi. İkisi de beyaz kutuya bakıyorlardı.

"Sence şarkı da söylemeli miyiz?" diye sordu Fern.

"Sadece bir tane örümcek şarkısı biliyorum."

"Bitsy mi?"

"Evet."

"Ben de biliyorum onu." Ambrose ve Fern, birlikte, sağanak yağışla ıslanıp düşen ve güneş açtığında tırmanmak için ikinci bir şans yakalayan bir örümcek ile ilgili şarkıyı söylediler.

Şarkı bittiğinde Fern, Ambrose'un elini tuttu. "Dua da etmeliyiz. Babam papaz. Nasıl dua edildiğini biliyorum, o yüzden ben söyleyeyim."

Ambrose, Fern ile el ele tutuşuyor olmayı garipsedi. Mezar kazmış olduklarından dolayı nemli ve kumlu olan eli çok küçüktü. Ama o itiraz edemeden Fern, gözlerini sımsıkı kapatmış duaya başlamıştı bile; öyle konsantre olmuştu ki yüzü buruşmuştu.

"Yarattığın her şey için sana minnettarız Tanrım. Bu örümceği seyretmekten keyif aldık. Çok güzeldi ve Ambrose onu ezene kadar birkaç dakika bizi mutlu etti. Çirkin şeyleri bile güzelleştirdiğin için teşekkür ederiz. Amin."

Ambrose gözlerini kapatmamıştı. Fern'e bakıyordu. Fern gözlerini açarak tatlı tatlı gülümsedi ona ve elini bıraktı. Beyaz kutunun üzerine toprak atmaya başladı; üzeri tamamen kapanınca bastırarak sıkıştırdı. Ambrose birkaç taş bularak örümcek için bir S harfi yaptı onlarla. Fern de Ambrose'un S harfinin önüne B harfini ekledi birkaç taşla.

"B ne demek?" diye sordu Ambrose yüksek sesle. Belki örümceğin bir ismi vardı ve ben bilmiyorum diye düşünmüştü.

"Güzel Örümcek," dedi Fern sadece. "Onu böyle hatırlayacağım."

* Güzel Örümcek: B.S. Beautiful Spider (Bailey Sheen'in adının baş harfleri ile aynı)

2

Cesur Ol

Eylül 2001

Fern, tembellikle, kitaplarıyla ve Bailey ile uzun uzun zaman geçirdiği yazı severdi ama Pensilvanya'da sonbahar tam anlamıyla nefes kesiciydi. Mevsimin henüz başıydı; eylülün ortası bile değildi, fakat yapraklar sararmaya başlamıştı bile ve Hannah Lake solup giden yazın koyu yeşiliyle karışık rengârenk fırça darbeleriyle bezenmişti. Okul açılmıştı. Artık lise sondular; en tepedeydiler, yani gerçek hayatın başlamasına bir sene kalmıştı.

Ama Bailey için gerçek hayat o andı, tam o an... Çünkü her geçen gün yokuş aşağı gidiyordu. Güçlenmiyor, aksine gitgide daha da güçten düşüyordu. Yetişkinliğe doğru adım atmıyor, sona yaklaşıyordu. Bu yüzden hayata diğerleri gibi bakmıyordu. Ânı yaşama konusunda çok başarılı hâle gelmişti; ileride neler olabileceğini düşünmüyordu.

Bailey'in hastalığı, kollarını göğüs hizasına kadar bile kaldırma becerisini yok etmiş, diğer insanların her gün hiç düşünmeden yaptıkları ufacık şeyleri bile onun için

imkânsız hâle getirmişti. Annesi okula devam etmesi konusunda endişeliydi. Duchenne kas distrofisi olan çocukların çoğu yirmi bir yaşına gelmeden hayatlarını kaybediyorlardı; Bailey'in de günleri sayılıydı. Her gün bir hastalığa yakalanma riskine maruz olmak endişe verici bir durumdu ama Bailey'in yüzüne dokunamıyor olması aslında onu, diğer çocukların her yerlerinde taşıdıkları mikroplardan koruyordu ve çok ender okula gelemediği oluyordu. Eğer dosyasını kucağında tutabilirse sorun olmuyordu ama onun için dosyayı tutmak zordu. Eğer dosya kayıp düşerse eğilip geri alamıyordu. Bilgisayarda çalışmak ya da tekerlekli sandalyesini bir masaya iyice yaklaştırıp ellerini masanın üzerinde tutmak çok daha kolaydı. Hannah Lake Lisesi küçüktü ve yeterli mali desteği yoktu. Yine de biraz yardımla ve standart yöntemlerde yapılacak ufak tefek değişikliklerle Bailey mezun olabilecekti ve muhtemelen birincilikle mezun olacaktı.

İkinci ders olan yüksek matematiğe giriş lise son sınıf öğrencileriyle doluydu. Bailey ve Fern, arka tarafta, Bailey'in kullanmasına uygun yükseklikteki bir masada oturuyorlardı. Fern, onun yardımcısı görevindeydi ama asıl Bailey ona derslerde yardım ediyordu. Ambrose Young ve Grant Nielson da sınıfın arka tarafında oturuyorlardı ve bir metre ileride, onun boyutlarındaki biri için çok küçük olan sıraya sıkışmış oturan Ambrose, onun varlığının farkında olmasa da Fern, ona bu kadar yakın olmaktan dolayı çok mutluydu.

Bay Hildy derse geç kalmıştı. İkinci derse geç kalmak gibi bir alışkanlığı vardı ama bunu kimse umursamıyordu. İlk saat dersi yoktu ve onu sabahları genellikle elinde bir fincan kahve ile öğretmenler odasındaki televizyonun karşısında bulurdunuz. Ancak o salı sınıfa geldi ve

tahtanın hemen solundaki köşede asılı televizyonu açtı. Televizyonlar yeniydi, tahtalar eski, öğretmen ise müze-lik... Bu yüzden hiç kimse, ayakta dikilerek ekrana gözü-nü dikmiş, bir uçak kazasından söz eden spikeri izleyen bu adama fazla aldırış etmedi. Saat dokuzdu.

“Lütfen susun!” diye bağırdı Bay Hildy. Sınıf isteme-ye istemeye onu dinledi. Ekrandaki görüntü iki yüksek binaya odaklanmıştı. Birinin yan tarafından simsiyah du-man ve alevler çıkıyordu.

“Burası New York mu, Bay Hildy?” diye sordu ön sı-radadan bir öğrenci.

“Hey, Knudson New York’ta değil mi?”

“Burası Dünya Ticaret Merkezi,” dedi Bay Hildy. “Bu, küçük bir uçak değildi. Ne söyledikleri umurumda de-ğil.”

“Bakın! Bir tane daha var!”

“Bir uçak daha mı?”

Herkes nefesini tutmuş seyrediyordu.

“Vay a—!” Bailey’in ses tonu düştü. Fern elini ağzı-na sımsıkı bastırmış, diğerleriyle birlikte başka bir uça-ğın diğer kuleye, hali hazırda yanmayan kuleye çarpışını seyrediyordu.

Haber spikerleri de üç aşağı beş yukarı sınıftaki öğ-renciler gibi tepki veriyorlardı; hepsi, gözlerinin önünde gerçekleşmekte olan, kaza olmadığı açıkça belli bu deh-şet karşısında şaşkın ve aptallaşmış bir hâlde akla yatkın bir şeyler söylemeye çabalıyorlardı.

O gün matematik dersi yapılmadı. Bay Hildy’nin ma-tematik sınıfı, onun yerine tarihsel gerçekleri izledi. Bay Hildy, belki de lise sonların gözlerinin önünde olup bi-tenleri algılayacak, yorumları değerlendirecek kadar bü-yümüş olduklarını düşünüyordu.

Bay Hildy, Vietnam'da savaşıymış eski bir askerd; lafını sakınmaz ve politikaya katlanamazdı. Amerika'nın saldırıya uğramasını öğrencileri ile birlikte seyretti ve hiç tepki vermedi. Ama için için korktu. Bunun neye mal olacağını belki de herkesten iyi biliyordu. Bedelini gençler hayatlarıyla ödeyeceklerdi. Savaş geliyordu. Böyle bir şeyden sonra kaçarı yoktu.

"Knudson New York'ta değil miydi?" diye sordu biri. "Landon, ailesinin Özgürlük Anıtı'nı görmeye ve orada biraz zaman geçirmeye gideceğini söylemişti." Landon Knudson, öğrenci birliğinin başkan yardımcısı ve futbol takımının bir üyesiydi; bütün okulda sevilen ve iyi tanınan biri çocuktı.

Grant birden, "Brosey, annen New York'ta yaşamıyor mu?" diye sordu aniden aklına gelen bu şey karşısında gözlerini kocaman açarak.

Ambrose'un gözleri televizyona kilitlenmişti; yüzü gergindi. Bir kez başını salladı. Endişeden midesi kasılıyordu. Annesi sadece New York'ta yaşamıyor, aynı zamanda Dünya Ticaret Merkezi'nin Kuzey Kulesi'ndeki bir reklam şirketinde sekreter olarak çalışıyordu. Kendini annesinin iyi olduğuna inandırmaya çalışıyordu; onun ofisi alt katlardan birindeydi.

Grant endişeli görünüyordu. "Belki de onu arasan iyi olur."

"Ben de zaten ona ulaşmaya çalışıyorum," dedi Ambrose cep telefonunu kaldırarak. Sınıfa cep telefonuyla gelinmemesi gerekiyordu ama Bay Hildy ses çıkarmadı. Ambrose tekrar annesine ulaşmaya çalışırken herkes dikkatle ona bakıyordu.

"Meşgul. Muhtemelen herkes telefonla birilerine ulaşmaya çalışıyor." Kimse bir şey söylemedi. Zil çaldı ama

kimse yerinden kalkmadı. Birkaç öğrenci üçüncü derse girmek için yavaşça içeri girdi ama olanlar tüm okulda duyulmuştu ve gözler önünde gerçekleşen bu facia yüzünden normal ders programına uyulmuyordu. Sınıfa giren öğrenciler de ya sıraların üzerine oturarak ya da ayakta duvara dayanarak herkesle birlikte ekrana bakmaya başladılar.

Ve ardından Güney Kulesi çöktü. Az önce oradaydı ve artık yoktu. Yoğun bir toz bulutuna dönüştü ve kirli beyaz kalın bir moloz ve cam yığını halinde eriyip gitti. Biri çığlık attı; herkes ekranı işaret ederek konuşuyordu. Fern uzandı ve Bailey'in elini tuttu. Birkaç kız ağlamaya başladı.

Bay Hildy'nin yüzü, yazarak hayatını kazandığı tahta gibi bembeyazdı. Sınıfına dolmuşmuş öğrencilerine baktı ve televizyonu hiç açmamış olmayı diledi. Bunu görmelerine gerek yoktu. Genç, deneyimsiz ve masumdular. Onlara moral verecek bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama bu saçmalık karşısında söyleyecek bir şey bulamadı. Kuyruklu bir yalan olmayan ya da onların daha çok korkmalarına sebep olmayacak tek bir söz yoktu. Bu, gerçek değildi. Olamazdı. Bir yanılısamaydı bu; duman ve aynalarla yapılan bir sihir hilesiydi sadece... Ama kule yok olmuştu. İkinci kuleye çarpılırken ilk kule çökmüştü. Çarpma anından çökme anına kadar geçen süre sadece 56 dakikaydı.

Fern, Bailey'in eline yapışmıştı. Dalga dalga çıkan duman bulutu ve toz Fern'in eski oyuncak ayısına vurunca çıkan toza benziyordu. Ucuz, tüylü, sentetik pamukla doldurulmuş, festivaldeki oyunlardan birinde kazanılan oyuncak bir ayıydı bu. Bir zamanlar onunla Bailey'in başına vurmuştu ve sağ kolu koparak her yana beyaz tüy

yayılmıştı. Ama bu bir festival değildi. Şehrin labirent gibi caddeleriyle birleşen, hayaletli bir sokaktı burası. Külle kaplı insanlarla doluydu. Zombilere benziyorlardı. Ama bu zombiler ağlıyor ve yardım istiyorlardı.

Hannah Lake'in sadece 1,5-2 kilometre uzağındaki Shanksville'in hemen dışına bir uçak düştüğü haberini duyunca öğrenciler daha fazla dayanamayıp sınıfı terk etmeye başladılar. Hannah Lake'de dünyanın sonunun gelmediğinden emin olmak ve ailelerinin yanında olma ihtiyacıyla sürüler halinde koşarak okuldan çıktılar. Ambrose Young, Bay Hildy'nin sınıfında kaldı ve Güney Kulesi'nin çöküşünden bir saat sonra Kuzey Kulesi'nin yerle bir oluşunu gördü. Annesi hâlâ telefonuna cevap vermemişti. Her arama denemesinde Ambrose'un tek duyduğu garip bir bip sesiyken nasıl cevap verebilirdi ki? Güreş salonuna gitti. Orada, kendini en güvende hissettiği o yerde, bir köşede, gevşek bir biçimde sarılımış güreş minderinin üzerine oturarak ne dediğinin farkında olmadığı bir duaya başladı. Bu kadar meşgul olduğu açıkça belliyken Tanrı'dan bir şey istiyor olmak ona rahatsız edici geliyordu. Alçak sesle, "Âmin," diyerek bir kez daha annesine ulaşmaya çalıştı.

Temmuz 1994

Fern ve Bailey, kırıldı kırılacak gibi duran tribünlerin tepesinde oturmuş, dışarıda kalmanın keyfiyle, ağızlarını şapırdatar şapırdatar öğretmenler odasındaki buzdolabından yürüttükleri mor renkli buzlu şekerleri yiyerek, minderde debelenenleri ve boğuşanları seyrediyorlardı. Bailey'in babası lisenin güreş koçuydu ve yılda bir gençlik güreş kampı düzenlerdi. Kızlar güreşe teşvik edilmediğinden ve Bailey'in hastalığı bacaklarını

önemli ölçüde zayıf düşürmeye başladığından ikisi de bu kampa katılmıyorlardı.

Aslında Bailey'in doğumunda vücudunda bulunan kaslar bütün ömrü boyunca sahip olabileceği tüm kaslardı; bu yüzden ailesi aktivitelere ne ölçüde katılması gerektiğini dikkatle değerlendirmek zorundaydı. Eğer çok fazla olursa kasları zarar görürdü. Normal bir insanda zarar gören kaslar kendilerini yenilerler ve eskisinden daha güçlü hale gelirler ki bu daha iri kaslar yaratır. Bailey'in kasları ise yenilenemiyorlardı. Ama eğer yeterli aktivitede bulunmazsa sahip olduğu kaslar daha hızlı zayıflayacaktı. Duchenne kas distrofisi teşhisinin konulduğu dört yaşından beri Bailey'in annesi, bir eğitim çavuşu gibi bütün aktivitelerini denetlemişti. Bailey balık gibi yüze bildiği hâlde annesi, onu can yeleğiyle yüzdürmüştü. Öğleden sonra uykularını, hareketsiz geçireceği zamanları ve hareketli küçük oğlunun sakin yürümesini şart koşmuştu; bu sayede Bailey mümkün olduğunca uzun süre tekerlekli sandalyesiz yaşamına devam edebilmişti. Bu sayede hastalığa uzun süredir direniyorlardı. Duchenne kas distrofisi olan çocukların çoğu on yaşına geldiklerinde tekerlekli sandalyeye bağımlı oluyorlardı ama Bailey hâlâ yürüyordu.

"Ambrose kadar güçlü olmayabilirim ama yine de onu yenebileceğimi düşünüyorum," dedi Bailey kısık gözlerle aşağıdaki karşılaşmayı izlerken. Ambrose Young, rahatsız edici biçimde dikkat çekiyordu. Bailey ve Fern ile aynı sınıftaydı ama sınıftakilerden daha iriydi; on bir yaşındaydı ve kendi yaşındaki diğer çocuklardan birkaç santim uzundu. Lise güreş takımının başarılı sporcularıyla mücadele ediyor ve onlarla başa çıkabiliyordu. Koç Sheen, kenardan onu seyrediyor, talimatlar veriyor ve bir tutuş ya da hareket göstermek için sık sık durduruyordu.

Fern, okuyacak bir kitabı olmasını dileyerek homurdanıyor ve mor buzlu şekerini yalıyordu. Eğer buzlu şeker olmasaydı

çoktan oradan ayrılmıştı. Ter içindeki oğlanlar onu hiç ilgilen-dirmiyordu.

“Ambrose’u yenemezsin Bailey. Ama kendini kötü hisset-me. Ben de yenemem onu.”

Bailey kırılmış bir ifadeyle ona baktı. Öyle hızlı döndü ki erimekte olan buzlu şeker elinden kayarak cılız dizinde sekti. “Güçlü kaslarım olmayabilir ama çok akıllıyım ve bütün tek-nikleri biliyorum. Babam bütün hareketleri gösterdi bana ve muhteşem bir güreşçi ruhum olduğunu söyledi,” dedi Bailey. Dudakları öfkeye büzüldü; buzlu şeker unutuldu.

Fern şekerini yalamaya devam ederek onun dizine dokundu. “Baban seni sevdiği için böyle söylüyor. Tıpkı annemin beni sevdiği için güzel olduğumu söylemesi gibi. Ben güzel değı-lim... Ve sen de Ambrose’u yenemezsin dostum.”

Bailey birden ayağa kalktı ve hafifçe sendeledi. Onun tri-bünlerden aşağı yuvarlanacağını sanan Fern’in korkudan yü-reği ağzına geldi.

“Sen güzel değilsin,” diye bağırdı Bailey. Fern, bir anda öfkeden deliye dönmüştü. “Babam, senin annen gibi yalan söy-lemes bana. Bekle ve gör. Büyüdüğümde bu evrenin en güçlü ve en iyi güreşçisi olacağım.”

“Annem büyümeden öleceğini söylüyor,” diye bağırarak karşılık verdi Fern onun dinlemediğini düşündükleri bir za-manda anne ve babasının söylediklerini tekrar ederek.

Bailey’in yüzü asıldı bir anda ve tribünlerden aşağıya in-meye başladı. Aşağıya yaklaştıkça sendeleyip sallanmaya baş-ladığında parmaklıklara tutundu. Fern gözlerinin dolduğunu hissetti; onun da yüzü Bailey’inki gibi asılmıştı. Bailey dönüp ona bakmayı reddetse de o arkasından koştu. Eve gidene kadar ikisi de ağladılar. Bailey, Fern’e hiç bakmadan, o yokmuş gibi davranarak elinden geldiğince hızlı pedal çeviriyordu. Fern, bisikletiyle onun yanında gidiyor, yapış yapış elleriyle sürekli burnunu siliyordu.

Ne söylediğini bölük pörçük annesine anlatırken sümük ve mor buzlu şeker yüzünden leş gibiydi. Annesi, bir şey söylemeden elini tuttu ve birlikte hemen yandaki Bailey'in evine gittiler.

Fern ve annesi merdivenleri çıkarlarken, Bailey'in annesi, Fern'in Angie Teyzesi, ön verandada Bailey'i dizine oturtmuş sakın bir tonla onunla konuşuyordu. Rachel Taylor, sessizce onun yanındaki sallanan sandalyeye oturdu ve o da Fern'i kucığına çekti. Angie Fern'e baktı ve üzerlerinde yer yer mor çizgiler olan gözyaşı lekeli yanaklarını görünce hafifçe gülümsedi. Bailey yüzünü onun omuzuna gömerek saklamıştı. Fern de, Bailey de annelerinin kucaklarına oturmak için biraz büyüktüler, ama bu durumda böylesi gerekiyor gibi görünüyordu.

"Fern," dedi Angie Teyze yumuşak bir tonla. "Ben de tam bunun doğru olduğunu söylüyordum Bailey'e. Yani öleceğini."

Fern, birden tekrar ağlamaya başladı. Annesi onu göğsüne bastırdı. Fern, yanağının altında annesinin kalbinin çarpışını hissediyordu. Teyzesinin yüzü sakinliğini koruyordu; ağlamıyordu. Fern'in ancak yıllar sonra kabulleneneceği bir sonuca varmış gibi görünüyordu. Bailey, kollarını annesine dolamış ağlıyordu.

Angie Teyze, oğlunun sırtını okşadı ve başından öptü. "Bailey, bir dakika beni dinler misin, oğlum?"

Bailey başını kaldırıp önce annesine, ardından bütün sorunlara o sebep olmuş gibi Fern'e dik dik bakarken hâlâ ağlıyordu.

"Sen öleceksin, ben öleceğim, Fern ölecek. Bunu biliyor muydun? Rachel Teyze de ölecek." Angie, Fern'in annesine bakarak, bu iç karartıcı varsayıma onu da dâhil ettiği için özür diler gibi bir gülüş attı.

Bailey ve Fern şoka girmiş bir halde korku dolu yaşlı gözlerle birbirlerine baktılar.

“Her canlı ölür, Bailey. Bazıları diğerlerinden daha uzun yaşar. Hastalığın yüzünden başkalarından daha kısa yaşama ihtimalin olduğunu biliyoruz. Ama kimse ne kadar yaşayacağını bilemez.”

Bailey başını kaldırıp ona baktı; yüzünde korku ve çaresizlik karışımı bir rahatlama vardı. “Büyükbaba Sheen gibi mi?”

Angie başını sallayarak alnına bir öpücük kondurdu. “Evet. Büyükbaba Sheen’de kas distrofisi yoktu ama araba kazası geçirdi, değil mi? Beklediğimizden çok önce terk etti bizi. Yaşam böyle bir şey. Ne zaman ve nasıl öleceğimizi seçemeyiz. Hiçbirimiz.” Angie, oğlunun gözlerinin içine bakarak kararlı bir tonla “Beni anlıyor musun, Bailey. Hiçbirimiz.”

“Yani Fern benden önce ölebilir mi?” diye sordu Bailey umut dolu bir sesle.

Başı annesinin göğsüne yaslı duran Fern, onun için için güldüğünü hissetti ve başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Rachel Taylor dudaklarını ısırarak gülümsüyordu. Ve Fern birden Angie Teyze’nin ne yaptığını anladı.

“Evet!” diye ayağa fırladı Fern; başını o kadar coşkulu sallıyordu ki canlı bukleleri bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. “Bu akşam yıkanırken küvette düşebilirim. Ya da merdivenlerden düşer, boynumu kırarım. Kim bilir? Hatta yarın bisikletime binerken bir arabanın altında kalabilirim. Gördün mü? Üzülmene gerek yok. Er ya da geç hepimiz nalları dikeceğiz.”

Angie ve Rachel kıkırdayıp duruyorlardı. Bailey’in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Ya da arka bahçenizdeki bir ağaçtan düşebilirsin, Fern,” diye hemen konuya katıldı. “Belki de o kadar çok kitap okursun ki kafan patlar.”

Angie, kendi kendine gülerek oğluna sımsıkı sarıldı. “Bence bu kadar yeter, Bailey. Fern’in kafasının patlamasını hiç istemeyiz, değil mi?”

Bailey Fern’e baktı; ciddi ciddi bunu düşündüğü açıkça bel-

li oluyordu. "Tabii ki hayır. Ama umarım benden önce ölür." Hemen ardından Fern'i ön bahçede güreşmeye çağırdı ve beş saniye kadar bir sürede onu kısıktırak yakalayarak kımıldamaz hale getirdi. Kim bilebilirdi ki? Belki de gerçekten Ambrose Young'ı yenebilirdi.

2001

11 Eylül saldırılarını takip eden günler ve haftalarda hayat normale dönmüştü ama yanlış bir şeyler varmış gibi geliyordu, sanki en sevdiğiniz tişörtünüzü ters giymişsiniz gibi... Hâlâ sizin tişörtünüzdü, hâlâ bildikti ama her şey tersyüz olmuştu. Dikiş yerleri ortadaydı, etiketler sarkıyordu, renkler donuktu ve yazılar tersti. Ve bu yanlışlıklar, tersyüz olmuş bir tişört gibi düzeltilemezdi. Bu kalıcıydı, yeni normal buydu.

Bailey, bir taraftan yarı büyülenmiş yarı korku dolu bir ifadeyle haberleri izliyor, bir taraftan da bilgisayarında bir şeyler yazıyor, sayfaları gözlemleriyle dolduruyor, tarihi belgeleri kaydediyor, görüntüleri ve sonu olmayan felaketleri kendi cümleleriyle kayıt altına alıyordu. Fern kendini aşka, Bailey ise tarihe kaptırmıştı. Bailey, çocukken bile geçmişteki hikâyelere dalar; değerlerini hiç yitirmemiş, zamanın ötesindeki bu olayların içinde kaybolarak avunurdu. Bin yıldan daha uzun bir süre önce yaşamış ve ölmüş olan King Arthur'la ilgili bir şeyler okumak, onun ölümsüzlüğünün kanıtıydı ve zamanın kum taneleri gibi hızla avuçlarından akıp gittiğini hissetten bir çocuk için ölümsüzlük sarhoş edici bir kavramdı.

Bailey, yazabildiği sürece düzenli olarak günlük tutmuştu. Bir gencin yaşamının önemli kesitleri, üretken bir beynin düşünceleri ve hayalleriyle dolu günlükleri, baş-

ka insanların hikâyeleriyle birlikte duvar boyunca sıralanmış olarak yatak odasındaki kitaplığın bir rafını dolduruyordu. Ama geçmişi yakalama saplantısına rağmen her şeyi doğal karşılayan tek kişi Bailey’miş gibi görünüyordu. O âna dek olduğundan daha kaygılı ya da daha duygusal değildi. Her zaman keyif aldığı şeylerden keyif almaya devam ediyor, her zaman yaptığı gibi Fern’e sataşıyordu. Ve Fern, yaşananların televizyon ekranında tekrar tekrar gözler önüne serilmesine daha fazla dayanamadığında, herkesi altüst etmiş görünen duygusal uçurumdan onu çıkartmaya çalışan kişi de yine Bailey’di.

Gözyaşları akmak üzere olan ve daha kaygılı hissedilen, daha fazla etkilenen Fern’di ve yalnız değildi. Beklenmedik anda gelişen bir öfke ve hüznün duygusu günlük hayatı etkisi altına almıştı. Ölüm fazlasıyla gerçek olmuştu ve Hannah Lake Lisesi’nin son sınıf öğrencilerinde korkuyla karışık bir öfke vardı. Lisenin son yılıydı! Yaşamlarının en güzel yılı olması gerekiyordu. Korkuyla yaşamak istemiyorlardı.

O gün, okuldan ayrıldıkları sırada, hem kendisinin hem de Bailey’in sırt çantasını dar omuzlarına yerleştirmeye çalışırken, “Keşke yaşam kitaplarımdakilere daha çok benzeseydi,” diye söylendi Fern. “Kitaplardaki ana karakterler asla ölmezler. Eğer ölürlerse hikâye ya mahvolur ya da biter.”

Bailey, kalabalık koridorda kendine yol açarak ilerleyip en yakın çıkıştan bir kasım öğleden sonrasına çıkarken, “Herkes birileri için ana karakterdir,” diye yorum yaptı. “Önemsiz bir karakter yoktur. Bay Hildy’nin derisinde haberleri seyrederken annesinin bu kulelerden birinde çalıştığını bilen Ambrose’un neler hissetmiş olabileceğini bir düşün. Orada öylece oturmuş, televizyonda

annesinin ölümünü izliyor olabileceği endişesiyle, olup biteni seyrediyordu. Annesi bizler için önemsiz biri olabilir ama onun için en önemli kadın o.”

Fern, bu görüntüyü hatırlayınca başını sallayarak derin düşüncelere daldı. O ana kadar, ikisi de 11 Eylül’ün Ambrose için ne kadar yakın ve kişisel olduğunun farkında değildi. Matematik dersinde, cevap vermeyen o numarayı sürekli çevirerek otururken öyle sakın ve öyle sessizdi ki. Kimse şüphelenmemişti. Koç Sheen, kule yıkıldıktan beş saat sonra güreş salonunda bulmuştu onu. Onun dışındaki herkes uzun süre önce evlerine gitmişti.

Sanki ses tonunu yükseltmek için harcayacağı çaba kontrolünü kaybetmesine neden olacakmış gibi, “Ona ulaşamıyorum Koç,” diye fısıldadı. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Kuzey Kulesi’nde çalışıyordu. Kule yok artık. Ya öldüyse?”

“Baban nerede olduğunu merak etmiştir. Onunla konuştun mu?”

“Hayır. O da meraktan delirmiş olmalı. Sanki artık annemi sevmiyormuş gibi davranıyor ama sevdiğini biliyorum. İyi haber alana kadar onunla konuşmak istemiyorum.”

Koç Sheen, yanında cüce gibi kaldığı çocuğun yanına oturarak kolunu omzuna attı. Ambrose eve gitmeye hazır olana kadar onunla bekleyecekti. Havadan sudan söz etti. Zaman acımasızca akıp giderken yaklaşan sezon, Ambrose’la aynı sıktaki çocuklar, bölgelerindeki takımların güçlü yanları gibi önemsiz şeylerden konuştu. Ambrose’la birlikte takım arkadaşlarıyla ilgili stratejiler oluşturarak sıradan konularla dikkatini dağıtmaya çalıştı. Telefonu deli gibi çalmaya başlayıp ikisini de sıçratarak ceplerine uzanmalarına neden olana kadar Ambrose, duygularını kontrol altında tutmayı başarmıştı.

“Oğlum?” Elliot’ın sesi Mike Sheen’in rahatlıkla duya-

bileceği kadar yüksek çıkıyordu. Söylenmemiş kelimeler öyle korkutuyordu ki yüreğinin sıkıştığını hissetti. "O iyi, Brosey. Annen iyi. Buraya geliyor."

Ambrose, konuşmaya, onu sevinçten deliye döndüren iyi haber için babasına teşekkür etmeye çalıştı ama bir şey söyleyemedi. Ayağa kalktı; telefonu koça uzattı. Ardından birkaç basamak inmeyi başardı ve tekrar yere çöktü. Mike Sheen, Elliot'a eve gelmek üzere yola çıkacaklarını söyleyerek telefonu kapattıktan sonra kolunu yıldız güreşçisinin titreyen omuzlarına attı. Hiç gözyaşı yoktu ama Ambrose ateşten zayıf düşmüş, sara nöbeti geçiriyormuşçasına titriyordu. Mike Sheen, bir an için, o gün yaşadığı duygu yoğunluğunun ve stresin onu gerçekten hasta etmiş olmasından endişelendi. Bir süre sonra çılginca titremesi azaldığında ışıkları söndürüp, o acı dolu öğleden sonranın üzerine kapıyı kapatarak, benzeri olmayan bir facianın yaşandığı o günde onlara bahşedilen mutluluğa minnettar olarak birlikte salondan ayrıldılar.

"Babam Ambrose için endişeleniyor," dedi Bailey. "Farklı görüldüğünü ve aklının başında olmadığını söylüyor. Her zamanki kadar sıkı antrenman yapıyor olmasına rağmen, bir şeylerin ters gittiğine ben de fark ettim."

Fern, "Güreş sezonu başlayalı sadece iki hafta oldu," diyerek Ambrose'u savundu. Oysa buna gerek yoktu, çünkü Ambrose'un en büyük hayranı Bailey Sheen'di.

"11 Eylül olayı iki ay önceydi, Fern. Ve hâlâ atlatamadı."

Fern, başını kaldırıp, beklenen fırtınanın habercisi gri bulutlarla dolu gökyüzüne baktı. Bulutlar hareket halindeydi; rüzgâr artmaya başlamıştı. Fırtına geliyordu.

"Hiçbirimiz atlatamadık Bailey. Atatabileceğimizi de sanmıyorum."

3

Kimliğini Gizle

*Sevgili Ambrose,
Çok çekicisin ve muhteşem bir güreşçisin.
Senden çokooooo hoşlanıyorum.
Belki bir ara birlikte takılabiliriz. Ne dersin?
XX Rita*

Fern, bu çocukça yazı karşısında suratını buruşturarak Rita'nın umut dolu yüzüne baktı. Ambrose'u fark eden tek kişi Fern değildi. Belki de güreşle çok fazla ilgilendiğinden, sürekli seyahat ettiğinden ve fırsat bulduğu her an antrenman yaptığından dolayı Ambrose'un pek fazla kız arkadaşı olmamıştı. Ulaşılamaz olması, onu daha da çekici kılıyordu ve Rita onu tavlamaya kararlıydı. Fern'e, ona yazdığı, kalpler ve bol parfümle süslenmiş pembe kâğıttaki notu gösterdi.

"Hmmm... Fena değil Rita. Ama farklı olmak istemez misin?"

Rita omuz silkti. Aklı karışmış görünüyordu. "Sadece

benden hoşlanmasını istiyorum.”

“Ona bu notu yazdın, çünkü ilgisini çekmek istiyorsun, değil mi?”

Rita, kendinden emin bir ifadeyle başını salladı. Fern, melek gibi yüzüne, zarif omuzlarına dökülen uzun sarı saçlarına, muhteşem göğüslerine baktı ve öyle umudunu kaybetmiş hissetti ki yüreği sızladı. Rita’nın Ambrose’un ilgisini çoktan çektiğinden yüzde yüz emindi.

“Ne güzel bir çocuk.”

Fern, annesinin mutfakta tel kapının yanında oturmuş, arka bahçelerindeki salıncakta sallanan Bailey ve Rita’yı seyreden Angie Teyze’yle konuşmasını duymuştu. Tuvalete gitmesi gerekiyordu ama tel kapıdan değil, onun yerine o sabah Bailey ile dere kenarında buldukları kaplumbağaya bakabilmek için garajdan içeri girmişti. Kaplumbağa yapraklarla ve bir kaplumbağanın isteyebileceği her tür şeyle dolu bir kutunun içinde duruyordu. Hiç kimildamamıştı ve Fern, onu yuvasından ayırmakla hata yapıp yapmadıklarını düşünüyordu.

Annesi başını iki yana sallayarak, “Pırıl pırıl masmavi gözleri ve oyuncak bebek gibi görüntüsüyle gerçek gibi durmuyor,” deyince Fern’in ilgisi kaplumbağadan uzaklaşmıştı.

“Ya o saçları. Kökten uça sapsarı. Daha önce bu kadar açığını görmedim,” diye cevap verdi Angie. “Üstüne üstlük teni de olabildiğince bronz. Bu kadar açık sarı saç ve pırıl pırıl bronz bir ten çok ender bulunur.”

Fern, koridorda öylece durmuş, onun hâlâ arka bahçede olduğunu sanan iki kadının Rita hakkında konuşmalarını dinliyordu. Rita, o yaz annesi ile birlikte Hannah Lake’e taşınmıştı ve papazın karısı Rachel Taylor, bu genç kadına ve on yaşındaki kızına hoş geldin diyen ilk kişi olmuştu. Kısa süre içinde, öğle yemeği buluşmaları ayarlamaya ve Fern’le oynaması için

Rita'yı davet etmeye başlamıştı. Fern, Rita'yı sevmişti. O, tatlı, neşeli ve Fern ne yapıyorsa yapmaya hevesliydi. Hayal gücü çok iyi değildi ama Fern'de ikisine yetecek kadar hayal gücü vardı.

Angie gülerek, "Sanırım Bailey abayı yaktı," dedi. "Onu gördüğünden beri gözlerini ayırmadı. Çocukların da güzellik karşısında aynı bizler gibi çarpıldıklarını görmek çok komik. Kısa süre sonra güreş becerilerini sergilemeye başlayacak ve bana da ilgisini başka yöne çekmek için bir yol bulmak düşecek. Zavallı çocuk... Güreş kampında antrenmana katılmak için yine Mike'a yalvardı. Her yıl aynı şey. Yalvarıyor, ağlıyor ve biz neden katılamayacağını açıklamak zorunda kalıyoruz."

Mutfağa sessizlik hâkim oldu. Angie, düşüncelerin içinde kaybolmuş gibiydi; Rachel ise Angie'yi Bailey'in hastalığının gerçeklerinden uzaklaştıramayacağını farkında, çocuklara sandviç hazırlıyordu.

Angie, iç çekerek, "Fern, Rita'yı sevmiş görünüyor, değil mi?" diye konuyu değiştirdi ama gözleri hâlâ durmadan yanındaki küçük sarışınla konuşarak sallanan oğlundaydı. "Fern'in bir kız arkadaşı olması onun için iyi olur. Her anını Bailey ile geçiriyor ama büyüdüğü kız arkadaşına da ihtiyacı olacak."

İç çekme sırası Rachel'daydı. "Zavallı Fernie."

Fern tam holden tuvalete doğru yürümek üzereydi ki birden olduğu yerde kalakaldı. Zavallı Fernie mi? Şoke olmuştu; annesinin ona söylemediği Bailey gibi bir hastalığı olup olmadığını merak etti. "Zavallı Fernie" ciddi bir söylemdi. Kulaklarını dört açıp dinlemeye başladı.

"Rita gibi çok güzel bir kız değil. Dişlerinin düzeltilmesi gerekiyor ama hâlâ yeterince büyümedi. Bebek dişlerinin çoğu hâlâ duruyor. Belki kalıcı dişleri çıkınca bu kadar kötü olmaz. Bu büyüme hızıyla yirmi beş yaşında diş teli takıyor olacak." Fern'in annesi bir kahkaha attı. "Acaba Rita'yı kıskanır mı?

“Şu ana kadar aralarındaki fiziksel farktan bihaber görünüyor.”

“Küçük, sevimli Fernie’miz o bizim,” dedi Angie, ses tonunda gülümseme vardı. “Fern’den daha iyi bir çocuk yok. Onun varlığı için her gün şükrediyorum. Bailey açısından büyük bir nimet. Tanrı, onları aynı ailede yaratırken ne yaptığını çok iyi biliyormuş Rachel. Onları birbirlerine bağışlamış. Ne büyük bir lütuf.”

Fern olduğu yere çakılıp kalmıştı. Lütuf kelimesini daha önce duymamıştı. Tanrı’nın büyük bir lütfu olmanın ne demek olduğuna kafa yormadı bile. **Güzel değil.** Kelimeler, birbirine sürtünen ve çarpan tencere tava gibi, kafasının içinde çınlayıp duruyordu. **Güzel değil. Küçük, sevimli Fernie. Güzel değil. Zavallı Fernie.**

“Fern!” Rita ona sesleniyor ve tam gözünün önünde elini sallıyordu. “Burada mısın? Nereye daldın? Sence ne yazmalıyım?”

Fern eski anıları zihninden uzaklaştırdı. Bazı şeylere nasıl takılıp kalıyordu insan.

“Örneğin şöyle desen: ‘Çevremde olmadığın zaman bile her yerde seni görüyorum. Tek düşündüğüm sensin. Acaba kalbin de yüzün kadar güzel mi? Aklın, kaslarının hareketi kadar büyüleyici mi? Senin de beni düşünüyor olman mümkün mü?’” Fern sustu ve Rita’ya baktı.

Rita’nın gözleri kocaman olmuştu. “Vay! Çok iyi. Aşk kitaplarından birinde mi yazdın bunları?” Rita, Fern’in aşk hikâyeleri yazdığını ve onları bastırmayı hayal ettiğini bilen birkaç kişiden biriydi.

“Hatırlamıyorum. Belki de.” Utangaç bir edayla gülümsedi.

Rita, bir kâğıt ve kalem çıkararak Fern’in eline tutuşturup, “Al bakalım! Buraya yaz,” dedi tiz bir ses tonuyla.

Fern ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. Bu sefer ortaya çıkan daha da iyiydi. Fern, süslü kelimelerle aşk mektubunu yazarken Rita kıkırdayarak zıplayıp duruyordu. İçiciz ederek Rita'nın adını yazdı altına. Sonra mektubu ona uzattı. Rita sırt çantasından çıkardığı parfümden biraz sıktıktan sonra kâğıdı katlayarak üzerine Ambrose'un adını yazdı.

Ambrose hemen cevap vermedi. Aslında birkaç gün sürdü cevap vermesi. Ama dördüncü günde Rita'nın dolabında bir zarf vardı. Rita, elleri titreyerek açtı onu. Sessizce okudu; alnı kırıışmış bir hâlde, sanki kazanan piyango biletini kontrol ediyormuş gibi sımsıkı Fern'in koluna yapıştı.

"Fern! Dinle!" dedi nefes nefese.

*"Bulutsuz diyarların ve yıldızlı göklerin
Gecesi gibi yürür tüm güzelliğiyle;
Karanlığın en karası, en parlağı ışığın
Buluşur suretinde ve gözlerinde."*

Fern'in kaşları yukarı kalktı ve aşırı uzun kâküllerinin altında kayboldu.

"Neredeyse senin kadar iyi bir yazar Fern!"

Fern kupkuru bir sesle, "Daha iyi," dedi gözüne giren bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırırken. "En azından, bunu yazan adam daha iyi..."

"Sadece 'A' diye imzalamış," diye fısıldadı Rita. Benim için şiir yazmış. İnanamıyorum."

"Ah, Rita? Bu Lord Byron'ın şiiri. Çok meşhur."

Rita'nın yüzü düştü. Fern telaşla onu avutmaya çalışıyordu.

"Yani... Demek istiyorum ki... Yine de Ambrose'un

senin için... Lord Byron'ın şiirinden alıntı yapması müthiş bir şey," diye onu ikna etmeye çalıştı tereddüt içinde. Gerçekten müthişti. Normalde on sekiz yaşındaki birçok gencin, güzel kızlara meşhur şiirlerden alıntı yapabilecekleri hiç aklına gelmemişti. Çok etkilenmişti. Rita da...

"Ona cevap yazmalıyız. Biz de meşhur bir şiirden alıntı yapsak mı?"

Fern, başını yana doğru eğerek bir süre düşündü. "Olabilir."

"Kendi şiirimi kendim yazabilirim." Birkaç saniye için bir kuşku dolu bir ifade oluştu bakışlarında. Ardından yüzü aydınlandı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki nasıl bir şey geleceğini sezen Fern, "Sakın güller kırmızı, menekşeler mavi diye başlama," diye uyardı onu.

Rita suratını asarak, "Kahretsin," dedi ve söylemekten vazgeçti. "Menekşeler mavi demeyecektim. 'Güller bazen kırmızıdır bazen pembe, seni öpmekten çok hoşlanırım bence' diyecektim."

Fern kıkır kıkır gülmeye başladı ve arkadaşına hafifçe vurdu. "O, sana *Yürür Güzellikte*'yi göndermişken sen böyle bir şey yazamazsın."

Rita, "Zil çalmak üzere," diyerek dolabının kapağını hızla kapattı. "Sen benim için bir şeyler yazar mısın Fern? Lütfeeeeeen. Biliyorsun benden iyi bir şey çıkmaz." Rita, Fern'in tereddüt ettiğini fark etti ve onu pes ettirene kadar tatlı tatlı yalvardı. Ve Fern, böylece Ambrose Young'a aşk mektupları yazmaya başladı.

1994

Fern, zıplayarak Bailey'in yatağına oturup odaya göz atarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Bir süredir oraya girme-

mişti. Genellikle ya bahçede ya da oturma odasında oynuyorlardı. Bailey'nin odasının bütün duvarları, ağırlıklı olarak Penn State'e ait güreşle ilgili öteberiyle doluydu. Mavi ve beyaz renklerin arasına en sevdiği sporcuların resimleri, bir şeyler yaparken çekilmiş aile fotoğrafları ve tarihten Yunan ve Roma mitolojisine kadar her tür konuyla ilgili çocuk kitapları serpiştirilmişti.

Bailey, bakışlarını elindeki işten ayırmadan, "Liste hazırlıyorum," diye cevap verdi kısaca.

"Ne listesi?"

"Yapmak istediklerimin listesi."

"Neler yazdın?"

"Söylemem."

"Neden?"

"Çünkü bazıları özel," dedi Bailey sakın bir ses tonuyla.

"İyi. Ben de bir liste hazırlarsam ne yazdığımı söylemeyeceğim sana."

"Hazırla haydi," dedi Bailey gülerek. "Sanırım yazacaklarını tahmin etmem zor değil."

Fern, Bailey'in masasından bir kâğıt kaptı; yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran, içi bozuk para, taş ve ıvır zıvır dolu kavanozdan bir Penn State kalemi buldu. En üste LİSTE yazdıktan sonra boş boş kâğıda bakmaya başladı.

Aklına heyecan verici hiçbir şey gelmeden birkaç dakika kâğıda baktı ve sonra da, "Bir tanesini bile söylemeyecek misin?" diye sordu süklüm püklüm bir edayla.

Bailey, öyle derin bir iç çekti ki sesi on yaşındaki bir çocuktan ziyade kaygılı bir ebeveyn gibi çıktı. "Peki. Ama listemdeki bazı şeyleri muhtemelen hemen yapmayacağım. Büyüyünce yapabilirim... Ama yine de yapmak istiyorum. Yapacağım," dedi kendinden emin bir şekilde.

Fern, "Tamam. Bir tanesini söyle bari," diye yalvardı. Böy-

lesi iyi bir hayal gücüne sahip bir kız olmasına rağmen yapmak istediği hiçbir şey gelmiyordu aklına. Belki de sebep okuduğu kitaplarda her gün yeni maceralara yelken açması ve yazdığı hikâyelerdeki kahramanlarla kendini özdeşleştirmesiydi.

Bailey, sanki çok gizli bir bilgiyi ifşa ediyormuş gibi ciddi bir ifadeyle Fern'e bakarak, "Kahraman olmak istiyorum," dedi. "Ne tür olduğunu henüz bilmiyorum. Belki Herkül ya da Bruce Baumgartner gibi."

Fern, Herkül'ün de, Bailey'e göre tüm zamanların en iyi ağır sikleti ve onun en sevdiği güreşçilerden biri olduğu için Bruce Baumgartner'ın da kim olduğunu biliyordu... Kuşku dolu bir ifadeyle kuzenine baktı ama aklından geçenleri söylemedi. Herkül gerçek değildi ve Bailey, asla Bruce Baumgartner kadar iri yarı ve güçlü olmayacaktı.

Bailey, Fern'in inançsızlığının farkında olmaksızın, "Eğer onlar gibi bir kahraman olamazsam da belki birini kurtarabilirim," diye sürdürdü konuşmasını. "Böylece gazetede resmim çıkar ve herkes beni tanır."

"Herkesin beni tanımasını istemem," dedi Fern biraz düşündükten sonra. "Ben ünlü bir yazar olmak isterim ama takma isim kullanırım sanırım," dedi ve Bailey'in anlamamış olma ihtimalini düşünerek, "Takma isim, başkalarının gerçekte kim olduğunu bilmesini istemediğin zaman kullandığın isimdir," diye açıkladı.

Sanki Fern'in yazarlığı çoktan o mükemmel seviyeye ulaşmış gibi, "Yani Süperman gibi kimliğini gizleyebilirsin," diye fısıldadı Bailey.

"Ve kimse asla o kişinin ben olduğunu bilmeyecek," dedi Fern alçak bir sesle.

Sıradan aşk mektuplarından değillerdi. Fern'in tüm kalbini ve ruhunu içine akıttığı aşk mektuplarıydı. Amb-

rose da, aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor; Fern'in beklemediği biçimde dürüst ve açık cevaplar veriyordu. Fern, Rita'nın onda beğendiği şeyleri dikkate almıyor, görüntüsü, saçı, gücü ve yeteneği konusunda abuk sabuk şeyler yazmıyordu. Bunu yapabiliirdi ama o, bilmediği şeylerle daha çok ilgileniyordu. Bu yüzden kelimeleri dikkatle seçiyor ve büyük bir ustalıkla onun en gizli düşüncelerine ulaşmasını sağlayacak soruları soruyordu. Bunun bir saçmalık olduğunun farkındaydı. Ama kendine engel olamıyordu.

İlk sorular sıradandı. Ekşi mi, tatlı mı; kış mı, sonbahar mı; pizza mı, tako mu gibi basit şeylerdi. Ama gitgide daha derin, daha kişisel ve bazı şeyleri daha açığa çıkaran türden sorulara geçtiler. Karşılıklı yazışmaya, sorular sormaya ve cevaplar vermeye devam ettiler. İlk olarak, ceket, küpe, şapka tarzı önemsiz şeyleri çıkarmak gibi bir şeydi bu. Kısa süre sonra düğmeler çözüldü, fermuarlar açıldı, giysiler yere düştü. Her engel aşıldığında ve mecazi giysilerden her bir parça çıkarıldığında Fern'in kalbi deli gibi çarpıyor, nefesi kesiliyordu.

Kaybolmayı mı tercih edersin, yoksa yalnız kalmayı mı? Ambrose'un cevabı yalnız kalmak oldu ve Fern, "Sensiz yalnız kalmaktansa seninle kaybolmayı tercih ederim, bu yüzden önceden haber vererek kaybolmayı seçiyorum," diye cevap verdi. Ambrose'dan, "Önceden haber vermek yok," diye bir karşılık gelince Fern'in yanıtı, "Yine de kaybolmak, çünkü yalnızlık hiç geçmeyecek gibi gelir, oysa kayıplar bulunabilir," oldu.

Sokak Lambaları mı, trafik lambaları mı? Fern: Sokak lambaları kendimi güvende hissetmemi sağlar. Ambrose: Trafik lambaları beni huzursuz eder.

Hiç kimse mi, hiçbir yer mi? Fern: Başka bir yerde herhangi biri olmaktansa evimde hiç kimse olmayı tercih ederim. Ambrose: Hiçbir yer olmayı tercih ederim. Adam olman beklenirken bir “hiç” olmak fazlasıyla rahatsız edici bir durum. Fern: Nereden bileceksin ki? Sen daha önce “hiç kimse” oldun mu? Ambrose: Herhangi biri olan herkes başarısız olduğu anda “hiç kimse” olur.

Zekâ mı, güzellik mi? Ambrose, zekâyı seçti ama onun (Rita’nın) ne kadar güzel olduğundan söz ederek devam etti. Fern’in seçimi güzellikten yanaydı. O da Ambrose’un zekâsına övgüler yağdırdı.

Önce mi, sonra mı? Fern: Önce; beklenti genellikle gerçekten daha iyidir. Ambrose: Sonra. Doğru olan yapıldığında gerçek, her zaman hayalden daha iyidir. Fern bunu bilemezdi, değil mi? Bunun üzerinde fazla durmadı.

Aşk şarkıları mı, şiir mi? Ambrose: Aşk şarkıları... Bestelenmiş bir şiir ikisinden de iyi. Ayrıca şiirle dans edemezsin. Ardından en sevdiği şarkıların listesini yapmıştı. Etkileyici bir listeydi ve Fern bütün bir geceyi onları bir CD’ye kaydederek geçirdi. Fern, “Şiir” dedi ve yazdığı birkaç şiiri gönderdi ona. Bu riskli ve aptalca bir şeydi. Oyunun bu noktasında artık tamamen çıplak kalmıştı, yine de oynamaya devam etti.

Çıkartma mı, boya kalemleri mi? Mum mu, ampul mü? Kilise mi, okul mu? Zil mi, ısıklık mı? Eski mi, yeni mi? Sorular devam ediyor; cevaplar havada uçuşuyor ve Fern, kızlar tuvaletinde klozete tünelererek her mektubu sindire sindire okuduktan sonra günün geri kalanını güzel bir cevap bulmaya çalışarak geçiriyordu.

Her mektubu Rita'ya okutuyordu ve Rita'nın aklı, her yeni mektuptan sonra gerek Ambrose'un yazdıkları gerekse Fern'in cevapları yüzünden gitgide daha da karışıyordu. Birkaç kez karşı çıkmıştı: "İkinizin ne konuştuğunu anlamıyorum. Sadece karın kaslarından söz etsen... Muhteşem karın kasları var." Kısa bir süre sonra Rita, bir omuz silkişiyle mektupları Fern'e vermeye ve cevapları ilgisiz bir edayla Ambrose'a teslim etmeye başladı.

Fern, Ambrose'un karın kaslarını ve Rita'nın onlarla yakından tanışmış olduğu gerçeğini aklına getirmemeye çalışıyordu. İlk aşk mektubundan yaklaşık üç hafta sonra Fern, dolabından ödevini almak için sınıfların arasından geçip koridoru döner dönmez Rita'yı söz konusu dolaba yapıştırılmış ve kollarını Ambrose'un boynuna dolamış olarak görmüştü. Ambrose, onu sanki dudakları ve hatta dilleri olduğunu yeni keşfetmişler gibi öpüyordu. Fern, nefessiz kalmış ve hemen gerisin geri dönerek geldiği yöne doğru hızla uzaklaşmıştı. Bir an için kusacağını düşünmüştü; boğazına kadar yükselen bulantıyı zor bastırmıştı. Böyle hissetmesine sebep bulan bir mide değil, kırık bir kalpti. Ve aslında suçlaması gereken tek kişi kendisiydi. Kendisiyle ilgili her şeyi açığa çıkararak kendini küçük düşürdüğü o mektuplar Ambrose'un Rita'ya daha çok âşık olmasına mı neden olmuştu acaba?

4

Herkül'le Tanış

Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra oyun ortaya çıktı. Rita garip davranıyordu. Fern, yazmaktan baştan sona zevk aldığı, Ambrose'a hitaben yazılan aşk mektubunu ona verirken gözlerini kaçırmıştı. Bakışlarını, Fern'in uzanan eline sabitlemiş ve sanki korkulacak bir şeymiş gibi katlanmış kâğıda dik dik bakmıştı. Onu Fern'in elinden almak için bir harekette bulunmamıştı.

"Şeyyy... Aslında bunu almama gerek yok Fern. Ayrıldık. Bitti."

"Ayrıldınız mı?" diye sordu Fern şaşırmış bir ifadeyle. "Ne oldu? Sen... Sen iyi misin?"

"Evet. Abartılacak bir şey değil. Samimi söylüyorum. Esrarengiz davranmaya başlamıştı."

"Esrarengiz mi? Nasıl?" Fern, birden ağlayacakmış gibi hissetti; sanki o da terk edilmiş gibi gelmişti ona. Sesinin titrediğinin fark edilmemesi için çaba harcadı ama Rita bir şeyler hissetmiş olmalıydı, çünkü kaşları kalkmış kâküllerinin altında yok olmuşlardı.

"Gerçekten sorun yok Fern. Biraz sıkıcıydı. Seksi ama sıkıcı."

“Sıkıcı ve esrarengiz mi? Esrarengiz olan genelde sıkıcı olmaz Rita.” Fern’in aklı karışmıştı ve Ambrose’un onlardan uzaklaşmasına neden olan Rita’ya için için öfke duymaya başlamıştı.

Rita omuz silkerek içini çekti. Bu kez Fern’in gözlerinin içine baktı; bakışlarında özür vardı. “Mektupları benim yazmadığımı anladı Fern. O mektuplar beni yansıtmıyorlardı.” Sitem dolu bir ifadeyle bakma sırası Rita’ya gelmişti. “Ben senin kadar zeki değilim Fern.”

“Benim yazdığımı söyledin mi ona?” dedi Fern tiz bir sesle. Etekleri tutuşmuştu.

Rita, bakışlarını kaçırarak, “Şey...” diye lafı geveledi.

“İnanmıyorum sana! Söyledin.” Fern, o kalabalık koridorda düşüp bayılacağını sandı. Alnını soğuk metal dolabına dayadı ve sakinleşebilmeyi diledi.

“Kafasına fena taktı bunu. Çok sinirlendi. Hatta biraz ürkütücüydü.”

“Bana her şeyi baştan sona anlat. Ben olduğumu söylediğinde yüzü ne hâle geldi?” Fern kusacak gibi hissediyordu.

“Biraz... Nasıl desem... Şaşırdı.” Rita dudaklarını ısırdı ve huzursuz bir biçimde parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Fern “şaşıрма” kelimesinin onun gerçek duygularını ifade etmekte yetersiz kaldığını tahmin ediyordu. “Özür dilerim Fern. Bana... Şey... Yani sana... Her kimse işte... Yazdığı bütün mektupları geri vermemi istedi. Ama bende değiller. Sana vermiştim.”

Fern, dehşet içinde elini ağzına götürerek, “Bunu da mı söyledin yoksa?” diye bir çığlık attı.

“Şey... Evet.” Rita titremeye başlamıştı; güzel yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. Ambrose ile yaptığı tartışma onu görüldüğünden daha çok üzmüş olmalıydı. “Aklıma başka bir şey gelmedi.”

Fern döndü, koşarak kızlar tuvaletine gidip kendini kabine kilitledi ve sırt çantasını kucağına koyarak başını ona yasladı. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini sımsıkı kapattı. Böyle bir duruma düşmesine izin verdiği için kendine çok kızıyordu. On sekiz yaşındaydı. Bir tuvalet kabinine saklanmak için fazla büyüktü. Ama o anda matematiğe giriş dersine katlanamayacaktı. Ambrose orada olacaktı ve daha fazla görünmez olabileceğini sanmıyordu.

İşin en kötü yanı her kelime gerçektir. Her kelime doğrudur. Sanki Rita gibi bir yüzü ve vücudu varmış gibi, sanki görünüşü ve gülümsemesiyle bir erkeği baştan çıkarabilecek ve zekâsıyla da görüntüsünü destekleyebilecek bir kadınmış gibi yazmıştı o mektupları. Ve bu kısım koca bir yalandır. Ufak tefek ve gösterişsizdir. Çirkindir. Ambrose, ona yazdığı kelimeler yüzünden kendisini aptal hissedecekti. Kelimeleri, güzel bir kız için yazılmış kelimelerdi. Fern için değil.

Fern, güreş salonunun dışında bekliyordu. Ambrose'un Rita'ya yazdığı mektupları büyük, sarı bir zarfa koymuştu. Bailey, bütün mektupları antrenmanda vermeyi önermişti. O, Fern ve Rita'nın oynadığı oyunu baştan beri biliyordu. Mektupları antrenman bittikten sonra, dikkat çekmeden Ambrose'a vereceğini söylemişti. Ama dikkat çekmeme konusunda çok başarılı değildi ve Fern, işlerin daha da kötüye gitmesini ve Ambrose'un takım arkadaşları önünde rencide olmasını istememişti. Bu yüzden, koridora sinip, güreş salonunu seyrederek antrenmanın dağılmasını bekledi.

Bir süre sonra, bazısı giyinik bazısı yarı çıplak sporcu-

lar, güreş ayakkabıları omuzlarına atılmış, dışarısı eksi on derece olmasına rağmen tişrtlerini çıkarmış bir hâde tek tek dışarı çıkmaya başladılar. Fern'e dikkat bile etmediler. Ve Fern ilk kez görünmez olmaya katlanmaktan dolayı mutlu oldu. Az sonra henüz duş almış olduğu açıkça belli olan Ambrose çıktı dışarı. Geriye taranmış uzun saçları hâlâ ıslaktı. Neyse ki Paul Kimbal ve Grant Nielson ile yan yana yürüyordu. Paulie tatlı bir çocuktı ve Fern'e hep iyi davranırdı. Grant'le birçok ortak dersleri vardı ve arkadaşlarından biraz daha gıcıktı. Yine de Ambrose ile konuşmak için yanına gitmesini takacak biri değildi.

Fern'in orada beklediğini gören Ambrose donakaldı, dudaklarındaki gülümseme yok oldu. Şaşkın şaşkın etrafına bakarak durduğunu gören ve Fern için durduğuna bir an bile inanmayan arkadaşları duraksadılar.

"Ambrose? Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Fern. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki kendisi bile zor duymuştu. Tekrar etmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Tek yaptığı çenesini hafifçe öne doğru uzatmak oldu ve Ambrose'un arkadaşları mesajı aldılar ve meraklı bakışlarla Fern'e bakarak oradan uzaklaştılar.

"O zaman ben Grant'in arabasıyla gidiyorum Brosey," diye seslendi Paulie. "Yarın görüşürüz."

Ambrose, el sallayarak vedalaştı arkadaşlarıyla ama gözleri, sanki ondan uzaklaşmak için can atıyormuş gibi, Fern'in başının hemen üzerinden ileriye bakıyordu. Fern, bu karşılaşmanın bir hafta sonra gerçekleşmiş olmasını arzu ettiğini fark etti. Pazartesi günü dış tellerinden kurtuluyordu. Üç uzun yıldır takıyordu onları. Eğer böyle bir şey olacağını bilseydi saçlarına çeki düzen verir, lenslerini takardı. Her zamanki gibi, her yöne dağılmış

dalgalı saçları, burnunun üzerine ilıştırılmış gözlüğüyle dikiliyordu. Üzerinde şık olduğu için değil, sıcak tuttuğu için yıllardır giydiği süveteri vardı; Fern'in ne ten rengini ne de narin hatlarını ortaya çıkaran, açık mavi tonda bir süveterdi bu. Büyük zarfı önünde tutup derin derin nefes alırken aklında geçenler bunlardı.

"İşte. Rita'ya gönderdiğin bütün mektuplar. Hepsi burada."

Ambrose uzandı ve onları alırken yüzünden bir öfke bulutu geçti. Ardında Fern'in gözleriyle buluşan gözleri onu duvara mıhladı.

"İyi eğlendin mi bari?"

"Hayır." Fern, sesindeki çocukça ton karşısında irkil-di. Çocuk gibi görüntüsüne ve eğik duran başına uygun düşmüştü bu ton.

"Neden yaptın bunu?"

"Başta sadece öneride bulundum. Hepsi bu. Rita'ya yardım ettiğimi düşünüyordum. Senden hoşlanıyordu. Sonra çığırından çıktı sanırım. Ben... Çok üzgünüm." Gerçekten öyleydi. Deli gibi üzgündü. Bu durum sona erdiği için üzgündü. Bir kez daha onun el yazısını görme, düşündüklerini okuma, her satırda onu daha yakından tanıma şansı olmayacağı için üzgündü.

"Neyse. Boş ver," dedi. Fern ve Rita, onu incitmiş ve utandırmışlardı. Ve Fern'in kalbi acıyordu. Onu incitmek istememişti. İsteği onu utandırmak değildi. Ambrose, başka hiçbir şey söylemeden çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Mektuplar hoşuna gitti mi?" deyiverdi Fern.

Ambrose geri döndüğünde yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

"Yani benim yazdığımı öğrenene kadar. Hoşuna git-

tiler mi? Mektuplar?" Ambrose, hâlihazırda ondan tiksiniyordu. Her şeyi göze alabilirdi. Ve gerçeği bilmeye ihtiyacı vardı.

Ambrose, şaşkın bir hâlde başını iki yana salladı, bunu soracak cesareti bulmuş olmasına inanamıyormuş gibi bakıyordu. Elini nemli saçlarında gezindirdi ve huzursuz bir hâlde kımıldandı.

Telaş içinde, "Ben senin mektuplarından çok hoşlanıyordum," diye devam etti Fern. Kelimeler, ağzından barajın kapakları açıldığında gürül gürül akan su gibi dökülüyordu. "Bana yazılmadıklarını biliyorum. Yine de çok sevdim onları. Eğlencelisin. Zekisin. Ve beni güldürdün. Keşke benim için yazılmış olsalardı. Bu yüzden, sen de benim yazdıklarımı sevdin mi diye merak ettim."

Ambrose'un bakışları hafif yumuşamış, onu koridor-da gördüğünden beri takındığı katı ve rahatsız olmuş tavır az da olsa değişmişti.

"Ne fark eder?" diye sordu alçak sesle.

Fern, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Fark ederdi. O olduğunu bilse de bilmese de mektupların hoşuna gitmiş olması ondan hoşlandığı anlamına gelirdi. En azından bir noktaya kadar. Yoksa gelmez miydi?

"Çünkü... Onları ben yazdım. Gerçek duygularımdı." İşte söylemişti. Kelimeleri, yüzlerce şişme top gibi, boş dolaplardan ve zeminden sekerek bomboş koridorda yankılandı. Duymazdan gelmek mümkün değildi. Fern çırılçıplak hissetti kendini, neredeyse düşüp bayılacaktı. Deliler gibi âşık olduğu çocuğun karşısında her şeyiyle ifşa olmuştu.

Yüzünde afallamış bir ifade olmalıydı; Ambrose'un ifadesi de ondan farklı değildi.

"Ambrose! Brosey! Hâlâ burada mısın dostum?" Be-

ans, sanki tesadüfen onları görmüş gibi usulca köşeden çıktı. Ama Fern, onun her kelimeyi duyduğunu hemen anladı. Sırıltmasından belli oluyordu bu. Arkadaşını saldıırdan, daha da kötüsü çirkin bir kız tarafından dansa kaldırılmaktan kurtardığını düşünüyor olmalıydı.

“Sen de mi buradaydın Fern?” Onu gördüğüne şaşır-mış gibi davrandı. Fern ise adını biliyor olmasına şaşır-mıştı. “Yardıma ihtiyacım var Brose. Kamyonetim çalış-mıyor.”

Ambrose, başını sallayarak, “Olur. Tabii,” dedi ve Be-ans onu kolundan yakalayarak dışarı doğru sürükledi. Fern öyle bozulmuştu ki yüzü alev alev yanmaya başla-dı. Çirkin olabilirdi ama aptal değildi.

Ambrose, önce dışarı doğru çekilmeye izin verdi, sonra birden durdu. Fern’in yanına geri gelerek sadece birkaç dakika önce kendisine verilen zarfı uzattı. Beans, yüzünde merak dolu bir ifadeyle bekliyordu.

“Al. Bunlar senin. Yalnız... Kimseyle paylaşma. Ta-mam mı?” Hafifçe gülümsedi; biçimli dudakları mahcup bir ifadeyle belli belirsiz kıvrılmıştı sadece. Sonra döndü ve binadan çıktı; Beans de arkasından... Ve Fern sımsıkı zarfa yapışmış bir hâlde, tüm bunların ne anlama geldi-ğini düşünerek kalakaldı.

Ambrose, pastanenin arka kapısının yanına eşyalarını bırakıp elini yüzünü yıkamak için lavaboya doğru gider-ken, Elliott Young sabırla, “Bone takmayı unutma evlat,” diye bir kez daha hatırlattı.

Ambrose, iki eliyle saçlarını toplayıp bir lastikle tut-turduğunda yüzü açılmış ve saçının kek ya da kurabiye hamuru teknesine düşme ihtimali azalmıştı. Antrenman

sonrası aldığı duş yüzünden saçları hâlâ nemliydi. Koyu renk atkuyruğunu bonenin içine soktu, bir önlük alarak, Elliott'ın ona yıllar önce öğrettiği gibi takıp tüm bedenini saracak şekilde bağladı.

"Ne yapmamı istersin Baba?"

"Sandviç ekmekleriyle başla. Hamur hazır. Benim bu pastayı süslemeyi bitirmem gerek. Daphne Nielson'a altı buçuğa kadar hazır olur demiştim, şu an saat altı."

"Antrenmanda Grant pastadan söz etti. Normal kilosuna çok yaklaştığını, artık bir dilim çalmasında bir sakınca olmadığını söyledi."

Üç kat çikolatanın üzerinde *Herkül* adlı çizgi film karakterlerin yer aldığı bir doğum günü pastası Grant'ın küçük kardeşi Charlie içindi. Altı yaşındaki bir oğlan çocuğunun hoşuna gidecek uygun renkler ve keşmekeşlikle sevimli ve fantastikti. Elliott Young, detaylar konusunda çok başarılıydı. Pastaları her zaman, insanların pastanenin ön tarafında bir kaide üzerinde duran büyük pasta kitabında gördükleri resimlerden daha güzel görünürdü. Çocuklar bile sayfaları inceleyip, bir sonraki büyük gün için istedikleri pastayı göstermeye bayılırlardı.

Ambrose, birkaç kez pasta süslemeyi denemişti ama elleri fazla büyük, aletler ise küçüktü. Elliott sabırlı bir öğretmen olsa da Ambrose'un hiç yeteneği yoktu. Çok temel bazı süslemeleri yapabiliyordu ama pişirmede çok daha iyiydi, gücü ve boyutları ustalıktan ziyade ameleliğe uygundu.

Kabaran hamuru, büyük bir beceriyle yoğurdu, yuvarladı ve her bir topağı, hiç düşünmeden, epey hızlı bir biçimde son derece düzgün toplar haline getirdi. Daha büyük pastanelerde onun yaptığı bu işleri yapan makineler vardı ama kocaman tepsileri el yapımı ekmeklerle

doldurma işi onun için sorun değildi. Fırındaki ilk ek-meklerin kokusuna bayılıyordu. Her şeye rağmen güreş sezonunda pastanede çalışmak berbat bir şeydi.

"Bitti." Elliott pastadan uzaklaşarak saate baktı.

"Güzel görünüyor," dedi Ambrose. Gözleri, pastanın üzerinde kolları havada duran hayali kahramanın şişkin pazularındaydı. "Ama gerçek Herkül, kaplan postu giyer."

"Öyle mi?" Elliott bir kahkaha attı. "Nereden biliyorsun?"

Ambrose omuzlarını silkti. "Bailey Sheen söylemişti. Bir zamanlar Herkül eşyaları toplardı."

Bailey'in dizlerinde bir kitap duruyordu. Ambrose, ne olduğunu görmek için onun omzunun üzerinden baktığında hayali canavarlara benzeyen, çıplak bir savaşçının birkaç resmini görmüştü. Bu resimlerden bazıları çerçevelenip güreş salonuna asılacak türdendi. Birinde bir aslanla, bir diğerinde bir yaban domuzuyla güreşiyor gibi görünüyordu. Büyük bir olasılıkla Bailey bu yüzden okuyordu o kitabı. Ambrose, güreş hakkında Bailey Sheen'den daha fazla şey bilen başka birini daha tanı-mı-yordu.

Ambrose, Bailey'in sandalyesinin yanındaki bir mindere oturarak güreş ayakkabılarını bağlamaya başladı.

"Ne okuyorsun Sheen?"

Bailey başını kaldırıp şaşırmış bir ifadeyle ona baktı. Kitaba o kadar gömülmüştü ki Ambrose'un orada olduğunu fark etmemişti. Gözlerini kısa bir süre Ambrose'a dikerek uzun saçlarına ve ters giyilmiş tişörtüne boş boş baktı. On dört yaşındaki çocukların kılık kıyafetlerine ve saçlarına dikkat etmedikleri bilinirdi ama Bailey'in annesi onun bu kılıkta evden çıkma-sına asla izin vermezdi. Bir süre sonra Bailey, Lily Young'ın

artık Ambrose ile birlikte yaşamadığını hatırladı ve bütün yaz boyunca onu ilk kez gördüğünü fark etti. Her yaz olduğu gibi, Koç Sheen'in güreş kampında ortaya çıkmıştı yine.

"Herkül hakkında bir kitap okuyorum," dedi Bailey biraz gecikmeli olarak.

"Hakkında bir şeyler duymuştum." Ambrose ayakkabılarını bağlamayı bitirdi ve Bailey sayfayı çevirirken o da ayağa kalktı.

"Herkül, Yunan Tanrısı Zeus'un oğluydu," dedi Bailey. "Ama annesi ölümlü bir insandı. Çok güçlü olmasıyla tanınırdı. Bir sürü canavarı öldürmek üzere sayısız kez görevlendirildi. Girit'in deli boğasını yendi. Postu bütün ölümcül silahlara karşı dayanıklı olan Nemea aslanını öldürdü. Dokuz başlı hidra yılanını katletti, et yiyen atları ele geçirdi, bronz gagalı, metal tüylü, zehirli dışkı insan yiyen kuşları yok etti." Ambrose kıkır kıkır gülerken, Bailey'in yüzü ise ıslı ıslıldı.

"Efsanede anlatılan bu. Herkül muhteşemmiş dostum. Yarı tanrı, yarı insan ve tam bir kahraman. En sevdiği silahı bir sopaymış ve ilk görevinde öldürdüğü Nemea aslanının postunu giyiyormuş." Bailey gözlerini kısarak Ambrose'a dikkatle baktı. "Sen biraz ona benziyorsun. Özellikle saçların uzadıkça daha çok. Saçlarını böyle bırakmalısın, hatta biraz daha uzatmalısın. Belki de uzun saç seni Herkül gibi güçlü yapar. Ayrıca daha tehlikeli görünmeni sağlar. Rakiplerin geldiğini gördüklerinde donlarına işerler."

Ambrose, geçen ilkbahardan beri ihmal ettiği saçlarını çekiştirdi. Annesi onları terk edip evde iki bekâr kaldıklarında eski alışkanlıklarının birçoğunu bırakmıştı. O kadar sorunun arasında en önemsizi saçlarıydı.

"Çok şey biliyorsun, değil mi Sheen?"

"Evet. Biliyorum. Okumak ve ders çalışmaktan başka bir şey yapabilme şansın olmayınca epey şey öğreniyorsun. Üstelik güreşle ilgili bir şeyler bilen kişilerin kitaplarını okumayı

severim. Bunu görüyor musun?" dedi Bailey bir sayfayı göstererek. "Herkül ilk görevinde. Sanki mızrağını aslana saplıyor gibi, değil mi?"

Ambrose başını salladı ama bakışları başka bir resme kaymıştı. Başka bir heykel resmiydi bu, kahramanın sadece yüzü ve göğüs kısmı görünen bir resim...

"Bu resim ne?"

Bailey yüzünü buruşturdu ve sanki pek emin değilmiş gibi resme baktı.

Bailey başlığı okudu. "'Bir Kahramanın Yüzü' diye adlandırılır." Başını kaldırıp Ambrose'a baktı. "Sanırım şampiyon olmak her zaman çok eğlenceli değilmiş."

Ambrose, Bailey'in omzunun üzerinden okumaya başladı. "Herkül, mitolojik kahramanların en ünlüsü ve en sevileniydi ama çoğunluk bu görevlerin aslında ceza olarak verildiğini unuttur. Tanrıça Hera yüzünden delirdi ve gözü dönmüş bir haldeyken karısını ve çocuklarını öldürdü. Herkül, acı içinde ve suçluluk duygusuyla dolu bir hâlde dengesini bulmak ve acı çeken ruhunu rahatlatmak için yollar bulmaya çalıştı."

Bailey hoşnutsuz bir sesle, "Bu aptalca," dedi. "Eğer 'Bir Kahramanın Yüzü' diye adlandırılan bir heykel yapsaydım üzgün bir ifade vermezdim ona. Böyle bir yüz yapardım." Bailey dişlerini göstererek, çılgın bakışlarla Ambrose'a baktı. Püskül gibi açık kahverengi saçları, mavi gözleri ve al yanaklarıyla Bailey, tehlikeli bir yüz ifadesi yapmayı pek becerememişti. Ambrose bir kahkaha attı ve Bailey'e şöyle bir el sallayarak minderde ısınma hareketleri yapan diğer güreşçilere katılmak için hızla uzaklaştı. Ama acılı Herkül'ün esmer yüzünü aklından çıkaramıyordu.

Elliott, "Şekerden aslan postu yapmak için geç kaldık ama bence bu haliyle de beğenilir," dedi gülümseyerek.

“Bitirmem gereken bir pasta daha var, ondan sonra gideriz. Bir an önce eve gitmen gerek. Perişan olmanı istemem.”

“Eve gitmesi gereken biri varsa sensin,” dedi şefkatli bir tonla. Elliott Young çalışma saatlerini akşamları evde olabilecek şekilde ayarlamıştı, böylece sabah iki civarı pastaneye geri dönebiliyordu. Saat yedide, Bayan Luebke geldiğinde ayrılıyor, öğleden sonra üçte onun vardiyesi bittiğinde geri geliyor ve akşam yedi ya da sekize kadar tekrar çalışıyordu. Çoğu günler, Ambrose antrenmandan sonra ona katılıp işlerin biraz daha hızlı bitmesine yardımcı oluyordu.

“Evet. Ama ben yüksek notlar almaya çalışmıyor ve hem okuldan önce hem de sonra güreş antrenmanına gitmiyorum. O güzel kız arkadaşın için bile zamanın yok.”

“Güzel kız arkadaş bitti,” diye homurdandı Ambrose.

“Yaa. Bitti mi?” Elliott Young, herhangi bir üzüntü ifadesi var mı diye dikkatle oğluna baktı ama hiç bir şey görmedi. “Ne oldu?”

Ambrose omuzlarını silkti. “Tanıdığımı sandığım kız değilmiş diyelim kısaca.”

“Öyle mi?” Elliott içini çekti. “Üzüldüm Brosey.”

Ambrose uzun bir sessizlikten sonra sandviç ekmeği yapmaya devam ederek, “Güzel mi olmalı zeki mi?” diye sordu babasına.

Babası, hiç tereddüt etmeden, “Zeki,” diye cevap verdi.

“Evet, doğru. Annemi sırf bu yüzden seçtin değil mi? O kadar çirkindi ki.”

Elliott üzülmüş görünüyordu. Ambrose hemen özür diledi. “Özür dilerim baba. Öyle demek istememişim.”

Elliott gülümsemeye çalışarak başını salladı ama

Ambrose onun kırıldığını görebiliyordu. Bugün gerçekten tam günündeydi. Önce Fern Taylor, şimdi babası. Belki de Herkül gibi onun da kefareti ödemesi başlama gerekecekti. Acı çeken şampiyonla ilgili düşünceler uçuşturdu zihninde. Yıllar içinde onu hiç düşünmemişti ama Bailey'in sözleri sanki dünmüş gibi beyininde çınlıyordu.

"Sanırım şampiyon olmak her zaman çok eğlenceli değil, değil mi?"

"Baba?"

"Efendim Brosey."

"Ben buralardan gittiğimde sen idare edebilecek misin?"

"Yani okul için mi? Evet tabii. Bayan Luebke bana yardım eder, ayrıca bugün Paul Kimball'un annesi Jamie geldi ve yarı zamanlı çalışmak için bir başvuru formu doldurdu. Sanırım işe alacağım onu. Para hep sorun ama güreş bursu ve biraz kemerleri sıkarak halledilebilir bence."

Ambrose hiçbir şey söylemedi. "Gitmek" okul anlamına mı geliyordu emin değildi. Sadece gitmek demekti.

5

Bir Aslanı Evcilleştir

Main ve Center caddelerinin kesiştiği köşedeki belediye binasının önündeki afişte *Dörtte Dört! Eyalet Şampiyonluğu Sana Yakışır Ambrose!* yazıyordu. *Haydi Güreşçiler!* ya da *Bastır Lakers* yazmıyordu. Sadece *Eyalet Şampiyonluğu Sana Yakışır Ambrose!* Jesse, anında bu yazıya bozuldu ama otobüsteki diğer çocuklar umursamış görünmüyorlardı. Ambrose onlardan biriydi. Takım kaptanıydı. Hepsi takımı Eyalet Şampiyonluğu'na taşıyacağını düşünüyorlardı ve onlar için önemli olan tek şey buydu.

Ancak Jesse gibi, Ambrose da bu afişten rahatsız olmuştu. Her zaman yaptığı gibi, kafasına takmamaya çalıştı. Eyalet Turnuvası için Hershey, Pensilvanya'ya gidiyorlardı ve Ambrose, bu iş son bulana kadar zor dayanacaktı. Belki ondan sonra biraz nefes alabilecek, bir süre düşünebilecek, sadece kısa bir an için bile olsa biraz huzur bulabilecekti.

Güreş sadece minderde ve güreş salonunda gerçekleşen bir spor olsaydı severdi. Seviyordu aslında. Tekniğini, tarihini, sonucu kontrol edebilme duygusunu, raki-

bini muhteşem bir dalmayla yere devirdiğini hissetmeyi seviyordu. Bu sporun sadeliğini seviyordu. Mücadeleyi seviyordu. Tek sevmediği çığlık çığlığa bağırarak, tezahüratlar ve herkesin sanki bir robotmuş gibi Ambrose Young hakkında konuşuyor olmasıydı.

Elliott Young, güreşmesi için Ambrose'u ülkenin her yerine götürmüştü. Yaklaşık sekiz yaşından beri oğlunu şampiyon yapmak için son kuruşuna kadar harcamıştı. Bunu oğlunun şampiyon olmasına ihtiyacı olduğu için yapmamıştı, Ambrose'un gibi bir yeteneğin teşvik edilmeyi hak ettiğine inandığı için yapmıştı. Ve Ambrose için bu kısmını da seviyordu: Babasıyla birlikte olmaktadır, herhangi bir hafta sonu düzenlenen müsabakada binlerce büyük güreşçi arasında bulunmaktan, kürsüde en üstte olmak için yarışmaktan çok hoşlanıyordu. Ama son birkaç yıldır, Ambrose tüm eyaletin ilgisini çekmeye başlayınca, Hannah Lake Kasabası ellerinde bir yıldız olduğunu fark etmişti ve bu durum eğlenceli olmaktan çıkmıştı. Aşkı bitmişti.

Geçen ay okula gelen ordu mensubu sinsice zihnini kemiriyordu. Bu ziyaret hiç aklından çıkmamıştı. Bütün ülke gibi o da, birilerinin 11 Eylül'de hayatlarını kaybeden 3.000 kişinin ölümünün bedelini ödemesini istiyordu. Anne ve babalarını kaybeden çocuklar için adalet istiyordu. Annesinin iyi olup olmadığını bilmemenin nasıl bir duygu olduğunu hiç unutmamıştı. 93 sefer sayılı uçak çok uzaklarda değil, Hannah Lake'e sadece bir saat uzakta düşmüş ve saldırı gerçeğini evinin çok yakınına getirmişti.

Amerika Afganistan'daydı ama bazıları sırada Irak'ın olduğunu düşünüyordu. Birileri gitmeliydi. Birileri savaşmalıydı. Eğer o yapmayacaksa kim yapacaktı? Ya

kimse gitmezse? Bir kez daha olur muydu böyle bir şey? Bu konunun kafasını sürekli meşgul etmesine fırsat vermiyordu. Fakat şimdi endişeli ve korku içindeydi, midesi boş, zihni doluydu.

Tartıldıktan sonra bir şeyler yiyecekti. 90 kilo olana kadar canı çıkmış, oraya ulaşması için kilo vermesi gerekmişti. Sezon dışı normal kilosı 98 idi. Ama daha düşük sıklet güreşmek ona avantaj sağlıyordu. 90 kilodayken yağsız, sadece kastan ibaret haliyle 98 kilodaki güce sahip oluyordu. Boyu, güreş dünyası için alışılmışın dışındaydı. Omuz genişliğiyle gövdesinin ve bacaklarının uzunluğu, güçlerine güvenen rakipleri karşısında hareket kabiliyeti sağlıyordu. Ama bundan fazlasına da sahipti. Ve dört sezondur kimse onu yenemiyordu.

Annesi futbol oyuncusu olmasını istemişti, çünkü yaşına göre iri yarıydı. Ama Olimpiyatları ilk izlediğinde futbol ikinci dereceye düşmüştü. 1992'nin Ağustos ayıydı, Ambrose yedi yaşındaydı ve John Smith, Barcelona'daki finallerde İranlı rakibini tuş ederek ikinci altın madalyasını kazanmıştı. Elliott Young, minderde teselli bulan bu ufak tefek adam adına sevinçten deliye dönmüştü. Büyük-küçük ayırmadan herkesi kucaklayan bir spordu bu ve hiçbir zaman mücadelecisi biri olmasa da Elliott Young bu sporu seviyordu ve bu sevgisini oğluna aşılammıştı. O gece, oturma odasındaki halının üzerinde güreştiler, Elliott, Ambrose'a temel hareketleri gösterdi ve Koç Sheen'in bir sonraki hafta başlayacak güreş kampına onu kayıt ettireceğine söz verdi.

Otobüs, Hannah Lake'i arkada bırakarak ağır ağır otobana doğru ilerlerken bir çukura girince sarsıldı. Eve tekrar döndüğünde her şey bitmiş olacaktı. Ama hemen ardından tam anlamıyla çılgın bir süreç başlayacaktı:

Güreş için hangi üniversiteye gideceğine, ne okuyacağına ve uzun bir süre daha bu baskıya dayanıp dayanamayacağına karar vermesi bekleniyor olacaktı. O an sadece yorgun hissediyordu. Yenilmeyi düşündü. Acaba yenilse her şeyden kurtulur muydu?

Sert bir biçimde başını salladı. Beans bu hareketi yakaladı ve Ambrose'un ona bir şeyler söylemeye çalıştığını düşünerek akli karışmış bir hâlde alnını kırıştırdı. Ambrose onu görmezden gelerek camdan dışarı baktı. Yenilmeyecekti. Böyle bir şey olmayacaktı. Buna izin verilmeyecekti.

Ambrose ne zaman kaytarmaya heves etse düdük çalar, güreş başlar ve içindeki rekabet duygusu minderden ayrılana kadar azalmazdı. Bu spor bunu hak ediyordu. Babası, koçu, takımı, kasaba... Onlar da bunu hak ediyordu. Tek arzusu her şeyi bırakıp gidebilmenin bir yolu olmasıydı... Sadece bir süreliğine.

"Dünyanın en güzel yeri olan Hershey, Pensilvanya'ya ve 2002'nin önemli günlerinden biri olan Liseler Arası Güreş Şampiyonası'nı canlı olarak seyredeceğimiz Giants Center'a hoş geldiniz," dedi sunucu. Hepsi kendi okul renklerini giymiş, afişleri yukarıya kaldırmış, umutları daha da yüksekte olan ebeveynler, güreşçiler, arkadaşlar ve taraftarlarla dolu koca salonda sunucunun sesi birden patlamıştı. Bailey ve Fern, en önde, sahanın bir ucundan diğer ucuna kadar yayılmış minderlerin hemen yanında yerlerini almışlardı.

Bailey'e göre tekerlekli sandalyede olmak bazen avantajdı. Ayrıca koçun çocuğu olması ve çok iyi istatistik tutmasından dolayı yapacak bir işi oluyordu ve Bailey

bundan keyif alıyordu. Fern'in görevi ise karnını doyurmasını sağlamak ve onun eli ayağı olmanın yanında, istatistik tutmakta ona yardım etmek ve tuvalete gitmeye ya da kendisinin yapamayacağı bir şeye ihtiyaç duyduğunda koça haber vermektir. Bu konuda uzmanlaşmışlardı.

Her gün müsabakalar başlamadan önce tüm ayrıntıları gözden geçirerek devre aralarındaki molaları planlıyorlardı. Yardımcı görevini bazen Angie, bazen de Bailey'in ablalarından biri üstleniyordu ama genellikle Fern onun yanında oluyordu. Babası, tuvalet molalarında ve kendi başına yapamayacağı şeylerde ona yardımcı olurken o da takımın durumu, puan dağılımları, bireysel müsabakalar konusunda babasına bilgi veriyordu.

Hepsi arasında en ağır yükü gerektiğinde Koç Sheen'in üstlenmesi sayesinde Bailey hiçbir turnuvayı kaçırmamıştı. Oğlunun ihtiyaçları takımına karşı olan sorumluluklarının önüne geçtiğinden Koç Sheen'in, güreş camiasında çok iyi bir namı ve fazla bir saygınlığı yoktu. Ama Koç Sheen her zaman paydan kendine düşen kısmın en iyisi olduğunu iddia ederdi. Bailey, kesin veriler konusunda inanılmaz bir beyne sahipti ve kendini vazgeçilmez biri haline getirmişti.

Bailey, Ambrose'un her eyalet turnuvasında çıktığı her karşılaşmayı seyretmişti. Güreşirken, takımdaki herkesten daha çok onu izlemekten hoşlanıyordu. Turnuvasının ilk müsabakasında Ambrose çıkarken bağırış çağırış tezahürat yapmıştı. Bailey'e göre bu karşılaşmanın olmasına gerek bile yoktu. Ambrose, her bakımdan çok daha üstündü. Ama ilk karşılaşmalar her zaman en korkulanlardı, herkes rakibini yolundan çekmek için fazla istekli olurdu.

Birinci devrede, Ambrose, Altoona'dan sicilinde ya-

zandan daha iyi green bir çocukla elemiti. Bölge nclg için gremi ve uzatmalarda diini tırnağına takarak bu unvanı almıştı. Yaça daha büyüktü, çok istekliydi ve herkes gibi şampiyonu yenmek istiyordu. Daha da kötüsü Ambrose kendinde değıldi. Yorgun, düşünceli ve hatta keyifsiz görünüyordu.

Sürmekte olan bir düzine karılama daha olmasına rağmen, müsabaka balar balamaz salondaki bakıların yarısından fazlası en u sol kedeki gree kilitlendi. Ambrose, her zamanki alıılagelmi, atak tarzını sergilemekteydi; ilk hamleyi o yapıyor, daha çok hareket ediyor, teması sürekli koruyordu ama oyunda değıldi. İsa-betli hamleleri gitgide azalmaya başladı ve bir süre sonra sayı almak için hamlesini tamamlayamaz oldu. İlk iki dakikanın sonuna gelindiğinde Altoonalı ocuk özgüvenini kazanmıştı ve ilk devre eşit skorla bitti. İki dakikayı Ambrose Young'la greerek geçirip eşitlik sağlamak grrlanılacak bir şeydi. Ambrose'un onun canına okuyor olması gerekirdi ama durum öyle değıldi ve seyreden herkes bunun farkındaydı.

İkinci devrenin balama gongu çaldı ve durum aşağı yukarı aynıydı, hatta daha da kötü. Ambrose sürekli atak yapmaya çalışıyordu ama hamleleri isteksizdi. Yerde kontrol altına almaya çalıştığı rakibi bundan kurtulmayı becerdiğinde Ambrose 0, Altoona Aslanı 1 oldu. Bailey, yan çizgiden feryat figan bağırıyordu. 0-1 biten ikinci devrenin sonunda Bailey, Ambrose'nın ilgisini çekmek için bir şeyler yapmaya çabalıyordu.

Birden, "Herkül! Herkül! Herkül!" diye tezahürat yapmaya başladı.

"Bana yardım et Fern!" diye sıkıtırdı onu. Fern, çok bağıran ya da tezahürat yapan biri değıldi ama kendini

kötü hissetmeye başlamıştı, sanki Ambrose’u durduran bir şeyler vardı. Bu şekilde kaybetmesini istemiyordu. Bu yüzden Bailey’in tezahüratına katıldı. Mindere yakın oturan birkaç taraftar da fazla zorlamaya gerek kalmadan onlara ayak uydurdular.

Hannah Lake’nin yarı tanrısının yıkılmak üzere olduğunu fark etmiş bir hâlde, “Herkül, Herkül, Herkül,” diye bağıryorlardı. Ambrose Young kaybediyordu.

Maçın bitmesine yirmi saniye kala, Altoona’nın 90 kiloluk aslanının parmaklarındaki bandı düzeltmesi gerektiğinden hakem ikinci kez karşılaşmayı durdurdu. İkinci kez olduğundan hareketin baştan başlaması gerekiyordu, Ambrose maçı bitirmek için pozisyonunu -üste mi, alta mı, yoksa ikisi de ayakta mı başlayacağını- seçme şansı vardı.

Bailey, Hannah Lake koçları için ayrılmış iki sandalyenin yanındaki minderin kenarına doğru ilerledi. Kimse onu durdurmadı. Tekerlekli sandalyede olmanın avantajları. Başka türlü yapamayacağın birçok şeyden paçayı sıyıırırsın.

“Herkül!” diye seslendi Ambrose’a. Ambrose kuşku dolu ifadeyle başını iki yana salladı. Koçlarını dinliyordu. Aslında dinlemiyordu. Bailey konuşmayı böldüğünde gergin bir ifadeyle verilen taktikler sona erdi ve hüsran dolu üç çift göz ona doğru döndü.

“Ne diye bağıırıyorsun Sheen?” Ambrose hissizleşmişti. Yirmi saniye içinde dört sezonluk çabası heba olacaktı. Bu rehavetten, yaşananların gerçek olmadığı duygusundan kurtulabilecek gibi görünmüyordu.

Bailey, “Herkül’ü hatırlıyor musun?” diye sordu Ambrose’a. Söyleyiş tarzına göre bu cümle gerçek bir soru değildi aslında.

Ambrose, kuşku dolu ve akli epey karışmış bir ifadeyle baktı ona.

“Aslanla ilgili olan hikâyeyi hatırlıyor musun?” diye ısrar etti Bailey sabırsız bir tonla.

“Hayır...” Ambrose kulaklığını düzeltti ve koçları taktik verirken olayların beklenmedik biçimde gelişmiş olmasından dolayı sevinçten deliye dönmüş görünmemeye çabalayarak hâlâ parmaklarını saran rakibini süzdü.

“Bu çocuk da bir aslan. Altoona Dağ Aslanı. Tamam mı? Herkül’ün okları aslanda işe yaramıyordu. Senin de hamlelerin işe yaramıyor.”

Ambrose kupkuru bir sesle, “Sağ ol, dostum,” diye mırıldandı ve arkasını dönerek minderin ortasına doğru bir adım attı.

Bailey, duyulması için sesini yükselterek, “Herkül’ün aslanı nasıl yendiğini biliyor musun?” dedi.

Ambrose, “Hayır, bilmiyorum,” diye karşılık verdi omuzunun üzerinden.

Bailey, “Aslandan daha güçlüydü. Aslanın sırtına bindi ve boğazını sıktı,” diye bağırdı arkasından.

Ambrose, dönüp Bailey’e baktı, yüzünde belli belirsiz bir ifade oluştu. Hakem hangi pozisyonla başlayacağını sorduğunda üstte olmayı seçti. Taraftarları nefeslerini tutmuş bekliyorlardı; bütün Hannah Lake sakinleri nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Elliott Young bir küfür savurdu. Ambrose’un koçlarının hevesleri kursaklarında kalmış ve yeni bir takım unvanı için umutları yok olmuştu. Sanki Ambrose kaybetmek istiyordu. Bitmesine yirmi saniye kalmış bir karşılaşmada bir sayı gerideyken üstte başlamayı seçmezsin. Altoonalı’nın yapması gereken tek şey dönmemektir, daha da kötüsü kurtulmayı başarıp bir puan daha alabilirdi ve maç onun olacaktı.

Gong çaldığı anda, sanki her şey ağır çekime alınmış gibiydi. Ambrose'un hareketleri yavaş ve çok dikkatli görünüyordu. Rakibi çabalıyor, onu kaldırmaya ve uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama öyle bir kısıpaca alınmıştı ki bir an için kalan son yirmi saniye, kazanmak üzere olduğu karşılaşma ve bunun sonucu gelecek şöhret çıktı aklından. Yüzü mindere bastırılır ve sol kolu altından hızla çekilirken derin bir nefes aldı. Kısaç daha da sıkıştı, profesyonel güreşçilerin yaptığı gibi sağ eliyle mindere vurmaya düşündü. Bacakları iki yana açılmış, sol kolu sağ koltuk altının arasından geçer bir hâlde duruyordu. Başına ne geleceğini biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ambrose, yavaş yavaş ve çok dikkatli bir biçimde rakibine sarıldı ve baskıyı hiç azaltmadan bacaklarını hareketsiz hâle getirerek aslanı sırt üstü devirdi. Aslında öyle güç harcamıştı ki kolları titriyordu. Ve sayım başladı. Bir, iki, üç, dört, beş. Rakibini tehlikeli pozisyona sokarak üç puan aldı. Ambrose, Herkül'ü düşünmüş ve Altoona'dan gelen aslanı son anda devirmişti. Karşılaşmanın bitmesine iki saniye kala hakem mindere vurdu.

Ve tuş...

Seyirciler çılgına dönmüştü, Hannah Lake kasabasının bütün sakinleri, taa başından beri onun kazanacağına inandıklarını söylüyorlardı. Koç Sheen oğluna baktı ve gülümsedi. Elliott Young gözyaşlarını zor tutuyordu. Fern, tırnaklarını kemirmiş olduğunu fark etti. Ve Ambrose rakibinin ayağa kalkmasına yardım etti. Sevinç çığlıkları atmadı, koçunun kollarına atlamadı. Ama Bailey'e baktığında yüzünde bir rahatlama, dudaklarında ise belli belirsiz bir gülümseme vardı.

İlk müsabakasının hikâyesi kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldı.

Ve Herkül tezahüratı, gitgide yükselen bir tonla, bir müsabakadan diğerine Ambrose'a eşlik etti. Kıdemli taraftarları için teşvik edici, yeni taraftarlar içinse birlik olmayı ateşleyen tezahürattı bu. Ambrose, turnuvarının geri kalanında hızını kaybetmedi. Sınırlarda gidip geliyor gibiydi ve bu işin ona göre olmadığına karar vermiş görünüyordu. Liseler arasında eşi benzeri görülmemiş güreş kariyerinin son müsabakası olan finallerde mindere çıktığında bütün salon Herkül diye inliyordu.

Ama son karşılaşmasını da kazanıp hakem sağ kolunu kaldırarak zaferini ilan ettikten ve sunucuların, yenilmez Ambrose Young'ı bundan sonra nelerin beklediği konusundaki uçuk tahminleri bittikten sonra, dört kez eyalet şampiyonu olmuş olan bu genç sakın, kutlamalardan uzak bir köşe buldu: Güreş mayosunu beline indirdi, Hannah Lake Güreş Takımı'nın kraliyet mavisi tişörtünü üzerine geçirdi ve başını havlunun altına sakladı. Arkadaşları her şey bittikten sonra onu orada buldular. Madalya töreni yapıliyordu.

6

Dünyayı Gör

Issızlığın ortasındaydı, yerde sadece kocaman bir çukur vardı. Enkaz temizlenmişti. İnsanlar, yanmış kâğıtlardan, molozdan, giysi ve eşya parçalarından, birkaç sandalyenin iskeletinden ve eğri büğrü olmuş metal parçalarının dağılarak çarpmanın olduğu alanın çevresindeki on iki kilometrelik bir alana yayılmış ve çukurun güneyindeki ağaçlıklı bölgeye düşmüş olduğundan söz ediyorlardı. Bazıları ağaçların tepelerinde ve yakındaki gölün dibinde enkaz parçaları olduğundan söz ediyordu. Hatta bir çiftçi arazisinde uçak gövdesinin bir parçasını bulmuştu.

Ama artık hiç moloz yoktu orada. Her şey temizlenmişti. Kameralar, adli ekipler, sarı şerit... Hepsi gitmişti. Beş genç, oraya yaklaşmalarına izin verilmeyeceğini düşünmüşlerdi ama Grant'in eski arabasına binmelerine ve 93 sefer sayılı uçağın Pensilvanya toprağına çakıldığı yer olduğunu fark edecekleri alana gitmelerine engel olan kimse yoktu etrafta.

Alanı çevreleyen bir çit vardı. Halkalarına boylu boyunca solmuş çiçekler, fotoğraflar sokulmuş ve orasına

burasına oyuncak hayvanlar sıkıştırılmış on iki metrelik zincirden yapılmış bir çitti bu. 11 Eylül'den beri yedi ay geçmişti ve fotoğrafların, mumların, hediyelerin ve notların çoğu gönüllüler tarafından toplanmıştı ama burada hâlâ on sekiz yaşındaki beş çocuğun bile ciddileşmesine neden olacak ve yakındaki ağaçların arasından fısıldayan rüzgârı dinlemelerini sağlayacak kadar hüzünlü bir şeyler vardı.

Mart ayıydı ve güneş günün erken saatlerinde hafifçe yüzünü gösterse de bahar güney Pensilvanya'ya kadar ulaşmamıştı henüz. Kışın hassas parmakları giysilerinin arasından kendine yol açarak, havada asılı duran ölümün anısıyla halihazırda ürpermiş olan genç tenlere dokunuyordu.

Çitin yanında durdular ve parmaklarını halkalara geçirip, topraktaki çukuru görmeye ve hiç tanışmadıkları kırk kişinin ebedi uykularına yattıkları yeri belirlemeye çalışarak boşluğa baktılar. Bazılarının adını biliyorlardı, bazılarının da hikâyesini... Hepsi huşu içinde ve sessizdi; her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

Uzun bir sessizlikten sonra Jesse, "Hiçbir şey göremiyorum," diye itiraf etti. Kız arkadaşı Marley ile planları vardı ve erkek erkeğe takılmaya her zaman hazır olsa da bu kez evde kalmış olmayı arzu ediyordu. Üşümüştü ve o an sevişiyor olmak, bir sürü insanın öldüğü karanlık bir alana bakıyor olmaktan çok daha eğlenceli olurdu.

Grant, yakalanma ve sorgulanma ihtimali karşısında son derece gergin bir hâlde, "Hışşt!" dedi tıslar gibi. Baştan beri bir anlık hevesle arabaya atlayıp Shanksville'e gitmenin aptalca bir fikir olduğundan emindi. İtiraz etmiş ve uyarılmıştı ama sonunda her zaman yaptığı gibi onlara katılmıştı.

“Bir şey görmüyor olabilirsiniz... Ama... Yine de hissetmiyor musunuz?” Paulie gözlerini kapatmış ve sanki diğerlerinin duyamadığı bir şey duyuyormuş gibi yüzünü gökyüzüne çevirmişti. Paulie hayalperestti, duygusal biriydi. Ama bu kez kimse onunla tartışmadı. Orada bir şeyler vardı, o sessizlikte parıldayan kutsal bir şeyler. Fakat ürkütücü değildi. Buz gibi karanlıkta bile... Garip bir biçimde huzur doluydu.

Beans, “İçkiye ihtiyacı olan yok mu? Benim var,” diye fısıldadı upuzun bir sessizlikten sonra. Ceketinin ceplerini yokladı ve bir matara çıkararak coşkuyla ölenlerin anısına kaldırdı. “Ben içersem sakıncası yok, değil mi?”

Grant, “Artık içmediğini sanıyordum,” dedi kaşlarını çatarak.

“Sezon bitti, dostum ve resmi olarak tekrar içmeye başladım,” dedi neşeli bir biçimde ve büyük bir yudum alarak sırttan dudaklarını elinin arkasıyla silerek Jesse’e uzattı. Jesse, memnuniyetle bir yudum aldığı anda sert içki boğazını yakarak midesine inerken ürperdi.

Söyleyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi duran tek kişi Ambrose’dü. Ama bu anormal bir durum değildi. Ambrose çok ender konuşurdu ve konuştuğunda da çoğunluk dinlerdi. Aslında, bir cumartesi akşamı, bu ıssız yerde olmalarının nedeni oydu. Söz konusu ordu mensubu okula geldiği günden beri Ambrose başka bir şey düşüncememiş olmuştü. Beşı de salonun en arkasındaki sırada oturmuş, kıs kıs gülererek, Koç Sheen’in güreş kampıyla karşılaştırdığında acemi birliğin parkta yürüyüşe çıkmak gibi olduğunu söyleyerek şakalaşmışlardı. Ambrose hariç... O ne kıs kıs gülmüş ne de şakalaşmıştı. Dimdik oturmuş, ellerini kucagında kenetlemiş, koyu renk gözlerini ordu görevlisinden ayırmadan sessizce dinlemişti.

Hepsi lise son öğrencisiydi ve birkaç ay içinde mezun olacaktı. Güreş sezonu iki hafta önce bitmişti ve hepsi huzursuzdu. Belki de her zamankinden daha fazla... Çünkü başka sezonları, antrenman yapacakları herhangi bir şeyleri, hayalini kuracakları müsabakaları, keyfini çıkaracakları zaferleri olmayacaktı bundan sonra. Hepsi bitmişti. Bitmişti... Birçok okul tarafından anında kabul edilmiş ve tam burslu olarak Penn State'e gidebilecek notlara ve spor başarısına sahip Ambrose dışında herkes için... Çıkış yolu olan tek kişi oydu.

Büyük bir değişim uçurumunun kenarındaydılar ve gördükleri manzara karşısında hiçbiri, Ambrose bile, hatta özellikle Ambrose en ufak bir heyecan duymuyordu. Ama bilinmeze doğru bir adım atmayı ister seçsinler ister seçmesinler, bilinmez her hâlükârda gerçekleşecek, derin uçurum hepsini yutacak ve tanıdıkları yaşam son bulacaktı. Ve hepsi, akıbetlerinin fazlasıyla farkındaydı.

Nihayet Jesse, "Burada ne işimiz var, Brosey?" diye hepsinin aklındaki soruyu sordu. Bunun üzerine dört çift göz Ambrose'un yüzüne dikkatle bakmaya başladı. Güçlü bir yüzdü bu: sert hatlı, etrafa neşe saçmaktan ziyade kendine dönük, düşünceli. Kızları kendine çeken ve erkeklerin ise gizlice gıpta ettikleri bir yüzü vardı. Buna rağmen Ambrose Young, erkeklerin de sevdiği bir tipti ve arkadaşları onun yanında kendilerini güvende hissediyorlardı. Sadece yanında olduklarında bile pırıltısını onlara bulaştıracakmış gibi geliyordu. Ve bunun nedeni sadece iri yarı bedeni, muhteşem görüntüsü veya tarzı ya da Koç Sheen'i rahatsız ettiği gerçeğini hiçe sayarak omuzlarına kadar uzattığı, Samson'inkine benzer saçları değildi. Asıl sebep, ta en baştan itibaren Ambrose Young

* Antik İsrail'in son hâkimlerinden biri. -çn

için belirlenmiş, onu kollayan ve hep kollayacağına inanılan hayatın bu olduğu gerçeğiydi. Bunda rahatlatıcı bir şeyler vardı.

“Kayıt oldum,” dedi Ambrose, kelimeleri kısa ve özdü.

“Nereye? Okula mı? Tabii ki. Biliyoruz, Brosey. Tekrar edip durma,” dedi Grant gülerek ama ses tonu üzgündü. Sınıf birincisi olarak mezun olmasına rağmen Grant Nielson hiçbir okuldan burs alamamıştı. İyi bir güreşçiydi, muhteşem bir güreşçi değil... Ve Pensilvanya güreşçileri ile meşhurdur. Burs alabilmek için muhteşem bir güreşçi olmak gerekiyordu. Ve üniversiteye gitmek için köşeye ayrılmış bir para yoktu. Grant, başarılı olacaktı ama bu kendi çabasıyla olacak bir şeydi... Yavaş yavaş...

Ambrose, “Hayır. Okula değil,” diyerek içini çekti. Grant şaşkınlık içinde yüzünü buruşturdu.

“Vayyy canına.” Beans’in kelimeleri upuzun bir fısıltıyla çıktı ağzından. Sarhoş olmak üzere olabilirdi ama oldukça çabuk kavrayan bir çocuktur. “Şu ordu mensubu! Onunla konuştuğunu görmüştüm. Asker mi olmak istiyorsun?”

Ambrose Young, en yakın dört arkadaşının hayret dolu gözlerine bakarken diğerleri şaşkın bir sessizlik içinde bekliyorlardı. “Elliott’a bile söylemedim henüz. Ama söyleyeceğim. Aranızda benimle gelmez isteyen var mı, onu öğrenmek istiyorum sadece.”

“Ne yani? Bizi buraya etkilemek için mi getirdin? Kendimizi vatansever hissetmemizi sağlamak mı istiyorsun yoksa?” dedi Jesse. “Bu yeterli değil Brosey. Tanrı aşkına, aklından ne geçiyor dostum? Bacağını kaybedebilirsin ya da başına başka bir şey gelebilir. O zaman nasıl güreşeceksin? Her şey biter. Sen bunu başardın. Kahrolası Penn

State'i ele geçirdin. Daha ne istiyorsun? Hawkeyes'ı* mı? Onlar seni alırlar zaten, bunu sen de biliyorsun. Ufak tefek biri gibi hareket eden iri yarı birini, sanki hâlâ 71 kiloymuş gibi hamleler yapan 90 kiloluk bir güreşçiyi kim almaz? Bu da nereden çıktı şimdi Brose? Hiç kimse seninle gelmiyor dostum. Okula gideceksin!"

Eğreti anıttan ayrılarak otobana çıkıp eve doğru yol alırlarken de susmadı Jesse. O da Ambrose gibi eyalet şampiyonu olmuştu. Ama Ambrose bir kez başarmamıştı bunu. Dört kez eyalet şampiyonu olmuş, son üç yıldır hiç yenilmemişti ve lise bir öğrencisi olarak üst sıkayetlerde eyalet şampiyonluğu kazanmış Pensilvanya'nın ilk güreşçisiydi. Lise birdeyken 72 kiloydu. Tek mağlubiyetini, sezon başında son eyalet şampiyonu olan lise son öğrencisi bir güreşçi karşısında almıştı. Eyalet şampiyonasında Ambrose onu tuşla yenmiş ve bu galibiyetle rekorları alt üst etmişti.

Jesse elini hızla havaya kaldırdı ve Beans'i, nam-ı diğer Bay ağzı bozuğu bile az da olsa rahatsız eden müstehcen kelimeleri arka arkaya sıralayarak küftetti. Jesse, Ambrose'un durumunda olabilmek için canını verirdi.

"Sen bunu başardın dostum," dedi bir kez daha başını sallayarak. Beans, matarayı uzattı ona ve pimpirikli arkadaşını sakinleştirmek için sırtını sıvazladı.

Bir süre hiç konuşmadan yola devam ettiler. Her zamanki gibi direksiyonda Grant vardı. Asla içki içmezdi. O gece Beans de arabayı kullanmayı önermeye kalkışmasın diye Paulie ve Ambrose seslerini çıkarmamışlardı. Ama zaten hepsi araba kullanmaya başladığından beri Grant kendini şoför ve koruyucu tayin etmişti.

Grant, "Ben varım," dedi sakin bir tonla.

* Iowa'nın spor kulüplerinden biri. Güreşteki başarısı ile tanınır. -çn

Jesse, "Ne?" diye bağırdı, matarada kalan içki gömleğinin önüne dökülmüştü.

"Ben varım," diye tekrarladı Grant. "Okul paramı ödememe yardım edecekler, değil mi? Ordudan gelen adam öyle söylemişti. Bir şeyler yapmam gerek. Hayatımın geri kalanını çiftçilik yaparak geçirmek istemediğimden adım gibi eminim. Para biriktirmek için kıcımı ne kadar yırtarsam yırtayım, bu hızla üniversiteyi ancak kırk beş yaşında bitirebileceğim."

Paulie, "Az önce küfür ettin, Grant," diye fısıldadı. Onun küfrettiğini daha önce hiç duymamıştı. Asla. Hiçbiri duymamıştı.

"Lanet olası zamanı gelmişti," diye bağırdı Beans kahkahalarla gülererek. "Şimdi yapmamız gereken onun biriyle yatmasını sağlamak. Bir kadın bedeninin tadını öğrenmeden savaşa gönderemeyiz onu." Beans, bunu en Don Juan, en Latin âşık sesiyle söylemişti. Grant sadece iç çekti ve başını iki yana salladı.

"Ya sen Beans?" diye sordu Ambrose zorla gülümseyerek.

Beans, kaşlarını oynatarak, "Ben mi? Ben kadın bedeninin tadını biliyorum," diye konuşmaya devam etti aksanlı bir İngilizceyle.

"Ordu, Beans. Ordu. Onu ne yapacaksın?"

"Tamam. Lanet olsun, evet. Her ne olursa," dedi Beans omuzunu silkerek. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Jesse, başını ellerinin arasına alarak yüksek sesle inledi.

Ambrose, Jesse'in sızlanmasını duymazdan gelerek, "Ya sen, Paulie?" diye sordu. "Var mısın?"

Paulie, dostlarına olan sadakatiyle kendini koruma duygusu çeliştiği için biraz üzgün görünüyordu. "Bro-

se... Ben barışçuyım, savaşıçı değil," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Güreşmemin tek sebebi sizlerle birlikte olmakti arkadaşlar. Ne kadar nefret ettiğimi siz biliyorsunuz. Savaşı hayal bile edemiyorum."

Beans, "Paulie?" diyerek araya girdi.

"Efendim, Beans."

"Savaşıçı olmayabilirsin ama barışçı da değilsin. Senin de biriyle yatman gerek. Üniformalı adamlar yatacak birini bulurlar. Hem de sık sık."

"Rock yıldızları da. Gitarda silahta olduğumdan çok daha iyiyim," diye karşı çıktı Paulie. "Ayrıca annem gitmeme asla izin vermez." Paulie'nin babası, o daha dokuz yaşında, kız kardeşi de henüz bebekken bir mayın kazasında ölmüştü. Annesi, ailesine yakın olmak için iki küçük çocuğuyla Hannah Lake'e geri dönmüş ve orada kalmıştı.

"Güreşmekten nefret ediyor olabilirsin Paulie ama iyi bir güreşçisin. İyi bir asker de olursun."

Paulie dudaklarını ısırđı, cevap vermedi. Ve arabanın içi tekrar sessizliğe gömülmüş, her biri kendi düşünceleğinde kaybolmuşlardı.

"Marley evlenmek istiyor," dedi Jesse uzun bir sessizlikten sonra. "Onu seviyorum ama... Lanet olsun her şey çok hızlı gelişiyor. Ben sadece güreşmek istiyorum. Eminim batıda bir yerlerde beyazları seven zenci bir çocuğu kabul edecek birkaç okul vardır, değil mi?"

"Evlenmek mi istiyor?" Beans afallamıştı. "Daha on sekiz yaşındayız. Sen en iyisi bizimle gel Jess. Marley, boynuna tasmayı takmadan önce biraz büyümen gerek. Hem ne denir biliyorsun. Önce kankam, sonra manitam."

Jesse, teslim olmuş bir ifadeyle içini çekti. "Uff! Kahretsin! Amerika'nın bana ihtiyacı var. Nasıl hayır diyebilirim?"

Bağırışlar ve kahkahalar birbirini izledi. Jesse'in her zaman oldukça şişkin bir egosu olmuştu.

"Hey, ordunun güreş takımı yok mu?" Bu düşünce onu neşelendirmiş gibi çıkmıştı sesi.

"Paulie?" dedi bir kez daha Ambrose. Tek karşı çıkacak kişi Paulie'ydi, o hepsinden farklıydı. Ambrose'un arkada bırakmaya en zorlanacağı kişi de oydu. Böyle yapmak zorunda kalmamayı umuyordu.

"Bilmiyorum dostum. Bir gün büyümem gerek nasıl olsa. Yaşasaydı babam gurur duyardı eminim. Büyük büyükbabam İkinci Dünya Savaşı'nda ülkesine hizmet etmiş. İnan bilmiyorum." İçini çekti. "Orduya katılmak kendimi öldürtmek için iyi bir yolmuş gibi görünüyor."

7

Bir Kızla Dans Et

Hannah Lake yakınlarında mezuniyet balosu yapacak şık bir otel ya da lüks bir mekân yoktu. Bu yüzden Hannah Lake Lisesi öğrencileri, spor salonlarını yüzlerce balon, yanıp sönen ışıklar, saman balyaları, plastik ağaçlar, çardaklar ve o seneki mezuniyet temasına uygun ne varsa onunla süslemekle yetindiler.

O yılki mezuniyet teması, “Umarım Dans Edersin”di, süsleme konusundaki fikirlere hiçbir ilham vermeyen, ilham verici bir şarkının adıydı bu. Bu yüzden yanıp sönen ışıklar, balonlar ve çardaklar, Hannah Like Lisesi’nin başka bir mezuniyet balosunda bir başka görüntüyle arz-ı endam etmiş malzemelerdi. Ve Fern, Bailey’nin yanında oturmuş dönüp duran çiftlerle dolu piste bakarken elli yılda değişen tek şeyin kıyafetler olduğunu düşündü.

Fern, elbisesinin yakasıyla oynuyor, elini yumuşak kıvrımların üzerinde dolaştırıyor, bacaklarını öne arkaya sallıyor ve ışığın kumaş üzerinde oluşturduğu altın rengi parıltılara hayran olmuş bir hâlde eteğin yere dökülüştüğünü izliyordu. Bu elbiseyi Pittsburgh Dillards’taki ucuz-

luk reyonundan annesiyle birlikte bulmuşlardı. Tekrar tekrar indirimde girmişti, çünkü ufak tefek kızlar arasında moda olmayan bir renkte olmasına rağmen, ufak tefek kızlar için yapılmış bir elbiseydi bu. Ama kurşunu renk kızıl saça iyi giderdi ve bu elbise Fern'e çok yakışmıştı.

Taylorların oturma odasında, annesinin istediği gibi elbisenin göğüs kısmını yukarı doğru çekip Bailey ile birlikte fotoğraflar çektirmişti ama evden çıkar çıkmaz fırfırlı yakayı omuzlarına indirmişti ve hayatında ilk kez kendini oldukça güzel hissediyordu.

Fern, baloya birlikte gitmek için hiçbir teklif almamıştı. Bailey de kimseye teklif etmemişti. Hiçbir kızın mezuniyet balosunun kötü geçmesini istemediğini söylemişti şaka yollu. Gülümseyerek söylemişti bunu ama bir an için yüzünde hüznü bir ifade belirmişti. Kendine acı-mak Bailey'in tarzı değildi, o yüzden bu açıklama Fern'i şaşırtmıştı. Fern, birlikte gitmeyi teklif etmişti. Bu, mezuniyet balosuydu ya evde oturup baloya gidecek kimseleri olmadığı için surat asacaklardı ya da birlikte gideceklerdi. Kuzendiler ve bu pek havalı bir durum değildi ama havalı olmamak kaçırılmış olmaktan daha iyiydi. Mezuniyet balosuna birlikte gitmek herhangi bir imaj sorunu yaratacak gibi görünmüyordu. İkisi de kusur emsaliydi, Bailey gerçek anlamda, Fern ise mecazi anlamda... Romantik bir gece olmayacaktı ama Fern'in mezuniyet balosu için alışlagelmiş türden olmasa da hem elbisesi hem de kavalyesi vardı.

Bailey, siyah bir smokin ve kırık yaka beyaz bir smokin gömleği giymiş, siyah bir papyon takmıştı. Buklelerine saç köpüğü sürülmüş ve büyük bir beceriyle biçimlendirilmişti. Bu görüntüyle 'N Sync'in solisti Justin'i andırıyordu. En azından Fern öyle düşünüyordu. Çiftler,

kollarını sımsıkı birbirlerine dolamış öne arkaya sallanıyorlardı. Ayakları hemen hemen hiç hareket etmiyordu.

Fern, özel biri tarafından sımsıkı kavranmış bir hâlde mezuniyet balosunda dans etmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal etmemeye çalışıyordu. Sözün özü ona sarılabilecek biriyle orada olmayı isterdi. Fern, bir an için pişmanlık hissetti ve suçlu bir ifadeyle Bailey'e baktı. Ama onun bakışları sarı saçları şelale gibi omuzlarına dökülen, koyu pembe ışıltılar içindeki bir kıza kilitlenmişti. Rita.

Becker Garth, ona sımsıkı sarılmış, burnunu boynuna sokmuş, dans ederlerken bir şeyler fısıldıyordu. Koyu renk saçları, kızın açık renk bukleleriyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Hak ettiğinden daha fazla güvene sahipti ve bazı ufak tefek erkeklerin kendilerini daha iri yarı göstermek ihtiyacından kaynaklanan kasıntı bir yürüyüş tarzı vardı. Yirmi bir yaşındaydı, yani lise mezuniyet balosu için oldukça yaşlıydı. Ama Rita, delicesine âşık olmanın ilk evrelerindeydi ve Becker'a bakarken yüzündeki hülyalı ifade onu daha da güzel yapıyordu.

"Rita çok güzel görünüyor," dedi Fern gülümseyerek. Arkadaşı adına mutluydu.

Bailey, bakışları hâlâ onda tutsak bir halde, "Rita her zaman güzel görünür," diye karşılık verdi. Ses tonundaki bir tını Fern'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Belki de kendisinin hiç güzel hissetmemiş olması gerçeği idi buna sebep. Ya da Fern'in onun duyarsız olduğunu, çok az önem verdiğini düşündüğü bir şeyin Bailey'in dikkati çekmiş ve onu tutsak etmiş olması gerçeği... Kuzeni, en yakın arkadaşı, suç ortağı, bütün diğer erkekler gibi o anda, orada güzelliğin cazibesine kapılmıştı. Ve eğer Bailey Sheen bile güzel bir yüzden etkileniyorsa Fern için

hiçbir umut yoktu. Ambrose Young'ın asla bu kadar çirkin birine bakmayacağı kesindi.

Hep Ambrose'a gelip dayanıyordu konu.

Arkadaşları tarafından etrafı sarılmış bir hâlde oradaydı. Ambrose, Grant ve Paulie damsız gelmiş gibi görünüyorlardı. Lise mezuniyet balosuna davet almamış, evde oturan lise son kızları için hayli büyük bir hayal kırıklığıydı bu. Siyah smokinler içinde göz kamaştırıcı, genç ve yakışıklı, sinekkaydı tıraşlı bu gençler mezuniyetlerini özel biriyle değil, herkesle kutluyorlardı.

"Rita'yı dansa kaldıracam," dedi Bailey birden ve bu fikir sanki o anda aklına gelmiş ve cesaretini kaybetmeden bunu gerçekleştirmek istermiş gibi tekerlekli sandalyesiyle yalpalaya yalpalaya ilerlemeye başladı.

"Neee?" Fern şaşkınlık içindeydi. Tüm kalbiyle Becker Garth'ın aşağılık bir herif olmadığını umuyordu. Rita ve Becker el ele pisten uzaklaşırken Bailey tüm hızıyla onların yanına gittiğinde Fern hem merak hem de korku içinde onu izliyordu.

Rita, Bailey'e gülümsedi ve onun söylediği bir şeye kahkahalarla güldü. Yeter ki Bailey'e fırsat ver, kesinlikle cazip bir tarafı vardı. Becker, ters ters bakarak, sanki durup konuşmaya değmezmiş gibi bir tavırla Bailey'in yanında yürüyüp geçti. Ama Rita onun elini bıraktı ve Becker'ın iznini almaya gerek bile görmeden yavaşça Bailey'in kucağına oturdu ve kollarını boynuna doladı. Hoparlörlerden yeni bir şarkı yayıldı salona, Missy Elliott'un "Get Ur Freak On" adlı şarkısıydı bu. Ve Bailey, tekerlekli sandalyesiyle daireler çizmeye başladı, Rita kahkahalarla gülerek ona sımsıkı sarılana kadar döndü durdu. Sarı saçları uçuşarak Bailey'in ince çenesine değiyordu.

Fern, müziğin ritmine uyarak başını sallıyor, olduğu yerde kıpırdanıyor ve gülerek cesur arkadaşına bakıyordu. Bailey korkusuzdu. Özellikle Becker Garth'ın mutsuz bir ifadeyle kollarını kavuşturmuş hâlâ pistte dikiliyor ve şarkının bitmesini bekliyor olduğu düşünülüyordu... Eğer Fern güzel bir kız olsaydı, gidip onun dikkatini dağıtmaya ve belki onu dansa davet etmeye cesaret edebilirdi, böylece Bailey, Becker'ın gardiyanlığı olmadan anın tadını çıkarabilirdi. Ama güzel değildi. Bu yüzden tırnaklarını kemirerek sonucun iyi olmasını ummaktan başka bir şey gelmedi elinden.

"Merhaba Fern."

"Ah... Merhaba Grant." Fern, kemirilmiş tırnaklarını kucağına saklayarak doğruldu. Grant Nielsen, ellerini ceplerine sokmuş, smokinle sanki kot pantolonla olduğu kadar rahatmışçasına duruyordu. Ona gülümsedi ve başıyla dans pistini işaret etti.

"Dans etmek ister misin? Bailey umursamaz, değil mi? Kendisi Rita'yla dans ettiğine göre."

"Tabii. Olur." Fern gerektiğinden hızlı bir biçimde ayağa kalkınca boyunu 6-7 santim uzatarak onu yaklaşık 1.68 yapan topuklarının üzerinde yalpaladı. Grant gülümseyerek dengesini sağlaması için hızla elini uzattı ona.

"Çok güzel görünüyorsun Fern." Ses tonu şaşırmış gibiydi. Onu baştan aşağı süzdükten sonra bakışları yüzüne kilitlendi ve değişikliğin ne olduğunu anlamaya çalışmış gibi gözlerini kısarak baktı.

Onlar dans etmeye başladıktan yaklaşık yirmi saniye sonra şarkı değişti ve Fern, görüp göreceğinin bu kadar olduğunu düşündü. Ama yeni şarkı başladığında Grant kollarını onun beline doladı, bir şarkı daha ona eşlik ede-

cek olmaktan dolayı mutlu görünüyordu. Fern, Bailey'in Rita'yı bırakıp bırakmadığını görmek için başını çevirdi ve bırakmadığını fark etti. Rita'nın başı omuzunda, yavaş dansı elinden geldiğince taklit etmeye çalışarak ağır hareketlerle diğer dans edenlerin etrafında daireler çiziyordu. Becker, dudaklarını büzmüş, yüzü kıpkırmızı bir hâlde punç kâsesinin yanında duruyordu.

Fern'in bakışlarını izleyen Grant, "Sheen, dikkatli olmazsa sıkı bir dayak yiyecek," dedi gülerek.

Fern, "Ben daha çok Rita için endişeleniyorum," diye cevap verdi. Bir anda gerçekten öyle hissettiğini fark etmişti. Becker onu geriordu.

"Evet. Belki de haklısın. Tekerlekli sandalyedeki bir çocuğa vurmak için aklını kaybetmiş olman gerek. Ayrıca eğer Garth ona dokunursa kıyamet kopar. Hiçbir güreşçi izin vermez buna."

"Koç Sheen yüzünden mi?"

"Evet. Ve Bailey yüzünden. O bizden biri."

Fern'in gözleri parladı. Bu duygunun karşılıklı olduğunu duymaktan mutlu olmuştu. Bailey, güreş takımındaki herkesi sever ve kendini takımın yardımcı koçu, maskotu, kişisel antrenörü, istatistik şefi ve mükemmel bir güreş gurusu olarak görürdü.

Ardından Paulie dansa kaldırdı Fern'i. Tatlı ve çılgın bir ruh halindeydi ve Fern onunla dans etmekten keyif aldı. Ama Beans yanına yaklaşp onu dansa davet ettiğinde Fern aralarındaki bir şakanın, daha da kötüsü bir iddianın konusu olup olmadığından endişelenmeye başladı. Belki de sırada Ambrose vardı ve ardından mezuniyet balosunda yaptıkları bu oyuna kahkahalarla gülerek onlarla fotoğraf çektirmesini isteyeceklerdi. Sanki Fern bir sirk maymunuymuş gibi...

Ama Ambrose onu dansa kaldırmadı. Kimseyi kaldırmadı. Saçları, yakışıklı yüzünün hatlarını, koyu renk gözlerinin iriliğini, düzgün kaşlarını ve güçlü çenesini ortaya çıkaracak biçimde sımsıkı geriye doğru taranmış ve ensesinde atkuyruğu yapılmış bir hâlde, başı ve omuzları çoğunluğun üzerinde öylece duruyordu. Fern'in ona bakışını yakaladığı o tek anda kaşlarını çatarak başka tarafa baktı. Fern ne yaptığını merak etti.

Eve dönerlerken Bailey alışılmadık biçimde sessizdi. Yorulduğunu söyledi ama Fern öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

"İyi misin B?"

Bailey içini çekti. Fern dikiz aynasından baktı ona. Bailey araba kullanamıyor ve asla ön koltukta oturmuyordu. O ve Fern ne zaman arabayla kasabada dolaşmaya çıksalar Fern, Sheen'in minibüsünü ödünç alıyordu, çünkü tekerlekli sandalyeye uygun hâl getirilmişti. Bailey tekerlekli sandalyesiyle rampadan çıkıp araca binebiliyordu. Sonra sandalyenin tekerlekleri kilitleniyor ve Bailey, tabana tutturulmuş bir emniyet kemeriyle bağlanıyor, böylece sandalyesinden düşüp yere kapaklanmıyordu. Bailey arka koltuktayken ana caddede dolaşmak pek eğlenceli değildi ama Fern ve Bailey buna alışmışlardı. Bazen Rita da onlara katılıyordu, böylece Fern kendini şoför gibi hissetmiyordu.

"Hayır. Bu gece o gecelerden biri Fernie."

"Gerçekle gereğinden fazla yüzleştin, değil mi?"

"Hem de çok fazla."

"Ben de," dedi Fern alçak bir tonla. Yüreğinden taşan duyguların boğazında düğümlendiğini hissetti. Yaşam bazen insafsız, acımasız ve tahammül sınırlarını zorlayıcı oluyordu.

“Sen iyi zaman geçiriyor görünüyordun. Bir sürü çocuk seni dansa kaldırdı, değil mi?”

“Benimle dans etmelerini onlara sen mi söyledin, Bailey?” Bunu fark etmek tokat gibi çarptı yüzüne.

“Şeyy... Evet... Ben söyledim. İyi olmadı mı?” Bailey üzgün görünüyordu. Fern içini çekti ve anında affetti onu.

“Yoo. Eğlenceliydi.”

“Ama Ambrose yapmadı, değil mi?”

“Hayır.”

“Üzgünüm Fern.” Bailey, Fern’in Ambrose Young’a karşı hissettiklerinin ve aşk mektupları bozgunundan sonraki hayal kırıklığının farkındaydı.

“Ambrose Young gibi biri, benim gibi birine âşık olabilir mi sence?” Fern, Bailey’in onu anlayacağını bilerek dikiz aynasından bir kez daha baktı ona.

“Sadece şanslıysa.”

“Oh, Bailey.” Fern başını iki yana salladı ama bunu söylediği için mutlu olmuştu, gerçekten inanarak söylediği için daha da mutlu olmuştu. Henüz eve gitmeye hazır olmadıkları konusunda fikir birliğine vardılar ve arabayla karanlık ana caddede aşağı yukarı dolanmaya başladılar. İş yerlerinin karanlık pencerelerinde eski, mavi minibüsün parlak farları ve içindeki yalnız ikilinin belirsiz gelecek beklentileri yansıyor. Bir süre sonra, Fern, birden kendini yorgun hissetti ve yatağının kendi halindeki rahatlığını özlediğini fark ederek ana caddeden ayrılarak eve doğru yol almaya başladı.

Bailey durup dururken, “Bazen kabullenmek çok zor,” dedi.

Fern, kısa bir süre devam etmesini bekledi.

“Asla sevilme istediğin biçimde sevilmeyeceğin gerçeğini kabullenmek zor.”

Fern, bir an için Ambrose'la kendisinden söz ettiğini düşündü. Ama sonra karşılıksız aşktan söz etmediğini fark etti... Söz ettiği tam olarak aşk değildi. Hastalığından söz ediyordu. Rita'dan söz ediyordu. Ona asla veremeyeceği şeylerden, Rita'nın ondan asla istemeyeceği şeylerden söz ediyordu. Çünkü hastaydı. Ve asla daha iyi olmayacaktı.

"Artık daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anlar oluyor." Bailey'in sesi titremeye başlamıştı. Ve başladığı gibi aniden sustu.

Onun ne hissettiğini anlayan Fern'in gözleri dolmuştu. Gözlerini silerek minibüsü Sheen'in karanlık garajına çekti. Sensörlü ışık, mahmur bir karşılamayla titreşerek yandı tepelerinde. Aracı park yerine soktu, emniyet kemeri söktü ve oturduğu yerde arkasını dönerek kuzenine baktı. Loş ışıkta Bailey'in yüzü bitkin görünüyordu. Fern bir anda korkuyla ürperdi: Bailey, sonsuza dek onun yanında olamayacaktı, hatta yeterince uzun bir süre bile onun yanında olamayacaktı. Uzanarak ellerini tuttu.

"Bu tür anlar olur Bailey. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğün anlar olur. Ama sonra yapabileceğini fark edersin. Sen dayanırsın. Güçlüsün. Derin bir nefes alacaksın, biraz daha sineye çekeceksin, biraz daha katlanacaksın ve sonunda tekrar eski formuna kavuşacaksın," dedi Fern. Ama titrek sesi ve yaşlı gözleri cesaret verici sözleriyle ters düşüyordu.

Bailey, başını sallayarak ona katıldığını belli etti. Onun da gözleri yaşlıydı. "Ama boktan bir durumu kabullenmen gereken anlar da var Fern. Farkındasın değil mi?"

Fern, onun elini biraz daha sıkarak başını salladı. "Evet. Ama bu da sorun değil."

"Sadece kabullenmen gerek. Boktan durumla yüzleş."

Bailey'in sesi daha güçlü, hatta sert çıkmaya başlamıştı. "Durumundaki gerçeği kabul et. Ona teslim ol. Bokun içinde yuvarlan. Bütünleş onunla." İçini çekti Bailey. Küfrederek direnmek sıkıntılı ruh halini yok etmişti. Küfretmek son derece tedavi edici olabiliyordu.

Fern hafifçe gülümsedi. "Bokla bütünleşmek mi?"

"Evet! Eğer yapılması gereken oysa."

"Bende Rocky Rock dondurması var. Kakaya benziyor. Onun yerine Rocky Rock'la bütünleşsek olmaz mı?"

"Gerçekten ufak bir bok parçasına benziyor. Hem de fındık fıstıklı. Ben varım."

"Delisin sen Bailey."

Fern, minibüsün arka tarafına geçip Bailey'in sandalyesini sabitleyen kemeri çıkarıp sürgülü kapıyı iterek açarken Bailey kıkır kıkır gülüyordu.

"Bailey?"

"Efendim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

O gece, parıltılı elbisesi çıkarıldıktan, buklelerinin çözülmesi zor bükümleri açıldıktan ve yüzü makyajdan arındırıldıktan sonra, Fern cırılçıplak aynanın karşısında durup, dürüst bir değerlendirmeye kendini inceledi. Biraz büyümüştü, değil mi? Boyu yaklaşık 1.60'dı, o kadar da kısa değildi. Hâlâ cılızdı ama en azından artık on iki yaşında görünmüyordu.

Kendi görüntüsüne gülümsedi, elde etmek için uzun süre sıkıntı çektiği düzgün beyaz dişlerine hayranlıkla baktı. Saçları geçen yaz yaşadığı saç faciasından kurtuluyordu. Kısa saçın daha kolay baş edilebilir olduğuna

ikna olarak Connie'nin, saçlarını oğlan çocuk gibi kesip katlettiği kuaför salonunda almıştı soluşu. Belki de o kadar kısa olmamıştı, çünkü başından yetmişlerin kıvrıkcık saçları gibi fışkırıyordu saçları. Lise sonun büyük bir bölümünü, Broadway müzikalindeki Annie gibi görünerek geçirmişti. Çocuk kişiliğini iyice vurgulayan bir görünüydü bu. Artık neredeyse omuzlarına değiyordu saçları ve zorlasa atkuyruğu yapabilecek boya gelmişti. Bir daha kestirmeyeceğine söz vermişti kendi kendine. Beline kadar uzatacaktı, uzun saçın ağırlığının kıvrıkcılığını azaltacağını umuyordu. Nicole Kidman'ın Yıldırım Günleri'ndeki halini getirin gözünüzün önüne. Nicole Kidman çok güzel bir kıızıldı. Ama boyu da uzundu. Fern içini çekti ve pijamalarını üzerine geçirdi. Elmo, pijamasının önünden gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Elmo seni seviyor," dedi kukla sesini en tiz biçimde taklit ederek. Belki de yeni kıyafetler alma zamanı gelmişti, belki de yeni bir stil zamanı... Elmo pijaması giymese daha büyük görünürdü belki de... Birkaç kot ve göğüslerinin dümdüz olmadığını ortaya çıkaracak birkaç tişört alsa iyi olurdu... Artık çocuk değildi.

Hâlâ çirkin miydi? Ya da uzun bir süre çirkin olduğundan, sadece insanlar hâlâ öyle mi düşünüyordu? Herkes derken aynı okula gittiği çocukları kast ediyordu. Herkes derken Ambrose'u kast ediyordu.

Çalışma masasına oturdu ve bilgisayarını açtı. Yeni bir roman üzerinde çalışıyordu. Aynı olay örgüsüyle yazılan yeni bir roman... Bütün hikâyelerinde ya halktan birine âşık olmuş bir prens vardı ya hayranlarından birine kalbini kaptırmış bir rock şarkıcısı, mütevazı bir öğretmene vurulmuş bir başkan ya da bir tezgâhtara abayı yakmış bir milyarder. Bir teması vardı, Fern'in fazla kafa yormak

istemediği bir olay örgüsü vardı. Ve Fern, çoğunda, fazla zorlanmadan kendini aşk ilişkisindeki kadın kahraman yerine koyabilirdi. Birinci tekil şahsın ağzından yazar ve ona uzun bir boy, lüle lüle dalgalı saçlar, iri göğüsle ve mavi gözler verirdi. Ama bu gece bakışları aynadaki hafif çilli solgun yüzüne kayıyordu.

Uzun bir süre gözlerini bilgisayar ekranına dikip öylece oturdu. Mezuniyet balosunu, Ambrose'un onu nasıl görmezden geldiğini düşündü. Ardından Bailey ile yaptıkları sohbeti ve geçici bir teslimiyet de olsa Bailey'in "bok"a teslimiyetini düşündü. Anlamadığı şeyleri, kendisi için hissettiklerini düşündü. Ve yazmaya, içindekileri kafiyeleli bir biçimde sayfaya dökmeye başladı.

Hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa benimkini yaratırken kahkahalarla gülmüş müdür?

Yürüyemeyen bacaklar; göremeyen gözler yaratır mı?

Başımdaki saçları serseri bir isyankârlık içinde ayaklanana kadar dalgalandırır mı?

Sağır bir adamı daha da bağımlı yapmak için kulaklarını kapatır mı?

Görünüşüm bir tesadüf mü, yoksa sadece kaderin bir cilvesi mi?

Beni böyle O yarattığına göre, nefret ettiğim şeyler için O'nu suçlamam uygun düşer mi?

Her aynaya baktığımda daha da kötüleşen kusurlar için,

İçimde fark ettiğim kötülük için, tiksinti ve korku için,

Bizi anlayamadığım bir neden yüzünden, kendi zevki için mi şekillendirir?

Hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa benimkini yaratırken kahkahalarla gülmüş müdür?

Fern içini çekti ve yazdır tuşuna bastı verdi. Şiir ucuz yazıcısından çıkınca, düz beyaz sayfayı raptiye ile duvarına astı. Sonra sürünerek yatağına girdi ve kafasının içinde dönüp duran kelimeleri uzaklaştırmaya çalıştı. Hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa, hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa, hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa. . .

8

Çılgınca Eğlen

Ambrose içki içmeyi sevmezdi. Zihninin bulanmasından hoşlanmaz, aptalca bir şey yapıp kendisini, babasını ya da kasabasının sakinlerini utandırmaktan çekinirdi. Koç Sheen sezon boyunca içki içilmesine izin vermezdi. Hiçbir mazeret kabul etmezdi. İçerken yakalanırsan antrenmandan, hatta takımdan atılırdın. Kimse içki yüzünden güreş kariyerini riske atmazdı.

Ambrose için güreş tüm yıl süren bir şeydi. Sürekli antrenman yapar, sürekli müsabakalara katılırdı. Okulun hem futbol hem de koşu takımlarında da olmasına rağmen onların antrenmanlarının olduğu dönemlerde bile güreşirdi. Ve sürekli antrenman yaptığından dolayı asla içmezdi.

Ama artık hiç antrenman yapmıyordu, çünkü güreşmiyordu. Bitmişti. Ve kasaba sakinlerinde sessiz bir panik hâkimdi. Çocuklarından beşi savaşa gidiyordu. Haber kontrol altına alınamayan bir yangın gibi yayılmış ve insanlar gurur duyduklarını söyleseler de, fedakârlıklarını ve hizmetlerini takdir ettiklerini söyleyerek gençlerin

sırtlarını sıvazlasalar da esas hissedilen bir çeşit korkuydu. Ambrose haberi verirken Elliott başını öne eğmişti.

“İstediğin gerçekten bu mu evlat?” diye sormuştu. Ambrose öyle olduğunu söylediğinde, Elliott onun çenesini okşamış, “Seni seviyorum Brosey. Ve ne yaparsan yap arkanda olacağım,” demişti. Ama Ambrose, onu birkaç kez diz çökmüş, gözyaşları içinde dua ederken yakalamıştı. Ambrose’un babasının Tanrı ile her tür anlaşmayı yaptığına dair bir inancı vardı.

Penn State’deki Koç Sanders, Ambrose’un seçimine saygı duyduğunu söylemişti. “Tanrı, ülken, ailen, güreş,” demişti ve eğer ülkesine hizmet için çağırıldığını hissediyorsa öyle yapması gerektiğini söylemişti.

Mezuniyetten sonra matematik öğretmeni Bay Hildy onu kenara çekmiş ve birkaç kelime etmişti. Bay Hildy, Vietnam gazisiydi. Ambrose ona hep saygı duymuş, davranış biçimine, sınıftaki tutumuna her zaman hayran olmuştu.

Bay Hildy, kollarını kavuşturmuş, gür ve gri kaşları kuşkuyla kalkmış bir hâlde, “Orduya katılmak için başvurduğunu duydum. Çağrılacağını biliyorsun, değil mi? Daha Saddam Hüseyin diyemeden yola çıkmış olacaksın. Bunun farkında mısın?” diye sordu.

“Farkındayım.”

“Neden gidiyorsun?”

“Siz niye gittiniz?”

“Askere çağırılmıştım,” dedi Bay Hildy açık açık.

“Yani eğer seçme şansınız olsaydı gitmezdiniz, öyle mi?”

“Gitmezdim. Ama bu durumu değiştirmezdim de. Savaşığım şeyler için yine savaşırım. Ailem için, istediğim gibi konuşma özgürlüğüm için ve birlikte savaşığım

adamlar için. Bilhassa bunun için. Birlikte görev yaptığın adamlar için savaşırsın. Silahlı çatışmanın ortasında tek düşündüğün bu oluyor.”

Ambrose sanki anlamış gibi başını salladı.

“Ama şimdi sana söyleyeceğimi iyi dinle. Şanslı olanlar geri dönmeyenlerdir. Duydun mu beni?”

Ambrose, şaşkın bir hâlde tekrar başını salladı. Bay Hildy, tek bir kelime daha etmeden oradan uzaklaştı. Ama ardında şüphe bıraktı ve Ambrose ilk kuşkusunu hissetti. Belki de hata yapıyordu. Kuşku onu öfkelen-dirmiş, huzursuz etmişti. Söz vermişti. Ve geri dönmeyecekti.

Amerika ve müttefikleri Afganistan'daydılar. Sırada Irak vardı. Herkes bunun farkındaydı. Ambrose ve arkadaşları eylülde temel eğitime katılacaklardı. Ambrose bunun hemen ertesi gün olmasını isterdi. Ama hepsinin ortak aldıkları bir karardı bu.

Yaz cehennem gibiydi. Beans, sanki kendini öldürmek istercesine içiyordu. Jesse ise arkadaşlarıyla o kadar uzun süre geçiriyordu ki istese bu sürede evlenebilirdi. Grant çiftlikle uğraşıyordu. Paulie, evden ayrılmakla ilgili sayısız şarkı yazarak kendini hüznü bir karmaşaya sokuyordu. Ambrose tüm vaktini pastanede ya da ağırlık çalışarak geçiriyordu. Ve yaz geçip gidiyordu.

Ve zaman gelmişti. Cumartesi akşamıydı, Oklaho-ma'daki Camp Sill'e gitmek için kasabadan ayrılmalarına iki gün kalmıştı. Ve hepsi göl kenarında kasabadaki bütün gençlerle birlikte veda partisi yapıyorlardı. Soda, bira, balonlar, arka kapakları indirilmiş kamyonetler vardı ve her köşe yiyecek doluydu. Bazı çocuklar yüzüyor, bazıları göl kenarında dans ediyorlardı. Ama çoğunluk ateşin etrafında oturmuş eski günlerden söz ederek ve son yaz anılarını, yıllar sonra hatırlamak için bir araya toplamaya

çalışarak sadece sohbet ediyorlar ve gülüyorlardı.

Bailey Sheen de oradaydı. Ambrose, Jesse'in tekerlekli sandalyeyi kaldırıp göl kenarına taşımasına yardım etmişti. Böylece onlara katılabilmmişti Bailey. Her zamanki gibi Fern de onun yanındaydı. Gözlüklerini takmamıştı, dalgalı saçları, yüzüne dökülen birkaç bukle dışında, bir örgüyle ehlileştirilmişti. Rita ile aşık atamazdı ama hoştu. Ambrose, bu kadarını kabul etmek zorundaydı. Çiçek desenli askılı bir elbise ve parmak arası terlikler giymişti. Ambrose ne kadar çabalarsa çabalasın bütün gece gözlemini ondan alamadı. Onda ne vardı bilmiyordu. Arkadaş dediği, onu özel anılarla göndermeye hevesli, bir sürü kızdan herhangi biriyle çoktan bir ilişkiye başlamış olabilirdi. Ama yarım yamalak birliktelikler ona göre değildi. Şu sıralar böyle bir şey istemiyordu. Ve sürekli Fern'e bakıyordu.

İçmesi gerekenden daha fazla bira içmiş, güreş takımından bir grup çocuk tarafından göle çekilmiş ve Fern'in gidişini kaçırmıştı. Sheen'in mavi minibüsünün çakılları eze eze uzaklaştığını gördü ve hafif bir pişmanlığın içini kapladığını hissetti.

Islak, gergin ve çakırkeyifti ve hiç eğlenmiyordu. Kıyafetlerindeki suyu sıkmaya çalışarak ateşin yanında durmuş, Fern konusunda duyduğu pişmanlığın altında yatanın, eski yaşantısının ellerinden kayıp gittiği ve ür-kütücü yeni geleceğin ufukta belirdiği şu günlerde, sarı-lacak bir şeyler bulup son anda vazgeçmesini sağlayabi-lecek bir kaçış olup olmadığını düşünüyordu.

Ateşin kotunun ve tişörtünün büyük bir kısmını ku-rutmasını bekleyerek etrafında sürüp giden sohbeti din-ledi. Alevler Fern'in saçlarına benziyordu. Yüksek sesle öyle bir küfür savurdu ki yeni bir oyun için talimatlar

veren Beans'in bir an için duraklamasına neden oldu. Katlanır, hafif sandalyeyi devirerek birden ayağa kalktı ve ateşten uzaklaştı. Gitmesi gerektiğinin, kendinde olmadığını farkındaydı. Aptalın tekiydi. Bütün yazını hiçbir şey yapmadan bir şeyler olmasını bekleyerek geçirmişti. Ve şimdi, burada, kasabadaki son gününden bir gece evvel, altı aydan daha uzun bir süre önce kendini onun kollarına atmak dışında her şeyi yapan bir kızdan hoşlanabileceğini fark ediyordu.

Tepeye park etti, onun arabasına yakın duran arabalar boştu. Güzel. Gizlice kaçabilirdi. Perişan haldeydi, pantolonunun ağı ıslak, tişörtü kaskatı ve kafası kıyıktı. Her şeyden kaçmak için tepeye doğru yol almaya başladı. Fern, göle inen patikada yavaş yavaş ilerliyordu. Geri dönmüştü. Ona yaklaşıncı gülümsedi ve örgüden çıkmış bir tutam saçı parmağına dolayarak ensesinde bukle halinde bıraktı.

"Bailey şapkasını unutmuş. Ben de onu bıraktıktan sonra gelip alacağımı söyledim. Vedalaşmak da istiyordum. Paulie ve Grant'le konuşabildim ama seninle konuşma fırsatı bulamadım. Umarım arada bir sana mektup yazmamda sakınca yoktur. Birilerinin bana yazmasını isterdim... Yani buradan ayrılıyor olsaydım... ki muhtemelen bu hiç olmayacak. Anlarsın işte." Konuştukça gerginliği artıyordu. Ambrose tek bir kelime bile etmediğini fark etti. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu sadece.

Onu rahatlatmak için, "Tabii. Tabii. İsterim," dedi telaşla. Ellerini nemli uzun saçlarında gezdirdi. Yarın bu saçlar kesilecekti. Babası onu tıraş edebileceğini söylemişti. Pazartesiye kadar beklemeye gerek yoktu. Bailey Sheen, Herkül'e benzediğini söylediğinden beri kesmemişti saçlarını.

Fern, "Sırılsıklamsın," dedi gülümseyerek. "Ateşin yanına dönsen iyi olur."

"Biraz birlikte takılmak ister misin? Belki birkaç dakika sohbet ederiz," dedi Ambrose. Abartılacak bir şey değilmiş gibi gülümsedi ama kalbi sanki konuştuğu ilk kız Fern'miş gibi çarpıyordu. Biraz daha rahat olabilmek için birkaç bira daha içmiş olmayı diledi birden.

"Sen sarhoş musun?" Fern, düşüncelerini okumak ister gibi gözlerini kısarak baktı ona. Eğer sarhoş olmasaydı onunla konuşmayacağını düşünmüş olması üzmüştü Ambrose'u.

Beans, ateşin yanında çömeldiği yerden, "Heyyy! Ambrose! Fern! Buraya gelin. Yeni bir oyuna başlıyoruz. İki kişiye daha ihtiyacımız var," diye seslendi.

Fern, oyuna dâhil edilmiş olmanın heyecanı ile oraya doğru yürümeye başladı. Bunca yıldır Beans, Fern'e pek de iyi davranmamıştı. Güzel bulmadığı kızlara yoklarmış gibi davranırdı genelde. Ambrose oldukça isteksizce takip etti onu. Aptal bir oyun oynamak istemiyordu ve Beans'in düzenlendiği bir oyunun keyifsiz ve aptalca olduğu kesindi.

Yeni oyunun hiç de yeni olmadığı çıktı ortaya. Yanlarında oturan kızı öpme bahanesi yaratmak için on üç yaşından beri oynadıkları bildik şişe çevirmece oyununun aynısıydı. Fern her şeye hazır görünüyordu, kahverengi gözleri kocaman açılmış, ellerini kucağında kenetlemiş oturuyordu. Ambrose onun daha önce hiç şişe çevirmece oynamamış olduğunu fark etmişti. Bu tür bir partiye katılmış gibi görünmüyordu. Davet edilmemişti. Üstelik papazın kızıydı. Ateşin etrafında oturan herkesin daha önce sayısız kez yaptığı şeylerin yarısını bile yapmamıştı muhtemelen. Ambrose başını ellerini arasına aldı.

Beans'in Fern'i utandıracak veya onun ağzını burnunu kırmasını gerektirecek bir şey yapmamasını umuyordu. Acemi birliğine katılmak üzere oldukları bugünlerde ilişkilerine zarar verecek bir şey istemiyordu.

Şişe Fern'i işaret ederek durunca Ambrose nefesini tuttu. Beans yanındaki kıza bir şeyler fısıldadı. Şişeyi çeviren kızdı bu. Ambrose, Beans'e dik dik bakarak bombanın patlamasını bekliyordu.

"Doğruluk mu, cesaret mi Fern?" dedi Beans alay eder bir ses tonuyla. Fern, ikisinden de ödü kopmuş gibi görünüyordu. On iki çift göz onun hangisini seçtiğini geveleyişini izliyordu. Dudaklarını ısırđı.

"Doğruluk," dedi fazla düşünmeden. Ambrose rahatlamıştı. Doğruluk daha kolaydı. Üstelik yalan söyleme şansın vardı.

Beans tekrar bir şeyler fısıldadı, kız kıkırdadı.

"Geçen sene Ambrose'a, Rita yazmış gibi aşk mektupları yazdın mı, yazmadın mı?"

Ambrose kendini kötü hissetti. Fern, yanında güçlkle nefes alıyordu. Karanlık ve dans eden alevler yüzünden solgun yüzünde siyah görünen gözlerini onun gözlerine dikmişti.

"Eve gitme zamanı Fern." Ambrose ayağa kalktı ve çekerek Fern'i de kaldırdı. "Bizden bu kadar. Siz, zavalılarla altı ay sonra görüşürüz. Beni fazla özlemeyin." Ambrose, Fern'in elini tutarak döndü ve onu çekerek oradan uzaklaştı. Başını çevirmeden sol elini kaldırıp arkadaşlarına el hareketi yaptı. Arkalarından kahkahalar duyuluyordu. Beans bunu ödeyecekti. Ambrose ne zaman ve nasıl olduğunu henüz bilmiyordu ama bunu ödeyecekti.

Ağaçlar onları sarıp sarmalayıp sahilden görünmele-

rini engellediğinde Fern elini onun elinden hızla çekti ve koşmaya başladı.

“Fern! Bekle!”

Fern, park etmiş arabalara doğru koşmaya devam etti. Ambrose neden bir dakika için bile yavaşlamadığını merak etti. Yakalamak için peşinden koştu ve Sheen’in mavi minibüsünün kapı kolunu tuttuğu anda yetişti ona.

“Fern!” Kolunu yakaladı. Fern kurtulmaya çalıştı. Ambrose iki kolunu da sımsıkı tuttu ve hışımını ona kendine doğru çekerek yüzüne bakmasını istedi. Fern’in omuzları sarsılıyordu. Ambrose onun ağladığını fark etti. Koşarak uzaklaştığı için Ambrose onun ağladığını görmemişti.

Çaresizlik içinde, “Fern!” dedi nefes nefese.

“Bırak gideyim. Onlara anlattığına inanamıyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum.”

“O gece Beans’e anlattım, bizi koridorda konuşurken gördüğünü aklam. Yapmamalıydım. Aptal olan benim.”

“Fark etmez. Nasıl olsa lise bitti. Sen gidiyorsun. Beans de gidiyor. İkinizi de tekrar görüp görmeyeceğim umurumda değil.” Fern, sel gibi yüzünden akan gözyaşlarını sildi. Ambrose, onun ses tonundaki sertliğe şaşırılmış hâlde bir adım geri çekildi ve bakışlarındaki son sözü söylemiş ifadeyi gördü. Bu onu korkuttu.

Ve onu öptü.

Sert bir öpücüktü bu ve kesinlikle karşılıklı değildi. Fern’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu Bailey’in sağa sola götürdüğü eski, mavi minibüsün kapısına bastırdı. Tekerlekli bir sandalye için ayarlanmış bir minibüsle partiye gelmeyi takmayan bir kızdı o. Aptal bir oyuna çağırıldığı için akli karışan bir kızdı. Onunla vedalaşmak için geri dönmüş bir kızdı. Hem de ona bir pislik gibi

davranmış bir çocukla... Ve Ambrose, o an, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok bunu değiştirebilmeyi istedi.

Ambrose, onun dudaklarını yumuşatmaya, üzgün olduğunu söylemeye çalıştı ama Fern, donmuş gibi duruyordu kollarında. Sanki yaşanan bunca şeyden onun kalbini kırabileceğini, üstüne üstlük bir de onu öpebileceğini düşünüyor olmasına inanamıyor gibiydi.

Dudaklarına değecek kadar yakın, “Çok özür dilerim Fern,” diye fısıldadı bir kez daha. “Çok özür dilerim.”

Nasıl olduysa bu kelimeler, öpücüğünün eritemediği buzları eritti. Ambrose, dudaklarında teslim olmuş iç çekişini hissetti onun. Fern’in elleri yavaşça pazularına kaydı. Ambrose’un onu tuttuğu gibi Fern de onu tuttu, dudaklarına yaklaşarak hafifçe ağzını araladı ve onu öpmesine izin verdi. Ona sunduğu kırılğan ikinci şansı parçalamaktan korkarak, yavaş yavaş ve dilini yumuşak bir biçimde onunkine değdirerek dudaklarını dudaklarında gezdirdi Ambrose. Hiç bu kadar dikkatli davranmamış, doğru yapmak için bu kadar uğraşmamıştı. Ve Fern geri çekildiğinde bıraktı onu. Fern’in gözleri kapalıydı, yanaklarında gözyaşı izleri vardı ve dudakları, çaresizce utancını silmek için çok sert bastırdığı o ilk öpücük yüzünden morarmış görünüyordu.

Sonra Fern gözlerini açtı. Zafer kazanmışçasına ona bakarken, çok kısa bir an için yüzünden incinmiş ve şaşırılmış bir ifade geldi geçti. Sonra çenesi kasıldı ve arkasını döndü. Hiçbir şey söylemeden minibüse atladı ve oradan uzaklaştı.

9

İyi Bir Arkadaş Ol

Cumartesi sabahı, saat sekizde kapının melodik zili çaldı ve bu melodi Fern'i uykusunda gülümseten, yüzü henüz "Evet" demiş üniformalı yakışıklıya dönük durduğu rüyasına çok uygundu. Üniformalı yakışıklı onun duvağını kaldırarak dudaklarından öptü.

Tıpkı göl kenarındaki gibi, "Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim," dedi tekrar.

Fern, deli gibi öptü onu, özür duymak istemiyordu. Sadece öpücük istiyordu. Bir sürü öpücük. Ve kucaklama... Bilinçaltında bir yerlerde bunların hepsinin bir rüya olduğunu, kısa bir süre sonra uyanacağını ve bu öpücükler için olan bütün fırsatların Asla Tekrar Olmayacaklar Ülkesi'nde eriyip gideceğini biliyordu.

"Özür dilerim Fern."

Fern, hayal meyal bunun Ambrose'un sesi olmadığı gerçeğini fark etmenin sıkıntısıyla içini çekti.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim Fern. Ama sana bir şey göstermem gerek. Uyanık mısın?"

Fern, bir kilisede olmadığı, evlilik çanlarının çalmadı-

ğı ve Ambrose'un yüzlerce kilometre uzakta Fort Sill'de olduğu gerçeğini büyük bir üzüntüyle kabullenerek uykulu bir hâlde gözlerini açtı.

"Fern?" Rita, yatağından yaklaşık bir metre uzakta ayakta duruyordu. Hiçbir şey söylemeden pantolonunun fermuarını açtı ve kalçalarına indirdi, sonra bluzunu kaldırdı ve sutyeninin lastiğine sıkıştırdı. Böylece göbek kısmı tamamen ortaya çıktı. Rita elleri belinde dikiliyordu. "Görüyor musun?"

Fern, Rita'nın odasına dalmadan ve soyunmaya başlamadan önce birkaç dakika daha beklemiş olmasını dileyerek, karnındaki hafif çıkıntıya ve iri göğüslerinin altındaki çıplak tene dikti uykulu gözlerini. Gözlerini zor açıyordu ve yuvarlak hatlı kızlar onun ilgisini çekmiyordu. Onun arzuladığı kim olduğu bilinen, üniformalı adamdı. Kaşlarını soru soran bir ifade ile kaldırıp Rita'ya bakarak, "Hııı?" diye mırıldandı.

Rita, iki eliyle birden karnının alt tarafını, göbek deliğinin hemen altını işaret etti. "Baksana, Fern! Kocaman oldu. Daha fazla saklayamam. Ne yapacağım ben?"

Kocaman değildi. Ufacık siyah dantel bir külotun üzerinden hafifçe pırtlamış yuvarlak bir göbekti. Aynı külottan Fern'de de vardı, çekmecenin bir köşesinde saklıyor ve sadece bir aşk sahnesi yazacağı zaman giyiyordu. Aynı dün akşam yazdığı türden bir aşk sahnesi... Sadece birkaç saat önce yazdığı gibi... Rita onu rahat bırakmayacak ve kendini düşler ülkesinde kaybetmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden Fern, Rita'nın sorununu daha iyi anlamak için, dalgali saçlarını yüzünden çekerek yorgun bir ifadeyle tek kolunun üzerinde doğruldu. Gözlerini arkadaşının göbeğine dikerek başını bir o yana bir bu yana eğdi.

“Yoksa hamile misin?” dedi güçlükle nefes alarak, derin bir uykudan aniden uyandırılmış olmanın sersemliği en can alıcı meseleyi algılamasını geciktirmişti.

Rita bluzunu sutyeninin lastiğinden hızla çıkardı ve aceleyle pantolonunun fermuarını çekti. Fern, sırrını andıktan sonra onu tekrar saklamak ister gibiydi.

“Rita?”

“Evet, hamileyim.” Kendini Fern’in yatağına öyle bir attı ki Fern’in ayağına oturdu. Fern, gözlerinden yaşlar akararak hızla parmaklarını kurtarmaya çalışırken o, özür dileyip duruyordu.

“Evlenecek misiniz?” Kendisi her ağladığında annesinin yaptığı gibi yavaşça arkadaşının sırtını okşayarak yumuşak bir sesle konuşuyordu.

“Becker’ın haberi yok. Kimsenin haberi yok. Ondan ayrılmak üzereydim Fern. Şimdi yapamam.”

“Neden? Onun için deli olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydim... Hâlâ öyleyim. Yani... Sayılır. Ama her şey o kadar hızlı ilerlesin istiyor ki ona yetişemiyorum. Sadece kısa bir ara vermek istemiştim. Okul ya da başka bir şey için biraz uzaklaşmak. Çocuk bakıcılığı bile yapmayı düşündüm... Avrupa bile olabilirdi... Bir au pair. Orada böyle diyorlar. Havalı değil mi? Au pair olmak istiyordum. Artık yapamam.” Rita durmadan konuşuyor ve gitgide daha yüksek sesle ağlıyordu.

“Çocuklarla her zaman iyi anlaşılan biri oldun.” Fern, arkadaşını rahatlatmak için kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Şimdi senin bir çocuğun olacak. Şu sıralar Avrupa’ya gidemeyebilirsin. Ama belki küçük bir kreş açabilirsin... Ya da öğretmen olmak için okula gidebilirsin. Mükemmel bir anaokulu öğretmeni olur senden. Hem güzelsin hem de iyi. Çocuklar sana bayılırlar.”

Fern de kasabadan ayrılmayı, ya üniversiteye ya da bütün eski klişelerden kurtulup kendine yepyeni bir hayat kuracağı başka bir yere gitmeyi düşünmüştü. Ama Bailey'i bırakma gücünü bulamamıştı kendisinde. Zaten yazar olmak istiyordu, aşk romanları yazarı... Ve bunu Hannah Lake'de Bailey'in yan evinde yaşarken de yapabiliirdi. Venedik'te ya da Paris'te yazmaktan hiçbir farkı yoktu burada yazmanın.

"Nasıl oldu böyle bir şey?" diye feryat figan ağlıyordu Rita.

Fern boş boş baktı ona. "Grease II'deki üremeyeyle ilgili şarkının bütün sözlerini biliyorum. Söylememi ister misin?" diye sordu Fern. Rita'nın ağlamayı bırakıp kıkırdamasını sağlamaya çalışıyordu.

"Çok komik," dedi Rita ama Fern, son derece temiz bir soprano tonuyla çiçekler ve çiçeklerdeki erkeklik organları hakkındaki şarkıyı söylemeye başlayınca hafifçe gülümsedi. Hatta birkaç yerinde o da katıldı. Böylesi bir felaketle karşı karşıyayken bile bu eski müzikalin baştan çıkartıcı melodisine karşı koymak mümkün değildi.

Şarkı sona ermek üzereyken, Fern onun saçını okşamaya başladığında, "Bailey'e söyleme, olur mu Fern?" dedi Rita.

"Rita! Neden? O bizim en iyi arkadaşımız. Er ya da geç öğrenecek. Ö zaman da ona niye söylemediğini merak edecek."

"Her zaman kendimi özel hissettirdi bana... Anlıyor musun? Bu yüzden her şeyi mahvettiğimde ya da aptalca bir şey yaptığımda onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Belki de hayal kırıklığına uğrayan sadece benim ve suçu ona atıyorum," diye cevap verdi Rita yanaklarındaki yaşları silip sanki havuza atlamaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alarak.

“Dostluğun güzel tarafı bu zaten. Mesele mükemmel olmak ve hatta değerli olmak değil. Seni seviyoruz, sen de bizi seviyorsun. Bu yüzden yanında olacağız. Hem ben hem de Bailey.”

“Seni seviyorum Fern. Hem de çok. Bailey’i de. Her şeyi mahvedip sizi kaybetmek istemiyorum sadece.” Fern’e sımsıkı sarıldı. Minnettarlığı ya da sevgisine şüphe bırakmayacak kadar sıkı Fern’i. Fern de ona sarılarak, “Böyle bir şey asla olmayacak Rita,” diye fısıldadı kulağına.

1994

“Neden daha fazla bebek doğurmuyorsun anne? Bailey’in ablaları var. Keşke benim de ablam olsaydı.”

“Neden bilmiyorum Fern. Daha fazla çocuk sahibi olmaya çalıştım ama bazen o kadar özel, o kadar harika bir şey verilir ki bize bir tanesi yeterli olur.”

“Hımmm. Yani bir tek ben yeterli miyim?”

“Evet. Her zaman öyle oldun,” dedi Rachel Taylor, ormanın derinliklerine atlayıp kaçiverecekmiş gibi görünmesine neden olan darmadağınık kızıl saçlı ve ağzına kocaman gelen çarpık dişli on yaşındaki minik kızına gülümseyerek.

“Ama bir kardeşe ihtiyacım var anneciğim. İlgilenebileceğim ve bir şeyler öğretebileceğim birine ihtiyacım var.”

“Bailey var ya.”

“Evet. O var. Ama o bana, benim ona öğrettiğimden daha çok şey öğretiyor. Hem o kuzenim, erkek kardeşim değil.”

“Sadece kuzenin değil, çok özel bir arkadaş aynı zamanda. Angie Teyzen ve ben, bebeğimiz olacağını öğrendiğimizde ikimiz de çok mutlu olduk. Çocuğum olabileceğini düşünmemiş-

tim hiç. Angie Teyze'nin ise iki kızı vardı ve küçük bir erkek çocuk istiyordu. Bailey senden önce doğdu ama sadece birkaç gün. Ardından sen doğdun. İkiniz de küçük birer mucizeydiniz; Tanrı'nın değerli, küçük hediyeleri."

"Sanırım Bailey'in olması erkek kardeşimin olması kadar iyi bir şey." Fern düşünceli bir ifadeyle burnunu kırıştırdı.

"İsa'nın da özel bir arkadaşı olduğunu biliyor musun? Adı John imiş. John'un annesi Elizabeth, aynı benim gibi, anne olmak için biraz yaşlıymış. O da bebek sahibi olamayacağını düşünüyormuş. Elizabeth bir bebeği olacağını öğrendikten sonra İsa'nın annesi Mary onu ziyaret etmiş. Onlar da aynı ailedenmiş. Tıpkı Angie'yle benim gibi. Elizabeth, Mary'i görünce karnındaki bebek sert bir tekme atmış. Mary de İsa'ya hamileymiş. O anda bebekler arasında özel bir bağ kurulmuş. Aynı seninle Bailey gibi."

"Yahya Peygamber*, değil mi?" diye sordu Fern. İncil'deki bütün hikâyeler hakkında oldukça iyi bilgi sahibiydi. Peder Joshua ve Rachel bu konuda çok titiz davranmışlardı.

"Evet."

"John'un başı kesilmemiş miydi?" diye sordu Fern kuşkulu bir tonla. Rachel kahkahalarla gülerken boğuluyordu. Geri tepen bir hikâye anlatmıştı.

"Evet. Kesildi. Ama benim anlatmak istediğim tam olarak bu değildi."

"İsa da öldürüldü."

"Evet. O da öldürüldü."

"İyi ki kızım, adı John olan bir erkek değil. Ve iyi ki İsa yüzyıllar önce gelmiş, Bailey dünyayı kurtarmak zorunda kalmayacak. Aksi olsaydı özel arkadaş olmak o kadar da iyi bir şey olmayabilirdi."

Rachel içini çekti. Hikâyeden çıkarılacak dersi Fern'e bırak-

* Yahya Peygamber: John the Baptist. -çn

tı. Bir şeyler öğretilir bu ânı kurtarmak için son bir adım daha atarak, "Özel arkadaş olmak bazen zordur," dedi. "Arkadaşların için bazen acı çekersin. Hayat her zaman çok kolay değil; insanlar acımasız olabilirler."

"John'un kafasını kesen adamlar gibi mi?"

"Evet. Onlar gibi," dedi Rachel. Duruma hiç de uygun olmayan kahkahasını bastırmaya çalışırken az kalsın boğuluyordu. Güçlkle kendini toparladı ve etkili bir biçimde bitirme arzusuyla Mesih'in fedakârlığına bir gönderme yaparak bir kez daha denedi. "Gerçek dostları bulmak çok zordur. Gerçek dostlar birbirleriyle ilgilenirler, birbirlerini kollarlar, hatta bazen dostları için ölürler. İsa'nın hepimiz için öldüğü gibi."

Fern, ağırbaşlı bir ifadeyle başını sallayınca Rachel rahat bir nefes aldı. Bu raundu kimin kazandığından ya da Fern'in bundan bir ders çıkarıp çıkarmadığından emin değildi. Çamaşır sepetini alarak çamaşır makinesinin nispeten daha güvenli ve sakın ortamına doğru yürümeye başladı. Fern arkasından seslendi.

"Bu durumda ben Bailey için ölecek miyim sence... ya da Bailey benim için?"

10

Asker Ol

Lise bandosu, bando öğretmeni Bay Morgan'ın dikkatle seçtiği şüphesiz olan vatan şarkılarından oluşan bir potpuri çalıyordu. Fern hepsini biliyordu. Hâlâ lisede olmayı ve onlara klarnetiyle eşlik edebilmeyi diledi bir an. Böylece anne ve babasıyla birbirlerine sokulmuş soğuktan titreyerek, tiz ezgilere el çırpıp, ana caddede düzensiz bir biçimde yapılan geçit törenindeki hazin çabayı seyretmekten başka bir şey yapıyor olacaktı. Bütün kasaba dışarıdaydı ama Pensilvanya'da Mart ayı geçit töreni için çok kötü bir zamandı. Sokaklar temizlenmiş, hava o âna kadar idare etmişti, fakat tehditkâr kar fırtınası, o günkü havayı büyük uğurlamaya uygun bir biçimde grileştirmişti. Delikanlılar, temel ve ileri düzey bireysel eğitimi bitirmişler ve hiç beklemeden birliklerine çağırılmışlardı. Doğrudan Irak'a gidecek olan ilk askerler arasındaydılar.

Fern, buz tutmuş parmaklarını nefesiyle ısıtmaya çalıştı, yanakları alev rengi saçları gibi kıpkırmızı olmuştu. Ve askerler geldi. Çöl kamuflajlarını ve bağcıklı botlarını giymiş, kısa kesilmiş saçlarını örten şapkalarını takmış-

lardı. Fern, Ambrose'u bir an görebilmek için zıplayıp duruyordu. Birlik, Pensilvanya'nın güneybatı bölgesinin tümünden oluşmuştu. Askerler, küçük kasabalardan geçerek, uzun araç konvoyları, askeri cipler ve sadece şov olsun diye arada bir görünen tanklardan oluşmuş birlikler halinde ilerliyorlardı. Her asker, yanındakiyle aynı görünüyordu, hepsi birbirinin aynısı bir sürü gibiydiler. Fern, bu durumun yani bireyselliklerini ellerinden alıp vedalaşmayı kişiselleştirmemenin acıyı bir biçimde azaltıp azaltmadığını düşündü.

Ve işte Ambrose oradaydı; hemen yanında uygun adımla yürüyordu, dokunacak kadar yakındı. Saçları gitmişti. O güzel saçları... Ama yüzü değişmemişti. Güçlü bir çene, muhteşem dudaklar, pürüzsüz bir ten ve koyu renk gözler... Göl kenarındaki o geceden sonra Fern her ânı tekrar tekrar düşünmüştü. Öfke, aşağılama, yine öfke... Ve dudaklarının Ambrose'un dudaklarına değdiğiindeki hisleri hatırladığında öfkesi uçup gidiyordu.

Ambrose onu öpmüştü. Neden öptüğünü anlamıyordu. Aniden kendisine âşık olduğu için bunu yaptığına inanmak istemiyordu. Öyle değildi. Aşk öpücüğü değildi. Özür dilemiş gibiydi. Utanç ve öfke arasında haftalarca gidip geldikten sonra onun özrünü kabul edebileceğine karar vermişti. Kabullenme affetmeyi getirmiş, affetmeyle birlikte uzun süredir beslediği bütün eski duygular, usulca kalbindeki bildik yerlerine dönmüş ve öfke tatsız bir düş gibi yok olup gitmişti.

Fern bu kez cesur davranmaya ve seslenmeye çalıştı ama sadece ürkek bir ciyıklama gibi çıktı sesi, isim ağzından çıktığı hızla uçup gitmişti. Ambrose, Fern'in yüzüne kilitlenmiş bakışlarından ve dikkatini çekme çabasından habersiz, gözlerini ileriye dikmişti. Etrafındaki diğer

adamlardan daha uzundu, caddeden aşağıya doğru ilerlerken onu takip etmeyi kolaylaştırıyordu bu durum.

Fern, Paulie'yi, Grant'i, Beans'i ya da Jesse'i görmedi ama daha sonra Frosty Freeze'de Jesse'in kız arkadaşı Marley'i gördü. Yüzü ağlamaktan kızarmış, göbeği, artık karnını örtemeyen anorağından fırlamıştı. Fern, bir an için kıskançlık hissetti. Yakışıklı bir asker tarafından geride bırakılmış olmanın dramı hemen hemen trajedisi kadar güzeldi. Hatta o kadar güzeldi ki Fern eve gider gitmez savaşın ayırdığı iki âşık hakkında yeni bir hikâye yazdı.

Ve sonra gittiler, denizleri aştılar... Sıcak ve kumdan oluşmuş bir dünyaya vardılar. Gerçekte var olmayan bir dünyaya... En azından Fern için... Ve belki diğer Hannah Lake sakinleri için de... Sırf çok uzak olduğundan dolayı, bildikleri her şeyden çok uzak... Ve hayat eskisi gibi devam etti. Bütün kasaba dua etti, sevdi, incindi ve yaşadı. Fern'in ağaçlara bağlanmasına yardım ettiği sarı kurdeleler, iki hafta boyunca cıvı cıvı ve yepyeni durdular. Ama baharın sulu sepken yağmurları, bu cıvı cıvı fiyonkları keskin ve soğuk pençeleriyle tırnakladı ve kısa süre sonra kurdeleler, rüzgârdan parçalanmış ve yorgun düşmüş bir hâlde teslim oldular. Ve zaman sessizce geçmeye devam etti.

Altı ay geçti. Bu süre içinde Rita'nın bir oğlu oldu. Marley Davis de doğum yaptı; babasının adını alan bir oğlan... Fern, aşk hikâyesine savaşın ayırdığı âşıklarla ilgili yeni bir bölüm ekledi ve onlara Jessie adında bir kız çocuğu bahşetti. Kendine hâkim olamadı. Marley ne zaman mağazaya gelse Fern onun bebeğini kucağına al-

mak için can atıyor ve Jesse'in binlerce kilometre uzakta nasıl hissediyor olabileceğini sadece hayal edebiliyordu. Ambrose'a sık sık mektup yazıyor; Hannah Lake'de olan bitenden, gördüğü komik şeylerden, lise takımının sonuçlarından, okuduğu kitaplardan, mağazada gece yöneticiliğine terfi ettiğinden, söylemek istediği ama dile getirmeye asla cesaret edemediği komik şeylerden söz ediyordu. Ve "Sevgiler, Fern" diye imzalıyordu mektuplarını.

Seni istemeyen birine ait olabilir misin? Fern bunun mümkün olduğuna karar vermişti, çünkü kalbi ona aitti ve o istese de istemese de fark edecek gibi görünmüyordu. Yazmayı bitirdiğinde mektubu çekmeceye koyuyordu. Birini aniden gönderse Ambrose'un ne düşüneceğini merak ediyordu. Muhtemelen onun bir sapık olduğunu düşünür ve özrünü öpücükle süslediği için pişman olurdu. Bu öpücüğün Fern için olduğundan fazla bir anlam taşıyor olmasından dolayı endişelenir, onun hayal dünyasında yaşadığını düşünürdü.

Oysa Fern hayal dünyasında yaşamıyordu: Düpedüz hayalperestti. Ama hayal kurma ve hikâye uydurma becerisine rağmen bile onun bir gün duygularına karşılık vereceğine inandıramıyordu kendisini.

Ona yazıp yazamayacağını sormuştu. Hatta yazacağını söylemişti. Ama yüreğinin derinliklerinde onun bunu istemediğini düşünüyordu ve gururu bir darbeye daha dayanamayacak kadar kırılıyordu. Mektuplar birikiyor ama gönderecek cesareti bulamıyordu.

Irak

"Fern Taylor, hâlâ sana aşk mektupları yazıyor mu

Brosey?" diye sordu Beans uyudukları çadırın karanlığında.

"Bence Fern güzel bir kız," dedi Paulie uzandığı kampetten. "Mezuniyet balosunda çok hoş görünüyordu. Gördünüz, değil mi? İsteddiği zaman bana mektup yazabilir."

"Hiç güzel değil," dedi Beans. "Pippi Uzunçorap'a benziyor."

Uyumaya çalışan Jesse, "Pippi Uzunçorap da kim Tanrı aşkına?" diye homurdandı.

"Kız kardeşim Pippi Uzunçorap adında bir film seyredirdi. Kütüphaneden ödünç almış ve bir daha geri götürmemişti. Pippi'nin tavşan gibi dişleri ve kafasının iki yanında saç örgüsü yapılmış kırmızı saçları vardı. Sıska, sakar ve aptaldı. Aynı Fern gibi." Beans, fazlasıyla abartarak Ambrose'a takılıyordu.

"Fern aptal değil," dedi Ambrose. Beans'in Fern'le alay etmesinden ne kadar rahatsız olduğuna kendi bile şaşırdı.

"Tamaaammmmm," dedi Beans kahkahalar atarak. "Sanki çok fark edermiş gibi."

"Eder." Grant de fikrini söylemek zorunda hissetti kendi. "Sohbet edemeyeceği bir kızı kim ister?"

"Ben." Beans kahkahalarla gülüyordu. "Konuşma, sadece soyun."

Paulie içini çekerek, "Beans sen bir domuzsun," dedi. "Neyse ki hepimiz jambon seviyoruz."

"Jambondan nefret ederim," diye homurdandı Jesse. "Uyku saatinde çeneniz düştüğünde sizden de nefret ediyorum. Kesin sesinizi."

Paulie, "Jesse, sen gerçekten Doğu'nun Kötü Cadısı'sın," dedi gülerek. "Ortadoğu'nun Kötü Ca-

dısı.” Paulie, Irak’ı Oz Diyarı’na benzeten komik bir şarkı yazmış ve kısa süre sonra birlikteki herkesin Oz *Büyücüsü*’nden esinlenilmiş bir takma adı olmuştu.

“Sen de Korkuluksun, eşek kafalı. Beyinsiz olan değil miydi o?”

“Evet. Korkuluk baş belası değil mi sence Grant?”

“Dorothy’dan iyidir.” Grant kahkahalarla gülüyordu. Bir gün spor salonuna gelirken kırmızı güreş ayakkabılarını giyme hatasına düşmüştü. Gerisi malum. Nöbet tutmadıkları ya da uyumadıkları zamanlarda idman yapıyorlardı. Görevleri olmadığına yapacak fazla bir şey yoktu.

“Haydi, Dorothy, ayakkabının topuklarını birbirine vur ve bizi eve geri götür,” dedi Paulie. “Hey Beans, nasıl oldu da sana bir lakap takılmadı?”

“Hmm... Benim adım Connor. Sanırım az önce kendinle çeliştin.” Beans uyuklamaya başlamıştı.

“Ona Mançkin diyelim... Toto da olabilir. Ne de olsa yüksek sesle havlayan küçük bir köpek o,” dedi Jesse.

Beans anında gözünü açtı. “Dene istersen Jess. Ben de Marley’e güreş salonunda Lori Stringham’ı nasıl becerdiğini anlatırım.” Beans, boyu posu konusunda her zaman fazlasıyla duyarlıydı. Bu, onu muhteşem bir tüy sıklet güreşçi yapıyordu ama başka yerde pek işe yaramıyordu.

“Brosey de Teneke Adam, çünkü kalbi yok. Zavallı, küçük Fern Taylor baltayı taşla vurdu.” Beans, Ambrose ile yeniden dalga geçerek ilgiyi tekrar ona döndürmeye çalışıyordu.

“Brosey Teneke Adam, çünkü metalden yapılmış. Kahretsin! Bugün göğüs kaslarına ne kadar ekledin Brosey?” diye lafa karıştı birlikteki başka bir asker. “Tam bir canavarsın sen. Sana Demir Adam demeliyiz.”

“Tekrar başlıyoruz,” diye homurdandı Jesse. “Önce Herkül, şimdi de Demir Adam.” Bütün ilgiyi üzerinde toplayan kişinin her zaman Ambrose olmasına için için öfkeleniyor ve bunu saklamaya gerek duymuyordu.

Ambrose bir kahkaha attı. “Bilek güreşinde beni yenmene izin veririm Witchie Poo. Olur mu?”

Jesse, kendi kendine güldü; asabi olduğunu kabullenmekten hoşlanmıyordu.

Çadır, karanlıkta arada bir horultu ve iç çekme duyulmaya başlayana kadar bir süre sessiz kaldı. Ama Ambrose uyuyamıyordu. Beans’in söylediğini düşünüyordu. Rita Marsden güzeldi. Nefesini kesmişti. Aslında onu hiç tanımadığını fark edene kadar ona âşık olduğunu düşünmüştü. Rita zeki değildi. En azından Ambrose’un olmasını istediği gibi... O kısa mektuplarında bu kadar cezbedici olan birinin birlikteyken nasıl bu kadar farklı olduğunu hiç anlayamamıştı. Güzeldi ama bir süre sonra artık ona hiç çekici gelmez olmuştu. Ambrose mektuplardaki kızı istiyordu.

Karanlıkta gözleri sonuna kadar açık, öylece yatıyordu. Mektuplardaki kız Fern Taylor’dı. Fern Taylor’ı gerçekten istiyor muydu? Hafifçe güldü. Fern ufacak bir şeydi. Yan yana komik görünürlerdi. Üstelik seksi de değildi. Mezuniyette çok hoş görünüyor olmasına rağmen. Pırıl pırıl bir elbise içinde onu orada, aptal arkadaşlarıyla dans ederken görmek onu şaşırtmış ve öfkelen-dirmişti. Muhtemelen Rita’yla bir olup arkasından iş çevirmiş olduğunu unutamamıştı.

Fern’i, göl kenarındaki geceyi düşünmemeye çalışmış ve bunun bir anlık cinnet, evden ayrılmadan önceki son çırpınışları olduğu konusunda kendini kandırmaktan başka bir şey gelmemişti elinden. Ve Fern, yazacağına

söz vermişti ama yazmamıştı. Bütün olanlardan sonra onu suçlayamazdı. Yine de bir mektup almak hoşuna giderdi. Güzel mektuplar yazıyordu Fern.

Yuva özlemiyle doluydu. Artık Kansas'ta değillerdi. Kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu merak ediyordu. Arkadaşlarını da... Ve kendine karşı dürüst olması gerekirse ne Herkül'dü ne de Teneke Adam. Korkak Aslan'dı. Evden kaçmış; onu her zaman alkışlayan ve kendini güvende hissetmesini sağlayan arkadaşlarını da yanında sürüklemişti. Oz Diyarı'nda ne aradığını merak ediyordu.

Bir Zorbayı Patakla

Irak

Jesse, gözlerini Ambrose'a dikmiş bir hâlde "Marley, Rita'nın evleneceğini söyledi," dedi. "Eski sevgilin evleniyor Brosey. Nasıl bir duygu bu?"

"Aptalın teki o."

"Vayyyy!" diye bağırdı Jesse arkadaşının sert tavrına şaşırılmış bir hâlde. Ambrose için Rita'nın bittiğini düşünüyordu. Galiba yanılmıştı.

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorsun, değil mi Brose?" diye sordu Grant şaşkınlık içinde.

"Hayır, hoşlanmıyorum. Ama Becker Garth ile evlendiğine göre aptal."

Beans omuz silkti. "Garth ile hiç sorun yaşamadım."

"Dokuzuncu sınıfta uzaklaştırma almanızı hatırlıyor musun?"

Beans hatırlamadığını belirten bir ifadeyle başını salladı ama Paulie anılarını tazelemesine yardımcı oldu.

"Becker'ın o yakışıklı yüzüne bir yumruk atmıştın. Çok iyi hatırlıyorum. Ama bize nedenini söylemedin hiç."

Ambrose güneş gözlüklerini düzeltti ve duruşunu değiştirdi. Onlar ve yaklaşık yüz kadar başka asker ve denizci, Geçici Irak Hükümeti'nin yüksek güvenlik toplantısı sırasında dışarıda nöbet tutuyorlardı. Ambrose, zaman zaman endişe etse de farklı fraksiyonların, bir çeşit yönetim kurulu oluşturabileceğini, ilerleme kaydediyor olduklarını düşünmek iyi bir şeydi. Bailey Sheen meselesine her şey bittikten sonra karışmış olsa da koruma rolü üstlendiği ilk olay değildi bu.

Grant, "Ben bunu unutmuşum," dedi. "Loch Haven'la güreşememiştin. Koç sinirden deliye dönmüştü."

"Becker'a neden yumruk atmak zorunda kaldığımı bilseydi daha da deliye dönerdi," dedi Ambrose alaycı bir ifadeyle. Sırları ifşa etmeden bir şeyler paylaşacak kadar yeterli zaman geçtiğini ve arada epey mesafe olduğunu düşündü.

Ocak 1999

Ambrose, Becker Garth'ı tanıyordu. Becker lise sondaydı ve kızların hepsi ondan hoşlanıyor ve onun seksi olduğunu düşünüyor gibi görünüyorlardı. Bu, diğer çocukları şaşkına çeviriyordu. Ambrose'un da dikkatini çekmişti, çünkü saçlarını onun gibi uzatmaya başlamıştı ki bu, hiç hoşuna gitmiyordu. Becker da koyu renk saçlıydı ve çene hizasındaki saçlarını kalıverengi gözlerinden geriye doğru atarken Ambrose'a rahatsız edecek kadar çok benziyordu.

Ancak ilk görüşteki benzerlik sadece bu kadardı. Becker incecikti ve karın kasları, bir jokey ya da koşucu gibi, belirgin ve cılızdı. Boyu 1.75 civarındaydı; kızların etrafını kuşatmasına yeterli olacak kadar uzundu yani. Ama Ambrose, lise bir öğrencisi olduğu hâlde çok daha uzun boyluydu.

Becker ya bir lise birinci sınıf öğrencisinden daha kısa oldu-

ğu için ya da kıskançlığından Ambrose'a sataşmaktan hoşlanıyordu. Grup arkadaşlarını kıs kıs güldürüp bakışlarını kaçırmalarına neden olan itmeler, kinayeli laf atmalar, arkasından konuşmalar... Ambrose bunların çoğunu görmezden ve duymazdan geliyordu. Elinde çok az kanıt vardı ve fazla umursamıyordu. Boyu posu ve gücü sayesinde sataşmalar karşısında yaşıtı çocuklara oranla daha az sınıyor ve daha az etkileniyordu. Aynı zamanda Becker'ın güreş salonunda onunla ya da arkadaşlarından herhangi biriyle takılmaya çalıştığını hayal ederek rahatlatıyordu kendini. Ama Becker'ın eziyet etmekten hoşlandığı tek kişi Ambrose değildi.

Öğle yemeğinden hemen önceki dördüncü dersti ve Ambrose tuvalete gitmek bahanesiyle İngilizce dersinden izin almıştı. Aslında kilosunu kontrol etmesi gerekiyordu. Loch Haven'a karşı yapacağı mücadele için saat 3:00'de tartılmıştı. 74 kiloda güreşiyordu, o sabah 75 kiloydu. Bir kiloyu terle atabilirdi ama 75 kiloya inmek bile çok çaba gerektirmişti. Sezona 78 kilo olarak başlamıştı ve iri yarı bedeninde kilo kaybetmeye imkân verecek kadar esneklik payı ya da yağ yoktu. Ve hâlâ gelişme çağındaydı. Bölge şampiyonası için bir ayı vardı ve eyalet şampiyonası için de ondan iki hafta daha fazlası. Önündeki altı hafta çok zordu, çoğunlukla aç kalacaktı. Açlık huysuzluk demekti ve Ambrose çok huysuzdu. Soyunma odasına girip karanlık tarafından karşılanınca, her şeyin yolunda olduğunu umarak küftetti. Tartıyı görmesi gerekiyordu. Duvarı yoklayarak düğmeleri bulmaya çalıştı. Karanlıkta çınlayan bir ses sıçrattı onu.

"Becker?" dedi ses gergin bir ses tonuyla.

Ambrose düğmeleri buldu ve çevirdi. Dolaplar ve banklar ışık içinde kaldılar. Gördüğü manzara tekrar küfretmesine neden oldu. Bailey'in tekerlekli sandalyesi karo zeminde sırt üzeri devrilmiş duruyordu ve Bailey, cılız bacakları havada çaresiz bir hâlde öylece kalmış, ne kendini doğrultabiliyor ne de ka-

ranlıkta yardım için yalvarmaktan başka bir şey yapabiliyordu.

"Kahretsin! Bu ne?" dedi Ambrose. "Sheen, iyi misin?"

Ambrose, koşarak Bailey'in yanına gitti, sandalyeyi dik-katlice tekerleklerinin üzerine kaldırdı ve Bailey'i dikleştirerek oturttu. Bailey'in yüzü kıpkırmızıydı, omuzları titriyordu ve Ambrose birinin canını yakmak istiyordu. Hem de fena şekilde.

"Ne oldu, Sheen?"

"Kimseye anlatma, tamam mı Ambrose?" diye yalvardı Ba-iley.

"Neden?" Ambrose o kadar sinirlenmişti ki gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Sadece... Sadece bir şey anlatma, tamam mı? Çok utanç verici." Bailey yutkundtu. Ambrose, onun utanmış olduğunun farkındaydı.

"Kim yaptı bunu?" diye ısrar etti Ambrose.

Bailey başını salladı ve bir şey söylemedi. Ama Ambrose ışığı açmak için düğmeleri ararken Bailey'in birine seslenerek onu nasıl irkilttiğini hatırladı birden.

"Becker mı?" diye sordu, öfkeden sesi gitgide yükseliyordu.

"Bana yardım edecekmiş gibi davrandı ve sonra beni devir-di," dedi Bailey ve sanki canının yanmış olması onu daha da zayıf yapacakmış gibi, "Canım yanmadı," diye ekledi. "Ardın-dan ışıkları söndürdü ve gitti. Nasıl olsa kurtulacaktım. Biri gelirdi. Sen geldin işte, değil mi?" Bailey gülümsemeye çalıştı ama beceremedi, başını eğip ellerine baktı. "Gelenin, bütün bir sınıf değil de sen olmasına sevindim. Yoksa gerçekten çok kü-çük düşmüş hissedecektim kendimi."

Ambrose söyleyecek söz bulamıyordu. Sadece başını salladı, tartı unutulmuştu.

"Yanımda biri yoksa buraya gelmem, çünkü kapıları aç-a-mam," diyerek bir açıklama getirmeye çalıştı. "Bu sefer Bec-ker aldı beni içeri. Ben de habam içeride sandım. Kapılar dışarı

açıldığı için tekerlekli sandalyemle iterek tek başıma çıkabiliyorum.”

“Biri seni devirip tepetaklak bırakmadığı sürece,” dedi Ambrose. Sözlerinden öfke dökülüyordu.

“Evet, öyle olmadığı sürece,” dedi Bailey yumuşak bir ses tonuyla. “Onun yaptığını nereden çıkardın?” Ambrose’a baktı Bailey. Yüzü sıkıntılıydı.

“Biliyorum Sheen. Ufacık penisi olan aşağılık bir herif olduğundan herhalde,” diye homurdandı Ambrose. “Kendini savunamayacak ya da savunmayacak kişilere sataşınca penisinin büyüyeceğini sanıyor. Ama daha da küçülüyor, o küçüldükçe bu herif daha da aşağılık oluyor.”

Bailey kahkahalarla güldü. Ambrose, Bailey’in artık titremediğini görünce gülümsedi.

Bailey, bir kez daha, “Kimseye söylemeyeceğine söz ver,” dedi ısrarla.

Ambrose başını salladı. Ama Becker’a yaptığını ödetmeyeceği konusunda söz vermedi.

Ambrose yemekhaneye girdiğinde Becker’ı etrafı bir grup lise son öğrencisi ve farklı koşullar altında konuşmayı umursamayacağı birkaç güzel kızla çevrili bir hâlde köşedeki bir masada otururken gördü. Dişlerini gıcırdatarak masaya doğru yürüdü. Ne olduğunu arkadaşlarına söylememiştir. Arkadaşları güreşçilerdi ve Ambrose yapmak üzere olduğu şey yüzünden muhtemelen uzaklaştırma alacaktı. Onların da başını belaya sokmayı ve takımın Loch Haven karşısındaki şansını yok etmeyi istemiyordu. Büyük olasılıkla bu akşam güreşemeyecekti. Olması gereken kilodan birkaç kilo fazlayken bunun bir sakıncası yoktu.

Ambrose, yapabildiği kadar hızla yumruğunu masaya vurdu, insanların içecekleri döküldü ve boş bir tepsi tangır tungur yere yuvarlandı. Becker, başını kaldırıp şaşkınlık içinde ona

baktı. Öyle bir küfretti ki sesi yemek salonunun şamatasında çınladı. Süt kupağına döküldü.

“Ayağı kalk,” diye emretti Ambrose sakın bir ses tonuyla.

Becker sütü silerken, *“Yok ol, goril kılıklı,” dedi alaycı bir biçimde. “Tabii eğer eşek sudan gelene kadar sopa yemek istemiyorsan.”*

Ambrose masanın üzerinden eğilerek sağ elini Becker’ın yüzüne doğru uzattı. Avucunun içini sımsıkı onun alınına bastırıp hızla iterek kafasını arkasındaki duvara çarptı.

“Kalk ayağı!” Bu kez ses tonu sakın değildi.

Becker masanın etrafından dolanarak çılgın gibi Ambrose’a saldırdı ve burun kemiğine öyle sert bir yumruk attı ki Ambrose’un gözlerinden alevler çıktı, burnunun sol deliğinden oluk oluk kan akmaya başladı. Ambrose önce ağzının kenarına, sonra da sağ gözüne denk gelen iki yumrukla karşılık verdi ona. Becker, inleyerek bir külçe gibi yere kapaklandı. Ambrose gömleğinin yakasından ve kot pantolonunun arkasından kısıkrarak yakaladı onu ve tekrar ayağı kaldırdı. Becker sallanıyordu. Ambrose çok sert vurmuştu.

Becker’ın ne yaptığını kimseye söylemeyeceği konusunda Bailey’e verdiği söze sadık kalarak *“Bu, Bailey Sheen için,” diye fısıldadı Becker’ın kulağına. Ardından Becker’ı bıraktı ve perişan olmuş beyaz gömleğine burnunu silerek arkasını dönüp oradan uzaklaştı.*

Koç Sheen hızlı adımlarla ona doğru geliyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Anlaşılan yemekhane nöbeti ondaydı. Ambrose’un lanet şansı... Ambrose, ondan gelecek her tür cezayı kabullenmeye hazır bir hâlde süklüm püklüm arkasından gitti. Ve sözünü tutarak Bailey Sheen’in adını bir kez bile ağzına almadı.

“Ben evleniyorum Fern.” Rita, elini Fern’in burnuna doğru uzattı, sol yüzük parmağında muhteşem bir elmas yüzük vardı.

“Çok güzel,” dedi Fern içten bir ifadeyle. Gülümsemeye, arkadaşına gerçekten vermek istediği tepkiyi vermeye çabalıyordu ama için için biraz huzursuz olmuştu. Becker çok yakışıklıydı ve Rita’yla ikisi birbirlerine çok yakışıyorlardı. Üstelik Rita ve Becker’ın bebeği Ty annesi ve babasıyla aynı çatı altında yaşayacaktı. Ama Becker, onu korkutuyordu ve nasıl olup da Rita’yı korkutmadığını merak ediyordu. Ya da korkutuyordu belki. Bu bazı kızları çekerti.

“Önümüzdeki ay evlenmek istiyoruz. Biliyorum çok az zaman var ama sence baban evlendirir mi bizi? Bana karşı her zaman iyi olmuştur. Annen de. Sonrasında küçük bir parti vereceğiz. Belki bir DJ ayarlarım ve dans edebiliriz. Becker iyi bir dansçı.”

Rita ve Becker’ın mezuniyetteki dansları, yeni aşk sayesinde ışıldayan Rita, Bailey araya girip de birkaç şarkı boyunca onu çaldığında öfkesini kontrol etmeye çalışan Becker geldi Fern’in gözünün önüne.

“Elbette. Seve seve yapar. Rahiplerin düğün kadar sevdikleri bir şey yoktur. Partiyi de kilise çardağının altında verebilirsin belki. Elektrik prizleri ve masalar var. Çiçekler, içecekler getiririz. Şık bir elbise giyersin. Ben yardım ederim.”

Ve etti de. Bir ay boyunca deli gibi plan yaptılar. Annesi Sarah Marsden’ı ağlatan ve güzel kızının etrafında zıp zıp zıplamasına neden olan bir elbise buldular. Davetiyeleri dağıttılar, bir fotoğrafçıyla anlaştılar, çiçekleri ısmarladılar, nane şekerleri, kremalı bezeler ve ev yapımı çikolatalar yaptılar ve hazırladıklarıyla Taylorların garajdaki buzdolabını ağzına kadar doldurdular.

Büyük günün sabahı, çardağın her sütununa yanıp sönen beyaz ışıklar sardılar, beyaz dantel örtülerle kaplı masaları çardağın etrafındaki çim üzerine çektiler, böylece çardağın beton zemini dans pisti olarak kullanılabilirlecekti. Masaları süslemek için sarı vazolara papatyalar koydular ve her sandalyeye sarı balonlar bağladılar.

Kiliseyi de papatyalarla süslediler. Fern, baş nede-meydi ve Rita, onun kendi istediği tonda sarı bir elbise seçmesine izin vermişti. Fern, Bailey için de kendi elbisesine uygun sarı bir kravat buldu. Koridorda yürürken tekerlekli sandalyesiyle Fern'e eşlik etti Bailey. Fern, rengârenk bir buket çiçek taşıyordu, Bailey'in ise siyah takım elbisesinin ceketinin yakasına papatya takılmıştı.

Becker da siyah giymişti, yakasında Rita'nın buketindeki güllere uygun sarı bir gül takılıydı. Saçları, elmacık kemikleri çıkık yüzünü ortaya çıkaracak biçimde geriye taranmıştı. Bu, Ambrose'u ve saçlarının genç Adonis gibi omuzlarına düşüşünü hatırlatmıştı Fern'e. Ambrose'un uzun saçları artık gitmişti. Ambrose da gitmişti.

Hâlâ gereğinden fazla düşünüyordu onu. Bir yıldır Irak'taydı. Aslında temel eğitim için kasabadan ayrıldığından beri on sekiz ay geçmişti. Jesse'in kız arkadaşı Marley Davis de düğüne katıldı ve çocukların görevlerinin bitmesine sadece altı ay kaldığını söyledi Fern'e. Jesse'nin geri döndüğünde evlenmeyi teklif ettiğinden söz etti. Bu ihtimal onu heyecanlandırmış görünüyordu. Küçük Jesse de Rita'nın bebeği Tyler'la aynı yaşıydı. Ama Ty ne kadar Rita'ya benziyorsa Jesse de o kadar babasına benziyordu. Buğday teni ve kıvrır kıvrır siyah saçlarıyla babasının küçük bir kopyasıydı. Sevimli, mutlu, sağlıklıydı ve daha şimdiden annesinin canına okuyan, ele avuca sığmaz bir çocuktü.

Rita koridordan yürürken, Becker Garth'a evlilik yemini ederken ve Becker da aynı yemini tekrarlarlarken ikisi de kutsal ve güzeldi. Belki de her şey yolunda gidecekti. Belki Becker, söylediği kadar sevecekti onu. Ve belki aşk yeterli olacaktı. Belki verdiği sözler daha iyi bir adam olması için ilham verecekti ona.

Bailey'in yüzündeki ifadeden onun bu konuda fazla umutlu olmadığı anlaşılyordu. Bailey, en ön sırada Fern'in yanında oturuyordu. Tekerlekli sandalyesi uzun bankların sonunda duruyordu. İfadesi oturduğu bank kadar cansızdı. Ne de olsa o da Rita'nın arkadaşıydı ve tıpkı Fern gibi endişeleniyordu. Rita'nın evleneceğini duyurduğu andan beri durgundu. Fern, onun Rita'ya karşı bir şeyler hissettiğinin farkındaydı. Ama kendisinin Ambrose Young'a olan büyük aşkından vazgeçmesine benzer bir biçimde onun da bunu aştığını düşünüyordu. Belki de sorun buydu... Çünkü Fern hiçbir şeyden vazgeçmemiştir. Ama Rita, ömür boyu sürecekle ve son olacak bir biçimde Becker'a bağlı bir anneydi artık. Yine de eski duygular, tam bir daha ortaya çıkmamak üzere yok olduklarını düşündüğünüz anda yüzeye çıkmamanın bir yolunu buluyorlardı.

"Ölüm bizi ayırana kadar," diyerek söz verdi Rita. Tüm içtenliğiyle bunu söylerken yüzü öylesine güzeldi ki.

Törenin sonunda Becker onun gülümseyen dudaklarını öperken Bailey gözlerini kapatınca Fern uzanarak onun elini tuttu.

12

Bir Sığınak Yap

Rita'nın yavaş yavaş gözden kaybolması üç ay sürdü. Kocasıyla toplum içinde görüldüğü ortamlarda itina ile bakışlarını herkesten kaçırıyor, diğer zamanlarda ise yağmur yağıyor bile olsa güneş gözlüğü takıyordu. Fern düzenli olarak arıyordu onu, hatta birkaç kez çift katlı evine uğramıştı. Ama ziyaretleri Rita'yı geriyor gibiydi. Bir keresinde Fern tam onun evine vardığında Rita'nın garaja girmekte olduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Ama kapıyı çaldığında açmamıştı Rita.

Becker zaman zaman birkaç günlüğüne seyahate çıktığı bir iş bulduğunda durum biraz düzeldi. Hatta Rita, Fern'i aradı ve doğum gününde onu öğle yemeğine götürdü. Luisa'nın Mutfağı'nda *enchilada** yediler. Rita ıslıl ıslıl gülümsüyordu ve Fern kibar bir biçimde her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda her şeyin çok iyi olduğunu söyleyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Söylediğine göre her şey tam anlamıyla mükemmeldi. Ama Fern ona inanmadı.

* Enchilada: Meksika mutfağına özgü böreğe benzer acılı bir yemek.

Fern, Rita'yla ilgili korkularından Bailey'e bahsetmedi. Onu üzmemek istemiyordu. Hem ne yapabiliirdi? Fern, ara sıra Becker'ı mağazada görüyor, kibar davranmasına ve her seferinde gülümseyerek kendisini selamlamasına rağmen, ondan hoşlanmıyordu. O da bunun farkında görünüyordu. Her zaman kusursuz derecede bakımlıydı; koyu renk saçlarının her bir teli yerli yerinde, yakışıklı yüzü tıraşlı, kıyafetleri pırıl pırıl ve şıktı. Ama her şey sadece ambalajdı. Ve Fern'in aklına, babasının bir zamanlar Elliott Young'la paylaştığı yağ kutusu benzetmesi geldi. Fern, on dört yaşından fazla değildi ama o ders zihnine kazanmıştı.

Elliott Young'ın oğluyla en ufak bir benzerliği yoktu. Kısa boyluydu, en fazla 1.75 idi. Sarı saçları seyrek, en sonunda hepsini kazıtmıştı. Gözleri açık mavi, burnu biraz düzdü ve her zaman gülümsemeye hazır. Ama bugün gülümsemiyordu ve gözlerinin etrafı, sanki uzun süredir iyi uyumamış gibi halka halkaydı.

"Merhaba, Bay Young," dedi Fern soru soran bir ses tonuyla.

"Merhaba, Fern. Baban evde mi?" Fern, onu içeri buyur etmek için tel kapıyı sonuna kadar açmış olduğu hâlde içeri girmek için en ufak bir harekette bulunmadı.

Babasının çalışma odasına doğru, "Baba," diye seslendi Fern. "Elliott Young seni görmek istiyor."

Joshua Taylor, odadan, "İçeri al Fern," diye seslendi.

"Buyurun lütfen, Bay Young," dedi Fern.

Elliott Young ellerini cebine sokarak Fern'in arkasından babasının çalışma ofisine doğru yürüdü. Pensilvanya'da çeşit çeşit kilise ve mezhep vardı. Bazıları burasının hâlâ Tanrı'nın ayaklarını sağlam bastığı eyaletlerden biri olduğunu söylerdi.

Bir sürü Katolik, bir sürü Methodist, sayısız Presbiteryen, çok sayıda Baptist, bir sürü her şey vardı. Ama Hannah Lake'de Joshua Taylor, küçük kilisesini o kadar dikkatli ve o kadar sadakatle idare ediyordu ki kendini ne olarak adlandırdığının onun için bir önemi yoktu. O sizin her koşulda rahibinizdi. Her pazar kilisesindeki banklara oturuyor olmasanız bile onun için fark etmezdi. İncil'den öğütler verir, mesajını basit tutar, vaazları genelde evrensel olurdu ve kırk yıldır tek bir hedef için çalışırdı: sevgi ve hizmet... Geri kalanı kendi başının çaresine bakardı. İster onların rahibi olsun ister olmasın herkes ona Peder Joshua diye hitap ederdi. Vicdan muhasebesi yapan herhangi biri kendini Peder Joshua'nın kilisesinde bulurdu ve bu, çok sık olurdu.

Fern, Elliott Young'ı odaya getirdiğinde, "Elliott," diyerek çalışma masasından kalktı Joshua Taylor. "Nasılsın? Uzun süredir görmüyordum seni? Senin için ne yapabilirim?"

Fern, dışarı çıkarak çift kanatlı cam kapıyı arkasından kapattı ve konuşmanın devamını duymak için can atarak mutfağa doğru yürüdü. Elliott, Ambrose'un babasıydı. Dedikodulara göre Ambrose'un annesiyle ayrılıyorlar ve Lily Young kasabadan ayrılıyordu. Fern, bunun Ambrose'un da gideceği anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu.

Fern, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yaptı. Gizlice kilere girerek bir un çuvalının üzerine yerleşti. Kilerde oturmak babasının çalışma odasında oturmak gibiydi. Evi her kim inşa ettiyse kilerin arka kısmını babasının çalışma odası olarak kullandığı odadan ayıran duvarda tasarruf yapmış olmalıydı; Fern köşeye sıkışırsa sadece mükemmel biçimde duymuyor, alçıpan tam köşeye kadar dayanmadığı için oda-yı da görebiliyordu. Annesi markete gitmişti. Yakalanmadan dinleyebilecekti. Eğer annesi aniden gelirse çöpi temizlemeye başlayarak sanki günlük görevlerini yerine getiriyormuş gibi yapabilirdi.

“... hiçbir zaman mutlu değildi. Sadece mutlu olmaya çalıştı bence. Ama son birkaç yıldır... içine kapanmıştı.” Elliott Young konuşuyordu. “Onu çok seviyorum. Onu sevmeye devam edersem bir gün beni sever diye düşünüyordum. İkinize de yetecek kadar sevgim var sanıyordum. Hatta üçümüze de.”

Fern’in babası yumuşak bir ses tonuyla, “Gitmeye kararlı mı?” diye sordu.

“Evet. Ambrose’u da götürmek istiyor. Bir şey söylemedim. Ama en zor kısmı bu. O çocuğu seviyorum. Eğer onu benden uzaklaştırırsa yaşayabileceğimi sanmıyorum Peder.” Elliott Young resmen ağlıyordu. Fern, onunla aynı duyguları paylaştığını ve gözlerinden yaşlar fışkırdığını fark etti. “Benim olmadığımı biliyorum. Biyolojik olarak. Ama o, benim oğlum Peder. Benim oğlum.”

“Ambrose biliyor mu?”

“Her şeyi değil. Ama artık beş yaşında bir çocuk değil, on dört yaşında. Bir şeylerin farkında.”

“Lily, o gitse bile oğlanın kalmasını istediğini biliyor mu?”

“Yasal olarak benim oğlum o. Onu evlat edindim. Ona adını verdim. Her baba kadar hakkım var. Ambrose kalmak isterse karşı çıkacağını sanmıyorum ama Brosey’e bir şey söylemedim. Sanırım Lily’nin fikrini değiştireceğini umuyorum.”

“Oğlunla konuş. Ne olduğunu anlat ona. Sadece gerçekleri, suçlama ya da kınama olmadan, sadece annesinin gideceği gerçeğini. Kan bağı olmadığından dolayı seçme şansı olmadığını düşünmesine bir saniye bile fırsat verme. Eğer isterse annesiyle gidebileceğini ama onu sevdiğini ve o da isterse yanında kalmasını istediğini anlamasını sağla.”

Elliott uzun bir süre sessiz kaldı. Joshua Taylor da... Fern söylenecek başka bir şey kalıp kalmadığını merak ediyordu. Bir süre sonra Joshua Taylor, “Seni rahatsız eden şey sadece bu mu Elliott?” diye sordu yumuşak bir tonla. “Konuşmak istediğin başka bir şey daha var mı?”

"Farklı görünseydim, ona daha çok benzeseydim bunların hiçbirisi olmazdı diye düşünmeden duramıyorum. Dünyadaki en yakışıklı adam olmadığımı biliyorum. Gösterişli değilim. Ama spor yapıyorum, her zaman tıraşlıyım, güzel giyiniyorum, parfüm kullanıyorum..." Elliott Young utanmış gibiydi ve sesi gitgide alçaldı.

"Kime daha çok benzeseydin?" diye sordu Joshua Taylor nazik bir tonla.

"Ambrose'un babasına. Lily'nin hâlâ unutamamış gördüğü o adama. Ona iyi davranmıyordu Peder. Bencil ve kabaydı. Hamile olduğunu öğrendiğinde başından attı onu. Onunla bir işi kalmadığını söyledi. Ama yakışıklıydı. Fotoğraflarını gördüm. Tıpkı Brosey'e benziyor." Elliott oğlunun adını söylerken sesi boğuklaşmıştı.

Fern'in babası, "Güzelliğin aşkı önleyici bir şey olabileceğini düşünürüm sık sık," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Neden?"

"Çünkü bazen bir yüze âşık oluruz, onun ardındakine değil. Annem yemek yaparken etin yağını süzer ve onu dolaptaki bir teneke kutuda saklardı. Uzun bir süre içi fındık kremalı, çikolata kaplı uzun kurabiye kutularından birini kullandı. Pahalı olanlar var ya, ondan. Birkaç kez annemin zulasını bulduğumu düşünerek açtım o kutuyu, ama kapağı açar açmaz leş gibi kokan yağ öbeğiyle karışlaştım."

Elliott, ne demek istediğini anlayarak bir kahkaha attı. "Bu aşamada kutunun bir önemi kalmıyordu, değil mi?"

"Kesinlikle. Canımın kurabiye istemesine neden oluyordu ama kutu tamamen yanıltıcı bir reklamdı. Bence bazen güzel bir yüz de yanıltıcı reklamdır ve çoğumuz kapağın altına bakmaya zahmet etmeyiz. Bu bana birkaç hafta önce verdiğim bir vaaızı hatırlatıyor. Dinlemiş miydin?"

"Ne yazık ki hayır Peder... Bildiğiniz gibi geceleri pastane-

de çalışıyorum. Bazen pazar sabahları çok yorgun oluyorum,” dedi Elliott. Kilise etkinliğini kaçırmış olmanın suçluluğu kiler duvarından bile hissediliyordu.

“Sorun değil Elliott,” dedi Joshua gülerek. “Yoklama almıyorum. Duyup duymadığını öğrenmek istedim sadece, tekrar anlatıp seni sıkmak istemem.” Babasının sayfaları çevirdiğini duydu Fern. Hafifçe gülümsedi. Ne yapar eder her şeyi kutsal kitaba getirirdi.

“Yeşaya 53:2’de şöyle der: ‘O, Rabbin önünde bir fidan gibi, kurak yerdeki kök gibi büyüdü. Bakılacak biçimden, güzelliğinden yoksundu. Gönümüzü çeken bir görünüşü de yoktu.’”

“Bu ayeti hatırlıyorum,” dedi Elliott alçak bir sesle. “İsa’nın yakışıklı olmaması beni her zaman şaşırtmıştır. Dış görünüşüyle içini neden birbirine uygun yaratmamış ki Tanrı?”

“Basit bir ahırda doğmuş olması, ezilen sınıftan gelmesiyle aynı sebepten. Yakışıklı ya da güçlü olsaydı insanlar sadece bu yüzden onun peşinden giderlerdi, yanlış sebeplerle etkilenirlerdi ondan.”

“Bu mantıklı,” dedi Elliot.

Fern, kilerin köşesinde oturduğu çuvalın üzerinden onaylarmış gibi başını salladığını fark etti. Ona da mantıklı gelmişti. Bu özel vaazı nasıl kaçırdığını merak etti. Birkaç hafta önce ilahi kitabının sayfalarının arasına aşk kitabını gizlediği zamandı muhtemelen. Pişmanlık duydu. Babası akıllı bir adamdı. Belki de daha dikkatli olmalıydı.

“Senin yüzünde yanlış bir şey yok Elliott,” dedi Joshua ki-bar bir tonla. “Sende yanlış bir şey yok. Güzel bir kalbi olan iyi bir adamsın. Ve Tanrı için önemli olan kalptir, değil mi?”

“Evet.” Elliott’ın sesi tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi çıkıyordu. “Öyle. Teşekkürler Peder.”

Elliott Young gittikten sonra Fern, kollarını dizlerine dolayıp derin düşüncelere dalarak bir süre daha kilerde oturdu.

Sonra yukarı çıktı ve ruh ikizini arayan kör bir kızla altın kalpli çirkin bir prens hakkında bir aşk hikâyesi yazmaya başladı.

Bir öğleden sonra burkalar içinde birkaç kadın ve onların kendilerini işe yarar hissetmelerini sağlamak için üzerlerine düşeni yapan çocuklar dışında kimsenin geçmediği تنها bir kontrol noktasında birkaç saat nöbet sonrasında, "Kafasına çadır geçirmemiş bir kadın görmek için canımı veririm. Sadece bir kez görsem yeter. Hele sarışın, hatta daha da iyisi kızıl saçlı olursa daha da memnun olurum," diye homurdanıyordu Beans. İspanyol olmasına rağmen sarışın bir kadın özlemi duyması ironik gelebilirdi. Ama o, Amerikalıydı ve Amerika, dünyada farklı kültürlerden en fazla nüfusa sahip ülkeydi. Şu an en ufak bir farklılık bile hoş karşılanırdı.

"Hayatım boyunca bir burka daha görmesem çok mutlu olurum." Grant burnundaki teri ve tozu silip, keşke biraz ara verse diye düşünerek güneşten kaçtı.

"Özellikle Afganistan gibi yerlerdeki bazı erkeklerin evlenene kadar karılarını görmediklerini duydum. Düşünebiliyor musunuz? Sürpriz, tatlım!" Jesse, yüzünü çirkinleştirip gözlerini kırpı. "Ne oldu? Yoksa güzel bulmadın mı beni?" dedi yüksek tiz bir tonla ve yüzünü daha da buruşturdu.

"O zaman kiminle evlendiklerini nereden biliyorlar?" diye sordu Paulie şaşkın bir ifadeyle.

"El yazısından," dedi Beans ciddi bir tonla. Ama burun delikleri belli belirsiz oynuyordu. Beans'in uydurduğunun farkında olan Ambrose gözlerini devirdi.

Paulie sazan gibi atlayarak, "Gerçekten mi?" dedi heyecanla. Kolay kandırılabilir olması onun suçu değildi.

Saf yaradılışından kaynaklanıyordu.

“Evet. Bir yıl ya da biraz daha uzun bir süre birbirlerine mektup yazarlar. Sonra nikâh töreninde kız, diğer erkeklerin yanında burka giyeceğine söz vererek adını yazıp imzalar. Erkek onun el yazısını tanır ve böylece peçenin altındakinin o olduğunu bilir.”

Grant kaşlarını çattı. “Hiç böyle bir şey duymadım. El yazısı, ha?”

Jesse, meseleyi anlamıştı ve gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Evet. Düşünsene, Ambrose ve Fern Irak’ta yaşıyor olsalardı Ambrose, o mektupları Rita yerine Fern’in yazdığını asla anlayamayacaktı. Fern, Ambrose’u evlenmeye ikna edecekti. Ambrose, nikâhta onun el yazısını görerek, “Evet, bu Rita. Tamam,” diyecekti.

Ambrose’un arkadaşları kahkahalarla gülüyorlardı. Nihayet bunun Ambrose ile dalga geçmek için hazırlanmış bir kurmaca olduğunu anlayan Paulie bile. Beans o kadar çok gülüyordu ki boğazından hırıltılar yükseliyordu. Jesse ve Beans bir olmuş, burkanın açılıp, altından çekici sarışın Rita yerine Fern’in çıktığı anda Ambrose’un halini taklit edip daha da çok gülüyorlardı.

Ambrose, arkadaşlarının Fern’i öptüğünü öğrense-lerdi ne düşüneceklerini merak ediyordu. Gerçekten öpmüştü onu. Hem de kimi öptüğünün tamamıyla fakında olarak... Bahaneye gerek yoktu. Ya da burkalara. Dalgın bir hâlde burkanın gerçekten bu kadar kötü bir fikir olup olmadığını düşündü. Dış görünüş akıllarını başlarından almazsa çoğu erkek daha iyi kararlar verebilirlerdi belki de. Hatta erkeklerin de çoğu burka giymeliydi. Tabii ki onun dış görünüşü her zaman onun lehine çalışmıştı.

Dış görünüşü farklı olsa Fern yine onu ister miydi diye düşündü. Rita’yı istemeyeceğini biliyordu. Yeterin-

ce güzel olmadığı için değil, ortak hiçbir şeyleri olmadığı için... İkisinde de olan fiziksel çekiciliği çıkarınca ortak bir şeyleri yoktu.

Fern ile çok daha fazla şey paylaşma imkânı vardı. En azından mektuplar daha fazlasının olabileceğini düşündürmüştü ona. Görevi iki ay içinde bitiyordu. Eve döndüğünde bunu keşfetmeye karar verdi. Ama arkadaşları sonunu öğrenmesine asla izin vermezlerdi. Bütün hayatı boyunca işkence ederlerdi ona. İçini çekti ve bir an önce günün sona ermesini dileyerek kim bilir kaçınıcı kez silahını kontrol etti.

13

Yaşa

Rutin bir devriye göreviydi, beş askeri araç şehrin güney bölgesinde devriye geziyordu. Ambrose son aracın direksiyonundaydı. Paulie yanındaki koltuktaydı. Grant, Ambrose'un önündeki aracı kullanıyordu. Beş araçlık küçük konvoyun en sonundaki iki araçta Jesse, şoföre refakat ediyordu, Beans ise zırhlı top kulesindeydi.

Sadece rutin bir devriye için dışarıdaydılar. Bir saat için, sonra üsse geri döneceklerdi. Bağdat'ın savaş yüzünden viraneye dönmüş sokaklarında, belirlenmiş bir rotada aşağı yukarı gidip geliyorlardı. Paulie, Oz'dan esinlenerek uydurduğu şarkıyı söylüyordu. "Irak'ta mançkinler olmayabilir ama cehennemden beter olduğu kesin. Kız arkadaşım yok ama var elim..."

Birden bir grup çocuk yol kenarında koşturmaya başladı, çığlıklar atıyor ve elleriyle boğazlarını keser gibi işaret yapıyorlardı. Çıplak ayaklı, kol ve bacakları çırpı gibi, tenleri koyu renk, yakıcı sıcakta giysileri terden sıırıslık-lam olmuş, çeşitli yaşlarda kız ve oğlan çocuğu... Koşup, bağırlıyorlar... En az altı tane...

Ambrose, kafası karışmış bir hâlde, “Ne yapıyor bunlar?” diye homurdandı. “Benim anladığım şeyi mi yapıyorlar? Bizden bu kadar nefret ediyorlar mı sizce? Boğazımızı kesmek mi istiyorlar? Sadece çocuklar oysa.”

“Bunu kast ettiklerini sanmıyorum,” dedi Paulie, konvoy ilerlerken geride kalan çocuklara bakarak. “Bence bizi uyarıyorlar.” Şarkı söylemeyi bırakmıştı ve yüzü sakin ve düşünceliydi.

Ambrose dikiz aynasına göz attı. Çocuklar koşmayı bırakmış yolun ortasında hareketsiz duruyorlardı. Konvoy caddede ilerlerken gitgide küçüldüler. Ama hâlâ caddede durmuş onları izliyorlardı. Ambrose bakışlarını onların önünde uzanan caddeye çevirdi. Konvoy dışında tamamen boştu; terk edilmiş gibiydi. Görünürde tek bir insan yoktu. Bir sonraki caddeden dönüp, bloğun etrafında bir tur atacak ve sonra üsse döneceklerdi.

“Brosey... Bunu duydun mu?”

Paul’un yüzünde, sanki az ileride bir ses duymuş gibi bir ifade vardı; Ambrose’un duymadığı, kesinlikle hissetmediği bir şey... Ambrose’un aklına, 93 sefer sayılı uçağın anıtına yaptıkları gizli ziyaret sırasında Paulie’nin tavrı geldi. Aynı soruyu tekrar tekrar sorduğundaki tavrı... O gece anıtın orası da fazla sessizdi, sanki dünya kısa bir saygı duruşu için başını eğmiş ve bir daha kaldırmamış gibiydi. Şimdi de fazla sessizdi. Ambrose’un ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ve sonra Azrail, kemikli elini caddenin sert zemininde çıkarttı, ateş ederek saldırmaya başladı. Ambrose ile Paulie’nin önündeki, Grant, Jesse ve Beans’i, Hannah Lake, Pensilvanya’dan gelen üç askeri, üç genci, üç arkadaşı taşıyan askeri aracın tekerleklerinin altından metal parçaları fırlatıyordu. Ambrose Young’ın hatırladığı son şey, ölüm öncesinin son sahnesi bu oldu.

Pazartesi sabahı erkenden telefon çaldığında Taylor ailesi uyuklu gözlerle birbirlerine baktılar. Fern bütün gece oturup yazmıştı ve mısır gevreğini yedikten sonra yatağına kıvrılmaya can atıyordu. Joshua ve Rachel, birkaç gün için Loch Haven Üniversitesi'ndeki bir sempozyuma gitmeyi planlıyorlar ve erkenden yola çıkmak istiyorlardı. Fern, evin birkaç gün kendisine kalmasını dört gözle bekliyordu.

“Saat henüz altı buçuk. Kim bu saatte arayan?” dedi Rachel şaşırmış bir ifadeyle.

Bölgenin papazının evi olduğu için garip saatlerde telefon almak alışılmadık bir durum değildi ama garip saatler genelde gece yarısıyla sabaha karşı üç arasında olurdu. Sabahın altı buçuğunda insanlar, başlarını belaya sokamayacak ya da rahiplerini rahatsız edemeyecek kadar yorgun olurlardı genellikle.

Fern ayağa fırlayarak ahizeyi kaldırdı ve merakının el verdiği ölçüde cıvıl cıvıl bir merhaba dedi.

Resmi bir ses Peder Taylor'ı sordu ve Fern omuz silke-
rek telefonu babasına uzattı. "Peder Taylor'ı istiyorlar,"
dedi.

Babası, ayağa kalkıp telefonun kordonu masanın üzerinden uzanmasın diye Fern'in yanına giderek, "Ben Joshua Taylor. Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu telaşlı bir tonla. Taylorlar, şimdiye kadar kablosuz telefon gibi gelişmiş bir şeye hiç para harcamamışlardı.

Tekrar oturana kadar en aşağı on saniye dinledi.

“Aman Tanrım! Olamaz.” İnleyerek, sanki gözlerini yumunca görünmeyeceğini düşünen küçük bir çocuk gibi gözlerini kapattı.

Rachel ve Fern, korku içinde birbirlerine baktılar; kahvaltı unutulmuştu.

“Hepsi mi? Nasıl?”

Gene sessizlik.

“Anlıyorum. Evet. Evet. Hazır olurum.”

Joshua Taylor tekrar ayağa kalktı ve duvarda asılı müzelik telefona doğru gidip Fern’in yüreğini ağzına getiren bir sonlandırmayla ahizeyi yerine koydu. Masaya doğru döndüğünde Joshua Taylor’ın yüzü sapsarıydı ve gözleri sulanmıştı.

“Peter Gray adında bir adamdı arayan. Ölümlerde destek vermekle görevli bir ordu papazı. Connor O’Toole, Paul Kimball, Grant Nielson ve Jesse Jordan dün Irak’ta yol kenarına konan bir bombanın patlaması sonucu ölmüşler.”

“Olamaz! Olamaz, Joshua.” Rachel acı acı bağıırıyordu. Sanki kelimeleri geri itmek istermiş gibi eliyle ağzını kapatmıştı ama sesi mutfakta yankılanıyordu.

“Ölmüşler mi?” diye bağırdı Fern inanmaz bir ifadeyle.

“Evet, Fern. Ölmüşler.” Joshua tek evladına baktı. Ona doğru uzattığı eli zangır zangır titriyordu. Ona dokunmak, onu avutmak, dizlerinin üzerine çöküp oğullarını kaybeden anne ve babalar için dua etmek istiyordu. Kısa bir süre sonra haber vermek zorunda kalacağı anne ve babalar için...

“Benimle iletişime geçtiler, çünkü bölge rahibi benim. Ailelere haber vermekle görevlendirilen subayların yanında olmamı istiyorlar. Beni almak için yarım saat içinde bir araç gelecek.” Küçümser bir ifadeyle kot pantolonuna ve üzerinde “İsa ne yaptı?” yazılı tişörtüne bakarak “Giyinmem gerek,” dedi çaresizce.

“Ama gelecek ay eve döneceklerdi. Daha dün mağazada Jamie Kimball’u gördüm. Gün sayıyordu,” dedi Fern, sırf bu yüzden haberlerin doğru olması mümkün değilmiş gibi. “Ve Marley. Marley düğününü planlıyordu. Marley ve Jesse evlenecekler.”

“Onlar öldü Fernie.”

Gözyaşları akmaya başladı; ilk şokun yerini tarifsiz bir üzüntü almıştı. Peder Taylor’ın gözleri keder doluydu. Rachel sessiz sessiz ağlıyordu. Fern ise donmuş bir hâlde sessizce oturuyor, inanmama dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Birden aklına gelen soruyla dehşete düşmüş bir hâlde başını kaldırdı.

“Baba? Ya Ambrose Young?”

“Sormadım Fern. Aklıma gelmedi. Ondan söz etmediler. Demek ki iyi.”

Fern derin bir nefes aldı ve anında kendisi için onun hayatının diğerlerinininkinden daha önemli olmasından dolayı pişmanlık duydu. Ama en azından Ambrose yaşıyordu. En azından o iyiydi.

Taylorların evinin önünde yarım saat sonra siyah bir Ford Taurus durdu. Baştan ayağa üniformalı üç subay indi bu uğursuz araçtan ve kaldırımdan geçerek eve doğru yaklaştılar. Joshua Taylor, henüz duş almış, takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. En hürmetkâr ifadeyi takınarak üç adama kapıyı açtı. Rachel ve Fern, yan odadaki gerçek olamayacak konuşmaları dinleyerek mutfakta dolanıp duruyorlardı.

Fern’in babasını arayan papaz olduğunu tahmin ettiği bir adam, babasının hâlihazırda bildiği şeyleri söyleyerek onu işlemler konusunda bilgilendirdi. İlk kime ha-

ber verilmesi gerektiği konusunda fikrini, hangi ailenin uzaktan gelmesi gereken akrabaları olabileceğini, en çok hangi ailenin desteğe ihtiyacı olacağını sordu. On beş dakika sonra aralarında Peder Taylor'ın da bulunduğu dört adam arabaya binip uzaklaştılar.

Oğlu Paul'ün öldüğü haberini ilk alan Jamie Kimball oldu. Ardından Grant Nielson'ın ailesi, yirmi yaşındaki oğullarının, ağabeylerinin, hiç devamsızlık yapmamış, başarılı bir öğrencilik geçirmiş çocuklarının eve bir tabut içinde geleceğini öğrendiler. Jesse Jordan'ın boşanmış anne babasına haber verildi ve acılı anne baba, subayları küçük torunlarının evine götürüp Marley Davis'e sonbaharda düğün olmayacağı haberini vererek en tatsız görevi yerine getirmek zorunda kaldılar. Mükemmel İspanyolca konuşan bir astsubay içten taziyelerini sunduğunda Luisa O'Toole acı acı bağırarak evden kaçtı. Seamus O'Toole ise ağlayarak Peder Taylor'a sarıldı.

Haber, bütün kasabada engellenemeyen bir yangın gibi hızla yayıldı. Sabahın erken saatinde koşu yapanlar ve köpek gezdirenler içinde üniformalı adamların olduğu siyah arabayı gördüler, henüz gerçek, şoke olmuş kasabada konuşulmaya başlamadan dedikodu ve yorumlar ağızdan ağıza yayıldı. Paul Kimball ve Grant Nielson'ın öldüğüyle ve siyah arabanın hâlâ O'Tooleların evinin önünde durduğu ile ilgili ilk haberler kulağına geldiğinde Elliott Young pastanedeydi. Yarım saat boyunca pastanenin soğuk oda deposuna saklanıp oğlunun hayatta olması, üniformalı adamların onu bulamaması için dua etti. Onu bulamazlarsa oğlunun öldüğünü de söyleyemezlerdi kuşkusuz.

Ama buldular onu. Marketin sahibi Bay Morgan subayların orada olduğunu söylemek için soğuk oda de-

posunun kapısını açtı. Elliott Young haberleri alırken soğuktan ve korkudan titriyordu. Ve oğlunun hayatta olduğunu duyduğunda Joshua Taylor'ın kollarına yığıldı. Yaşıyordu ama ağır yaralıydı. Uçakla Almaya'daki Ramstein Hava Üssü'ne götürülmüştü ve durumu Amerika'ya geri getirilebilecek hâle gelene kadar orada kalacaktı. Tabii o kadar uzun süre yaşarsa...

Bir rahibin ve ailesinin bir topluluktaki rolü öncelikle sevgi sunmak ve hizmet etmektir. Peder Joshua'nın felsefesi buydu. Bu yüzden de böyle yaptı. Rachel ve Fern de aynı şey için ellerinden geleni yaptılar. Bütün kasaba şaşkın ve yas içindeydi; kayıplar yüzünden kenetlenmişlerdi. Bu, olağanüstü bir durumdu ve hiçbir şey teselli edemezdi. Hiçbir tazminat bu acıyı hafifletemezdi. Ölümdü bu. Dönüşü yoktu. Ve yapacak çok iş vardı.

Dört gencin cesetleri ailelerine teslim edilmek üzere uçakla gönderildi. Cenaze işleri organize edildi ve art arda dört gün, hayal edilmesi imkânsız acılarla dolu dört gün, dört ayrı cenaze töreni yapıldı. Civar kasabalar da katkıda bulundular ve bir anıt yaptırmak için birkaç bin dolar toplandı. Gençler kasaba mezarlığına değil, liseye bakan ufak bir tepeye gömüldüler. Luisa O'Toole, başta buna itiraz etti ve oğlunun, Meksiko'daki üçra bir sınır kasabasına anne ve babasının yanına gömülmesini istedi. Ama Seamus O'Toole hayatında ilk kez, çabuk öfkelenen eşine karşı çıkarak oğlunun, aynı anda yaşamlarını kaybettikleri arkadaşlarıyla birlikte, uğruna öldüğü ülkede, onun ölümüne yas tutan kasabaya gömülmesi konusunda ısrar etti.

Ambrose Young uçakla Walter Reed Tıp Merkezi'ne

gönderildi ve Elliott Young onun yanında olmak için pastanesini kapattı. Ama kasaba halkı ona destek vererek pastaneyi tekrar açtılar ve o uzaktayken onun adına işletmeye devam ettiler. Herkes Elliott'ın işini ya da geliri kaybetmeye gücünün yetmeyeceğini biliyordu.

Ambrose'un adı bir kez daha afişleri süsledi. Ama bu kez sadece, "Ambrose için dua edin," yazıyordu. Ve o hasar görmüş yüzünün düzelmesi için ameliyat üzerine ameliyat olurken herkes dua etti. Yüzünün çok kötü durumda olduğu söylentileri dolaşıyordu. Bazıları kör olduğunu söylüyorlardı. Bazıları artık konuşamayacağından söz ediyorlardı. Bir daha asla güreşemeyecekti. Ne büyük bir kayıp. Ne büyük bir trajedi.

Ama zamanla, yakarışlar azaldı, pencerelerdeki bayraklar kaldırıldı ve Hannah Lake'de yaşam eski haline döndü. Kasaba sakinleri yıpranmışlardı. Kalpleri kırıldı. Luisa O'toole pastaneyi boykot etti, çünkü oğlunun ölümünden Ambrose'u sorumlu tutuyordu. Hepsinin ölmesinin sorumlusu oydu. Biri Ambrose'un adını telaffuz ettiği anda tükürüyordu. İnsanlar onaylamaz sesler çıkartarak yanından uzaklaşıyorlardı. Ama bazıları belli etmeseler de onunla aynı fikirdeydiler. İçin için neden kasabada kalmadığını merak ediyorlardı. Neden burada kalmamışlardı?

Elliott Young, evini ikinci kez ipotek ettirdikten ve elindeki her şeyi yok fiyata sattıktan sonra nihayet işinin başına döndü. Ama diğerlerinden farklı olarak oğlu hâlâ yanındaydı, bu yüzden maddi sıkıntıdan şikâyet etmiyordu. Ambrose'un annesi ve Elliott dönüşümlü olarak onun yanında kaldılar ve Irak'tan gönderildikten altı ay sonra Ambrose, Hannah Lake'e döndü.

Konuşmalar haftalarca yoğun bir biçimde sürdü; me-

rak tavan yapmıştı. Ambrose'un eve dönüşünü kutlamak için bir tür karşılama töreni ya da kutlama düzenlemek konuşuldu. Ancak Elliott bahaneler üreterek özür diledi. Ambrose, nasıl olursa olsun bir kutlamaya hazır değildi. İnsanlar, zoraki olsa da bunu kabul ettiler. Ve tekrar sormaya başlamadan önce bir süre daha beklediler. Birkaç ay daha geçti. Onu kimse görmedi. Yaralarıyla ilgili söylentiler yine başladı. Bazıları, eğer gerçekten bu derece hasar gördüyse bundan sonra nasıl bir yaşamı olabilir sorusunu soruyorlardı. Kimileri arkadaşlarıyla birlikte o da ölseydi daha mı iyi olurdu acaba diye düşünmeden edemiyorlardı. Koç Sheen ve Bailey birkaç kez onu görmek istediler ama geri çevrildiler... Her seferinde...

Fern, her zaman sevdiği çocuk için acı çekiyordu. Bir zamanlar güzel olmanın ve bunun elinden alınmasının nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman bilmemekten ne kadar daha zor olabilirdi? Angie, bununla kıyaslandığında Bailey'in hastalığının o kadar da acı verici olmadığını söylüyordu sık sık. Erken yaşlarda yavaş yavaş ortaya çıkmış; özgürlüğünü henüz tam olarak kazanmadan elinden almıştı. Bu, bir kazada felç olup belli bir yaştan sonra ne kaybettiğini, özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu bilerek tekerlekli sandalyeye mahkûm olanların durumundan çok farklıydı.

Ambrose, sağlıklı olmanın, mükemmel olmanın, Herkül olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Böyle bir zirveden tepe taklak düşmek ne zordu. Yaşam Ambrose'a yeni bir yüz vermişti ve Fern, onun bunu kabullenip kabullenmeyeceğinden endişe duyuyordu.

14

Bir Gizemi Çöz

İşten eve bisikletle gitmek karanlıkta evinin koridorlarında yolunu bulmak kadar olağandı Fern için. Gece yarısı tanıdık evlere ya da etrafındaki sokaklara dikkat etmeden evinin yolunu bularak bu işi yüzlerce kez yapmıştı. Lise ikide çalışmaya başladığı Jolley'in mağazasında gece müdürüydü. İlk başlarda ürünleri paketliyor, yerleri süpürüyordu. Zaman içinde kasiyerlik pozisyonuna terfi etti, en sonunda geçen sene Bay Morgan ona bir unvan ve ufak bir maaş artışı ve haftada beş gün mağazayı kapatabilmesi için dükkânın anahtarlarını verdi.

Muhtemelen çok hızlı sürüyordu bisikleti. Bunu şimdi itiraf edebiliyordu ama o an tam kendi sokağına dönerken arka bacaklarının üzerine kalkmış dev bir boz ayının köşeden çıkmasını beklemiyordu. Çarpmayı önlemek için gidonu hızla sola kıvrarak çılgık atmıştı. Bisikleti yangın musluğuna çarpıp kaldırımdan fırlayarak çimenleri üzerine düşmüş ve Fern gidonun üzerinden Wallace'ların bakımlı çimlerine uçmuştu. Ciğerlerinden fışkıran havayı tekrar kazanmak için güçlkle soluyarak kısa bir

süre orada öylece yatmıştı. Sonra ayı gelmişti aklına. Yüzünü buruştura buruştura sendeleyerek ayağa kalmış ve bisikleti almaya gitmişti.

“İyi misin?” diye arkasından homurdanmıştı ayı.

Fern bir kez daha çığlık atarak sıçradığında Ambrose Young’ın birkaç metre ötesinde olduğunu görmüştü. Kalbi sanki iki ton ağırlığında bir çapaymış gibi düşerek onu bulunduğu yere mıhlamıştı. Ambrose, yangın musluğuna çarpmış olmaktan dolayı biraz ezilmiş görünen bisikletini tutuyordu. Alnuna kadar inen bir kapüşonu olan ve vücudunu saran siyah bir eşofman üstü vardı üzerinde. Onunla konuşurken yüzünü saklıyordu ve sokak lambalarından yayılan ışık ise parça parça gölgeler halinde yüzüne düştüğünden görünmesini engelliyordu. Ama Ambrose’du, buna şüphe yoktu. Yaralı görünmüyordu. Hâlâ iri yarıydı, geniş omuzları, uzun kolları ve bacakları hâlâ etkileyici biçimde kaslıydı; en azından Fern’in görebildiği kadarıyla. Siyah pamuklu bir pantolon ve siyah koşu ayakkabısı giymişti. Fern onu sokak ortasında koşuşturan bir ayı sandığında koşuyordu belli ki.

“Sanırım,” dedi nefes nefese. Gözlerine inanamıyordu. Ambrose orada duruyordu, sağlıklı, güçlü ve canlı... “Sen iyi misin? Az önce az kalsın çarpıyordum sana. Dikkat etmedim. Çok özür dilerim.”

Fern’in yüzüne dikkatle baktıktan sonra bakışlarını yine kaçırdı ve sanki yoluna devam etmek için can atıyormuş gibi başını çevirdi.

“Aynı okula gitmiştik, değil mi?” dedi alçak bir sesle. Sporcuların yarışmaya hazırlanırken yaptıkları gibi olduğu yerde koşuyordu. Gergin görünüyordu, hatta sinirli.

Fern bir acı saplandığını hissetti, yıllardır âşık olduğu insanın sadece ona tanıdık geldiğini söylediği, ondan

başka bir şey söylemediği an hissedilen türden bir acı.

“Ambrose, benim. Fern,” dedi duraksayarak. “Bailey’in kuzeni, Koç Sheen’in yeğeni... Rita’nın arkadaşı...”

Ambrose bir kez daha kısa bir bakış attı onun yüzüne. Yüzünün bir tarafını gölgede bırakacak şekilde göz ucuyla bakıyordu. Fern, acaba boynunu incitti ve başını döndürürken acıyor mu diye düşündü.

“Fern?” dedi Ambrose teredditle.

“Evet.” Bu kez bakışlarını kaçırın Fern’di. Onun da aşk mektuplarını ve göl kenarındaki öpücüğü hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

Ambrose, “Farklı görünüyorsun,” dedi dobra dobra.

“Hmm. Teşekkür ederim. Epey rahatladım,” dedi Fern dürüst bir biçimde. Ambrose şaşırmış görünüyordu. Dudakları tuhaf bir biçimde hafice yukarı doğru kıvrıldı. Fern de onunla birlikte gülümsediğini fark etti.

“Kadrosu biraz eğrilmiş. Bir dene istersen. Bakalım eve kadar götüreceğim mi seni.” Bisikleti ona doğru itti Ambrose; Fern kulpundan tutarak bisikletini onun elinden aldı. Çok kısa bir an sokak lambasının ışığı doğru-
dan Ambrose’un yüzüne vurdu. Fern, gözlerinin kocaman açıldığını, nefesinin daraldığını hissetti. Ambrose, hızlı hızlı nefes alıp verdiğini duymuş olmalıydı, çünkü geri çekilmeden bir an onun gözlerinin içine baktı. Sonra arkasını döndü ve seri adımlarla sokaktan aşağıya doğru süratle koşmaya başladı. Giysilerin siyahı karanlıkta gitgide eriyor ve görüntüsü karanlığa gömülüyordu. Fern, dona kalmış bir halde onun uzaklaşmasını izledi. Farklı görünen sadece kendisi değildi.

Ağustos 2004

"Neden kimse aynaya bakmama izin vermiyor, Baba?"

"Çünkü şimdilik olduğundan çok daha kötü durumda görünüyor."

"Nasıl görüldüğümü... Yani sargıların altını... Gördün mü sen?"

"Evet" diye fısıldadı Elliott.

"Annem gördü mü?"

"Hayır."

"Hâlâ bana bakmaktan hoşlanmıyor, sargılar içindeyken bile."

"Üzüyor onu."

"Hayır. Korkutuyor."

Elliott oğluna baktı; gazlı bezlerle sarılı yüzüne... Ambrose, gazlı bezlerle sarılı halini görmüştü ve kendini babasının gözünden görmeye çalışıyordu. Görecek fazla bir şey yoktu. Sağ gözü bile sargılıydı. Sol gözü, bembeyaz bir denizdeki bir yaratık gibi görünüyordu; tıpkı kol ve bacaklarının hareketli Cadılar Bayramı mumyasına benzer görüldüğü gibi. Sesi de öyle çıkıyordu; ağzı gerilmiş olduğundan kapalı duruyor ve dişlerinin arasından mırıldanmak zorunda kalıyordu, ama Elliott yeterince yaklaşarak dinlerse ne dediğini anlıyordu.

Elliott, gülümsemeye çalışarak, "Annen senden korkmuyor, Ambrose" dedi umursamaz bir edayla.

"Evet, korkuyor. Çirkin olmak kadar korkutan bir şey yok onu." Ambrose gözünü kapatarak babasının bitkin yüzünü ve onu çevreleyen odayı görüntüden çıkarttı. Ağrısı olmadığı zamanlar ağrı kesicileri yüzünden bir sis bulutu içindeydi. Sis bulutu rahatlatıcıydı, ama bir o kadar da korkutuyordu onu. Çünkü gerçek, sis bulutunda gizleniyordu. Kıpırmızı gözlü; derin, kapkaranlık bir çukur olan bedenine uzun kollarıyla onu çeken bir canavardı gerçek. Arkadaşları bu karanlık çukur tara-

findan yutulmuşlardı. Onların cıgıllıkları ve yanan ten kokusunu hatırladığını düşünüyordu, ama o günden bu güne kadarki boşlukları dolduran kendi zihni miydi emin değildi. Öyle çok şey değişmişti ki artık yaşamı da yüzü gibi tanınmaz durumdaydı.

"Seni en çok korkutan ne, oğlum?" diye sordu babası sakın bir tonla.

Ambrose kahkahalarla gülmek istedi. Hiçbir şeyden korkmuyordu. Korkacak bir şeyi yoktu artık. "Hiçbir şey, baba. Eski-den cehenneme gitmekten korkardım. Ama şimdi oradayım ve cehennem o kadar kötü görünmüyor." Ambrose geveleyerek konuşmaya başlamıştı; içinin geçtiğini hissetti. Ama sorması gereken bir soru daha vardı.

"Sağ gözüm... Bitti... Değil mi? Artık görmeyecek."

"Evet, oğlum. Doktor görmeyeceğini söyledi."

"Tamam. Sanırım bu iyi bir şey." Ambrose anlamsız konuştuğunun farkındaydı, ama duygularını ifade edebilecek durumda değildi. Zihninin gerilerinde arkadaşları hayatlarını kaybetmişken onun da bir şey kaybetmesinin adil olacağı düşüncesi vardı.

"Kulağım da gitti."

"Evet, o da." Elliott'ın sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

Ambrose bir süre uyudu. Uyandıığında babası yatağının yanındaki sandalyede oturmuyordu artık. Çok ender ayrılıyordu yanından. Ya yiyecek bir şeyler arıyor ya da biraz kestiriyordu. Hastane odasındaki küçük pencere karanlık bir geceye bakıyordu. Saat geç olmalıydı. Onun bulunduğu kat hiçbir zaman bütününüyle sessiz olmasa da bütün hastane uykudaydı. Zorlanarak doğruldu ve bir kez daha düşünmesine fırsat vermeden yüzündeki gazlı bezin uzun şeritlerini açmaya başladı. Döndüre döndüre, birbiri ardından, kucığında ilaç lekeli sargı bezlerinden bir yığın oluşturarak... En sonuncusunu da çıkarttıktan sonra vücuduna pompalanan antibiyotik, serum, ağrı kesici kutuları-

nın durduğu, sallanan etajere tutunarak yalpalaya yalpalaya yataktan kalktı. Bir süre ayakta durdu; yürüyebileceğinin farkındaydı. Vücudu neredeyse hiç hasar görmemişti. Sadece sağ omuzunda ve kalçasında birkaç şarapnel parçası vardı. Tek bir kemiği bile kırılmamıştı.

Odada ayna yoktu. Banyoda da ayna yoktu. Ama jaluzileri aralıklı duran cam, tam olmasa da ayna işini görüyordu. Ambrose pencereye yaklaştı; sol eliyle jaluziyi kaldırıp, sağ eliyle metal çubuğu sınıksız tutarak camı ortaya çıkarttı; böylece ilk kez yüzüne bakabilecekti. Başta bir şey göremedi; sokak lambalarının solgun ışığı çok aşağıda kalıyordu. Oda, camda görüntüsünü yansıtmak için fazla karanlıktı.

O sırada Elliott kapıdan içeri girdi ve oğlunu, sanki duvardan sökmek istemişçesine jaluziye yapışmış bir halde pencerede dikilirken gördü.

"Ambrose?" Korkudan sesi yüksek çıkmıştı. Ve sonra ışığı açtı. Ambrose bakakaldı. Elliott, anında ne yaptığı fark ederek donakalmıştı.

Camdan üç yüz bakıyordu Ambrose'a. Sağ omuzunun üzerinde çaresizlik maskesiyle bakan babasının yüzünü gördü önce. Ardından kendi, kasvetli, şiş ama hâlâ tanınabilir durumdaki yüzünü... Ama tanınabilir yarısının yanında, kasvetli, deforme olmuş, eciş bücüş bir deri parçası halinde, Frankenstein gibi dikişli, bazı kısımları eksik bir yüz yansıyordu camda. Ambrose'un tanımadığı biriydi bu.

Fern, Bailey'e Ambrose'u gördüğünü söylediğinde Bailey'in gözleri heyecandan kocaman oldu.

"Koşuyordu, öyle mi? Bu iyi haber. Bildiğim kadarıyla kimseyi görmek istemiyordu. Bu kesinlikle bir ilerleme. Nasıl görünüyordu."

“Başta bir değişiklik göremedim,” dedi Fern açık yüreklilikle.

Bailey’in yüzü düşünceli bir ifade aldı. “Ya sonra?” diye baskı yaptı Fern’e.

“Yüzünün bir taraf çok kötü yaralanmış,” dedi Fern yumuşak bir ses tonuyla. “Sadece bir saniye kadar gördüm. Hemen arkasını dönüp koşmaya başladı.”

Bailey başını salladı. “Ama koşuyordu,” diye tekrarladı. “Bu çok iyi bir haber.”

Haberler iyi miydi değil miydi bilmiyordu ama bir ay geçti, ardından bir ay daha ve Fern, Ambrose’u tekrar görmedi. Her gece bisikletiyle işten eve dönerken, karanlık sokaklarda onu koşarken görmek umuduyla gözlerini dört açıyordu ama hiç görmedi.

Bir gece mağazada her zamankinden geç vakte kadar kalıp da pastanenin çift kanatlı kapısının arkasında onu şöyle bir gördüğünde ne kadar řařırđını tahmin edin. O da Fern’i görmüş olmalıydı, çünkü anında gözden kayboldu ve Fern koridorda ağzı bir karış açık kalakaldı.

Lise yılları boyunca babasıyla pastanede çalışmıştı Ambrose. Ne de olsa aile işletmesiydi; yaklaşık seksen yıl önce, Elliott’ın büyükbabası kasabanın tek marketinin sahibi John Jolley’le ortak olduğnda amştı.

Fern, iri yarı ve güçlü Ambrose’un mutfakta çalışıyor olmasındaki tezd her zaman sevmişti. Lisedeyken yazları ve greşmediği hafta sonları orada çalışırdı. Ama şimdi saat onda başlayıp tekrar açılmadan bir saat önce sabah altıda, pişirme işleminin çoğunun bittiği gece vardiyası, eğer istemezse kesinlikle grnmeyeceği bir zamandı. Belli ki bu saatler ona çok uyuyordu. Fern, onun pastaneye geri dneli ne kadar süre geçtiğini ve kaç gece onu kıl payı kaçırdığını ya da orada olduğunu fark etmediğini merak etti.

Ertesi gece kasiyerler izinliydi ve Fern bir türlü hesabı tutturamıyordu. Gece yarısı, nihayet işi biterken pastane-
den nefis bir koku yükselmeye başlamış, köşeden yükse-
lerek çalıştığı küçük odaya kadar gelmişti. Bilgisayarını
kapattı ve mutfağa açılan çift kanatlı kapının ardını gö-
recek biçimde konumlanarak sessizce koridorda ilerledi.
Ambrose'un arkası dönüktü; düz beyaz tişörtünün ve kot
pantolonunun bir kısmını kapatacak biçimde beyaz bir
önlük takmıştı. Üzerinde parlak kırmızıyla Young Pas-
tanesi yazıyordu. Fern kendini bildi bileli Elliott Young
da aynı önlüğü takıyordu. Ama her nedense Ambrose'da
çok farklı duruyordu.

Fern, bir zamanlar uzun olan saçlarının tekrar uzama-
dığını görebiliyordu şimdi. Az da olsa omuzlarına değ-
diğini görmeyi ummuştı. Görebildiği kadarıyla hiç saç
yoktu. Başında, sanki az önce Harley'den atlayarak birkaç
çikolatalı kek çırpıvermeye karar vermiş biri gibi arka-
dan sıkıca bağlanmış kırmızı bir bandana takılıydı. Fern,
zihninde canlandırdığı çikolatalı kek yapan motosikletçi
görüntüsüne kendi kendine kıkırdadı. Kıkırdaması dü-
şündüğünden daha yüksek çıkınca irkildi. Ambrose, yü-
zünün sağ kısmı görünecek biçimde ona doğru döndü;
daha önce karanlıkta kısa bir süre gördüğü görüntüydü
bu. Fern, onu duymuş ve gülmesini yanlış anlamış oldu-
ğundan endişelenerek hızla köşeye sindi ama bir dakika
sonra dayanamarak çalışırken onu izleyebileceği yere
geri döndü.

Ambrose'un radyosu Jolley'in marketinde her gün,
gün boyu teypten çalan müziği bastıracak kadar açıl-
mıştı. Fern, bir süre büyülenmiş gibi, çalan şarkıya eşlik
ederken oynayan dudaklarını seyretti. Yüzünün sağ tara-
fındaki deri, üzerinden rüzgâr esip dalgalar yarattığında

kum nasıl görünüyorsa öyle pürüzlü görünüyordu. Pürüzlü olmayan yerlerde çiçek bozuğu gibi izler, yüzünün ve boynunun sağ tarafında ise uyurken keçeli kalemle yanakları boyanmış afacan bir çocuk gibi siyah benekler vardı. Fern seyrederken Ambrose elini yüzüne götürdü ve cildini bozan lekeleri, sanki onu rahatsız ediyormuş gibi kazıyarak çıkarmaya çalıştı.

Ağzının kenarından yüzünün yan tarafı boyunca uzanan uzun, derin bir yara izi başındaki bandananın altında kayboluyordu. Sağ gözü donuk ve hareketsizdi. Göz kapağından yukarı doğru çıkan bir yara izi gözünden kaşına doğru uzuyor ve gözünün altından düz bir çizgi halinde burnuna kadar inerek ağzının kenarından başlayan yara iziyle kesişiyordu.

Ambrose hâlâ etkileyciydi; uzun boylu ve dikti, geniş omuzları ve uzun kolları hâlâ kaslıydı. Ama daha zayıftı; çocukların yanaklarının çöktüğü gözlerinin çukurlaştığı güreş sezonunda olduğundan bile daha zayıf... Fern onu ilk gördüğünde gece koşuyordu. Eski formuna kavuşmaya mı çalışıyor diye merak etti. Eğer öyleyse... Neden? Fern, egzersiz yapmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden bunun da bir olasılık olduğundan emin olmasına rağmen keyif için koştuğunu düşünmek zor geliyordu ona. Onun için egzersiz yapmak radyoyu açıp, ter içinde kalana kadar küçük bedenini sallayarak deli gibi dans etmektir. Yeterince işe yarıyordu bu. Kesinlikle şişman değildi.

Fern, ona yaklaşmaya, onunla konuşmaya cesaret edebilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bunu yapmasından hoşlanıp hoşlanmayacağını da... Bu yüzden çıkışa ilerleyip, eve doğru yola koyulmadan önce birkaç dakika daha oyalandı.

15

Bir Canavarla Arkadaş Ol

Bay Morgan'ın ofisine ve çalışanların dinlenme odasına giden koridorda, pastane kapısının hemen dışına küçük bir beyaz tahta monte edilmişti. Hep oradaydı ve Fern'in hatırladığı kadarıyla hiçbir zaman üzerinde yazan bir şey olmamıştı. Belki de Elliott Young, bunun vardiyaları ya da hatırlatmaları yazmak için iyi bir yer olacağını düşünmüş ama hiç fırsat bulamamıştı. Fern bunun mükemmel olduğunu düşündü. Böylelikle fazla müstehcen bir şey yazma şansı olmayacaktı... Müstehcenlik onun tarzı değildi zaten. Eğer saat sekiz civarı, yani pastanenin gece için resmi olarak kapanmasından sonra ve Ambrose'un mutfaktaki hazırlıklara başlamak üzere oraya gelmesinden önce bu tahtaya yazarsa, orada ne yazdığını görecektik kişi o olacaktı. Böylece başkasının görmesini istemezse silebilirdi.

Önemli olan onu gülümsetecek bir şey yazmaktı; başkasının anlamayacağı, kendisini aptal yerine koymayacak ve Ambrose'un kendisine yazıldığını anlayacağı bir şey... İki gün boyunca ne yazacağını düşündü durdu.

“Merhaba. Geri dönmene sevindim” den “Yüzünün mükemmel olmaması umurumda bile değil, hâlâ senin çocuklarını doğurmak istiyorum”a kadar her şey geldi aklına. Hiçbiri tam olarak doğru görünmedi. Ve sonra ne yapacağını buldu.

Büyük siyah harflerle **UÇURTMA LAR MI, YOKSA BALONLAR MI** yazdı beyaz tahtaya ve yanına Ambrose’un en sevdiği renk olan kırmızı bir balon bantladı. Fern’den olduğunu anlayacaktı. Bir zamanlar, bunun gibi yüzlerce soru sormuşlardı birbirlerine. Aslına bu özel soruyu soran ilk kişi Ambrose olmuştu. *Uçurtmalar mı, yoksa Balonlar mı?* Fern *uçurtmalar* demişti, çünkü eğer uçurtma olursa uçabilirdi ama biri onu hep tutuyor olurdu. Ambrose ise *balonlar* demişti. “Uzaklara uçma fikri hoşuma gidiyor ve beni tutan birisinin olmasını isteyeceğimi sanmıyorum.” Fern, şimdiki cevabının o zamankiyle aynı olup olmayacağını merak ediyordu.

Ambrose, mektupları Rita yerine onun yazdığını keşfettikten ve yazışmalar tatsız bir biçimde sona erdikten sonra Fern en çok bu tür soruları özlemişti. Ambrose’un bazen tek bir kelimelik ya da komik tek satırlık cevaplarıyla hem onu tanımaya hem de kendini ifşa etmeye başlamıştı. Fern’i ifşa etmişti, Rita’yı değil.

Fern iki gün boyunca beyaz tahtayı kontrol etti. Kelimeleri orada kaldı; ne silindi ne de cevaplandı. Sonunda Fern onları silerek yeniden denedi. **SHAKESPEARE MI, YOKSA EMINEM MI** yazdı. Bunu hatırlıyor olması gerekiyordu. O zamanlar, kesinlikle bu beyaz rapçinin kafiyeleme yeteneğine olan gizli düşkünlüğünü paylaşacağını düşünmüştü. Ambrose’un cevabı şaşırtıcı biçimde Shakespeare olmuştu. Sonra Shakespeare’in bazı sonelerini göndermişti ona ve Shakespeare’in inanılmaz bir rapçi

olduğunu söylemişti. Fern, ayrıca, Ambrose'un güzel bir yüzden ötesine sahip olduğunu keşfetmişti. Şair ruhlu bir spor delisiydi ve Fern'in romanlarındaki erkek kahramanların onunla hiç ilgisi yoktu. Hem de hiç.

Beyaz tahtada ertesi günde bir şey yoktu. Hiçbir şey. İkinci darbe. Biraz daha daha olma zamanı. **SHAKESPEARE Mİ, YOKSA EMINEM Mİ** yazısını sildi ve **SAKLANMAK Mİ, ARAMAK Mİ?** yazdı. Bu soruyu ilk soran Ambrose'du. Ve Fern aramayı işaretlemişti... Sonuçta yaptığı bu değil miydi? Onu aramak ve keşfetmek, değil miydi yaptığı?

Ambrose açık seçik saklanıyor olduğuna göre acaba farklı bir o mu/öteki mi sorusu seçmeli miydim diye düşündü Fern. Belki de bu soru cevap vermeye kıskırtacaktı onu. Ertesi gün, öğleden sonra oraya vardığında, fazla umut etmeden tahtaya bir göz attı ve donakaldı. Ambrose onun sorusunu silmiş ve kendi sorularından birini yazmıştı.

Sağır mı, yoksa Kör mü?

Bu, daha önce Fern'in ona sorduğu bir soruydu. O sıralar sağır seçmişti. Fern, onunla aynı fikirdeydi ama cevap olarak, görme duyusu karşılığında nelerden vazgeçmek zorunda olduğunu ima edercesine en sevdiği şarkıların listesini yazmıştı. Şarkı listesi, folk müziği mi, klasik müzik mi; rock mı, pop mu; gösteri müziği mi, beyne bir kurşun sıkmak mı gibi yeni sorulara neden olmuştu. Ambrose, ölüm yolları hakkında çok sayıda o mu, bu mu sorusuna ilham veren kurşun sıkmayı tercih ettiğini savunmuştu. Fern, mevcut durumda bu sorulardan hiçbirini kullanmayı düşünmüyordu.

Daha önce yaptığı gibi *sağır* işaretledi. Ertesi gün tahtayı kontrol ettiğinde Ambrose iki kelimeyi de işaretle-

mişti. Hem sağır hem de kör. Sağ gözüne ne olduğunu merak ediyordu; şimdi öğrenmişti. Sağ gözünün kör olmasının yanı sıra sağ kulağı da sağır mıydı? Bisikletiyle az kalsın ona çarpacağı o gece yaptıkları kısa konuşma sayesinde iki kulağının da sağır olmadığını biliyordu. Daire içine alınmış kelimelerin altında yeni bir soru vardı. *Sol mu, yoksa Sağ mı* yazıyordu.

Bu daha önce sordukları bir soru değildi ve Fern, Ambrose'un yüzünü kast ediyor olduğundan şüphelendi için için. Sol tarafı mı, yoksa sağ mı? Hem sağ hem de solu daire içine alarak cevapladı bu soruyu. Aynı Ambrose'ın sağır mı, kör mü sorusunda yaptığı gibi.

Ertesi gün her şey silinmişti.

İki gün geçti ve Fern yeni bir taktik uygulamaya karar verdi. Özenli harflerle şöyle yazdı:

*"Bence engel tanımaz gerçek bir aşkla
Sevmiş olanlar. Aşk demem aşka
Değişik durumlarda değişip duruyorsa,
Ya da meyil duyuyorsa bırakmaya ilk fırsatta.
Aşk dediğin fırtınaya bakar ve titremez asla."*

Shakespeare. Ambrose neden bunu yazdığını anlayacaktı. En sevdiklerinden biri olduğunu söylediği soneydi bu. Bırak ne anlam çıkartacaksa çıkartsın. Dili dışarıda onun etrafında dolanıyor olmasından endişelenip homurdanabilir ve gözlerini yuvarlayabilirdi; belki de ne demeye çalıştığını anlardı. Ona değer veren insanlar hâlâ değer veriyorlardı ve sevgileri ya da ilgileri sadece görüştü değişti diye değişmeyecekti. Bazı şeylerin aynı kaldı-

ğını bilmek onu rahatlatabilirdi.

Fern, o geceki vardiyasından çıkarken onu görmedi; bir an bile göremeden kapattı mağazayı. Ertesi gün döndüğünde tahta temizlenmişti. Hayal kırıklığı doldu yüreği ama hemen bastırdı bu duyguyu. Sorun kendisi değildi. En azından Ambrose birinin onunla ilgilendiğini biliyordu. Bu yüzden bir kez daha deneyerek 116. Sone'nin devamını yazdı. Fern'in ilk okuduğu kitaplarından biri olan *Lady ve Korsan*'da, Lady Jezabel'in Kaptan Jack Cavendish'e yazdığı bir mektuba eklediği bu sone o günden beri onun da en sevdiğiydi. Bu kez, kırmızı yazan bir tahta kalemi kullanarak güzel bir el yazısıyla yazdı.

"Ah, hayır! Her daim duracak bir işarettir,
Bir yıldızdır, dönen teknelere rehberdir,
Boyu posu ölçülse de bilinmez değeri nedir.
Zamanın oyuncacı olmaz; gül dudaklı
Ve yanaklı aşkı götürebilir sallasa zaman orasını;
Değişmez aşk kısa da sürse saatler ve haftalar,
Aşk dediğin kıyamete dek yaşar."

Sonraki öğleden sonra, beyaz tahtada, büyük harflerle Hamlet'ten bir alıntı vardı: **"SEVGİSİNİ GÖSTERMEYEN SEMİYORDUR"**

Fern, bütün gün uzun uzun düşündü. Belli ki Ambrose eve dönüşünde herkesin onu sevgiyle kucakladığını hissetmemişti. Nedenini merak etti Fern. İnsanlar onun için bir karşılama töreni düzenlemek istemişlerdi, değil mi? Koç Sheen ve Bailey onu ziyarete gitmiş ve geri çevrilmişlerdi. Belki insanlar onu görmek istiyor ama korkuyorlardı. Ya da bu çok acı veriyor olabilirdi. Kasa-

ba sarsılmıştı. Ambrose, bu haber kasabaya bomba gibi düştükten sonraki yıkımı görmemişti. Büyük bir hortum sokakları alt üst ederek gelip aileleri ve arkadaşları yerle bir etmişti. En karanlık saatlerinde kimsenin onun yanında olmamasının sebebi belki de kendi yaralarını sarıyor olmalarıydı.

Fern, yarım saatlik akşam yemeği molasını uygun bir cevap bulmaya çalışarak geçirdi. Ondan mı söz ediyordu acaba? Kesin olan şu ki onu görmek istememişti. Cevabında cesur olması için onu cesaretlendirmeye çalışıyor olması da olasıydı. Kasabadakilerden kuşku duyabilirdi ama onun önemsemediğini iddia edemezdi. Bu biraz aşırıydı. Yine de Shakespeare'di.

*"Şüphe duy yıldızların ateşten olduğundan,
Şüphe duy güneşin gökte salındığından,
Doğrudan şüphe duy, ola ki yalan,
Ama asla şüphe duyma aşkımdan."*

Ya onun cevabı?

"BİR DÜDÜKTEN DAHA MI KOLAY BENİ ÖTTÜRMEK?"

Fern, kaşlarını çattı ve bu küstah cevaba ters ters bakarak, "Bunu Shakespeare söylemedi," dedi kendi kendine. Ama alıntıyı arama motoruna yazınca onun söylemiş olduğunu buldu. Alıntı yine Hamlet'tendi. Büyük sürpriz. Mesajları yazmaya başladığında aklında olan tam olarak bu değildi. Hem de hiç. Omuzlarını dikleştirerek bir kez daha denedi. Bu kez anlayacağını umuyordu.

*"Şüphelerimiz haindir.
Denemekten çekinmemize yol açarak"*

*Kazanabileceğimiz pek çok iyi şeyden
Bizi mahrum ederler."*

Hemen cevap verip vermeyeceğini merak ederek bütün gece onu gözledi. Gece ayrılmadan önce tahtayı kontrol etti. Elbette cevap vermişti.

SAF MI, YOKSA APTAL MI?

Fern, gözlerinden yaşlar aktığını ve yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Sırtını dikleştirip çenesini havaya kaldırarak kasasına gitti, tezgâhın altındaki çantasını aldı ve mağazadan çıktı. O saklanıyor olabilirdi ama Fern baştan beri Ambrose Young'ın peşinde koşuyordu.

Ambrose, Fern'in gidişini izledi ve kendini aşağılık hissetti. Onu ağlatmıştı. Korkunç. Oysa o, kendisine iyi davranmaya çalışıyordu. Bunun farkındaydı. Ama iyilik istemiyordu. Cesaretlendirilmek istemiyordu ve kesinlikle o lanet olası tahtaya yazmak için sürekli Shakespeare'den alıntılar aramak istemiyordu. Onu kışkırdığı iyi olmuştu. Zamana ihtiyacı vardı.

Yanağını kaşıdı. Hâlâ derisinin altında duran şarapnel parçaları onu deli ediyordu. Dışarı çıkmaya çalıştıklarını hissediyordu. Doktorlar, sağ koluna ve omuzuna ve kafatasına saplanmış bazı parçaları muhtemelen hiç çıkaramayacaklarını söylemişlerdi. Ötmeden herhangi bir metal dedektöründen geçmesi mümkün olmayacaktı. Bunda sorun yoktu ama yüzündeki şarapnel parçaları, hissedebildiği o parçalar... Onu rahatsız eden onlardı ve onlara dokunmamakta çok zorlanıyordu.

Aklı yine Fern'e kaydı. Eğer çok yaklaşmasına izin ve-

rirse ona da dokunmamakta zorlanacağından endişe ediyordu. Ve onun bunu istemediğinden oldukça emindi. Bir ay önce pastanede tam gün çalışmaya geri dönmüştü. Bir aydan önce sabah erken saatlerde babasıyla birlikte birkaç saat çalışmaya başlamıştı ama pastane için en önemli vardiya olan gece vardiyasını tamamen devralması henüz bir ay önceydi. Turtalar, kekler, kurabiyeler, çörekler, sandviç ekmekleri ve ekmek yapıyordu. Yıllar boyunca babası ona her şeyi öğretmişti; nasıl yapılacağını bildiği bir işti bu. İş, rahatlatıcı ve oldukça güvenliydi. Babası saat dörtte geldiğinde pasta süslemelerini yapıyor ve özel siparişleri hazırlıyordu. Pastane açılmadan önce bir iki saat birlikte çalışıyorlardı. Ambrose, hava hâlâ karanlıkken gizlice çıkıyor ve tam istediği gibi kimseye görünmeden eve gidiyordu.

Uzun süre tekrar pastanede çalıştığını kimse öğrenmemişti. Ama marketi haftada beş gece Fern kapatıyordu ve çoğu gece Ambrose işe geldikten sonraki bir iki saat ikisi dükkânda yalnız oluyorlardı. Son dakikada bir kutu süt almak için uğrayan ya da gece vakti bir koşu markete gelen birkaç müşteri olurdu, fakat saat dokuz ile on bir arası işler durgun ve yavaştı. Ambrose, gözlerden uzak durmaya çalışsa da Fern mutfakta görmüştü onu.

Fern, kendisinin orada olduğunu fark etmeden önce Ambrose onu izliyordu zaten. Sessiz bir kızdı, en şatacacı tarafı saçlarıydı. Onlar olmasa çekingen görünecek yüzüne dökülüyordu isyankâr bir alev gibi. Onu son gördüğünden beri saçlarını uzatmıştı ve uzun bukleler halinde neredeyse sırtına kadar iniyordu. Artık gözlük de takmıyordu. Uzun saç ve olmayan gözlük o gece, az kalsın bisikletini çarpmasına neden olduğu o gece, şaşırtmıştı Ambrose'u. Ve doğal olarak yüzüne bakmama-

ya çalışıyordu, bu yüzden Fern de yüzünü görmemişti onun.

Yumuşak kahverengi tondaki bakışları derindi ve küçük burnunda tek tük çiller vardı. Ağzı, yüzünün geri kalan kısmına göre biraz orantısızdı. Lisede, diş teli taktığı zamanlar üst dudağı, oldukça tuhaf görünüyordu, sanki çıkıntılı dişlerinin üzerinde uzanan bir ördekgagası varmış gibiydi. Şimdi ise dudakları şehvetli, dişleri düzgün ve beyaz, gülümsemesi geniş ve doğaldı. Sakin bir hoşluğu, mütevazı bir güzelliği vardı; çocuklukla yetişkinlik arasında bir noktada çekici bir genç hanıma dönüştüğünün farkında bile değildi. Ve farkında olmadığı için daha da çekici hâle geliyordu.

Ambrose, dikkat çekmeden onu görebileceği bir yere konumlanarak geceler boyu izlemişti. Ve birçok kez nasıl bu kadar kolay gitmesine izin verdiğini düşünmüştü. Böyle anlar, eskiden aynaya baktığında gördüğü yüzü özlemesine neden oluyordu. Bir zamanlar sorgusuz sualsiz kabullendiği yüzü... İlgisini çeken güzel bir kız olduğunda işini kolaylaştırmış olan yüzü... Aynı daha önce çektiği gibi, onun ilgisini bir kez daha çekeceği kesin olan bir yüzdü bu. Ama bir daha asla sahip olamayacağı bir yüzdü. Bu yüz olmadan kendini kaybolmuş hissediyordu. Bu yüzden sadece izliyordu.

Kasasının yanına sokuşturulmuş bir kitap olurdu her zaman ve uzun buklelerini sol omzuna alıp, bir yandan onları parmaklarına dolar, bir yandan kitap okurdu. Saatin geç olması nedeniyle tek tük gelen müşteriler sayesinde kasasını uzun aralıklarla açar; bütün gece kıvılcık bukleleriyle oynayarak sayfaları çevirirdi.

Şimdi ise kelime oyunlarını ve Shakespear'e kullanarak ona notlar yazıyordu; tıpkı lise sonda, Rita'ymış

gibi davranarak yaptığı gibi... Bunu öğrendiğinde sinir-
den deliye dönmüştü. Ama sonrasında o kadar tatlı, o
kadar içten özür dilemişti ki. Ona karşı olan aşırı ilgisi-
ni görmemek mümkün değildi. Seni seven birine kızgın
kalmak çok zor. Ve şimdi gene başladı. Ama Ambrose bir
an için bile o anki halinden hoşlandığını düşünmemişti.
Hâlâ eski Ambrose'u seviyordu. Ona tam anlamıyla bak-
mış mıydı? Gerçekten bakmış mıydı? Bisikletiyle az kal-
sın ona çarpacağı gece karanlıktı. Yüzünü gördüğünde
nefes nefese kalmıştı. Nefes alışı öyle yüksek ve belirgin-
di ki onu duymuştu. Öyleyse neyin peşindeydi şimdi?
Bunu düşünmek onu yeniden öfkелendirdi. Ama gece
sona ermeden tekrar pislik gibi hissetmeye başladı. Bu
duyguyla beyaz tahtaya gitti ve şu kelimeleri karaladı:

SALAK MISIN, YOKSA TIPIN MI ÖYLE?

Babasının "salak" kelimesinin tahtada yazılı olması-
na karşı çıkabileceğini düşündü ama onun yerine koya-
cak başka bir kelime gelmedi aklına. Bu kez duygularını
ifade etmeye Shakespeare yeterli olmayacaktı. Ayrıca
Shakespeare'in kahramanlarının, kendilerini düşünme-
yecek kadar yumuşak kalpli güzel kızılardan af dileyip
dilemedikleri konusunda hiçbir fikri yoktu. Midesini bo-
zacak ve yediğı pastanın midesine taş gibi oturmasına
neden olacak kadar bozuk bir moralle eve döndü. Erte-
si gece saat onda işe gittiğinde tahta silinmiş ve yeni bir
mesaj yoktu. İyi. Rahatlamıştı. Az çok.

16

Rita'yı Öp

Ambrose, Fern'i kısa bir an görebilmek için, gizlice pastanenin vitriniyle öndeki tezgâhı mutfakın çalışma alanından ayıran açıklığa giriyordu. Sonunda ona zaman harcamaya değmeyeceğine karar vermiş olmasından endişeleniyordu. Son birkaç gecedir Ambrose işe geldiği zaman o çoktan ayrılmış oluyordu. Onu, mağazadan çıkmadan önce hiç değilse pastanenin camekânından görebilmek için gitgide daha erken gelmeye başlamıştı. Pastanede yapılması gereken işler olduğu konusunda Elliott'a bahaneler üretiyordu. Aslında babası nedenini hiç sormamıştı. Bunu asla dile getirmemiş olsa bile, muhtemelen Ambrose'un evden ve çocukluk odasından çıktığını görmekten memnundu. Doktorun önerdiği de tam olarak buydu zaten.

Ordunun temin ettiği psikoloğu "yeni gerçeğine" adapte olmayı, "başına gelenleri kabul etmeyi", "yeni uğraşlar ve arkadaşlar edinmeyi" öğrenmesi gerektiğini söylemişti ona. İş bir başlangıçtı. Ambrose bunu kabul

etmekten nefret ediyordu ama aslında işe yarıyordu. Koşuyor ve ağırlık da kaldırıyor. Tek hissettiği duygu çaresizlikti; bunun dışında kendini önemli hissetmesini sağlayan tek şey spordu. O yüzden sürekli spor yapıyordu. Ambrose birini gözetlemenin “yeni bir uğraş” sayılıp sayılmayacağını merak etti birden.

Fern’i gözetlerken kendini aşağılık biri gibi hissediyordu ama yine de gözetliyordu. Bu gece Fern, yerleri süpürürken süpürgenin sapını mikrofon gibi kullanarak “The Wind Beneath my Wings”e eşlik ediyordu. Ambrose bu şarkıdan nefret ediyordu ama onu izlerken, öne arkaya sallanıp, biraz detone olmasına karşın o kadar da kötü olmayan soprano bir sesle şarkı söylediğini görünce gülümsediğini fark etti. Fern, çöp yığınına pastanenin önüne kadar getirdi. Ambrose’un tamamen görünür bir biçimde karşısında durduğunu fark etti ve şarkının son kelimeleri boş mağazada cınlarken gözlerini ona dikmiş kalakaldı. Sanki birkaç gece önce kendisini ağlatan o değilmiş gibi çekinerek gülümsedi. Ambrose, biri doğrudan ona her baktığında içini kaplayan yeni edindiği o savunma duygusunu ve geri çekilme tepkisini hissetti.

Fern, mağazanın ses sisteminden dağılan müziği o kadar yüksek açmıştı ki bir marketten ziyade buz pistindeymiş gibi hissediliyordu. Şarkılar, hafif vuruşlardan oluşmuş ve muhtemelen aradıkları mal olmadan da yaşayabilecek müşterileri, koridorlarda gezinerek ürünlerin detaylarını incelerken yarı baygın hâle getirmek amacıyla seçilmiş yumuşak bir karışımdı. Ambrose, ağız dolusu feryatlar ve çok güçlü korolarla tamamlanmış Def Leppard özlemi duydu birden.

Fern, aniden süpürgeyi fırlatıp ön kapıya doğru koştu. Ambrose, tezgâhın etrafını dolaşıp, yanlış bir şey olduğu

telaşıyla mutfaktan çıktı. Fern, çift kanatlı kapının kili-dini açtı ve Bailey Sheen'in tekerlekli sandalyesiyle içeri girmesini sağlamak için tek kanadı itti. Ardından tekrar kapattı ve Bailey'le çene çalarak kilitledi.

Ambrose, gülmemek için zor tutuyordu kendini. Gerçekten çaba harcıyordu buna. Bailey, başını saran kalın lastiklerle tutturulmuş, eski moda aparatlara benzeyen kocaman bir kafa lamba takmıştı. Ambrose'un gözünde toprak altında çalışırken madencilerin taktığını türden bir kask canlandı. O kadar parlaktı ki Ambrose yüzünü buruşturup, eliyle sağlam gözünü kapatarak başını çevirdi.

"Burada ne halt ediyorsun Sheen?"

Fern, onun pastanenin sınırlarından çıkmış olduğuna şaşırmış olduğu çok belli bir hâlde hızla yanına doğru seğirtti.

Bailey, tekerlekli sandalyesiyle Fern'i geçerek, Ambrose'a doğru ilerlemeye devam etti. Onu, orada gördüğüne şaşırmış görünmüyordu. Bakışları Ambrose'un yüzüne sabitlenmiş bile olsa onun görünüşündeki değişikliklere en ufak bir tepki göstermedi. Aksine alnına bağlanmış projeksiyon gibi lambanın ışığında gözlerini yuvarlayıp alnını kırıştırarak yukarıya doğru bakmaya çalışıyordu.

"Bana yardım et dostum. Ne zaman gece dışarı çık-sam annem zorla taktırıyor bu lanet olası şeyi. Bu olmaz-sa birinin beni ezip geçeceğine inanıyor. Tek başıma çık-karamıyorum."

Ambrose, parıl parıl parlayan mavimsi beyaz ışıktaki hâlâ yüzünü buruşturarak uzandı. Lambayı Bailey'in başından çıkardı ve ışığı söndürdü. Bailey'in saçları tepesine dikilmişti. Fern, arkasından yaklaşarak dalgın bir

biçimde düzelti onları. İnsanı duygulandıran, anaç bir davranıştı bu. Sanki daha önce milyonlarca kez yapmış gibi hafif dokunuşlarla düzeltti Bailey'in saçını. Ambrose, bir anda muhtemelen bunu daha önce de yapmış olduğunu anladı. Fern ve Bailey, kendini bildi bileli arkadaşlaştılar. Açıkça belliydi ki Fern, Bailey'in tek başına yapamadığı şeyleri ona sormadan ve hatta ne yaptığını bile fark etmeden onun için yapmaya çok alışmıştı.

Ambrose, Bailey'in gece saat on birde tekerlekli sandalyesiyle sokaklarda dolanıyor olmasına şaşırılmış bir hâlde, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Karaoke, bebeğim."

"Karaoke mi?"

"Evet. Bir süredir yapmıyordum ve imalat bölümünde şikâyetler almaya başlamıştık. Havuçlar* Bailey Sheen hayran kulübü kurmuşlar. Bu gece hayranlar için. Fern'in de dondurulmuş gıda bölümünde epey taraftarı var."

"Karaoke mi? Burada mı?" Ambrose hafifçe bile gülümsemedi... Aslında istiyordu.

"Evet. Kapanış saati, bizim için burada istediğimizi yapabiliriz anlamına geliyor. Ses sistemini ele geçiriyor, interkomu mikrofon gibi kullanıyor, CD'lerimizi koyuyor ve Jolley'in Süpermarketi'ni yerinden oynatıyoruz. Muhteşem oluyor. Sen de katılmalısın bize. Yine de seni uyarmam gerek; ben harikayım ve mikrofonu kimseye bırakmam."

Fern kıkırdayarak umut dolu bir ifadeyle Ambrose'a baktı. Oh Tanrım, hayır... Karaoke söylemeyecekti. Fern Taylor'ı mutlu etmek için bile söylemeyecekti ki aslında bunu arzu ediyordu; hem de şaşırtıcı biçimde.

* Havuçlar: One Direction grubunun on üç yaşından küçük hayran kitlesi. -çn

Ambrose, fırındaki kekler hakkında bir şeyler geveledi ve alelacele mutfağa gitti. Marketin karaoke ezgileriyle dolması ve Bailey'in kötü bir Neil Diamond gösterisine başlaması sadece birkaç dakika almıştı; Ambrose bir yandan çalışıyor bir yandan dinliyordu. Aslında başka şansı yoktu. Ses çok yüksekti ve Bailey gerçekten mikrofonu kaptırmıyordu. Fern, sadece pop yıldızı olmaya çalışan ama tatlı ses tonu seçtiği şarkılarla hiç uyuşmayan bir anaokulu öğretmeni edasıyla ara sıra şarkıya dalıyordu. Madonna'nın "Like A Virgin" şarkısına dalınca Ambrose yüksek sesle kahkahalarla gülmeye başladı ve kahkahaların göğsünde gümbürdeyerek ağzından dökülüştüne şaşırarak birden sustu. Yaşamının kapkara bir deliğe sokulduğu günden beri son yılı hızla zihninden geçirdi. O zamanlar kahkahalarla güldüğünü sanmıyordu. Koca bir yıl boyunca bir kez bile kahkaha atmamıştı. Elli yaşındaki eski bir kamyonun vitesini geçiriyor gibi hissetmesine şaşmamak gerekti.

Sonra düet yaptılar. Harika bir şarkıydı. Grease filminden "Summer Nights" Hoparlörlerden *wella wella wella oomph* dizeleri yayıldı. Bailey müstehcenlik im eden bütün bölümleri hırıl hırıl bir sesle söylüyor, Fern ise kıkır kıkır gülerek sözleri berbat edip, ardından yeni sözler uydurup devam ediyor ve onlar deliler gibi eğlenerek şarkıyı söylerken "Pembeli Kızlar" daha fazlasının anlatılması için yalvarıyorlardı. Ambrose, baştan sona kadar büyük keyif aldı ve Fern'le Bailey'in hiç komedi şovu yapmayı düşünüp düşünmediklerini merak ederek bir saat boyunca kahkahalarla güldü. Çok komiktiler. Mağazada adının yankılandığını duyduğunda bir tepsi tarçınlı kurabiye hazırlamayı henüz bitirmişti.

"Ambrose Young! Şarkı söyleyebildiğini biliyorum.

Seni görmüyormuşuz gibi davranarak bizi gözetleyeceğine buraya gelmeye ne dersin? Görebiliyoruz yani. Düşündüğün kadar saklı değilsin. Sıradaki şarkıyı söylemek istediğini biliyorum. Eveet! The Righteous Brothers geliyor. Bunu sen söylemelisin. Ben hakkıyla yapamam. Haydi! Fern, lise sonda maç öncesi ‘Ulusal Marş’ı söylediğin günden beri tekrar şarkı söylediğini duymak için ölüyor.”

Ambrose, oldukça mutlu olmuş bir hâlde, “Gerçekten mi?” diye düşündü.

“AAAAMMMMMBBBBBBBBBRRRRRRROOOOOOSE YOUUUUNG!” diye gürledi Bailey; interkomundan yankılanan sesteki keyif aldığı açıkça belliydi. Ambrose onu duymazdan geldi. Şarkı söylemeye hiç niyeti yoktu. Bailey, sonunda karaoke melodisinin cazibesi dikkatini dağıtana kadar sürekli taktik değiştirerek onu birkaç kez daha çağırdı. Bailey onun sevme duygusunu yitirmiş olduğunu* söylediğinde Ambrose hâlâ çalışmaya devam ediyordu.

Evet. Kaybetmişti. Bir yıl önce Irak’ta. O sevme duygusu tamamen yok olmuştu.

Rita’nın sol gözü şişmiş ve kapanmış, dudağı ortadan yarılarak kabarmıştı. Fern, onun yanına oturmuş, daha kaç kez Rita’nın bu hâle geldiğini ve bunu arkadaşlarından sakladığını merak ederek yüzüne buz koyuyordu.

“Polisi aradım. Becker’ın amcası Barry geldi ve Becker’ı içeri aldı ama onu cezalandıracaklarını sanmıyorum,” dedi Rita boğuk bir sesle. O anda kırk yaşında

* The Righteous Brothers’ın *You Have Lost Your Loving Feeling* adlı şarkısına gönderme yapılmıştır. –çn

gibi görünüyordu. Uzun sarı saçları omuzlarında toplanmış ve yüzündeki yorgun ifade, başka bir durumda asla olmayacak gölgeler ve çukurlar oluşturunuyordu.

“Bizim eve gelmek ister misin? Annemle babam, Ty ile birlikte istediğin kadar kalmana ses çıkarmazlar.” Ne yazık ki Rita daha önce de gelmiş ve kalmış ama her seferinde Becker’a geri dönmüştü.

“Bu kez evden ayrılmayacağım. Becker gitsin. Ben yanlış bir şey yapmadım.” Rita meydan okur bir ifadeyle alt dudağını büzdü ama gözleri, bu cesur kelimeleriyle tezat oluşturacak biçimde yaşla doldu.

“Ama... Ama o tehlikeli biri,” diye karşı çıktı Fern tatlı bir biçimde.

“Bir süre iyi davranacak. İnanılmaz üzgün olacak ve en iyi tavrını takınacak. Ve ben plan yapmaya başlayacağım. Bir süredir para biriktiriyorum. Annemle birlikte küçük Ty’ı da alıp kaçacağız buradan. Kısa bir süre sonra yapacağız bunu. Ve Becker’ın cehenneme kadar yolu var.”

Ty, uykusunda hafif hafif inliyor ve annesinin göğsüne sokuluyordu. İki yaşında bir bebek için ufak tefektir. Bu iyi bir şeydi, çünkü Rita, sanki yere koymaya korkarmış gibi her yere kucağında taşıyordu onu.

“Sadece yirmi bir yaşındayım Fern. Nasıl bu duruma soktum kendimi? Nasıl bu kadar kötü bir seçim yaptım?” Fern, kim bilir kaçınıcı kez, geç serpildiğine; ufak tefek, sade ve dikkat çekmeyen biri olduğuna şükretti. Çirkin ördek yavrusu durumu, bir bakıma, dünyayı ondan uzak tutarak koruma kalkanı olmuş ve büyümesine, kendini bulmasına ve görüntüsünden daha önemli şeyler olduğunu keşfetmesine fırsat tanımıştı. Rita, konuşmaya devam ediyor ve aslında Fern’den cevap vermesini beklemiyordu.

“Bir zamanlar Bailey hakkında hayal kurardım biliyor musun? Bir tedavi yolu bulacaklarını, onun yürüyebileceğini düşlerdim. Sonra onunla evlenip sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık. Annem, kazadan sonra babamla ilgilenmek için gecesini gündüzüne kattı. Babam o kadar perişan hâldeydi ki. Sürekli acı çekiyordu ve ağrıları onu kaba biri yapıyordu. Annem kadar güçlü olmadığımı biliyordum. Bu yüzden Bailey’i sevsem bile yürüyemediği takdirde onu sevmeye devam edecek kadar güçlü olmadığımın farkındaydım. Bu yüzden mucizevi bir biçimde iyileşmesi için dua ediyordum. Biliyor musun bir kez öptüm onu.”

Fern’in ağzı bir karış açıldı. “Öptün mü?”

“Evet. Aramızda bir elektriklenme olup olmadığını görmem gerekiyordu.”

“Eee var mıymış?”

“Şey... Evet. Varmış. Yani aslında ne yaptığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sanırım onu gafil avlamıştım. Ama evet. Elektriklenme vardı. Sadece onu öpebilmenin yeterli olacağını sanmama yetecek kadar bir elektriklenme belki de... Sevdiğim ve beni seven biriyle birlikte olmak yeterliydi belki de. Ama korktum. Yeteri kadar güçlü değildim Fern.”

“Ne zaman? Ne zaman oldu bu?” dedi Fern zorlukla nefes alarak.

“Lise birde. Noel tatilinde. Bailey’in evinde film seyreliyorduk, hatırlıyor musun? Sen kendini iyi hissetmiyordun ve film bitmeden eve dönmüştün. Bailey’in babası onun tekerlekli sandalyesinden kalkmasına yardım etmişti; kanepede oturuyorduk. Sohbet ediyor ve gülüyorduk... Sonra elini tuttum. Ve o gece bitmeden... Öptüm onu.”

Fern donakalmıştı. Bailey bundan hiç söz etmemişti ona. Tek bir kelime bile söylememişti. Düşünceleri, bir tekerleğin içinde daireler çizerek dönen ve bir türlü bir yere varamayan bir fare gibi dönüp duruyordu.

"Sadece bir kere mi?" diye sordu Fern.

"Evet. O gece eve gittim ve Noel tatili sonrası Bailey'i gördüğümde böyle bir şey hiç olmamış gibi davrandı. Her şeyi mahvettiğimi düşündüm. Kız arkadaşı olmamı ümit ettiğini düşünüyordum; ben de biraz öyle istiyordum aslında. Ama korkuyordum da."

"Neden korkuyordun?"

"Onu incitmekten ve tutamayacağım sözler vermekten."

Fern başını salladı. Anlıyordu ama Bailey için üzülüyordu. Eğer Bailey'i tanıyorsa ki tanıyordu, bu öpücük onun için bir dönüm noktasıydı. Belki Rita'yı korumak için, belki de kendini korumak için bunu kendine saklamıştı.

"Sonra Becker çıktı karşıma. Çok ısrarcıydı. Ve benden büyüktü ve ben de bir anlamda kapıldım sanıyorum."

"Bailey'le bu konuyu bir daha hiç konuşmadınız mı?"

"Becker ile evlenmeden bir gece önce Bailey beni aradı ve bunu yapmamamı söyledi."

Fern, "Öyle mi?" diye sordu. Bu gece sürprizlerle doluydu.

"Evet. Ama çok geç olduğunu söyledim ona. Bailey benim için fazla iyiydi zaten."

"Bu saçmalık Rita," deyiverdi Fern.

Rita, Fern sanki suratına bir tokat atmış gibi sarsıldı.

"Üzgünüm. Ama bu zor olandan kaçmak için bir bahane sadece," dedi Fern açık açık.

"Ya, gerçekten mi?" diye tersledi Rita onu. "Konuşana

bak. Kendini bildin bileli Ambrose Young'a âşıksın. Şimdi o, darmadağın bir surat ve altüst olmuş bir yaşamla geri döndü ve ben senin zor olanı başarmaya çalıştığını görmüyorum."

Fern söyleyecek bir şey bulamadı. Rita yanlış düşünüyordu. Onu Ambrose'dan uzak tutan yüzü değildi. Yine de sebebin ne olduğunun bir önemi var mıydı?

Rita, ağlamaklı bir hâlde içini çekerek, "Özür dilerim Fern," dedi. "Haklısın. Bütün yaşamım bir saçmalık. Bunu değiştirmek için elimden geleni yapacağım. Daha iyi biri olacağım. Göreceksin. Artık yanlış seçimler yok. Ty daha iyisini hak ediyor. Keşke Bailey... Keşke her şey farklı olsaydı; anlıyorsun, değil mi?"

Fern tam onaylarcasına başını sallamaya başlıyordu ki vazgeçti ve ona katılmadığını gösteren bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Eğer Bailey'de kas distrofisi olmasaydı, Bailey olmazdı. Akıllı, duygusal ve bizim anlamadığımız birçok şeyi anlayan kişi Bailey olmazdı. Eğer sağlıklı, babasının takımında güreşen, şimdiye kadar tanıdığın diğer çocuklardan farklı davranmayan biri olarak yetişseydi onu görmezden gelirdin. Bailey'i bu kadar özel kılan en büyük sebep yaşamın onu mükemmel bir şeye dönüştürmesi... Belki dışını değil ama içini. Bailey, içinde Michelangelo'nun *David*'ine benziyor. Ve biz ona baktığımızda gördüğümüz bu."

Safını Belli Et

Becker Garth, iki gün sonra karısı hâlâ yaralı bereli değilmiş ve gömleği hâlâ kodes kokmuyormuş gibi, Jolley'in marketinde dolanıyordu. Belli ki Hannah Lake polis gücüyle olan bağlantısı işe yarıyordu. Fern'in kasasına doğru kasıla kasıla yürürken arsız arsız gülümsedi ona.

"Bugün çok hoş görünüyorsun Fern." Bakışları göğsüne doğru kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı. Göz kırparak sakızını patlattı. Fern, her zaman Becker'ın yakışıklı bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama yakışıklılık, altındaki pisliği örtmeye yetmiyordu ve bu pislik bazen sızarak her yere yayılıyordu. Şu an olduğu gibi.

Belli ki Fern'in ona karşılık vermesini beklemiyordu, çünkü omuzunun üzerinden, "Rita uğradığını söyledi. Para için teşekkürler. Biraya ihtiyacım vardı," diyerek yürümeye devam etti. Fern'in, Rita için mutfak tezgâhına bıraktığı yirmi doları kaldırarak havada salladı. Ardından alkollü içeceklerin durduğu raflara doğru aylak aylak yürüyerek gözden kayboldu. Ve Fern'in gözünü kan bürüdü. Kolay öfkelenen ve düşünmeden hareket eden

biri değildi. O ana kadar. İnterkomdan konuşurken sesinin değişmemesine şaşırdı.

“Jolley’in Süpermarketi’nin müşterileri lütfen dikkat! Bugün Jolley’in Süpemarketi’nde muhteşem indirimlerimiz devam etmektedir. Muzlar, bir poundtan 39 cente indirilmiştir, meyve sularının on tanesi bir dolar ve pastanemizdeki şekerli kurabiyelerin bir düzinesi 3,99 dolar,” dedikten sonra bir süre durdu ve sakın kalmasının çok zor olduğunu fark ederek dişlerini gıcırdattı. “Ayrıca dikkatinizi on numaralı koridordaki aşağılık herife çekmek istiyorum. Ondan daha aşağılık bir herif görmediğinizi size garanti ederim. Düzenli olarak karısını döver ve kasabanın en güzel kızı olmasına karşın onun çirkin ve şişman olduğunu söyler. Bebeğini ağlatmayı da çok sever ve bir baltaya sap olamamıştır. Evettt! Kim olduğunu tahmin ettiniz, değil mi? Becker Garth geniş, çirkin, kocaman bir göttür.”

Becker, kolunun altında oniki şişelik bira paketi ve gözlerinde öfkeyle, “Seni sürtük!” diye bağırarak on numaralı koridordan ona doğru koştu.

Fern, sanki interkom onunla az önce rezil ettiği adam arasında bir tampon görevi görecekmış gibi ahizeyi önünde tutuyordu. Müşteriler ağızları açık kalakalmışlardı; bir kısmı Fern’in bu cesur anonsuna kahkahalarla gülüyor, diğerleri kaşlarını çatmış ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Becker, on ikilik paketi yere fırlattı. Delinen birkaç teneke kutu, etrafa bira saçarak kırılan paketten dışarı fırladı. Fern’e doğru koştu ve kıvrık kordonu dümdüz olana kadar çekerek ahizeyi elinden kaptı ve Fern’in suratına doğru savurdu. Fern, Becker’ın ahizeyi bir mınçika gibi sallayarak önüne çıkan ilk şeye vuracağından o kadar emindi ki refleks olarak hızla eğildi.

Aniden Ambrose çıktı ortaya; Becker'ı kolundan ve gömleğinin sırtından sımsıkı yakalayıp, Becker'ın ayakları yerden tamamen kesilene kadar kumaşı büktü. Bacakları çaresizce sağa sola sallanıyordu, dili dışarı sarkmıştı; kendi gömleğiyle boğuluyordu. Sonra Ambrose, onu fırlatıp attı. Sanki bir çocuk kadar hafifmiş gibi fırlatıverdi. Becker, bir kedi gibi dönerek elleri ve ayaklarının üzerine düştü ve sanki üç metre fırlatılmayı bekliyormuşçasına tavuklar arasındaki bir horoz gibi göğsünü kabartarak ayağa kalktı.

“Ambrose Young! Berbat görünüyorsun dostum. Kasaba halkı seni bir canavarla karıştırıp, tırmıklarla kovalamaya başlamadan koşarak buradan uzaklaşsan iyi olur.” Becker, tükürerek gömleğini düzelterip ringe girmeye hazırlanan bir boksör gibi hoplayıp zıplamaya başladı.

Ambrose'un başında pastanede, meraklı gözlerden uzak çalışırken hep taktığı, devasa bir korsan gibi görünmesine neden olan kırmızı bandana vardı. Önlüğü düzgün kalçasına sarılıydı; elleri iki yanında yumruk şeklinde duruyordu ve gözleri Becker'daydı. Fern, tezgâhın üzerinden fırlayıp Becker'ı yere sermek için yanıp tutuşuyordu ama bu durumu yaratan onun bir anlık taşkınlığıydı ve işlerin daha kötüye gitmesini istemiyordu. Özellikle de Ambrose için.

Fern, marketteki müşterilerin, bakışları Ambrose'a kilitlenmiş bir hâlde nasıl donup kalmış olduklarını fark etti. Hiçbirinin, iki buçuk yıl önce Irak'a gitmek için kasabadan ayrıldığından beri muhtemelen onu görmemiş olduğunu fark etti. Büyük felaketler yaşamış her küçük kasabada olduğu gibi söylentiler dolanmıştı. Hatta Ambrose'un korkunç bir biçimde yaralandığı, hatta acayip bir yaratığa dönüştüğü konuşularak bu söylentiler

abartılmıştı ama o an yüzlerin çoğunda şaşkınlık ve üzüntü vardı; tiksinti değil.

Paul Kimball'un annesi Jamie Kimball başka bir kasada sırada bekliyordu; bakışları Ambrose'un yaralı yanağına yapışıp kalmış, yüzü sararmış ve acı içinde öylece duruyordu. Döndüğünden beri Ambrose'u görmemiş miydi? Ölen çocuklardan hiçbirinin anne babası onu ziyaret etmemiş miydi? Belki de onları içeri kabul etmemişti. Ya da belki iki tarafın da katlanabileceğinden çok daha ağırdı bu.

"Buradan hemen git, Becker," dedi Ambrose; sesi marketin şaşkın sessizliğinde gürledi. O sırada Jolley'in marketinde sanki Hannah Lake'de her şey yolundaymış gibi "What a Wonderful World"ün enstrümantal yorumu yankılanıyordu. Oysa kesinlikle hiçbir şey yolunda değildi. Ambrose "Eğer burada kalmaya devam edersen dokuzuncu sınıfta yaptığım gibi döverim seni ve bu kez iki gözünü de morartırım; üstelik bir diştten fazlasını kaybedersin. Çirkin suratım seni yanıltmasın, yumruklarım hâlâ sağlam."

Becker anlaşılmasa da bir şeyler geveledi ve Fern'e dik dik bakarak arkasını döndü; parmağını yüzüne doğru uzatarak kendi tarzıyla onu uyardı. "Sen bir sürtüksün Fern. Rita'dan uzak dur. Evimin civarında görürsem seni polis çağırırım." Becker, her zaman yaptığı gibi daha güçsüz rakibe diklenerek Ambrose'u dışlamış ve tüm kinini Fern'e yöneltmişti.

Ambrose, hızla öne doğru çıkarak bir kez daha gömleğinden yakaladı onu ve mağazanın otomatik kapısına doğru sürükledi. Mağazanın kapısı kayarak açıldı ve Ambrose, Becker'ın kulağına eğilerek tıslar gibi uyardı onu.

"Bir kez daha Fern'e sürtük dersen ya da bir şekilde

onu tehdit edersen, dilini ağzının içinden söküp alır ve arka bahçende zincire bağlı tuttuğun o çirkin ve aç köpeğe yediririm. Koşarak her geçişimde bana havlayan o köpek var ya, işte ona. Ve eğer Fern'in saçının bir teline zarar verirsen veya karına ya da çocuğuna elini kaldırırsan nerede olursan ol seni bulur ve canını yakarım." Becker'ı iterek mağazanın önündeki düzgün asfalta boyulu boyunca serdi.

İki saat sonra market boşaldıktan, bira pisliği temizlendikten ve kapılar kilitlendikten sonra Fern pastaneye doğru ilerledi. Ambrose'u dünyadan ayıran çift kanatlı kapıyı iki yana iterek açtığı anda mayalı ekmek, yeni erimiş mis gibi tereyağı ve kremanın yoğun şeker kokusu karşıladı onu. Ambrose, onu karşısında görünce irkildi ama sol tarafı, yani güzel tarafı ona dönük durarak unlu yüzeydeki koca bir hamur öbeğini yumruklamayı ve yoğurmayı sürdürdü. Köşedeki radyodan seksenlerin rock müziği yayılıyordu ve Whitesnake "Is This Love?" diye soruyordu. Fern, olabileceğini düşündü.

Hamuru büyük bir daire şeklinde açarak, devasa sevizli kurabiye kalıbıyla daireler çıkartırken pazuları bir geriliyor bir gevşiyordu. Fern onu izliyordu; hareketleri yumuşak ve kendinden emindi ve Fern, mutfaktaki bir erkeğin görüntüsünden hoşlandığına karar verdi.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda.

Ambrose, kısa bir süre başını kaldırıp ona baktı ve anlamsız bir şeyler homurdanarak omuz silkti.

"Gerçekten dokuzuncu sınıfta dövdün mü onu? O zamanlar lise sondaydı."

* Is This Love?: Bu aşk mı? -çn

Bir homurdanma daha.

"Kötü bir insan o... Tabii ona insan denebilirse. Belki de henüz tam olarak büyümedi. Onun sorunu bu belki de. Belki büyüyünce daha iyi biri olacak. Umut edelim öyle olsun."

"Her şeyin farkında olacak kadar yetişkin. Yaş bir bahane değil. On sekiz yaşındaki çocuklar, ülkeleri için savaştıkları kadar büyümüş sayılıyorlar. Ülkeleri uğruna savaşmak ve ölmek için. Yani Becker gibi yirmi beş yaşındaki bir pislik bu bahanenin arkasına saklanamaz."

"Rita için mi yaptın bunu?"

"Ne?" Şaşkınlık dolu bakışlarla baktı Fern'in yüzüne.

"Yani... Bir zamanlar ondan hoşlanıyordun, değil mi? Bu gece onu Rita yüzünden mi fırlattın marketten dışarı onu?"

"Bunu yaptım, çünkü öyle yapılması gerekiyordu," dedi Ambrose kısaca. En azından artık homurdanmıyordu. "Ve seni rahatsız etmesinden hoşlanmadım." Ambrose kısa bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra koca bir tepsi tatlı kurabiyeyi fırından çıkarmak için arkasını döndü. "Ona sataşmış olsan bile... Az da olsa."

Bu bir sırtıma mıydı? Öyleydi! Fern, keyifle gülümsedi. Ambrose, hamuru yeni baştan yuvarlama işlemine başlamadan önce çok kısa bir an dudakları garip bir biçimde tek yanda büküldü.

Ambrose gülümsediği zaman, ağzının bir yanı, patlamada hasar gören yanı fazla yukarı dönmüyor; bu yüzden çarpık bir gülümseme veriyordu ona. Fern, bunun sevimli olduğunu düşündü ama ne kadar az gülümsediği göz önüne alınınca Ambrose pek de öyle düşünmüyor gibiydi.

Fern ciddi bir ses tonuyla, "Evet, ona sataştım. Daha

önce başka birine sataştığımı hatırlamıyorum. Bence... Eğlenceliydi," dedi dobra dobra.

Ambrose, başını iki yana sallayarak kahkahalarla gülmeye başladı, ona bakarken merdanesini tezgâha koydu. Ve bu kez ne başını eğdi ne de arkasını döndü.

"Kimseye sataşmadın, öyle mi? Önemli bir güreş turnuvasında Bailey Sheen'le nasıl alay ettiğini hatırlıyorum. Onun istatistik tutması gerekiyordu ve sen onu güldürüyordun. Koç Sheen azarlamıştı onu ki bu çok ender olan bir şeydi. Bu da sataşma sınıfına girer bence."

"O turnuvayı hatırlıyorum. Bailey ve ben uydurduğumuz bir oyun oynuyorduk. Görmüş müydün?"

"Evet. Çok eğleniyor görünüyordunuz... Ve sizinle yer değiştirebilmeyi çok istediğimi hatırlıyorum... Sadece bir öğleden sonra için. Kıskanmıştım."

"Kıskanmak mı? Neden?"

"Iowa'nın koçu o turnuvadaydı. O kadar gergindim ki midem bulanıyordu. Maç aralarında kusup duruyordum."

"Gergin miydin? Her maçı kazandın sen. Kaybettiğini hiç görmedim. Gergin olman için ne sebep vardı?"

"Yenilmez olmak çok büyük bir baskıydı. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum." Omuzlarını silkti Ambrose. "Haydi, şu oyunu anlat bana." Ambrose, tereyağından kıl çeker gibi konuyu kendisinden uzaklaştırmıştı. Fern, onun ifşa ettiği bu bilgiyi daha sonra kurcalamaya karar verdi.

"Bu, Bailey ile benim oynadığım bir oyun. Bizim sessiz sinema yorumumuz. Bailey, bilinen sebepten dolayı, aslında hiç rol yapamaz. Bu yüzden biz, "Mimik Oyunu" dediğimiz bir oyun oynuyoruz. Aptalca ama eğlenceli. Amaç, yüz ifadeleriyle rahatça iletişim kurabilmek.

Göstereyim sana. Ben bir yüz ifadesi takınayım; sen ne hissettiğini söyle.”

Fern, abartılı bir biçimde ağzını bir karış açıp gözlerini kocaman yaptı.

“Şaşkınlık mı?”

Fern gülümseyerek başını salladı. Sonra burun deliklerini genişletti ve tiksintiyle dudaklarını büzerek alnını kırıştırdı. Ambrose kıkır kıkır gülüyordu.

“Kötü kokan bir şey mi?”

Fern kıkırdadı ve anında yüzünü değiştirdi. Alt dudaklığı titriyor, çenesi büzülmüş ve sarsılıyordu, gözleri yaşla dolmuştu.

“Aman Tanrım! Bu işte çok iyisin.” Ambrose artık katıla katıla gülüyordu; Fern onu eğlendirirken hamur unutulmuştu.

“Sen de denemek ister misin?” “Üzgün” bir yüz yaratmak için döktüğü gözyaşlarını silerken Fern de gülüyordu.

Ambrose, “Hayır. Yüzümün buna izin vereceğini sanmam,” dedi alçak bir sesle. Sesinde ne farkındalık ifadesi vardı ne de kendini savunma... Ve Fern sakın bir “Tamam” ile işi olurluna bıraktı.

Birkaç dakika daha lafladılar ve sonra Fern tekrar ona teşekkür edip iyi geceler diledi. Becker Garth’a rağmen iyi bir gece olmuştu. Ambrose onunla sohbet etmiş, hatta onunla birlikte gülmüştü. Ve Fern, yüreğinde bir umut ışığının titrediğini hissetti.

Fern, ertesi gün işe geldiğinde beyaz tahtada bir alıntı vardı.

"TANRI SİZE BİR YÜZ VERMİŞ; SİZ KENDİNİZE BİR TANE DAHA YAPIYORSUNUZ." – Hamlet

Yine Shakespeare. Yine Hamlet. Anlaşılan Ambrose'un ıstırap içindeki bu karaktere karşı bir zaafı vardı. Belki de kendisi de ıstırap içinde bir karakterdi. Ama Fern onu güldürmüştü. Mimik oyununu nasıl keşfettiklerini hatırlayarak gülümsedi.

2001

"Neden öyle bir yüz ifadesi takınıyorsun Fern?" diye sordu Bailey.

"Nasıl bir yüz ifadesi?"

"Sanki çözemediğin bir şey varmış gibi bir ifade. Kaşların çatılmış, alnın kırışmış ve suratın asık."

Fern, tam olarak Bailey'in söylediği şeyi yaptığını fark ederek yüzünü düzeltti. "Yazdığım bir hikâyeyi düşünüyordum. Sonunun nasıl olacağını çözemedim. Ya bu yüz ifadesi ne demek sence?" Fern, üst dişlerini öne çıkartarak gözlerini şaşkınlıkla yaptı.

"Beyinsiz bir çizgi film karakterine benziyorsun," diye cevap verdi Bailey kıs kıs gülerek.

"Ya bu?" Fern, dudak bükerek, kaşlarını kaldırdı ve yüzünü ekşitti.

"Çok ekşi bir şey yiyorsun," diye bağırdı Bailey. "Dur, ben de deneyeyim." Birkaç dakika düşündü, sonra dudaklarını sarkıtarak gözlerini açabildiği kadar kocaman açtı. Dili, büyük bir köpeğin dili gibi ağzının kenarından sarkıyordu.

"Lezzetli bir şeye bakıyorsun" diye fikir yürüttü Fern.

"Biraz daha detaylandır," dedi Bailey ve tekrar aynı ifadeyi takındı.

"Hmm. Kocaman bir meyvalı dondurmaya bakıyorsun,"

diye bir kez daha denedi Fern. Bailey, dilini geri çekti ve pis pis sırttı.

“Hayır. Bu, Ambrose Young’ı her gördüğünde senin yüzünün aldığı ifade.”

Fern, dördüncü sınıftaki okul şenliğinde kazandığı kalitesiz oyuncak ayıyla Bailey’e vurdu. Ayının kolu koptu ve içindeki uyduruk malzeme her yana yayıldı. Fern, bir kenara attı onu.

Fern, “Ya, öyle mi? Sana ne demeli? Rita her geldiğinde senin de yüzündeki ifade bu,” diyerek kaşlarını indirdi ve Rüzgâr Gibi Geçti’deki Rhett Butler’ın duygularını bastırmasını taklit etmeye çalışarak yapmacık bir ifadeyle gülümsedi.

“Rita’yı her gördüğümde kabız olmuş gibi mi görünüyorum?” diye sordu Bailey şaşkın bir ifadeyle.

Fern öyle bir kahkaha attı ki burnunda ne varsa dışarı fışkırdı, hemen bir kâğıt mendil kaparak daha iğrenç görünmemeye çalıştı.

Bailey, ciddi bir tonla, “Ambrose’dan hoşlandığın için seni suçlayamam” dedi durup dururken. “Tanıdığım en havalı çocuk o. Tüm dünyadaki herhangi birinin yerinde olma şansım olsaydı Ambrose Young olurdum. Ya sen kim olurdun?”

Fern, her zamanki gibi, güzel olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünerek omuz silkti. “Rita’ya benzemeye hayır demedim,” diye cevap verdi dürüstçe. “Ama kişiliğim yine aynı olsun isterdim sanırım. Sen istemez miydin?”

Bailey bir an düşündü. “İsterdim. Oldukça iyi biriyim. Ama Ambrose da öyle. Her durumda yer değiştirdim.”

“Ben sadece yüzleri değiştirmek isterdim,” dedi Fern.

Rachel Taylor, mutfaktan “Öyle deme Fern. Tanrı sana bu yüzü vermiş,” diye seslendi. Fern gözlerini devirdi. Annesinin fil gibi kulakları vardı, altmış iki yaşında bile hiçbir şeyi kaçırmazdı.

“Yine de elimde olsa başka bir yüz yapardım kendime,” diye

karşılık verdi Fern. “Belki o zaman Ambrose Young, bana şöyle bir bakmak için bile fazla yakışıklı olmazdı.”

O anda Shakespeare’den alıntı yapmak gelmemiştir aklına ama Ambrose, ona şöyle bir bakmak için bile fazla yakışıklıydı bir zamanlar.

Fern, Ambrose’un alıntı seçimlerine hayret etmişti her zaman. Ta ki pastanenin önündeki vitrinleri görene kadar... En sevdiği pop yıldızını görünce heyecandan eli ayağı karışan ve sonra yüksek sesle gereksiz kahkahalar atan küçük bir kız gibi çılgınlık atmaya başladı. Vitrinler, cıvıl cıvıl renkli krema ile süslenmiş, düzinelerce yuvarlak şekerli kurabiyeyle doluydu. Her kurabiyenin basit bir yüzü vardı. Siyah kremadan yapılmış kısa, eğri çizgiler ve hatlar her birinde farklı bir ifade yaratmıştı; çatık kaşlılar, gülümseyenler, somurtanlar... Yenilen yüz ifadeleri...

Fern, en sevdiklerinden bir düzine aldı. Onları nasıl yiyebileceğini ya da başkalarının yemesine nasıl izin vereceğini merak ediyordu. Hepsini sonsuza kadar saklamak ve Ambrose Young’ı kahkahalarla güldürdüğü o geceyi hep hatırlamak istiyordu. Belki de komik bir yüze sahip olmak o kadar da kötü bir şey değildi.

Fern, bir tahta kalemi buldu ve Ambrose’un tahtadaki mesajının altına, “Kurabiye yapmak mı, yoksa mimik oyunu oynamak mı?” diye yazdı. Ardından da “Kurabiye yapmak”ı daire içine aldı, böylece Ambrose onun hazırladığı kurabiyeleri gördüğünü anlayacaktı. Bir de gülen surat ekledi.

18

Her G n "Pankek" Ye

Ertesi akşam Ambrose işe geldiğinde tahtada başka bir mesaj daha vardı: *Pankek mi, waffle mı?*

Ambrose "pankek"i daire içine aldı. Yaklaşık bir saat sonra Fern pastanenin girişinde dikiliyordu. Saçları, dağınık dalgalar halinde omuzlarına d k l yordu; beyaz bir kot pantolon ve soluk pembe bir tiş rt giymişti, ayağında sandaletler vardı. "Jolley'in Supermarketi" yazan parlak mavi  nl ğ  çıkarmış ve dudaklarına hafif parlaticı s rm şt . Ambrose, bunun tatlandırılmış t rden olup olmadığını merak ederek bakışlarını kaçırdı.

"Merhaba. Demek ki... Ben de pankek seviyorum." Sanki son derece utanç verici ya da aptalca bir şey s ylemiş gibi y z n  buruşturdu. Onunla konuşmaktan h l  biraz çekindiğini fark etti Ambrose. Onu suçlamıyordu. Çok yakın davranmamıştı ona,  stelik oldukça korkunç g r n yordu.

Fern, "Yarın akşam çalışmıyorsun, değil mi? Cumartesi ve Pazar akşamları Bayan Luebke gelmiyor mu?" dedi telaşla, sanki daha  nce ne diyeceğini birkaç kez tekrar-

lamış gibi dökülüyordu kelimeler ağzından.

Ambrose başını sallayarak, ne diyeceğini bekledi.

“Bailey ve benimle pankek yemeye gelmek ister misin? Bazen gece yarısı Larry’nin Yeri’ne gideriz. Yatma vaktimiz geçtikten sonra pankek yemek büyümüşüz gibi hissetmemize neden oluyor.” Sevimli bir ifadeyle gülümsedi; bu kısmın daha önce çalışılmadığı belliydi. Sağ yanağında gamzesi olduğunu fark etti Ambrose. Pürüzsüz cildindeki bu çukurdan gözlerini alamadı. Gülüşü azalınca gamze de yok oldu.

Ambrose, cevap vermek için gereğinden uzun süre beklediğini fark ederek, “Evet, tabii,” dedi alelacele. Ve anında söylediğine pişman oldu. Larry’nin Yeri’ne gitmek istemiyordu. Birileri onu görecekti ve bu rahatsız edici bir durum olacaktı.

Gamze tekrar görüldü. Fern’in yüzü ışıldamıştı; ayakucunda öne arkaya sallanıyordu. “Tamam. Hmm... Gece yarısı seni alırım, olur mu? Bailey’in annesinin minibusünü almamız gerek... Çünkü... Biliyorsun işte... Tekerlekli sandalye. Tamam, görüşürüz.” Fern arkasını dönerek sallana sallana kapıdan çıktı. Ambrose, onun geri geri gidiş tarzına gülümseyerek baktı. Çok şirindi. Ve Ambrose, sanki on üç yaşındaymış ve ilk flörtüyle, ilk kez buluşmak için bowling salonuna gidecekmiş gibi hissediyordu.

Gece yarısı “pankek” yemekte huzur verici bir şeyler vardı. Erimiş tereyağı, akçaağaç şurubu ve yaban mersini kokusu şiddetli bir rüzgâr gibi çarptı ona ve Ambrose, böyle saçma sapan bir saatte sağlıklı bir şey yiyecek olma keyfiyle inler gibi bir ses çıkardı. Bu koku,

meraklı bakışlardan ve insanların görüntüsünde kötü bir şey yokmuş gibi davranma çabalarından duyduğu çekingenliği uzaklaştırmaya yetmişti âdetâ. Bailey, yarı uykulu bir hâlde restorana önden girdi ve tekerlekli sandalyesine uygun görünen bir bölüme doğru ilerlemeye başladı. Fern, onu takip ediyor, Ambrose ise sağa sola bakmadan ve kaç müşteri olduğunu saymadan en arkadan geliyordu. En azından çevrelerindeki masalar boştu. Fern, duraksayarak Ambrose'un oturacağı yeri seçmesini bekledi. Ambrose, salonun sol yanını görebileceği koltuğa yerleşti yavaşça. Fern onun karşısına oturdu ve tıpkı küçük bir çocuğun yaylı bir şeye oturduğu zaman otomatik olarak yaptığı gibi hafifçe zıpladı. Ambrose'un bacakları o kadar uzundu ki masanın altında Fern'in bacaklarını sıkıştırıyordu. Bacaklarında onun zarif bacaklarının sıcaklığını hissederek kımıldandı. Fern bacaklarını çekmedi.

Bailey, birkaç manevra yaparak sandalyesini masanın başına yerleştirdi. Masa tam göğüs hizasına geliyordu; o, bunun mükemmel olduğunu iddia etti. Fern, onun kollarını dikkatle masaya dayadı, böylece yemeği geldiğinde kenara yaslanarak öne eğilebilir ve yemeği ağzına sokabilirdi. İkisi için de Fern sipariş verdi. Ne istediğini bildiği konusunda Bailey'in ona güvendiği açıkça belliydi.

Garson, onları gayet normal karşılamış görünüyordu. Oysa Ambrose kesinlikle garip bir üçlü olduklarının farkındaydı. Vakit gece yarısıydı ve restoran, tam da Fern'in söylediği gibi hemen hemen boştu; ama oturdukları bölümü çevreleyen cama yansıyan görüntülerini görebiliyordu ve çizdikleri resim gerçekten komikti.

Ambrose'un başında el örgüsü siyah bir kukuleta bere vardı. Tişörtü de siyahtı. İri yarı vücudu ve darmadağın

yüzüyle birleştğinde ürkütücü bir görüntüydü bu, tekerlekli sandalyedeki bir çocuk ve saçları iki yandan toplanmış küçük bir kırmızı kafa ile birlikte olmasa korku filminden fırlamış biri gibi görünebilirdi.

Bailey'in tekerlekli sandalyesi masanın banklarından daha alçaktı ve bu, onun ufak tefek, kambur ve yirmi bir yaşından küçük görünmesine neden oluyordu. Üzerinde bir Hoosiers forması vardı ve açık kahverengi saçlarının üzerine bir beyzbol şapkasını ters takmıştı. Fern, saçlarını iki yandan gevşek biçimde örmüştü, uçları göğüslerinin üzerinde kıvrık olarak duruyordu. Limon sarısı tişörtü vücudunu sarıyor ve bodur tavuk her daim piliç diye haykırıyordu sanki. Ambrose, tüm kalbiyle tişört ile aynı fikirde olduğunu fark etti ve onun gülen dudaklarını öpmenin ve ufak tefek bedenine sarılmanın ne kadar hoş olacağını düşündü bir an için. Gilligan Adası'ndaki MaryAnne'a benziyordu; tek fark saç renginin Ginger'la aynı olmasıydı. Hoş bir karışımdı bu. Ambrose silkinerek zihninden bu düşünceyi uzaklaştırdı. Bailey ile birlikte pankek yemeye gelmişlerdi. Bir randevu değildi bu. Sonunda iyi geceler öpücüğü olmayacaktı. Ne şimdi ne de herhangi bir zaman.

Garson siparişlerini getirdikten sonra Fern, mutlu bir ifadeyle gülümseyerek, "Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye iç geçirdi. "Açlıktan ölüyorum." Ambrose'un başının üzerindeki yumuşak ışık saçan lamba, şu an tam karşısında oturan Fern'den bir şey saklamasına fırsat veremeyecekti, ancak bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yemek boyunca camdan dışarı bakarak yarasız yanağını gösterebilirdi ona ama o da açtı... Ve bunu kafaya takmaktan bıkmıştı.

Ambrose, lise sonda eyalet şampiyonluğunu aldığı

geceden sonra bir daha Larry'nin Yeri'ne gelmemişti. O gece etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi ve patlayana kadar yemişlerdi. Her güreşçi, hiçbir şeyin ertesi sabahki tartıyı düşünmeden yemek kadar keyifli olmadığını bilir. Sezon resmi olarak bitmişti ve çoğu bir daha asla o tartıya çıkmayacaktı. Sona erdiği gerçeği çok kısa bir süre sonra yüzlerine çarpacaktı ama o gece kutlama yapıyorlardı. Bailey gibi onun da menüye bakmasına gerek yoktu.

"Pankek"i geldiğinde içinden arkadaşlarına kadeh kaldırarak ağdalı şurubun anıları kutsamasına zaman tanıdı. Yandaki tereyağı şurubu takip etti. Ambrose kaşıkla onu alarak yığının üzerine yerleştirip eriyerek şeklini kaybetmesini ve tekrar yanlardan akmasını izledi. Sohbet katılmadan yemeye başladı. Zaten Bailey üçüne yetecek kadar konuşuyordu; o ağzındakileri çiğnemek için susmak zorunda kaldığında ise Fern, onun anlattıklarına devam etmekten hoşnut görünüyordu. Kollarının sık sık aşağıya kaymasına ve Fern'in onları tekrar masaya dayamak zorunda kalmasına rağmen Bailey, tek başına yemekte oldukça başarılıydı. Yemeği bitirdiğinde Fern, ellerini sandalyesinin kolçaklarına yerleştirmesine yardım ederken yeni bir sorun daha iletildi ona.

"Fern, burnum çok kötü kaşınıyor." Bailey, rahatsızlığını hafifletmek için burnunu oynatıyordu.

Fern, Bailey'in kolunu kaldırıp dirseğini kolçağa dayadı; elini burnuna yerleştirdi. Böylece Bailey, doyana kadar kaşıdı burnunu. Ardından Fern, elini tekrar kucağına koydu.

Ambrose'un onları izlediğini fark etti ve laf olsun diye açıklama getirdi. "Eğer ben kaşırsam asla tam yerini bulamam. Kendisinin yapmasına yardım etmek daha iyi."

"Evet. Bu da bizim 'Balık verme, balık tutmayı öğret' modelimiz," dedi Bailey.

“Sanırım parmaklarıma şurup bulaşmış, burnum yapış yapış oldu.” Bailey kahkahalarla gülmeye başladı; Fern gözlerini devirdi. Peçetesinin ucunu bardağında ki suya batırarak ıslattı ve hafifçe burnunu sildi. “Oldu mu?”

Bailey, şurup kalıp kalmadığını anlamak için burnunu oynattı. “Sanırım başardın. Biliyor musun Ambrose, yıllardır burnumu yalamaya çalışıyorum ama o kadar uzun bir dille yaratılmamışım.” Dilinin ucunu sol burun deliğine değirmeye ne kadar yaklaştığını Ambrose’a göstermek için harekete geçti. Ambrose, Bailey’in çabasına ve burnuna odaklanırken şaşkınlıkla gözlerine gülümserken buldu kendini.

“Eee Ambrose, yarın bizimle geliyor musun? Arabalı sinemada arka arkaya film izlemek için Seely’e gidiyoruz. Fern katlanır sandalye ve abur cubur getirecek; ben de dünya tatlısı kendimi. Ne dersin?”

Seely; yaz döneminde hâlâ rağbet gören eski bir arabalı sinemaydı. İnsanlar, sadece kamyonetlerinin arkasında uzanarak ya da arabalarının ön koltuklarında oturarak film izleme keyfini yaşamak için birkaç saat yolculuk yaparlardı.

Hava karanlık olacaktı. Onu kimse göremezdi. Kulağa eğlenceli geliyordu. Arkadaşlarının ona güldüklerini duyabiliyordu. Bailey ve Fern ile takılıyordu. Ne oldum dememeli ne olacağım demeli.

Ambrose, dikkatini perdede toplayamadığını fark etti. Ses teneke gibiydi ve hoparlör hasarlı kulağının dibindeydi; ne söylendiğini anlamak zor oluyordu. Sandalyeleri ayarlarlarken bunu açıkça söyleyebilirdi. Ama

Fern'in sağı tarafında oturmak istemişti, böylece sol yanı ona dönük olacaktı; bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Fern, Bailey ile onun arasına oturdu ve Bailey'in ihtiyaç duyacağı her şeyin hazır olduğundan emin olana kadar uğraştı. İçeceğini ağzına yakın yerleştirdi, böylece istediği zaman pipetle içebilecekti, patlamış mısırın düzenli olarak geleceğini garantiye aldı. Ambrose, sonunda film seyretmekten vazgeçti ve sadece dışarıda olmanın verdiği hazza, Fern'in saçlarını dalgalandıran rüzgâra, havadaki patlamış mısır ve yaz kokusuna odaklandı. Geçen yaz hastanedeydi. Ondan önceki yaz ise Irak'ta. Irak'ı düşünmek istemiyordu. Şu an değil. Bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırdı ve yanındaki ikiliye odaklandı.

Bailey ve Fern gülüyor, dikkatle dinliyor, hakkını vererek eğleniyorlardı. Onların masumiyetine, en ufak şeyden zevk alma becerilerine hayretle bakıyordu Ambrose. Filmin bir yerinde Fern o kadar güldü ki burnundan horultu gibi bir ses geldi. Filmin geri kalanında Bailey, onunla dalga geçmek için arada bir aynı sesi çıkararak kahkaha atıp durdu. Fern, Ambrose'a dönerek, sol tarafında oturan bu deliyle mücadele etmek için manevi desteğe ihtiyacı varmış gibi gözlerini devirerek yüzünü buruşturdu.

İlk filmin sonuna doğru hava bulutlanmaya başladı ve fırtına beklentisiyle ikinci film iptal edildi. Fern, sağa sola koşturarak sandalyeleri ve çöpü topladı; fırtına başlayıp ilk damlalar ön cama çarpmaya başladığında Bailey'i rampadan iterek araca sokuyordu.

Gece yarısından sonra Hannah Lake'in dışındaki bir benzin istasyonuna girdiler ve daha Ambrose ağzını açmadan Fern minibüsten atlamış, şakır şakır yağan yağmurda kapıyı hızla kapatmış ve benzin parasını öde-

mek için içeri doğru koşmaya başlamıştı. Bir verimlilik küpüydü ve Ambrose, Fern'in Bailey'le ilgilendiği gibi kendisiyle de ilgilenmesi gerektiğini düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlamıştı. Bu düşünce onu rahatsız etti. Yansıttığı görüntü bu muydu?

Bailey, damdan düşercesine, "Fern'de 'Çirkin Kız Sendromu' var," dedi. "ÇKS diye de bilinir."

"Fern çirkin değil," diye karşılık verdi Ambrose; iç karartıcı düşüncelerinden bir an için uzaklaşarak kaşlarını koyu renk gözlerine doğru indirdi.

"Şimdi değil. Ama öyleydi." Bailey gerçekçi bir tonla konuşmaya devam etti. "Kargacık burgacık dişleri, kavanoz dibi kalınlığında gözlükleri vardı. Ve hep çok sıska ve solgundu. Güzel değildi. Hem de hiç."

Ambrose, Fern'in kuzenine omuzunun üzerinden nefret dolu bir bakış fırlattığında Bailey kahkahalarla gülmeye başlayarak şaşırttı onu.

"Tekerlekli sandalyedeki bir adama vuramazsın Ambrose. Ayrıca şaka yapıyorum. Sadece ne diyeceğini duymak istedim. O kadar da kötü değildi. Ama çok çirkin olduğunu düşünerek büyüdü. Çirkinliğinin uzun zaman önce uçup gittiğinin farkında değil. Artık güzel. Ve ruhu da en az onun kadar güzel; ÇKS'nin nimeti bu. Yani şu bir gerçek ki çirkin kızlar kişilikleri ve beyinlerini geliştirmek zorundalar, çünkü görünüşleri yeterli olmaz. Senin benim gibi, anlayacağın biz güzel insanlar gibi değillerdir." Bailey muzur bir ifadeyle gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

"Fern ne kadar güzel olduğunun farkında değil. Bu da onu paha biçilmez yapıyor. Güzelliğinin farkına varmadan kap onu bence Brosey."

Ambrose, Bailey'e kötü kötü baktı. Yönlendirilmekten

hiç hoşlanmazdı; Bailey Sheen tarafından bile. Bailey'in söylediklerine cevap vermeden minibüsten indi ve aracın etrafından dolaşarak benzin pompalarının olduğu tarafa geçti. Kendi ön koltukta oturmuş beklerken Fern'in yağmur altında arabaya benzin koymasını istemiyordu. Haziran başıydı ve yağmurlu da olsa hava soğuk değildi ama çok şiddetli yağıyordu. Öyle ki anında sıırıslıklam olmuştu. Fern, koşarak dışarı çıktı ve pompaların yanında beklerken gördü onu.

Fern, hopyaya zıplaya su birikintilerinden kaçarak ona doğru gelirken, "Ben hallederim Ambrose. İçeri gir. Islanacaksın," diye avaz avaz bağırdı.

Yatırılan paranın benzin pompasının ekranında belirdiğini gördü ve anında kilidi kaldırıp açarak hortumun ağzını depoya soktu. Fern yanına yaklaştı; yüzünden sular akıyordu. Belli ki Ambrose'un tek başına ıslanmasına izin vermek istemiyordu. Ne yazık ki, Bailey'in durumu yüzünden, angarya işleri yapmaya alışık olduğu açıkça belliydi. Ama o, Bailey değildi.

"Minibüse bin Fern. Nasıl benzin konulacağını biliyorum," diye homurdandı. Fern'in tişörtü üzerine yapışmıştı ve Ambrose'a muhteşem bir şov yapıyordu. Dişlerini gıcırdattı ve hortumu daha sıkı kavradı. Ne zaman onun yanında olsa tüm zamanını ona bakmamaya çalışarak geçiriyor gibi gelmeye başlamıştı.

Pompanın diğer tarafına eski bir kamyonet yanaştı ve Ambrose, içgüdüsel olarak başını eğdi. Bir kapı kapandı ve tanıdık bir ses arkasından seslendi ona.

"Ambrose Young. Sen misin?"

Ambrose isteksizce döndü.

"Sensin! Vay! Seni gördüğüme çok şaşırdım. Nasıl giyor evlat?" Seamus O'Tootle'dı bu; Beans'in babası...

“Bay O’Toole.” Benzin doldurmayan elini uzatarak sert bir biçimde başını salladı Ambrose.

Seamus O’Toole onun elini sıkı, bakışları Ambrose’un yüzünde dolaşıyordu; gördüğü şey karşısında biraz irkilmişti. Ne de olsa, oğlunu ondan koparan bomba olayının sonucuydu Ambrose’un yüzü. Dudakları titredi ve Ambrose’un elini bıraktı. Arkasını dönerek kamyonetine eğildi ve ön koltukta oturan kadına bir şeyler söyledi. Hortumun kilidi çat diye kapanarak deponun dolduğunu haber verdi. Ambrose, Seamus’un arkası dönükken dönüp kaçabilmeyi istiyordu.

Luisa O’Toole, kamyonetten inerek yağmur altında, az önce hortumu yerine koymuş ve elleri cebinde öylece beklemekte olan Ambrose’a doğru yürümeye başladı. Minnacık bir kadındı; Fern’den birkaç santim daha kısaydı, en fazla 1,5 metre... Beans boyunu, daha doğrusu boy yoksunluğunu ondan almıştı. Hoş yüz hatlarıyla da karşısında duran Beans’di sanki. Ambrose midesinin sıkıştığını hissetti. Evden dışarı çıkmamalıydı. Kocasını ne kadar sakın bir adamsa Luisa O’Toole da o kadar çabuk öfkelenen bir kadındı. Beans, babasının kendini daha iyi hissetmek için her akşam içmesinin nedeninin annesi olduğunu söylerdi. Onunla baş etmenin tek yolu buydu.

Luisa pompanın yanında geçerek Ambrose’un önünde durdu ve yüzüne bakabilmek için yüzünü düşen yağmur damlalarına doğru kaldırdı. Ne o konuşuyordu ne de Ambrose. Fern ve Seamus, ne söyleyeceklerini ya da yapacaklarını bilmeden öylece bakıyorlardı.

“Suçlu sensin,” dedi Luisa nihayet; bozuk ve kötü bir İngiliz aksanı vardı. “Bu konuda seni suçluyorum. Gitmek yok dedim ona. O gider. Şimdi ölü.”

Seamus, hızla atıldı ve özür dileyerek karısını kolun-

dan çekti. Ama Luisa silkinerek onun elinden kurtuldu; kamyonete doğru yürüdü ve dönüp Ambrose’a bakmadan binerek kapıyı sertçe kapattı.

“Sadece çok üzgün evlat. Onu özlüyor. Gerçek düşünce­leri değil bunlar,” dedi Seamus nazik bir tonla. Ama ikisi de yalan söylediğini biliyorlardı. Ambrose’un elini okşadı; başıyla Fern’e selam verdi ve sonra kamyonetine dönerek benzin almadan oradan uzaklaştı.

Ambrose öylece kalakaldı. Tişörtü baştan aşığı sı­rılı­skı­landı; siyah örgü beresi kafasına yapışmıştı. Hızla çekip çıkarttı onu ve fırlatıp attı. Park alanında uçarak giden bere, öfkesini yok etmek için yapmak istediği şey­lerin ıslak ve hazin dolu bir temsilcisiydi sanki. Arkasını dönerek Fern’den ve az önce yaşanan korkunç sahneden uzaklaşmaya başladı.

Fern, durması için seslenerek bata çıka arkasından koştı. Ama Ambrose, onu duymazdan gelerek yürü­meye devam etti; oradan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Peşinden gelmeyeceğini biliyordu. Bailey pompaların yanında, minibüsün içinde oturuyordu; tek başına eve dönmesi mümkün değildi.

19

1000 Parçalık Bir Yapboz Bitir

Ambrose yaklaşık yarım saattir yürüyordu; tişörtünün arkasından damlayarak kot pantolonunu sırlıslam eden yağmura aldırmadan eve doğru gidiyordu. Her adımda ayakları ıslak botlarının içinde şap şap ses çıkarıyordu. Beresini fırlatıp attığına pişman olmuştu. Aralıklı sokak lambaları saçsız başında parıldıyor, kendini saklayamıyor, korunmasız ve savunmasız hissediyordu. Kel başı neredeyse yüzü kadar rahatsız ediyordu onu; çıkıntılar ve yaralar daha fazla ucube gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu yüzden arkasından yaklaşan ve yavaşlayan bir araba farı fark ettiğinde, görüntüsünün onları korkutacağını ve ona bulaşmadan önce iki kez düşünmelerine neden olacağını, daha da kötüsü onu götürmeyi teklif edeceklerini düşünerek görmezden geldi.

“Ambrose!” Bu Fern’di, sesi korkmuş ve üzülmüş geliyordu. “Ambrose!” Bailey’i eve bıraktım. Lütfen bin şu arabaya. İstedğin yere bırakayım seni... Tamam mı?”

Bailey’i eve bıraktıktan sonra arabayı değiştirmişti. Babasının eski binek arabasını kullanıyordu. Ambrose,

kendini bildi bileli bu arabayı kilisenin önünde park halinde görürdü.

“Ambrose? Seni böyle bırakmayacağım. Eğer gerekirse bütün gece peşinden geleceğim.”

Ambrose iç geçirdi ve ona baktı. Yanında yavaş yavaş ilerlerken sürücü koltuğundan eğilmiş yan pencereden dışarıya bakıyordu. Yüzü solgundu; rimeli akmıştı. Saçları başına yapışmıştı ve tişörtü hâlâ güzel göğüslerine yapıştı. Onun peşine düşmeden önce üzerini değiştirmek için zaman harcamamıştı.

Yüzündeki bir şey Fern’in kazandığını hissettirmiş olmalıydı, çünkü durdu ve Ambrose kapının koluna uzanırken kilidi açtı. Arabanın kaloferinden yayılan sıcaklık bedenine elektrikli battaniye sarılmış hissi verdi ve gayri ihtiyari titredi. Fern uzandı ve yanındaki sanki Bailey’miş ve onu kar fırtınasından kurtarmış ama kendisi hiç ıslanmamış gibi hızla kolunu ovuşturdu. Arabayı parka soktu; arkaya eğilerek bir şeye uzandı.

“Al bakalım. Sarın buna,” diyerek kucağına bir havlu bıraktı. “Araba değiştirirken aldım bunu.”

“Fern. Dur. İyiyim ben.”

“İyi değilsin. Seninle böyle konuşmamalıydı. Ondan nefret ediyorum. Evini taş yağmuruna tutup bütün camlarını kıracağım.” Fern’in sesi boğuldu. Ambrose onun ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu.

“Oğlunu kaybetti Fern,” dedi Ambrose yumuşak bir ses tonuyla. Gerçeği dile getirince kendi öfkesi dağılmıştı. Havluyu Fern’in elinden aldı ve bir zamanlar kendi saçına yaptığı gibi, büküp sıkıp, nemini emdirerek onun saçını kurulamaya başladı. Fern hareket edemiyordu, belli ki saçlarında bir erkek eli olmasına alışık değildi. Ambrose işine devam etti ve Fern başını ona doğru uzat-

mış, kendini onun ellerine bırakmış bir hâlde sessizce oturuyordu.

“Hiçbirini görmedim. Ne Grant’in ailesini, ne Jesse’inkileri. Marley’i ya da Jesse’in küçük oğlunu da görmedim. Hastanede yatarken Paulie’nin annesi bana bir sepet dolusu yiyecek gönderdi. Ama ağzım dikiliydi ve çoğunu dağıttım. Bir de kart gönderdi. Geçmiş olsun yazmıştı. Sanırım o da Paulie gibi. Sevecen. Bağışlayıcı. Ama geri geldiğimden beri onu da görmedim. Oysa pastanenin ön tezgâhında çalışıyor. Ailelerden biriyle ilk kez bu gece konuştum. Tam tahmin ettiğim gibi geçti. Ve dürüst olmam gerekirse hak ettiğim davranış buydu.”

Fern onunla tartışmadı. Ambrose, onun kendini zor tuttuğunu hissediyordu ama o, sadece iç geçirdi ve bileklerinden kavrayarak ellerini saçından çekti. “Neden gittin Ambrose? İyi bir burs almamış mıydın? Yani... Vatanseverliğini ve ülkeneye hizmet etme arzunu anlıyorum; ama... Sen güreşmek istemiyor muydun?”

Ambrose, bu konuyu kimseyle konuşmamıştı; o zamanki duygularını hiç dile getirmemişti. En baştan başlamaya karar verdi.

“Spor salonunun en arkasında oturuyorduk. Beans, Grant, Jesse, Paulie ve ben. Ordu mensubunun sunumu boyunca onlar dalga geçtiler ve sürekli güldüler. Saygısızlık etmek değildi amaçları... Hem de hiç. Böyle davranmalarının sebebi ordunun bize yapabileceği hiçbir şeyin Koç Sheen’in güreş antrenmanlarından daha kötü olmayacağını bilmeleriydi. Her güreşçi, açlıktan, yorgunluktan, her yanının ağrmasından ve acımasız bir idmandan sonra birkaç tur koşulacağını söylenmesinden daha kötü bir şey olmadığını bilir. Ve eğer kıcını kaldırmazsan takım arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratacağını bilir-

sin, çünkü Koç Sheen yeteri kadar çabalamazsan herkesi tekrar koşturacaktır. Orduya katılmak güreş sezonundaki antrenmanlardan daha zor olamazdı. Asla.”

“Bu yüzden kaydolmak bizi korkutmadı. Birçok genç korkuttuğu kadar olmadığını sanıyorum. Benim için buradan uzaklaşmak ve arkadaşlarımla biraz daha uzun süre birlikte olmak için bir fırsattı. Üniversiteye gitmeyi hiç istemiyordum. O an için hazır değildim. Bütün kasabanın umudunu bana bağladığını hissediyordum ve eğer Penn State’e gittiğimde her şeyi berbat edersem ya da yeterince başarılı olmazsam herkesi hayal kırıklığına uğratacaktım. Başka tür bir kahraman olma düşüncesi hoşuma gitti. Hep asker olmak istemiştim. Ama kimseye söz etmemiştim bundan. 11 Eylül olayından sonra yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Sonuçta çocukları da kaydolmaya ikna ettim.”

“Beans en kolay ikna edilen oldu. Ardından herkesi işlemeye başladı. Paulie en son kaydolandı. Dört yılını güreşerek, istediği şeyi yaparak geçirmişti. Aslında güreş hiçbir zaman tutkusu olmamıştı. Ama çok iyiydi bu işte. Üstelik yanında bir baba da yoktu ve Koç Sheen bir nevi bu boşluğu doldurdu onun için.”

“Müzisyen olmak ve gitarıyla dünyayı dolaşmak istiyordu. Ama iyi bir dosttu ve bizi seviyordu. Bu yüzden sonunda, her zaman yaptığı gibi, bize katıldı.” Ambrose’un sesi titriyordu, sanki hikâyenin sonunu silmeye, bundan sonra olanları değiştirmeye çalışmış gibi bastıra bastıra yanağını ovuyordu.

“Böylece hepimiz gittik. Babam ağladı ve ben utan-dım. Temel eğitime gitmeden önceki gece Jesse sarhoş oldu ve Marley’i hamile bıraktı. Küçük oğluyla asla tanışmadı. Gidip Marley’i görmem gerekiyor ama yapamıyo-

rum. Her şeyi ciddiye alıyor gibi görünen tek kişi Grant'ti. Irak'a gitmek üzere yola çıkmadan önceki gece dua ettiği kadar hiç dua etmediğini söylemişti bana. Ve sürekli dua etti o geceden sonra. Artık dua etmememin sebebi de bu. Eğer Grant bu kadar çok dua etmesine rağmen öldüyse boşa zaman harcıyorum demektir."

"Senin hayatını Tanrı kurtardı," dedi Fern tam bir papaz kızı edasıyla.

"Hayatımı Tanrı'nın mı kurtardığını düşünüyorsun?" diye karşılık verdi Ambrose; yüzü kuşku doluydu. "Sence Paul Kimball'ın annesinin nasıl hissetmesine neden olur bu lanet düşünce? Ya da Grant'in annesiyle babasının? Veya Jesse'in sevgilisinin ya da asla tanıyamayacağı bir babası olduğunun bilincine varacak kadar büyüdüğünde küçük oğlunun? Luisa O'Toole'ın bu konuda ne hissettiğini biliyoruz. Eğer hayatımı kurtaran Tanrı ise onların hayatlarını niye kurtarmadı? Benim hayatım çok daha mı değerli? Yani ben ayrıcalıklıyım... Onlar değil, öyle mi?"

"Elbette öyle değil," diyerek karşı çıktı Fern; onun bu sert tepkisi karşısında sesi hafifçe yükselmişti.

"Anlamıyor musun Fern?" Bunun Tanrı ile ilgisi olmadığını düşününce katlanmak daha kolay. Eğer Tanrı işin içinde olmazsa hayat böyle diye kabullenebilirim. Kimse ayrıcalıklı değil; aynı zamanda herkes ayrıcalıklı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bunu kabullenebilirim. Ama senin dualarının kabul olduğunu onlarınkinin ise olmadığını kabul etmek mümkün değil. Bu beni deli eder ve umutsuzluğa düşürür, hatta çaresizliğe... Bu şekilde yaşayamam."

Fern başını salladı ve içi buğulanmış arabada Ambrose'un söyleyeceklerinin bitmesini bekledi. Onunla tartışmadı; ama bir süre sonra açık açık konuşmaya başladı.

“Babamım kutsal kitaptan sık sık alıntı yaptığı bir yer vardır. Bir şeyi anlamadığı zaman cevabı hep o olur. Hayatım boyunca o kadar sık duydum ki bir çeşit mantra haline geldi benim için,” dedi Fern. “Çünkü benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz değil; sizin yolunuzda benim yolum değil,” diyor Tanrı. “Çünkü gökyüzü nasıl yeryüzünden yüksek ise yollarım da sizin yollarınızdan düşüncelerim de düşüncelerinizden yüksektir.”

“Ne demek şimdi bu Fern?” dedi Ambrose içini çekeerek ama öfkesi azalmıştı.

“Sanırım her şeyi anlamıyoruz ve anlamayacağız demek. Belki de niçinlerin cevabı burada değil. Cevapları olmadığı için değil; cevapları bilsek de anlamayacağımız için.”

Ambrose kaşlarını kaldırarak bekledi.

“Belki daha büyük bir amaç, bizim sadece ufak bir parçasına katkımızın olduğu daha büyük bir resim var. Hani şu bin parçalık yapbozlar gibi. Sadece bir parçasına bakarak yapboz tamamlandığında neye benzeyeceğini anlamak mümkün değildir. Hele ki yapboz kutusunda bizi yönlendirecek bir resim yoksa.” Fern çekinerek gülmüsed; söylediklerinin bir anlam ifade edip etmediğini merak ederek bir süre duraksadı. Ambrose’un sadece beklediğini görünce konuşmaya devam etti.

“Belki de herkes yapbozun küçük bir parçasını temsil ediyor. Hayat dediğimiz bu deneyimi yaratmak için hepimiz bir araya geliyoruz. Hiçbirimiz rolümüzün ne olduğunu ya da bütünün nasıl ortaya çıktığını bilemeyiz. Gördüğümüz mucizeler sadece buzdağının tepesi belki de. Ve korkunç şeyler sonucu ortaya çıkan lûtufları fark edemiyor olabiliriz.”

Ambrose, yumuşak bir ses tonuyla, “Garip bir kızsın

Fern Taylor," dedi. Gözlerinin içine bakıyordu; sağ gözü görmüyor, sol gözü ise görünenin altını görmeye çalışıyordu. "Okuduğun şu kitapları gördüm. Hani kapağında koca memeli kızların ve yırtık gömlekli erkeklerin olduğu kitaplar... Hem müstehcen kitaplar okuyorsun hem de kutsal kitaptan alıntı yapıyorsun. Seni çözüp çözemediğimden emin değilim."

"Kutsal kitap beni rahatlatıyor; aşk kitapları ise umut veriyor."

"Yaa, öyle mi? Ne umudu?"

"Yakın bir gelecekte Ambrose Young ile kutsal kitaptan alıntı yapmaktan daha fazla şey yapıyor olma umudu." Fern kıpkırmızı oldu ve gözlerini ellerine dikti.

Ambrose ne diyeceğini bilemedi. Gergin bir sessizlikten sonra Fern arabayı hareket ettirdi ve yavaşça geri geri giderek ıslak yola çıktı.

Ambrose, Bailey'in Fern'de "Çirkin Kız Sendromu" olduğu konusunda söylediklerini düşündü. Belki de Fern'in ona asılma sebebi çirkin olmasıydı ve "ÇKS" yüzünden Fern elde edebileceği en iyisinin o olduğunu düşünüyordu. Belki o da "Çirkin Erkek Sendromu" edinmişti ve güzel bir kızın yoluna saçtığı kırıntıları gagasıyla toplamaya istekliydi. Ama Fern ona kırıntı atmamıştı. Bütün bir kurabiye vermişti ve onun bir ısırık almasını bekliyordu.

"Neden?" diye fısıldadı Ambrose, bakışları dimdik karşıya dikilmişti.

"Ne neden?" Sesi canlıydı. Yine de utançtan kaynaklı bir gerginlik hissetmişti Ambrose. Belli ki erkeklere kurabiye atmaya alışık değildi; ister çirkin olsun ister yakışıklı.

"Neden hâlâ eski Ambrose'muşum gibi davranıyor-

sun? Sanki seni öpmemi ister gibisin. Sanki liseden beri hiçbir şey değişmemiş gibi.”

“Bazı şeyler değişmedi,” dedi Fern sakın bir şekilde.

“Flaş haber Fern Taylor!” diye bağırdı Ambrose eliyle arabanın ön paneline vurup Fern’in sıçramasına neden olarak. “Her şey değişti. Sen güzelsin, ben ise çok çirkinim. Artık bana ihtiyacın yok ama adım gibi eminim ki benim sana var.”

Fern sesini yükselterek, “Bizi sevgiye layık kılan tek şey güzellikmiş gibi davranıyorsun,” dedi. “Seni sadece yakışıklı olduğun için sevmedim.” Bir an tökezlese de “sevmek” kelimesini üzerine basa basa söylemişti.

Arabayı savurarak Ambrose’un evinin önüne doğru döndü; tamamen durmadan önce sarsarak ve motoru bağırtarak park yerine girdi.

Ambrose sanki ona inanmamış gibi başını iki yana salladı. Kapı kolunu aradı. O sırada Fern’in tepesi öyle bir attı ki öfkeden başka bir durumda asla açığa vuramayacağı şeyleri söyleme cesaretini buldu. Ambrose’un koluna yapıştı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı onu.

“Bahçede örümceği gömmeme yardım ettiğin ve sanki ‘The Itsy, Bitsy Spider’ı değil de ‘Amazing Grace’i söylüyormuşuz gibi benimle şarkıyı söylediğin o günden beri seviyorum seni. Sanki anlıyormuş gibi Hamlet’ten alıntı yaptığın, hayat son hızla değil, doya doya ve zevk alarak yaşanmalı diyerek dönme dolabı, roller coasterdan daha çok sevdiğini söylediğin günden beri seni seviyorum. Bütün mektuplarını Rita’ya tekrar tekrar okuyordum, çünkü ruhunda küçük bir pencere açtığını ve her kelimeyle ışığın biraz daha dışarı yayıldığını hissediyordum. Oysa bana yazılmamışlardı ama fark etmiyordu. Her kelimeyi, her düşüncüyü sevdim ve seni sevdim... Hem de çok.”

Ambrose, nefesini tutmuş onu dinliyordu; gözleri Fern'in gözlerine kilitlenmiş bir hâlde ısıklık çalar gibi sallıyordu nefesini. Fern, konuşmaya devam etti; sesi fısılda-maya dönmüştü.

"Haber duyduğumuzda... Irak'taki bomba olayını... İlk babamı aradıklarını biliyor musun? Ailelere haber vermek için subaylarla birlikte gitti."

Ambrose başını salladı. Bilmiyordu. O günü, ailelerin bunu öğrendiği günü düşünmemek için her şeyi yapmış-tı.

"Ben senden başkasını düşünemiyordum." Fern göz-yaşlarını zor tutuyordu ve onun üzüntüsü Ambrose'un içini acıyla doldurdu. "Diğerleri için çok üzülmüştüm... Özellikle Paulie için. Ama tek düşünebildiğim sendin. O sırada sana ne olduğunu bilmiyorduk. Eğer eve dönersen sana karşı olan hislerimi söylemekten korkmayacağıma dair kendi kendime söz verdim. Ama hâlâ korkuyorum. Çünkü senin de beni sevmeni sağlayamam."

Ambrose uzandı ve onu kollarına aldı. Biçimsiz bir sarılmaydı bu; aralarında vites kolu vardı. Fern başını onun omzuna yasladı ve Ambrose, birini teselli etmenin teselli edilmekten daha iyi hissettirmesine hayret ederek onun saçlarını okşamaya başladı. Uzun süredir Elliott'dan, annesinden ve hastane personelinden hayatının son günle-rini yaşayan birine gösterilen ilgi ve teselliye görmüştü. Ama saldırıdan beri kimseyi teselli etmemiş, hiç kimseye ağlayacak bir omuz olmamış, başka birinin acısının ağır-lığını yüklenmemişti.

Bir süre sonra Fern gözlerini silerek geri çekildi. Ambrose konuşmamış, kendi duygularını açıklamamış ya da aşk itiraflarına cevap vermemişti. Nasıl hissettiği ko-nusunda bir fikri yoktu. O anda milyonlarca düğümle

bağlanmıştı ve sadece ânı kurtarmak için düşünmediği şeyleri söyleyemezdi. Ama Fern'in konuşmaya cesaret etmesine hayret etmiş, şaşkınlığına ve çaresizliğine rağmen ona inanmıştı. Kendisini sevdiğine inanmıştı. Ve bu, onu gururlandırmamıştı. Belki bir gün, düğümler çözüldünce, bu an onu sarıp sarmalayacak ve onu Fern'e bağlayacaktı. Ya da onun aşkının ipleri gevşeyecek ve çekip gitmesi için serbest bırakacaktı onu.

20

Evcil Bir Hayvan Sahibi Ol

Fern'in itirafıyla, garip bir biçimde aralarında yeni bir barış sağlanmıştı. Artık Ambrose, sürekli yüzünü saklamaya ya da mutfağa sığınmaya çalışmıyordu. Daha çok gülümsüyordu. Daha çok kahkaha atıyordu. Fern, onun muzip bir yanı olduğunu keşfetmişti. Hatta bazen, market kapandıktan sonra, Ambrose'un onu arayıp bulduğu geceler oluyordu. Bir gece, bir aşk sahnesine gömülmüş hâlde hâlâ kasada buldu onu.

Fern, on üç yaşından beri aşk romanları okuyordu. *Yeşilin Kızı Anne*'deki Gilbert Blythe'ye âşık olmuştu ve benzer bir aşkı tekrar tekrar yaşamak için yanıp tutuşuyordu. Ardından Harlequin'i keşfetti. Annesi sekizinci sınıfa gelene kadar Fern'in kaç tane yasak aşk romanı tükettiğini ve o günden bugüne milyonlarca erkek arkadaşı olduğunu bilse sürekli içtiği bitki çayına kafasını sokup boğardı onu.

Ambrose, Fern'in elinden kitabı kaparak okumakta olduğu sayfayı açtı. Fern, onun dikkatini böyleleri çeken şeyi görmesini istemeyerek, küçük düşme korkusuyla

kitabını geri almaya çalıştı. Ambrose kitabı yukarı kaldırarak yüzünün hizasında öylece tuttu ve tek kolunu ona dolayıp, sanki beş yaşında bir çocukmuş gibi onu kılmıdayamaz hâle getirdi. Yerinden oynatılamaz ve güçlü, kocaman bir boğa gibiydi. Fern'in kollarını kurtarıp kitabını onun elinden geri almak için çırpınması işe yaramıyordu. Sonunda pes etti ve teslim olmuş bir hâlde başını eğdi. Alev alev yanan yanaklarından tüm yüzüne sıcaklık yayılıyordu ve nefesini tutmuş onun kahkaha-dan boğulurcasına gülmesini bekliyordu. Ambrose, birkaç dakika sessizce okudu.

"Hıı." Biraz şaşırmış çıkmıştı sesi. "Demek... İlginç." Kolu hafifçe gevşedi ve Fern, dağılmış bir tutam buklesini kulağının arkasına sıkıştırarak ve bakışlarını Ambrose dışındaki her şeye çevirerek kolunun altından sıyrıldı.

Sanki birkaç saniye önce utançtan yerin dibine giren o değilmiş gibi, "İlginç olan ne?" diye sordu umursamaz bir edayla.

"Bu tür kitapları çok mu okuyorsun?" diye başka bir soruyla karşılık verdi Ambrose.

"Hey, denemeden eleştirme," dedi Fern yumuşak başlı bir ifadeyle ve sanki içinde fırtınalar kopmuyormuş gibi omuz silkti.

"Ama sadece bu kadar." Ambrose uzun parmağıyla dürttü onu. Fern bir kez daha kaçmaya çalışarak eline vurdu onun. "Hiç denemedin... Hiçbirini... Değil mi?"

Fern gözlerini onun gözlerine dikti ve nefesi kesilerek dudakları aralandı.

"Denedin mi?" diye sordu Ambrose, gözleri gözlerine kilitlenmişti.

"Neyi denedim mi?" Fern'in sesi şaşkınlıktan tıslama gibi çıkıyordu.

“Dur bir bakalım.” Ambrose birkaç sayfa çevirdi. “Buna ne dersin?” Yavaş yavaş okumaya başladı; göğsünden gümbürdeyen boğuk sesi Fern’in kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu.

“... onu yastıklara bastırdı ve ellerini çıplak teninde gezdirmeye başladı; bakışlarıyla ellerini takip ediyordu. Kadının alev alev yanan göğsü bir beklenti içinde inip kalkıyordu...”

Fern, çaresizlik içinde hızla vurdu kitaba ve bu kez elinden kurtararak havada sallana sallana birkaç kasayı geçip bir alışveriş arabasının arkasına düşürmeyi başardı.

“Bunu denedin mi?” Ambrose’un yüz ifadesi öldürücü biçimde ciddiye; şaşkınlık içindeki dudaklarının kenarları dümdüzdü. Ama gören gözü parlıyordu ve Fern onun için için güldüğünün farkındaydı.

Fern, sert bir biçimde, “Evet!” dedi. “Denedim. Aslında çok kez. Ve... Ve muhteşemdi. Çok zevk aldım.” Kasanın bulunduğu tezgâhın altından bir spreyci kutusu ve bir toz bezi aldı ve hâlihazırda tertemiz olan çalışma alanına püskürterek hızla ovalamaya başladı.

Ambrose kulağına yaklaşıp fısıldadı. O kadar yakındı ki konuşurken atkuyruğundan çıkmış olan saç telleri yanaklarını gıcıkliyordu. “Kiminle?”

Fern ovalamayı bıraktı ve öfkeyle başını kaldırdı. Yüzü Ambrose’dan birkaç santim uzaktaydı.

“Kes şunu Ambrose. Beni utandırıyor.”

“Farkındayım Fern.” Ambrose, yüzünde yamuk bir sırıtişla, çekici bir ifadeyle kıkır kıkır gülüyordu. “Ama kendime engel olamıyorum. O kadar sevimlisin ki.”

Bu kelimeler ağzından dökülür dökülmez sanki çapkın yorumları onu şaşırtmış gibi bir edayla toparlandı ve

arkasını döndü; o da birden utanmıştı. Yukarıdaki hoparlörlerden gelen müzik Barry Manilow'un bir şarkısına dönüştü ve Fern, o an Ambrose'a sert davranmış olduğuna pişman oldu. Onunla dalga geçmesine izin verseydi keşke. Bir an için öylesine gamsız, öylesine gençti ki. *Şimdi yine katı haline geri dönmüş, arkasını dönerek bir kez daha yüzünü saklamıştı. Başka hiçbir şey demeden pastaneye doğru yürümeye başladı.*

"Gitme Ambrose," diye seslendi Fern. "Özür dilerim. Haklısın. Bunların hiçbirini denemedim. Beni öpen tek erkek sensin. Ve oldukça sarhoştun; o yüzden benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin."

Ambrose durdu ve yavaşça geri döndü. Birkaç saniye ne söylediğini algılamaya çalıştı sonra da, "Nasıl olur da senin gibi bir kız... Aşk romanlarını seven ve muhteşem aşk mektupları yazan bir kız..." diye konuşmaya başladı. *Fern'in kalbi durmak üzereydi. "Nasıl olur da senin gibi bir kız hiç öpülmeden liseden çıkabildi?"*

Fern yutkundu, kalbinin ritmi tekleyerek kaldığı yerden devam etti. Ambrose, bir yanıt beklediği açık bir ifadeyle onu izliyordu.

"Alev kırmızı saçların varken, on iki yaşından büyük göstermezken ve lise son sınıfa kadar gözlükle diş teli takarken çok kolay," dedi Fern alaycı bir ifadeyle. Ambrose'un gözlerindeki kederi bu kadar kolay yok ettiği sürece gerçeği itiraf etmesi kolaydı. Tekrar gülümsedi Ambrose ve duruşu az da olsa rahatladı.

"Yani göl kenarındaki o öpücük ilk miydi senin için?" diye sordu Ambrose çekinerek.

"Evet. İlk öpücüğümü biricik Ambrose Young'dan aldım." Fern sırtarak kaşlarını oynattı.

Ama Ambrose gülmedi. Gülümsemedi bile. Uzun bir süre bakışlarıyla Fern'in yüzünü inceledi.

“Benimle alay mı ediyorsun Fern?”

Fern, neden asla doğru kelimeleri bulamadığını merak ederek çaresizce başını salladı. “Hayır! Ben sadece... Yani... Aptalca davranıyorum. Sadece seni tekrar güldürmek istedim.”

“Bence oldukça komikti,” dedi Ambrose. “Biricik Ambrose Young... Evet. Bu böbürlenecek bir şey olmaz mıydı? Kasabanın yarısının bakmaya bile tahammül edemediği bir orospu çocuğuyla öpüşmek.” Ambrose dönüp arkasına bile bakmadan pastaneye girdi. Barry Manilow, Mandy adında bir kız için ağlıyordu ve Fern de onunla birlikte ağlamak üzere olduğunu hissetti.

Fern marketi gece yarısı kapattı; her zaman yaptığı gibi... Pazartesi’den cuma gecesine kadar. O güne kadar ne gergin olmak için bir nedeni olmuştu ne de gece yarısı marketi kilitleyip çalışanların girişine zincirlediği bisikletiyle eve giderken iki kez düşünme ihtiyacı hissetmişti. Ağır çıkış kapısını iterek dışarı çıkıp kilitlerken zihni bisikletine atlayıp bir an önce eve gitmekte ve onu bekleyen yazısındaydı; sağa sola bile bakmadı.

“Fern?” diye bir ses geldi solundan ve biri onu hızla binanın yanına çekmeden önce tepki verme şansı olmadı. Başını duvara vurdu; geri çekilirken bakışları saldırganının yüzüne doğru kaydı.

Park yerine binanın ön tarafından yetersiz bir ışık yayılıyordu ama binanın çalışanlarının olduğu tarafta ışık yoktu. Fern, bu konuda şikâyet etmeyi düşünmemiştii hiç. Azıcık yetersiz aydınlatmasına rağmen Ambrose’un geniş omuzlarını ve gölgeli yüzünü seçebildi.

“Ambrose?”

Ambrose onun başını avuçlarının içine almıştı; parmakları başını duvara vurmasına yol açarak neden olduğu acıyı dindiriyordu. Başı zar zor omuzuna yetişiyordu. Fern, onun yüzündeki ifadeyi algılamak için çenesini kaldırarak başını geriye doğru atıp ellerine bastırdı. Ama karanlık Ambrose'un dürtülerini saklıyordu ve Fern bir an için onun tehlikeli olduğundan ve yaralarının teninden daha derinlerde yer aldığından endişe etti. Ancak Ambrose başını eğerek dudaklarını hafifçe Fern'in dudaklarına değirdiğinde bu düşünce uçup gitti.

Utanc ve şaşkınlık filizlendi göğsünde. O kısacık korku anını söküp attı bu duygular ve Fern'in dikkati anında Ambrose'un onun ağzına dayalı dudaklarının dokunuşunun yarattığı hisle sınırlandı. Hafifçe batan sol yanağındaki sakalı, nefesinin fısıltısını, yumuşak dudaklarının sıcaklığını ve sanki pişirdiği bir şeyin tadına bakmış olduğunu düşündüren tarçınla şeker tadını zihnine kaydetti. Ambrose tereddütlüydü; yumuşaklığı sergilediği saldırgan tutumla tam bir tezat içindeydi. Belki de Fern'in onu iteceğini düşünmüştü. Fern bunu yapmayınca, nefesinin dudaklarını gıdıkladığını, başını kavrayan ellerinin gevşediğini ve dudaklarını onun dudaklarına daha sıkı bastırırken omuzlarından aşağıya kayarak onu kendisine çektiğini hissetti. Fern, midesinde kelebeklerin uçuştüğünü; kaskatı kesilmiş kol ve bacaklarıyla yumruk gibi sıkılmış ellerinde dolana dolana ilerleyen hafif bir sıcaklık hissetti. Anında ne olduğunu anladı. Arzuydu bu. Deli gibi bir arzu. Şehvet miydi? Şehveti hiç tatmamıştı. Ama yeterince okumuştı onun hakkında. Yine de bunu kendinde hissetmek tamamen yeni bir deneyimdi. Fern uzandı ve Ambrose'un yüzünü avuçlarının arasına aldı; aklının başına gelmesinin kısa sürmeyeceğini umarak

kendine doğru çekti. Sol yanağıyla sağ yanağı arasındaki tezatı hissetti avuçlarında. Ama o güzel dudakları kendi dudaklarını keşfederken yüzünün sağ yanındaki inişli çıkışlı yara izinin hiçbir önemi yoktu.

Ambrose birden bire durup, iri elleriyle Fern'in bileklerini sımsıkı kavrayarak yüzünü onun avuçlarından çekti. Karanlıkta onun yüzünü inceledi Fern.

"İşte. Bu ilkinden çok daha iyiydi," diye mırıldandı Ambrose, elleri hâlâ onun bileklerine kenetliydi.

Fern bu temastan başı dönmüş, hissettiklerinden sarhoş olmuş ve dilini yutmuş bir hâldeydi. Ambrose, bileklerini bıraktı ve geri çekilerek sonra görüşürüz bile demeden pastanenin girişine doğru yürüdü. Fern, gidişini izledi onun; kapının arkasından kapanışını gördü ve kalbi, sevgiye muhtaç bir yavru köpek gibi hoplaya zıplaya arkasından gitti. Tek bir öpücük yeterli olmayacak gibiydi.

Hemen ertesi gece, Bailey Sheen, tekerlekli sandalyesiyle, sanki mekânın sahibiymiş gibi gece yarısı pastaneye girdi. Onu içeri Fern'in soktuğu belliydi ama arkasından gelmemişti. Ambrose hayal kırıklığına uğramadığını mırıldandı kendi kendine. Ama Bailey'in yanında bir kedi vardı. Sanki ortaklardan biriymiş gibi onun yanında hızlı hızlı yürüyordu.

"Buraya hayvan sokamazsın Sheen."

"Tekerlekli sandalyedeyim dostum. Rehber kedimi yanımda getiremeyeceğimi mi söyleyeceksin bana? Aslında tamamen kör olduğuna göre senin rehber kedin olabilir bu. Zavallı durumda olmanın avantajlarından biri istediğimi elde edebilmem. Duydun mu, Dan Gable? Sana hayvan dedi. Git ve yakala onu. Saldır!"

Kedi, Bailey'i umursamayarak metal uzun raflardan birini koklamaya başladı.

"Bir kediye Dan Gable adını mı verdin?"

"Evet. Dan Gable Sheen. On üç yaşından beri benimle. Annem doğum günüm için bizi çiftliğe götürmüştü. Fern ve ben yavrulardan birer tane aldık. Ben, benimkine Dan Gable adını verdim. Fern de kendininkine Nora Roberts adını."

"Nora Roberts mı?"

"Evet. Galiba bir yazar. Fern çok sever. Ne yazık ki Nora Roberts, hamile kaldı ve doğum yaparken öldü."

"Yazar mı?"

"Hayır! Kedi. Fern'in hayvanlardan yana şanssızlığı yoktu. Fern onları sevgisi ve ilgisiyle boğar ve onlar da nalları dikerek teşekkür ederler. Kendini ağırdan satmayı öğrenemedi hiç."

Ambrose, bunu seviyordu onda. Hilesi hurdası yoktu hiç. Ama bunu Bailey'e söylemeyecekti.

"Adaşı şerefine Dan Gable'a birkaç güreş hareketi öğretmeye çalıştım ama bunca zaman tek yapabildiği uzanmak. Ama uzanmak da temel hareketlerden biri nasıl olsa; üstelik ben o kadarını bile yapamıyorum," dedi Bailey kıkır kıkır gülerek.

Dan Gable, Olimpiyatlarda altın madalya kazanmış bir güreşçiydi. Aslında Olimpiyat oyunları boyunca bir puan bile kaptırmamıştı. Sadece tek bir mağlubiyetle Iowa State'den mezun olmuş, Iowa Hawkeyes'ın koçluğunu yapmış bir spor efsanesiydi. Ancak bir kediye onun adının verilmesinden özel bir onur duyacağını düşünmüyordu Ambrose.

Kedi Dan Gable Ambrose'un bacağına süründü, fakat Bailey parmaklarının ucuyla dizine vurur vurmaz

onu terk etti. Bailey'in kucağına atladı; okşanma ve övgüyle ödüllendirildi.

"Hayvanların iyi bir terapi olduğuna inanılır. Aslında bir yavru köpek istiyordum. Bilirsin, insanların en iyi dostudur onlar. Sadece beni, yürüyemeyen bu çocuğu sevecek bir köpek... Fakat heyhat annem olmaz dedi. Mutfakta yere oturdu ve ben ısrar edince ağladı."

"Neden?" diye sordu Ambrose, şaşırmıştı. Bildiği kadarıyla Angie Sheen çok iyi bir anneydi. Yürüyemeyen ve sadık bir arkadaşa ihtiyacı olan bir çocuğun köpek isteğini reddetmesi ona uygun bir davranış gibi görünmüyordu... Ve sahne değişir; bir Noel sabahı loş ışıklar ve çiftlik evine döner.

Bailey, Ambrose'un tam gözlerinin içine bakarak, "Kendi kıcımlı silemediğimi biliyor musun?" dedi. Gülmsemiyordu.

Ambrose, "Hmm. Anladım," dedi rahatsız olmuş bir edayla.

"Bir şey almak için yere eğilirsem doğrulamayacağımı biliyor musun? Bir keresinde, annem işlerini bitirip geri dönerek beni tekrar doğrultuna kadar yarım saat boyunca dizlerimin üzerine pelte gibi yayılıp kalmıştım."

Ambrose bir şey söylemiyordu.

"55 kiloluk annemin beni kollarımın altından kaldırarak duştaki sandalyeye taşıyabildiğini biliyor musun? Beni yıkar, giydirir, dişlerimi fırçalar, saçımı tarar. Hepsi o yapar. Geceleri o ve babam dönüşümlü olarak odama gelip beni döndürürler, çünkü kendim dönemem ve eğer tek yanıma yatarsam yaralar oluşur. On dört yaşımdan beri yapıyorlar bunu, hem de her gece."

Ambrose, boğazının düğümlendiğini hissetti ama Bailey konuşmaya devam etti.

“Bu yüzden bir köpek yavrusu istediğimi söylediğim-
de sanırım içinde bir şeyler kırıldı. Biriyle daha ilgile-
nemezdi. Sonunda anlaşmaya vardık. Kedilerin bakımı
daha kolay biliyorsun. Kedi maması ve kumu garajda
duruyor. Dan Gable’ı besleyen ve kumunu değiştiren tek
kişi genellikle Fern. İkisine de bunu itiraf ettiremesem de
sanırım yavru kedileri aldığımızda annemle bir anlaşma
yaptı.”

“Lanet olsun.” Ambrose, tedirgin ve perişan olmuş bir
ifadeyle elini kel kafasında gezdirdi. Ne söyleyeceğini bi-
lemiyordu.

“Tekrar güreşmeye ne zaman başlayacaksın Brosey?”
Bir zamanlar arkadaşlarının kullandığı adla hitap etmişti
ona. Bunu kasti yaptığını hissetti Ambrose. “Güreşirken
yine izlemek istiyorum seni. Dan Gable adında bir kedi
sahibi olmak yetmiyor.” Dan Gable miyavlayarak söyle-
dikleri hoşuna gitmemiş gibi kucağından aşağı atladı.

Bailey derin derin iç çekerek, “İşte gördüğün gibi,
utanmadan bir sakatı terk eder bu.”

“Sağ tarafımla ne görebiliyorum ne de duyabiliyorum
Bailey. Gelen birini göremiyorum. Maalesef bana neyin
vuracağını bilmezsem bacaklarım hızlı harekete geçe-
mez. İlaveten dengem berbat durumda. Duyma kaybı
dengemi alt üst etti ve açıkçası bir salon dolusu insanın
bana bakıyor olmasını istemiyorum.”

“Yani küçük kekler yapacaksın bundan sonra, öyle
mi?”

Ambrose ters ters baktı ona, Bailey ise pis pis sırıttı.

“Ne kadar ağırlık kaldırabiliyorsun Brosey?”

“Bana öyle hitap etmeyi bırakır mısın?”

Bailey, gerçekten şaşırılmış görünüyordu. “Neden?”

“Çünkü... İşte... Ambrose diye hitap et sadece.”

“Eee 180-190 kilo mu? Ne kadar?”

Ambrose yine ters ters bakıyordu.

“Ağırlık çalışmadığını söyleme bana,” dedi Bailey. “Çalıştığına eminim. Doğuştan iyi bir fiziğe sahip olabilirsin ama kaslısın. Oldukça yapılı ve sıkıydın.”

Hayatı boyunca ağırlık kaldırmamış biri söylüyor bunları diye düşündü Ambrose ve başını sallayarak bir tepsi çörek daha attı fırına.

“Ne anlamı var o zaman? Yani böylesi muhteşem bir vücuda sahipsin; iri yarı ve güçlüsün. Sadece kendine mi saklayacaksın bunu? Dünyayla paylaşman gerek dostum.”

“Eğer seni tanımasam bana asıldığını düşüneceğim,” dedi Ambrose.

“Her gece çırlıçıplak ayna karşında durup kasılıyor musun yoksa? Hiç değilse porno film işine gir bence. Gerçekten. En azından boşa harcanmamış olur.”

“İşte gene başlıyoruz... Hakkında hiçbir şey bilmediğin konular hakkında ahkâm kesiyorsun,” dedi Ambrose. “Fern aşk romanları okuyor, sen ise Hug Hefner kesiliyorsun birden. İkinizin de bana nutuk çekecek hali yok.”

“Fern nutuk mu çekiyor?” Bailey şaşırmış görünüyordu ve Ambrose’un tekerlekli sandalyede olduğu için bir bok bilmediğini ima etmiş olmasına hiç alınmamış gibiydi.

“Fern, ilham verici alıntılar yazıp duruyor,” dedi Ambrose.

“Haaa. Tam Fern’e uygun bir hareket. Nasıl şeyler? Sadece inan mı? Büyük düşün mü? Evlen benimle mi?”

Bir an Ambrose’un nefesi kesildi. Ardından her şeye rağmen kahkahalarla gülerken buldu kendini.

“Hadi ama Ambrose kardeş,” dedi Bailey, ses tonu teskin edici, yüzü ciddiye. “Hiç mi aklına gelmiyor? Geri dönmeyi hiç düşünmüyor musun? Babam güreş salonunu yazın herkese açıyor. Seninle çalışır. Birkaç alıştırma yapmak istediğini söylesem sevinçten çılgına döner eminim. Tüm bunlar onun için kolay mıydı sanıyorsun. Hepinizi severdi. Olanları duyunca... Jesse, Be-ans, Grant... Paulie. Onun da çocuklarıydı. Sadece senin dostların değildi dostum. Onun da çocuklarıydı. Onları da çok seviyordu. Ben de...” dedi Bailey, heyecandan sesi titriyordu. “Hiç böyle düşündün mü? Onları kaybeden tek kişi sen değilsin.”

Ambrose, kuşkulu bir ifadeyle “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Anladım!” diye karşılık verdi.

“Ama biz sadece onları kaybetmedik,” diye onun sözünü kesti Bailey. “Seni de kaybettik. Bu lanet olası kasabanın tümü senin için yas tutmuyor mu sanıyorsun?”

“Süperstar için yas tutuyor onlar. Herkül için. Ben o değilim. Artık güreşebileceğimi sanmıyorum Bailey. Onlar her müsabakayı kazanan ve olimpiyatlara katılma ihtimali olan kişiyi istiyorlar. Sağır kulağının dibinde çalan düdüğü duyamayacak kel bir ucubeyi değil.”

“Az önce sana tek başıma banyoya bile gidemediğimi anlattım. Pantolonumu indirmek, kahrolası burnumu sümkürmek, kol altlarıma deodorant sürmek için anneye bağımlıyım. Daha da kötüsü, okula gittiğimde hemen hemen her tür lanet şey için, orada da bana yardım edecek birine bağlı olmak zorundayım. Bu utanç verici. Sinir bozucu. Ama öyle olmalı.”

“Gurur murur kalmadı bende Ambrose,” dedi Bailey. “Hem de hiç. Ama ya gururumu seçecektim ya da hayatımı. Başka seçeneğim yoktu. Senin de öyle. Gururun-

dan ödün vermeden öylece oturup kek yaparak hayatını geçirebilir ve bir gün artık kimsenin umursamadığı yaşlı ve şişko biri olabilirsin. Ya da gururunu biraz tevazu ile değiştirip yaşamını geri alabilirsin.”

21

İpe Tırman

Paulie, Jesse, Beans ve Grant için yapılan anıt mezara hiç gitmediğini söyledi Bailey. Ambrose nedenini anlayabiliyordu. Tekerlekli sandalye ile katetmesi zor, dik iniş ve çıkışların olduğu yarı toprak bir yoldan biraz tırmanmak gerekiyordu. Elliott, belediyenin yolu asfaltlatmaya çalıştığını söylemişti Ambrose'a ama henüz yapılmamıştı.

Bailey, ona bu yerden söz ettiğinde oraya gitmeyi ne kadar istediğini anlayabilmişti Ambrose ve kendi kendine onu götürmeye söz vermişti. Ama henüz değil. Bu gidişinde, bu ilk gidişinde tek başına gitmesi gerekiyordu. Yaklaşık altı ay önce Hannah Lake'e döndüğünden beri ertelediği bir şeydi bu. Ama kekler, tevezu ve Bailey'in gururundan verdiği ödün hakkında yaptıkları konuşma küçük adımlar atma zamanı geldiği konusunda ikna etmişti onu. Ve böylece ayakları geri geri giderek dört arkadaşının gömülü olduğu muhteşem manzaralı tepeye tırmandı.

Bir zamanlar güreştikleri, futbol oynadıkları, birlikte büyüyüp olgunlaştıkları liseye tepeden bakan dört beyaz

mezar taşı tek sıra halinde yan yana duruyordu. Mezarların yanına konmuş, ailelerinin ve arkadaşlarının bir süre oturabilecekleri taş bir bank vardı ve açıklığın ilerisindeki ağaçlar sıktı. Güzel, sakin ve huzurlu bir yerdi burası. Mezarların çevresinde çiçekler, birkaç not ve oyuncak hayvanlar vardı. Başkalarının sık sık ziyaret ettiğini görmek Ambrose' u mutlu etti. Yine de o gün kimsenin gelmeyeceğini umuyordu. Tek başına, arkadaşlarıyla biraz zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Paulie ve Grant ortadaydılar. İki yanda Beans ve Jesse vardı. İlginç bir tesadüftü bu. Yaşarlarken de böyleydi. Sakin ve arabulucu olanlar Paulie ve Grant' ti. Beans ve Jesse ise koruyucu ve delişmen olanlardı. Yüzüne karşı ağızlarına geleni söyleyen ama sonunda her zaman arkanda olan ikili... Ambrose, her mezarın yanında çömeldi ve mezar taşına kazınmış olan kelimeleri okudu.

Connor Lorenzo "Beans" O'Toole

8 Mayıs 1984-2 Temmuz 2004

Oğlum, Canım benim

Paul Austin Kimball

29 Haziran 1984-2 Temmuz 2004

Sevgili dost, kardeş ve evlat

Grant Craig Nielson

1 Kasım 1983-2 Temmuz 2004

Her zaman kalbimizdesin

Jesse Brooks Jordan

24 Ekim 1983-2 Temmuz 2004

Baba, Oğul, Asker, Dost

Taş bankta, 'Zafer, Savaş Alanında Kazanılır' yazıyordu. Ambrose kelimelerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Koç Sheen'in sürekli söylediği bir şeydi bu. Koç Sheen'in minderin yanından sürekli bağırdığı bir şey. Koç için sonuç asla önemli değildi. Önemli olan düdük çalana kadar mücadele etmekte.

Ambrose banka oturdu ve aşağıdaki vadiye, yaşamının her gününü, her şeyin değiştiği o yıllar dışındaki her gününü geçirdiği kasabaya baktı. Ve arkadaşlarıyla konuştu. Onu duyacaklarına inandığı için değil; bazı şeyleri anlatmaya ihtiyaç duyduğunun farkında olduğu için...

Bailey'in söylediklerini anlattı onlara. Yaşamına geri dönmesi hakkında söylediklerini... Bunun ne demek olduğundan emin değildi. Bazen eski yaşamına geri döne-mezsın. Bazen ölmüş ve gömülmüştür o; sadece yeni bir yaşam kurabilirsin. Ambrose, yeni yaşamın nasıl olacağını bilmiyordu.

Fern'in yüzü geldi geçti gözünün önünden. Belki de yeni yaşamının bir parçası o olacaktı; garip ama arkadaşlarıyla Fern hakkında konuşmak istemedi. Çok erkenmiş gibi geldi ona. Ve onu korumak istediğini fark etti; en yakın dostlarının hayaletlerinden bile... Bu küçük kırmızı kafayla hepsi sık sık dalga geçmiş, sayısız kez onunla alay etmiş, onun hakkında çok sayıda çirkin şakalar yapmışlar ve birçok kez sataşmışlardı. Ambrose, bu yüzden Fern'i kendine sakladı; kalbinin hızla büyüyen, oraya ait olduğunu sadece kendisinin bildiği köşesinde güvende tuttu.

Güneş alçalmaya ve ağaçların arkasından batmaya başladığı zaman ayağa kalktı ve sonunda oraya tırmanma gücünü bulmuş olduğundan dolayı rahatlamış bir hâlde tepeden aşağıya indi.

Güreş salonu ter, çamaşır suyu ve anılar kokuyordu. Güzel anılar. İki köşede iki uzun ip asılıydı; binlerce kez tırmanıp salladığı iplerdi bunlar. Güreş alanını belirleyen bir dairesi ve mücadelenin başladığı merkezinde çizgileri olan kalın kırmızı bir plastikten yapılmış minderler katlanmamıştı. Koç Sheen, minderleri paspaslıyordu, muhtemelen daha önce binlerce kez yaptığı bir şeydi bu. Otuz yıllık koçluk kariyerinde daha da fazla olmalıydı.

“Merhaba Koç,” dedi Ambrose alçak bir sesle. Eve ilk döndüğünde Koç’u geri çevirdiği anlar vardı aklında.

Koç Sheen şaşırarak başını kaldırdı, birden irkilmişti; kimseyi beklemiyordu.

“Ambrose!” Yüzünde öylesi mutlu bir ifade belirdi ki kolunu uzatsa ulaşabileceği kadar yakın olduğu hâlde eski koçunu neden bu kadar uzun süre uzak tuttuğunu düşününce boğazı düğümlendi Ambrose’un.

Koç Sheen, yaptığı işi bıraktı ve paspasın sapını kavradı. “Ne var ne yok asker?”

Bu hitaptan dolayı acıyla yüzünü buruşturdu Ambrose. Bu kelimedede, ağır zincirler gibi, suçluluk ve keder asılıydı. Asker olmanın gururu, arkadaşlarının kaybıyla ve onların ölümlerinden sorumlu hissetmesiyle yok olup gitmişti. Bırakın bu kelimayı kahramanlar taşıсын. O, kendine yakıştıramadı bu unvanı.

Mike Sheen gözlerini kısarak Ambrose’un yüzüne baktı; Ambrose’un çekinerek selam verdiği veya sanki söyleyecek bir şeyi varmış ama söyleyemiyormuş gibi dudaklarını sıkması gözünden kaçmamıştı. Koç Sheen, kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi çarptığını hissetti. Ambrose Young, fevkalade bir sporcu; sporda tam anlamıyla bir canavardı. Her koçun koçu olmayı hayal edeceği türden bir çocuktı, kendine şan, şöhret getireceği için

değil; gerçekten ilham veren bir durumun parçası olmanın heyecanı ve gözlerinin önünde gerçekleşen gelişimi adım adım izleyebilme şansı yüzünden. Ambrose Young bu tür bir sporcuydu. Hâlâ da olabilirdi. Kim bilir? Ama yüzü yara izi dolu, gençliği gitmiş, saçları kalmamış bir hâlde yavaşça kapıdan içeri girdiğinde Mike Sheen bundan kuşku duydu.

Saçlarının gitmiş olması çok ironik geldi Koç Sheen'e. Ambrose Young, spor salonunda son derece itaatkâr ve söz dinleyen biriydi; konu saçları olmadığı sürece... Onları kesmeyi kesinlikle reddetmişti. Koç sporcularının saçlarının düzgün kesimli, asker tıraşlı olmasından hoşlanırdı. Bu, bir saygı ve özveriye gönüllü olduğunun göstergesiydi. Ama yalnız oldukları bir gün Ambrose, son derece sakın bir ses tonuyla antrenman ve müsabaka sırasında saçlarını sımsıkı atkuyruğu yaparak yüzünden çekeceğini; kesinlikle kesmeyeceğini söylemişti.

Koç Sheen, Ambrose takıma her konuda önderlik yaparsa buna izin vereceğini söyledi. Yani eğer takımın geri kalanı da saçlarını uzatmaya kalkar, antrenmanları ciddiye almaz, herhangi bir şekilde takım arkadaşlarına ya da eğitmen kadrosuna saygısızlık ederse Ambrose'u sorumlu tutacaktı bundan ve Ambrose saçlarını kesecekti. Ambrose, sonuna kadar bu anlaşmaya sadık kaldı. Takımına önderlik etti. Karşılaşma olduğu günler okula gelirken kumaş pantolon ve gömlek giyip kravat taktı. Bütün diğer çocukların da aynı şey yapmasını sağladı. Antrenmanlara ilk gelen, son çıkan, en çok çalışan o oldu, uyumlu bir liderdi. Koç Sheen, bunun o ana kadar yaptığı en iyi anlaşma olduğunu düşünüyordu.

Ambrose'un artık saçı kalmamıştı; yön duygusu, özgüveni, gözlerindeki ışık da... Tek gözü kalıcı olarak ka-

rarmıştı, diğeri ise gergin bir ifadeyle salonda geziniyordu. Koç Sheen, gerçekten ikinci şans diye bir şey var mı diye merak etti. Onu endişelendiren fiziksel olay değil, duygusal hasardı.

Ambrose, kendini kontrol ederek ve bir zamanlar dünyadaki her yerden daha çok sevdiği bu mekânda kendini davetsiz misafir gibi hissederek eski koçuna doğru yürüdü. "Bailey'le konuştum. Burada olduğunuzu söyledi."

"Öyle mi? Buradayım. Antrenman yapmak ister misin? Pasını atalım mı?" Mike Sheen nefesini tutmuştu.

Ambrose, sadece bir kez başını salladı ve Koç Sheen ciğerlerindeki havayı salıverdi.

"Haydi bakalım. Biraz talim yapalım."

Ambrose dengesini kaybedip onuncu kez mindere düştüğünde, "Baleye ya da jimnastiğe kaydolabilirsin," diye öneride bulundu Koç Sheen. "Denge çalışmaları gereken bazı futbol oyuncularına yaptığımız buydu ama sanırım tutuyla berbat görünürsün ve küçük kızlar *Güzel ve Çirkin*'in tekrar gösterime girdiğini düşünürler."

Ambrose, yeterince güzel olmadığıyla ilgili yapılan bu açık sözlü değerlendirme karşısında biraz şaşırmıştı. Bırak Koç Sheen ağzına geleni söylesin. Bailey de aynı onun gibiydi.

Koç Sheen, "Dengeni geri kazanmanın tek yolu antrenman yapmaya devam etmen," diye devam etti konuşmaya. "Kas hafızası bu. Bedenin ne yapacağını bilir. Sen bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyorsun. Diğer kulağına tıkaç tak ve bak bakalım ikisinin de sağır olması işe yarayacak mı?"

Ertesi akşam bunu denedi Ambrose. Hiç duymuyor

olmak gerçekten durumunu biraz dengeledi. Gözünün görmemesi o kadar büyük bir engel değildi. Ambrose elleri her zaman rakibinin üzerinde olan, sürekli temas- ta bulunan bir güreşçi olmuştu. Dünyada kör güreşçiler vardı. Sağırılar da. Hatta bacağı olmayanlar da vardı. Hiç- bir ayrıcalık tanınmıyordu, bu yüzden kimse diskalifiye edilmemişti. Mücadele edebiliyorsan minderde olmana izin vardı; en iyi olan kazanırdı. Bireyi göklere çıkaran türden bir spordu bu. Olduğun gibi gel, zayıf yönlerini avantaja çevir, rakibinden baskın ol. Nokta.

Ama Ambrose'un daha önce minderde hiç zayıf yönü olmamıştı. Bunun gibi değil. Bu, tamamen yeniydi. Koç Sheen, bacakları titremeye başlayana kadar onu tek daldırdı, çift daldırdı, omuzdan aşırıttı, el ense çekirtti ve bele girme çalıştırdı; ondan sonra geriden başa doğru aynı hareketleri yaptırdı. Bunların ardından iri bedeniyle ipe tırmandırdı. 1.67 boyunda ve 57 kiloda biriysen ipe tırmanmak kolaydır. 1.92 boyunda ve 90 kilodan fazlay- san bu başka bir şeydir. Ambrose ip tırmanışından nefret ederdi. Ama yukarı kadar çıkmayı başardı. Ve ertesi gece yine yaptı. Ve ondan sonraki gece de...

22

Havai Fişek Patlat

HAVAI FİŞEKLER Mİ, GEÇİT TÖRENİ Mİ?

Fern, evinin önündeki merdivenlere çıktığında, “Sen-ce Sheen bizimle gelmek ister mi?” diye sordu Ambrose. Fern, beyaz tahtada *HAVAI FİŞEKLER*’i işaretlediğinde rahatlamıştı. Geçit törenleri sıkıcıydı ve genellikle çok parlak gün ışığı ve çok sayıda gözlerini dikmiş bakan insan demekti. Ayrıca 4 Temmuz’du ve Hannah Lake kasabasında her yıl lisenin bahçesindeki futbol sahasında çok güzel havai fişek gösterisi olurdu. Ambrose, birlikte gitmeyi teklif ettiğinde Fern çok heyecanlanmıştı.

“Bailey, Philadelphia’da.”

Ambrose, yüreğinde kabaran coşkuyu bastırdı. Sheen’i severdi ama Fern ile baş başa olmak istiyordu.

“Yürüyelim mi?” diye önerdi Fern. “Dışarısı çok güzel ve saha uzak değil.”

Ambrose kabul etti ve Fern’le birlikte çayırdan geçerek liseye doğru yürümeye başladılar.

“Bailey, Philadelphia’da ne yapıyor?” diye sordu biraz yürüdükten sonra.

“Her yıl, Bailey, Angie ve Mike 4 Temmuz için Philadelphia’ya giderler. Sanat Müzesi’ni ziyaret ederler. Mike, Bailey’i 72 basamak taşır. Rocky’in bilmem kaçınıcı kez gösterimini izlerler. Angie, kollarını kaldırması için Bailey’e yardım eder ve hep birlikte, “Bir yıl daha!” diye bağırırlar. Bailey, Rocky’e bayılır. Bu, seni şaşırtmaz, değil mi?”

“Hayır, şaşırtmaz,” dedi Ambrose dudaklarında hafif alaylı bir gülümsemeyle.

“Ailece Philadelphia’ya ilk kez tatile gittiklerinde Bailey sekiz yaşındaydı. Merdivenleri kendi başına tırmanmıştı. Oturma odalarında kollarını havaya kaldırmış dans ederken çekilmiş bir fotoğrafı var.”

Ambrose, “Görmüşüm,” dedi, Sheen’in evinin en önemli köşesinde gördüğü o fotoğrafın önemini şimdi anlıyordu.

“O kadar güzel zaman geçirmişlerdi ki ertesi sene tekrar gittiler ve Bailey tekrar merdivenleri çıkmayı başardı. Her yıl daha da önemli olmaya başladı bu. On bir yaşında geldiği yaz merdivenleri çıkmayı başaramadı, birkaç basamak bile. Bu yüzden Mike Dayım onu taşıdı.”

“Bir yıl daha mı?”

“Evet. Bailey, ihtimallere meydan okuyor. Kas distrofisi olan çocukların çoğu onun yaşına kadar yaşamazlar. Hâlâ hayatta olsalar bile Bailey gibi görünmezler. Pek sağlıklı değillerdir. Yirmi bir yaş Bailey için bir tür slogan oldu her zaman. Bu sene yirmi bir yaşına girdiğinde büyük bir parti verdik. Rekor kıracağına inandık hepimiz.”

Ambrose, gösteriyi seyretmek için toplanmış diğer kasaba sakinlerinden uzağa, çayırın kenarına battaniyeyi serdi. Fern onun yanına yerleşti ve çok geçmeden ilk havai fişek gökyüzünde patladı. Ambrose sırt üzeri

yatarak uzandı, böylece başını geriye doğru eğmeden izleyebilecekti. Fern de kendi rahatını düşünerek sırt üzeri uzandı. Daha önce bir erkekle battaniyede uzanmamıştı. Sağ tarafında uzanmış olan Ambrose'un küçük battaniyenin yarısından biraz fazlasını kaplayan iri bedenini ve uzun boyunu hissedebiliyordu. Battaniyenin sağ tarafını seçmişti, böylece her zamanki gibi, yüzünün sağ tarafı Fern'in görüş alanı dışında kalmıştı. Ambrose'la elleri birleşmedi; başını onun omuzuna yaslamadı. Ama bunu istedi.

Fern, hayatının büyük bir bölümünü öyle ya da böyle Ambrose'u arzu ederek, kendisini fark etmesini isteyerek geçirmiş gibi hissediyordu. Gerçek onu fark etmesini isteyerek... Kızıl saçlarını ya da burnundaki çilleri değil, kahverengi gözlerini kocaman iki kurabiye gibi gösteren gözlüklerini değil, diş tellerini ya da çocuk görüntülü bedenini değil.

Tüm bunlar değişip, bir süre sonra ortadan kalkınca -yani çilleri dışındakiler- dikkatini çekmek için yanıp tutuşmuştu. Gözlüksüz kahverengi gözlerini fark etmesini dilemişti. Sonunda yuvarlak hatlara sahip olan ve dolgunlaşan bedenini; beyaz ve düzgün dişlerini görmesini arzu etmişti. İster çirkin, ister güzel olsun hâlâ bunu istiyordu.

Fern'in Ambrose'a duyduğu arzu uzun süre önce onun bir parçası haline gelmiş bir şeydi ve marşlar futbol sahasındaki gösteriye eşlik ederken Fern kendini inanılmaz minnet dolu hissediyor, o ana, Ambrose'un yanında uzandığı o ana şükrediyordu. Ambrose'un onu tanıyor olmasına, görünüşte ondan hoşlanmasına, ona, kasabaya ve kendine geri dönmüş olmasına şükrediyordu.

Bu minnet duygusu ağlamaklı yaptı onu ve göz kenar-

larından sızan ıslaklık ılık nehirler yarattı yanaklarında. Onları silmek istemedi, çünkü bu, dikkati oraya çekecekti. Bu yüzden, gökyüzündeki rengârenk hışırtıları ve patlamaları izlemeye koyuldu ve artçı şokların kafasının içindeki çınlamalarını hissederken bıraktı aksın gözyaşları.

Fern, bu sesin ona savaşı hatırlatıp hatırlatmadığını merak etti birden ve Ambrose'un Irak'ta bir yerlerde değil, onunla o anı yaşadığını; aklının yol kenarında patlayan bombada ve eve geri dönmeyen arkadaşlarında olmadığını ümit etti. Onu orada, bu kutlamalarda tutacak birine ihtiyacı olmasından korkarak uzanıp elini onun elinin içine kaydırды. Ambrose sımsıkı kavradı onun elini.

Çiftlerin yürürken yaptıkları gibi parmaklarını kenetlememişti. Sanki avcunda yaralı bir kuş varmış gibi avcunun içinde öylece tutmuştu elini. Konuşmadan, başları ışığa dönük, sadece elleri birbirine dokunarak gösteri bitene kadar izlediler. Fern, gizlice profiline baktı onun; karanlıkta, art arda patlayan ışıktaki görünen yüzü çok güzeldi; her zaman olduğu kadar güzel. Kel başının düzlüğü bile yüz hatlarının etkileyiciliğini azaltmıyordu. Nasıl oluyorsa daha da sert, daha da akılda kalıcı yapıyordu onu.

Çılgın gibi bir bitiş patlamasıyla aileler ve çiftler kalkıp, sahadan ayrılmaya başladılar. Kulvarların ilerisinde, kalenin arkasında uzak bir köşedeki Fern ve Ambrose kimsenin dikkatini çekmemişti. Saha sakinlerini yavaş yavaş kaybedip şenliğin dumanlı tortuları havada asılı kaldığında gecenin sesleri yeniden duyulmaya başladı. Cırcır böcekleri ötüyor, rüzgâr sahanın kenarındaki ağaçların dallarında hafif hafif ılık çalıyor ve Fern'le Ambrose hâlâ hareketsiz uzanıyorlardı. İkisi de sessizliği ve onları çevreleyen her şeyden uzakta olma duygusunu bozmak istemiyordu.

“Hâlâ yakışıklısın,” dedi Fern alçak sesle, yüzü ona dönüktü. Ambrose kısa bir süre sessiz kaldı ama ne geri çekildi ne mızıldandı ne de onun söylediğine karşı çıktı.

Ambrose, “Bence bu benden ziyade senin güzelliğinin yansıması,” dedi sonunda. Başını ona çevirmişti, böylece ona bakabiliyordu. Fern’in yüzüne ay ışığı vuruyordu; solgun ışığın yansımasında gözlerinin rengi ve saçlarının kıvrımları belli olmuyordu. Ama yüz hatları netti. Etkileyici gözlerinin karanlık çukurları, küçük burnu, yumuşak dudakları ve ne demek istediğini anlamadığını belli eden kaşlarının samimi inişi...

“Güzelliğin bakanın gözünde olduğu ile ilgili insanların sürekli söylediği şeyi biliyor musun?”

“Evet.”

“Hepimizin farklı zevkleri, farklı tercihleri var diye algıladım bunu hep... Anlıyor musun? Bazı erkekler bacaklara bakarlar, bazıları sarışınları tercih ederler, kimi uzun saçlıları... Bunun gibi şeyler yani. Tam olarak düşünmemiştim ne anlama geldiğini... Bu ana dek. Bende ki güzelliği görmenin sebebi senin güzel olman belki de, benim değil.”

“İç güzelliğinden mi söz ediyorsun?”

“Evet.”

Fern sessiz kaldı, onun söylediğini düşünüyordu. Sonra alçak sesle, “Söylediğin şeyi anlıyorum,” diye fısıldadı. “Ve buna müteşekkirim. Gerçekten. Ama eğer beni bir kez bile dıştan güzel görebilsen çok mutlu olurum.”

Ambrose kendi kendine güldü ve sonra durdu. Fern’in yüzündeki ifade onun şaka ya da cilve yapmadığını düşünmesine neden oldu. Ahh. Yine Çirkin Kız Sendromu. Fern, onu güzel bulduğuna inanmıyordu.

Güzel olmaktan çok daha fazlasına sahip olduğunu

anlamasını nasıl sağlayacağını bilmiyordu. Bu yüzden öne doğru eğilerek dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Çok dikkatli bir biçimde. Korkuttuğu, düşünmeden davrandığı ve onu öpmeye kalktığında başını duvara çarptığı geçen gece gibi değil... O an nasıl hissettiğini anlatır biçimde öpüyordu onu. Ayrılamayacak duruma gelmesine ve kendini kaybetmesine fırsat vermemek için aniden geri çekildi. Elbiselerini parçalamayı arzu ettiğini değil, ona değer verdiğini göstermek istiyordu. Bu işin bu noktaya ne zaman geldiğinden ve Fern'in çirkin bir piç tarafından öpülmeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Duygularını incitmemek için öpücüğüne karşılık verecek türden bir kızdı o. Bu düşünce umutsuzluğa düşmesine neden oldu.

Fern, bıkkın bir ifadeyle içini çekti ve doğrulup oturarak ellerini saçlarında gezdirdi. Saçı parmaklarının arasından akarak sırtına düştü. Ambrose, o saçlara kendi ellerini sokabilmek, yüzünü o yoğun buklelere gömüp onu içine çekebilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama onu üzdüğü açıkça belli oluyordu.

"Özür dilerim Fern. Bunu yapmamalıydım."

Fern, "Neden?" diye öyle bir parladı ki sıçrayacak kadar ürküttü onu. "Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü üzüldün."

"Geri çekildiğin için üzüldüm. Fazla dikkatlisin ve bu çok sinir bozucu."

Onun dürüstlüğü karşısında Ambrose geri çekildi ve gülümsedi, gururu okşanmıştı. Ama kendini açıklamaya çalışırken gülümsemesi soldu.

"Öyle ufak tefeksin ki Fern. Çok narinsin. Ve tüm bunlar senin için yeni. Sana fazla istekli yaklaşımdan korkuyorum. Ya seni kırar veya incitirsem. Bununla ya-

şayamam Fern.” Bu düşünce ondan uzaklaşmaktan daha kötüydü, içinin ürperdiğini hissetti. Bununla yaşayamazdı. Hâlihazırda çok kişiyi incitmişti. Çok kişiyi kaybetmişti.

Fern onun karşısında diz çöktü. Çenesi titriyordu, coşkudan gözleri kocaman olmuştu. Ambrose’un yüzünü ellerinin arasına aldığı anda ses tonu sertti. Ve yara izlerini hissetmesin diye Ambrose geri çekilmeye çalıştığında, onu, gözlerinin içine bakarak sımsıkı tuttu.

“Ambrose Young! Hayatım boyunca beni istemeni bekledim. Eğer bana sımsıkı sarılmazsan bunu gerçekten istediğine inanmam, hiç sarılmamış olmaktan daha kötü bu. Gerçekten istediğine beni inandırmalısın, Ambrose. Yoksa kesinlikle inciteceksin beni.”

Ambrose, boğuk bir sesle, “Seni incitmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

Fern de fısıldayarak, “O zaman incitme,” diye karşılık verdi; ona inanıyordu. Ama acıya sebep olacak bir sürü yol vardı. Ve Ambrose, onu binlerce farklı biçimde incitme kapasitesine sahip olduğunun farkındaydı.

Ambrose, dokunulmanın hissettirdiklerine teslim olarak, yüzünü geri çekmeye çalışmaktan vazgeçti. Uzun süredir ona kimsenin dokunmasına izin vermemişti. Elleri de bedeninin geri kalanı gibi küçüktü ama onda uyandırdığı duygular çok büyük, devasa, yegâneydi. Sarsılması, yüreğinin deli gibi çarpmasına, yaklaşmakta olan bir trenin altındaki raylar gibi titremesine neden oluyordu.

Elleri yüzünden ayrılarak boynunun iki yanına kaydılar. Bir taraf yumuşak, diğer taraf ise çukurlar ve yaralar yüzünden delik deşik; derinin hasar gördüğü yerler kırı kırıştı. Fern geri çekilmedi; her izi hissetti, her yarayı ezberledi. Sonra eğildi ve dudaklarını boynuna, çenesinin

hemen altına bastırđı. Ve ardında öpücüğün acımdan değil arzudan kaynaklandığını anlamasını sağlayacak biçimde diğer tarafa; yara yüzünden delik deşik olmuş tarafa kaydı. Bu sevgi dolu bir öpüştü. Ve Ambrose kontrolünü kaybetti.

Fern battaniyenin üzerinde sırt üstü yatıyordu, Ambrose iri bedeniyle üzerindeydi. Yüzünü avuçları arasına almış; içinden geldiği gibi, kendine engel olmadan ve başka bir şey düşünmeden öpüyordu onu. Ambrose tüm içtenliğiyle alıyordu; Fern ise kendini ona açarak, diline değen dilini, yüzünü, saçlarını ve kalçalarını kavrayan ellerini memnuniyetle kabul ederek veriyordu. Fern'in ellerinin tişörtünün altına kaydığını, parmak uçlarının sırtında gezindiğini hissetti. Bu, o kadar iyi hissettirdi ki kısa bir an için dudaklarından uzaklaştı ve gözlerini kapatıp burnunu yumuşacık boynuna sürterek derin derin nefes aldı. Fern'in göğsü sanki o da kontrolünü kaybetmiş gibi hızlı hızlı kalkıp iniyordu. Ambrose kendini kontrol etmek için savaş verirken çocuğunu sakinleştirmeye çalışan bir anne gibi onun başını öptü Fern ve çıplak tenini okşadı. Ambrose bir kez daha kontrolünü kaybetti; göğsünü avuçlamak için elini yukarı doğru kaydırđı ve başparmağıyla aşağı kısmı okşamaya başladı. Bu, tişörtünü başından çekip çıkarmak ve hissettiği kadar iyi görünüp görünmediğini anlamak için yanıp tutuşmasına neden oldu.

Ama Fern çok az öpülmüş bir kızdı ve daha fazla öpücüğe ihtiyacı vardı, daha fazlasını hak ediyordu. Ve bu yüzden pişmanlık duyarak elini tekrar beline doğru kaydırđı. Fern yay gibi kıvrılarak bedenini ona dayadı ve vazgeçtiği bu harekete iç çekerek öyle nazikçe karşı koydu ki Ambrose'un kanı kaynadı ve kalbi yerinden çı-

kacak gibi atmaya başladı. Böylece kendi ihtiyacını belli ederek tekrar öptü onu. Fern'in dudakları onu memnuniyetle karşılayarak yumuşak hareketlerle, tadını çıkara çıkara karşılık verdi ve Ambrose Young, kayıp gittiğini ve - fazla direnmeden- Fern Taylor'a âşık olduğunu hissetti.

Bailey, tekerlekli sandalyesiyle otomatik kapıdan geçip markete girerken, "Bak, kim var burada," dedi neşeli bir tonla. Arkasından kucağında küçük oğlu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Rita belirdi. Fern sevinç çığlıkları atarak arkadaşına doğru koştu ve sapsarı saçlı oğlanı onun kucağından alıp küçük yüzünü öpücüklere boğdu. Anlaşılan Becker şehir dışındaydı ve Rita annesinden eve dönerken tekerlekli sandalyesiyle markete gelen Bailey'i görmüştü sokakta. Bailey de karaoke ve dansın tam da onun ihtiyacı olan şeyler olduğu konusunda ikna etmişti onu.

Kısa süre sonra Bailey müziği bangır bangır açmış ve Rita'nın oğlu Ty'yı kucağına oturtmuş raflar arasındaki koridorlarda aşağı yukarı gelip gidiyordu. Ty keyiften çığlıklar atıyordu. Rita onların yanında koşturuyordu; oğlunun mutluluğu karşısında yüzü gülücükle kaplıydı. Fern gibi Rita da liseden beri çok değişmişti. Ambrose, sadece birkaç yılın ikisini de nasıl bu kadar çok değiştirebildiğini merak ediyordu. Oysa Becker Garth'a baktığında hiçbir şeyin değişmediğini görüyordu. Hâlâ baş belasıydı ve artık asıl hedefi karısıydı. Rita hâlâ güzeldi ama bastırılmış ve ürkek görünüyordu. Onunla karşılaşmaktan rahatsız oluyor gibiydi, bu yüzden o ve Bailey geldikten kısa bir süre sonra pastaneye geri döndü.

"Ambrose?" Fern, girişten gülümsedi ona. Ambrose

da gülümseyerek karşılık verdi. Sanki yüzünde hiç kusur yokmuş, varlığı onu mutlu ediyormuş gibi ona bakışı hoşuna gitmişti. "Dışarı gelmen gerek; sadece bir dakika için."

"Neden? Ben burada daha iyiyim," diye karşılık verdi Ambrose kibar bir tonla.

"Sheen ve Taylor'ın en iyi parçalarının toplandığı CD'yi çalışıyoruz; sevdiğimiz bütün dans şarkıları var ve ben seninle dans etmek istiyorum."

Ambrose aynı anda hem ah çekti hem de kahkaha attı. Bu işi Bailey ve Fern'e bırak. En iyi parçalarını bir CD'de toplarlardı. Ve Fern ile dans etmek onu mutlu ederdi; aslında Fern ile yaptığı hemen hemen her şey onu mutlu ederdi ama mutfakta kalmayı ve kimsenin izlemediği bir yerde dans etmeyi tercih ederdi.

Fern, iki eliyle de onun ellerine yapışıp çekmeye başladı; onu mağarasından çıkarmaya uğraşırken bir yandan gülümsüyor bir yandan da tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu. "Bir sonraki şarkı en sevdiğim şarkı."

Ambrose iç geçirdi ve istediğini yapmasına izin verdi. Ayrıca en sevdiği şarkının hangisi olduğunu duymak istiyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istediğini fark etti.

"Bailey'e eğer ondan önce ölürsem... ki on yaşımızdayken bu onun en büyük arzusuydu... cenazemde bunu çalmaları için elinden geleni yapmasını söyledim. Ve herkesin dans etmesini istiyordum. Dinle bak! Duyar duymaz kendini daha iyi hissedeceksin bence."

Fern umutla bekledi; Ambrose dikkatle dinledi. Şarkının ilk vuruşları markette yankılandı ve Bailey ile Fern, Prince'le uyum içinde mırıldanmaya ve deli gibi dans etmeye başladılar. Rita kahkahalarla gülüp çığlıklar ata-

rak anında onlara katıldı. Tyler kucağındaydı. Ambrose dans etmiyordu... Ama şovu keyifle seyrediyordu.

Fern'de ritim duygusu yoktu. Bailey de ondan iyi durumda sayılmazdı. Ama yeteneksiz olması tamamen onun hatası değildi. Okul danslarında herkesin yaptığı türden gülünç basit adımlar atar gibi tekerlekli sandalyesini öne arkaya hareket ettiriyordu. Müziğe uygun bir tempoda başını sallıyordu; bedeni "Hiç yolu yok" diyor olsa bile yüzünde "Evet, işte böyle" der gibi bir ifade vardı. Rita, Bailey'in sandalyesinin etrafında dans ediyordu, ancak onun hareketleri, tam anlamıyla eğlenmemesine ya da herhangi birinin onu izlemekten zevk almasına fırsat vermeyecek derecede ne yaptığını bilen, kendinin farkında olan türdendi. Fern, kalçalarını sallıyor; kollarını tavuk kanatları gibi hareket ettiriyor, rastgele el çırpıyor, parmak şıklatıyordu ama öylesi çekinmeden, öylesi kendinden geçmiş ve öylesi keyif alarak dans ediyordu ki Ambrose'un onunla dalga geçtiği gibi – evet, dalga geçiyordu onunla- o da kendisiyle dalga geçiyordu.

Berbat olduğunu bile bile, dansında onu cezbedecek ya da kendisini arzulamasını sağlayacak hiçbir şey olmadığını farkında olduğu hâlde dans ediyordu. Yine de ediyordu; sadece eğlenmek için. Ve nasıl olduysa Ambrose onu arzu etti. Hem de çok arzu etti. Deli gibi. Işığını, sevimliliğini, basit şeyler için coşkusunu... Her şeyini... Onu tutup dans eden ayaklarını yerden kesmeyi, bacakları havada sallanırken kahkaha atmak yerine tutkuyla nefessiz kalana kadar onu öpmeyi istedi.

"Ve öpücüğün!" Son sözleri de söyledi ve nefes nefese, kıkırdayarak garip bir poz takınarak durdu. "Gelmiş... geçmiş... en... muhteşem... şarkı." Taylor ve Sheen'in başyapıtları CD'sinde çalan sonraki şarkıyı kulak ardı

ederek derin bir iç çekti ve kollarını iki yana kocaman açtı.

Ambrose dümdüz bir ses tonuyla, “Bir dakika benimle gelir misin? Hmm... Mutfakta bir şey göstermem gerek sana,” dedi ve birkaç dakika önce Fern’in kendisine yaptığı gibi elinden tutarak arkasından sürükledi onu. Bailey ve Rita tekrar dans ediyorlardı. Prince bitmiş; David Bowie *Pressure*’ı söylemeye başlamıştı.

Fern, kolunu çekip direnerek, “Ne... Neyi? Ama bundan sonra yavaş bir şarkı başlıyor ve ben gerçekten, gerçekten seninle dans etmek istiyorum,” diyerek itiraz etti. Ve Ambrose, tam hayal ettiği gibi onu yakalayarak yukarı kaldırıp ayaklarını yerden kesti ve bir basamak bile ıskalamadan hızla kapıdan geçti. Pastanenin ışıklarını söndürdü, böylece karanlık sardı odayı ve sonra dudakları Fern’in dudaklarını yumuldu, bir eliyle öpüşmenin açısını kontrol edercesine başının arkasından kavrayıp, onu kendisine yapıştırmak için diğer elini kalçasının altında kaydırды. Ve bütün direnç yok oldu.

23

Umut Işığını Bul

Bailey, Ambrose'un tahmin ettiğinden daha ağır, daha uzun boyluydu ve tutması daha zordu. Yine de onu kucağına aldı; yere dikkatli basarak ve acele etmeden, durmaksızın eğimli patikadan yukarı yürüdü. Sırtında 70 kiloluk yük ve baştan ayağa üniformalı bir hâlde kilometrelerce koşmuştu; Bailey'i tepeye kadar taşıyıp tekrar aşağı indirebilirdi.

Şehit düşen dört askerin mezarını ziyarete gidiyorlardı; Ambrose ikinci kez, Bailey ise ilk kez... Patika dik ve dardı; Bailey'in tekerlekli sandalyesini içinde o varken yukarı kadar itmek onu taşımaktan daha zordu ama gerek Mike Sheen, gerekse Bailey'in yakın çevresinden herhangi biri için onu taşımak imkânsızdı. Bailey'in bu yüzden arkadaşlarının ebedi istirahatgâhlarını ziyaret etme şansı olmamıştı. Ambrose bunu öğrendiğinde onu tepeye kadar taşıyacağını söylemiş ve o öğleden sonra sözünü yerine getirmek üzere haber vermeden çıkagelmışti.

Angie Sheen, minibüsü alması için ısrar etmişti ona

ama Ambrose reddetmiş ve Bailey'i kucığına alarak eski kamyonetin ön koltuğına yerleştirip güvenli bir biçimde bağlamıştı. Bailey, yana yatmaya başlamıştı; sandalyesinin desteğı olmadan tek başına doğrulamıyordu. Bu yüzden Ambrose, kapıyla koltuk arasına bir yastık sıkıştırdı, Bailey böylece ona yaslanabildi.

Angie'nin tekerlekli sandalye olmadan gitmelerine izin vermiş olmasından dolayı biraz endişeli olduğu belliydi; yine de gergin bir gülümsemeyle el sallayarak uğurladı onları. Ambrose köşeleri dikkatli döndü. Çok uzağı gitmeleri gerekmiyordu, yine de Bailey şoföre refakat etmekten keyif alıyor görünüyordu ve radyoyu açıp camları indirmesi için ısrar etti Ambrose'a.

Tepeye vardıklarında, Ambrose dikkatli bir biçimde Bailey'i taş banka oturttu ve yanına oturarak kendisine dayanmasını sağlayıp devrilmesini engelledi.

Bir süre huşu içinde oturdular. Bailey mezar taşlarında yazanları okuyor; Ambrose ise zihni silebilmeyi istediğı anılarla yüklü bir hâlde mezarların ilerisine bakıyordu.

"Keşke buraya onların yanına gömülebilsem. Bunun bir anıt mezar olduğunu biliyorum. Ama beni buraya, bankın yanına gömebilirler. Mezar taşıma ufak bir yıldız koysunlar,"

Ambrose, tam da Bailey'in ondan beklediğı tepkiyi vererek güldü ama Bailey'in kendi ölümünü bu kadar rahat kabul etmesi rahatsız etmişti onu.

"Ama kasaba mezarlığına gömüleceğim. Ninemle dedem orada; geçmiş nesillerden birkaç Sheen daha var. Yerimi seçtim," dedi Bailey hiç zorlanmadan, hatta rahatsız olmadan. Ve Ambrose dilini daha fazla tutamadı.

"Buna nasıl tahammül ediyorsun Bailey? Bu kadar uzun süredir ölümle yüz yüze olmaya?"

Bailey omuz silktili ve merak dolu gözlerle ona baktı. "Sanki en kötü şey ölümüş gibi davranıyorsun."

"Değil mi?" Ambrose, arkadaşlarını kaybetmekten daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"Ben öyle düşünmüyorum. Ölüm kolaydır. Zor olan yaşamaktır. On yıl kadar önce Claremont County'de ailesiyle kamp yaparken kaçırılan küçük kızı hatırlıyor musun?" diye sordu Bailey, kısılmış gözlerini Ambrose'un yüzüne dikmişti. "Fern'le benim anne ve babalarımız aramaya katılmak için gönüllü olmuşlardı. Bir dereye düşmüş ya da tek başına dolaşmaya çıkıp yolunu kaybetmiş olabileceğini düşünmüşlerdi. Ama o hafta sonu orada oldukça fazla kampçı vardı, birinin onu kaçırmış olma olasılığı da mevcuttu. Annem, dördüncü gün küçük kızın annesinin çocuğun cesedinin bulunması için dua ettiğini söylemişti. Onu canlı bulmaları için dua etmiyordu. Küçük kızının acı çekmeden ve kazara ölmüş olması için dua ediyordu, çünkü diğer alternatif çok daha korkunçtu. Çocuğunun bir yerlerde korkunç biçimde acı çekiyor olduğunu ve senin bu konuda hiçbir şey yapamamanı düşünebiliyor musun?"

Ambrose, gözlerinde karmakarışık bir ifadeyle Bailey'e baktı.

"Onlar öldü ve sen yaşıyorsun diye kendini suçlu hissediyorsun." Bailey başıyla mezarları işaret etti. "Beans, Jesse, Grant ve Paulie başlarını iki yana sallayıp, 'Zavallı Brosey. Neden orada kalmak zorunda?' diyerek sana yurkardan bakıyorlar belki de."

Ambrose, gözleri arkadaşlarının mezarlarında, "Bay Hildy şanslı olanların geri dönmeyenler olduğunu söylemişti," dedi. "Ama onların yukarıdaki eşsiz bir cennetten bana baktıklarını düşünmüyorum. Onlar öldü. Gittiler. Ve ben buradayım. Nokta."

“Kalbinin derinliklerinde buna inanmıyorsun bence,” dedi Bailey sakın bir ses tonuyla.

“Neden ben Bailey?” karşılık verdi Ambrose, sesi ağırbaşlı bir ortam için fazla yüksek çıkmıştı.

Bailey anında, “Neden sen olmayasın Ambrose?” diye öyle bir karşı atakta buldu ki Ambrose’un, Bailey sanki onu suçlu buluyormuş gibi irkilmesine neden oldu. “Neden ben? Neden ben tekerlekli sandalye ile dolaşıyorum?”

“Ve neden Paulie ve Grant? Neden Jesse ve Beans? Korkunç şeyler neden bu kadar iyi insanların başına geliyor?” diye sordu Ambrose.

“Korkunç şeyler herkesin başına geliyor Brosey. Kendi derdimizle o kadar meşgulüz ki başkalarının başında ne tür belalar olduğunu görmüyoruz.”

Ambrose’un buna vereceği bir cevabı yoktu ve Bailey, onu bir süre kendi düşünceleriyle baş başa bırakmış olmaktan memnun görünüyordu. Ama uzun süre sessiz oturmaya dayanamadı ve tekrar konuşmaya başladı.

“Fern’den hoşlanıyorsun, değil mi Brosey?” Bakışları endişeli, ses tonu ciddiydi.

Ambrose, dalgın dalgın başını sallayarak, “Evet, Fern’den hoşlanıyorum,” dedi. Akli hâlâ arkadaşların-daydı.

Anında, “Neden?” diye üsteledi Bailey.

“Ne neden?” Bailey’in tonlaması Ambrose’un aklını karıştırmıştı.

“Fern’den neden hoşlanıyorsun?”

Ambrose, Bailey’in nereye varmaya çalıştığını anlayamamıştı ve bunu dile getirmeye hakkı olduğunu düşünmesine sinirlenmişti. Hafifçe öksürdü.

Bailey hemen konuya girdi. “Eskiden hoşlandığın tür-

de kızlardan biri değil sadece. Geçen gün konuşuyorduk. Senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyor gibiydi... Ve ona katlanmanın sebebinin, onun kelimeleriyle söylüyorum, 'kendini senin kollarına atmak' olduğunu sanıyor. Fern'in kendini birinin kollarına attığına pek ihtimal vermem. Erkekler söz konusu olduğunda oldukça utançtır."

Ambrose, havai fişekleri seyrettikleri gece göz kapaklarını, boynunu ve dudaklarını öpüşünü, ellerini tişörtünün altına sokuşunu düşündü. O zaman hiç de utangaç değildi ama bunu kendine saklamaya karar verdi.

Bailey konuşmaya devam etti. "Fern'in okumayı bu kadar çok sevmesinin nedeni bu bence. Kitaplar olmak istediğin kişi olmanı, bir süre kendinden kaçmanı sağlıyor. Fern'in aşk romanlarını okumayı ne kadar sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Ambrose başını salladı ve kitaptan bir bölümü yüksek sesle okuduğunda Fern'in nasıl utandığını hatırlayarak gülümsedi. Fern'i bu kadar tutkulu, bu kadar istekli yapan şeyin aşk romanları olup olmadığını merak etti bir an için. Onu düşünmek bile onu özlemesine neden olmuştu, birden kabaran isteğini bastırdı.

"Yazdığını da biliyor musun?"

Ambrose hızla başını çevirince Bailey'in sırtışıyla karşılaştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım şu an altıncı kitabını yazıyor. On altı yaşından beri kitaplarını yayıncılara gönderiyor. Bugüne kadar bir anlaşma yapmadı ama eninde sonunda olacak. Aslında oldukça iyiler. Benim için fazla duygusal ve vıcık vıcık ama bu Fern. Takma bir adla yazıyor. Annesiyle babası bile bilmiyor."

"Takma bir ad mı? Nedir o?"

“Yoo. Bu bilgiyi ondan almalısın. Sana kitaplardan söz ettim diye beni öldürecek zaten.”

Ambrose başını salladı, tüm dikkati bütün sırlarını ona anlatması için küçük Fern’i nasıl ikna edebileceğine çevrilmişti. Ona karşı duyduğu istek tekrar alevlendi ve neredeyse yüksek sesle inledi.

“Okumayı hep sevdim. Ama farklı türleri tercih ederim. Aşk kitapları benim için işkence. Anlıyor musun?” diye sordu Bailey.

Ambrose başını salladı. Akli havai fişeklerde, üstlerinde ışıklar saçılırken Fern’in yanında uzanıyor olmanın hissettirdiklerinde, onun tatlığında, teninin kokusunda ve saçlarının yumuşak dokunuşundaydı. İşkenceyi çok iyi anlıyordu.

“Eee dostum, söyle bakalım. Durum tam olarak ne? Canına okuyamam ama bana yalan söylersen kesinlikle anlarım. Senin için doğru olan kişi Fern mi, yoksa eldekiyle mi idare ediyorsun sadece?”

“Lanet olsun Bailey! Beans’ı hatırlatıyorsun bana...” Ambrose, açık bir yaraya parmak basmışçasına içini kaplayan acı karşısında yüzünü buruşturdu ve hissettiği keskin sızı aniden susmasına neden oldu. Ama bu suskunluğu Bailey’in korkularını tetikledi.

“Eğer kuzenimle oyun oynuyorsan; ona sırılsıklam âşık değilsen canına okumanın bir yolunu bulurum.” Bailey’in tedirginliği gitgide artıyordu. Ambrose, elini omuzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Fern’i çok seviyorum,” diye itiraf etti, ses tonu sakin, bakışları bu itiraftan dolayı ciddiydi. Gerçeği dile getirmiş olmanın ani heyecanını hissetti. Onu çok seviyordu. “Sürekli onu düşünüyorum. Ondan uzaktayken berbat haldeyim... Ama onunla birlikteyken de berbat halde-

yim, çünkü elindekiyle yetinen kişinin Fern olduğunun farkındayım. Şu halime baksana Bailey. Fern istediği herkesi elde edebilir. Ya ben? Fazla bir şeyim yok.”

Bailey kahkahlarla gülerek yüksek sesle bir “üf” çekti. “Çok da umurumdaydı. Ingaaaa! Koca bebek! Sana acıyacığımı mı sanıyorsun Ambrose? Hiç acıımıyorum. İnternette katıldığım bir İngilizce kursunda okuduğum bir kitabı hatırlatıyor bu bana. Şu herif, yani Cyrano De Bergerac, kocaman bir burunla doğmuş. Kimin umurunda? Çirkin olduğu için sevdiği kadınla hiç birlikte olmamış. Bu, hayatım boyunca duyduğum en aptalca şey. Koca burunun onu uzak tutması olacak şey mi?”

“Şu Cyrano mu? Hani yakışıklı adam adına aşk mektupları yazan adam. Onun filmini çekmemişler miydi?”

“Evet, o. Sana birini hatırlatıyor mu? Sana aşk mektupları yazan ve Rita diye imzalayan birini hatırlatıyor sanki bana. Tıpkı Cyrano gibi. İronik bir durum, değil mi? O zamanlar Fern senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu; şimdi ise sen onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun. Ve ikiniz de yanılıyorsunuz... Ve ikiniz de öyle aptalsınız ki! Aptaaaaa!” Tiksinti içinde uzatmıştı kelimeyi. “Ben çirkinim. Sevmeye değmem. Ingaaaa!” Bu kelimeleri söylerken mızımız, tiz bir sesle taklit ediyordu onları. Sonra büyük bir hayal kırıklığı içindeymiş gibi başını salladı. Bir süre susarak tekrar söylenmek için enerji topladı.

“Şimdi sen bana artık bir film yıldızı gibi görünmediğin için Fern’i sevmeye korktuğunu mu söylüyorsun yani? Atma dostum! Hâlâ bir film yıldızı gibi görünüyorsun... Sadece savaş alanından çıkagelmiş bir film yıldızı gibi... Güzel kızlar bayılır buna. Bence ikimiz bir yolculuğa çıkıp yolda karşılaştığımız bütün kızlara savaş gazi-

si olduğumuzu söyleyebiliriz. Senin darmadağın olmuş bir yüzün var; beni ise savaş yaralarım bu sandalyeye mahkûm etti. Sence inanırlar mı? Hatta biraz hovardalık da yapabilirim belki. Ama sorun şu ki kolumu kaldırmazken nasıl meme avuçlayacağım?”

Ambrose, Bailey’in böyle kaba saba konuşuyor olmasına kahkahalarla gülerken boğuluyordu ama Bailey istisini bozmadan devam etti konuşmaya.

“Seninle *Çılgın Cuma*’daki şu değişik tokuşlardan birini yapmak için her şeyi veririm Ambrose. Sadece bir gün için bedenlerimizi değiştirelim istiyorum. Bir saniyesini bile boşa harcamazdım. Rita’nın kapısını çalar, Becker’a birkaç yumruk atar, Rita’yı omzuma atıp ikimiz de kımıldayamayacak duruma gelene kadar ara vermezdim. Bunu yapardım.”

“Rita mı? Sen Rita’dan mı hoşlanıyorsun?”

“Rita’ya âşığım. Hep âşıktım. Ve o bir serseri ile evlendi, bunun bencilce rahatlatıcı bir tarafı da var tabii. Eğer düzgün, yakışıklı, cillop gibi bir herifle evlenseydi daha da üzülürdüm.”

Ambrose tekrar kahkahalarla gülmeye başlamıştı. “Farklı bir şeysin sen Bailey. Mantiğin paha biçilmez.”

“Biraz komik. Hem ironik hem de komik yani. Fern, erkeklerin hayatı boyunca Rita’nın peşinden koştuklarını söylerdi hep. Bu yüzden de kim olduğunu ve nasıl bir erkeğin onu yakalamasına izin vermesi gerektiğini keşfedecek kadar uzun süre kaçmayı bırakıp durma şansı olmadı. Rita ve ben arkadaş olduğumuzdan asla onun peşinden koşmadığımı düşünülmesi de oldukça ironik. Belki de umut ışığı bunda. Ben onu kovalamadım, o da kaçmak zorunda kalmadı.”

Bir süre sonra Ambrose, Bailey’i tekrar kucağına aldı

ve birlikte anıt mezarın bulunduğu tepeden aşağıya indiler. İki si de yaşam, ölüm ve umut ışığı hakkında derin düşün celere dalmış lardı.

24

Bir Şeyleri Yok Et

Mike Amca, cumartesi gecesi Fern'in Bailey ile birlikte güreş salonuna girdiğini görünce şaşırmıştı. İlk anda algılayamadı, ardından şaşırmış göründü ve sonra hafif kaşlarını çatarak Fern'e tekrar baktı. Ama Ambrose, onu Bailey'in sandalyesinin yanında katlanmış bir minderde oturur görünce gülümsedi ve onun gülümsemesi Mike Amca'nın kaş çatışını boşa çıkarttı.

Bailey, salonun ortasında sürmekte olan çalışma karşısında büyülenmişti: Aynı sebeple olmasa bile Fern de. Bailey'i büyüleyen minderlerin kokusu, hareketler, eski formuna henüz kavuşmuş olma ihtimali olan güreşçiydi. Bailey, son birkaç haftadır babasıyla Ambrose'un bazı antrenmanlarına paldır küldür dalıyordu ama Fern ile birlikte gelişi bu akşam ilkti. Fern, tırnaklarını yememeye çalışıyordu, kendi kendine yasakladığı bir alışkanlıktı bu; özellikle de o sabah oje sürdüğünden beri. Orada olmasının bir sorun olmadığını umarak izliyordu.

Ambrose terden sıırıslıklamdı. Gri tişörtünün göğsü ve sırtı tamamen ıslanmıştı; saçsız başını bir el havlu-

suyla kuruladı. Mike Sheen, bir çalışma daha yapmaya teşvik etti onu. Cesaretlendirdi, hatalarını düzeltti ama antrenmanın sonunda Ambrose mindere yığılınca koçun yüzü asıldı; dudaklarını ısırmaya başladı. Kaygı dolu düşünceler içinde olduğu açıkça belliydi.

“Bir partnere ihtiyacın var. Hücum edecek, sana saldıracak birileri gerekli... Antrenmanlar önemli tabii. Ama mindere çıkıp güreşmelisin. Yoksa sahip olman gereken formu geri kazanamayacaksın... Güreş formundan söz etmiyorum.”

“Lise birinci sınıftayken sezonun yarısına kadar müsabakaya katılacak formda olmadığı zaman Beans’in nasıl gaza geldiğini hatırla. Salonda, bütün takımla antrenman yapıyordu ama hiç gerçek bir müsabakaya çıkmamıştı ve eski formuna döndükten sonraki ilk iki maçta nerdeyse ölüyordu. Lanet olsun bir de Big East turnuvasında Grant onu tuş etti. Daha önce hiç tuş etmemişti onu oysa. Sevinçten nasıl deliye döndüğünü hatırlıyor musun?”

Koç Sheen’in sözleri salonda çınliyordu; Grant ve Beans’in adları, herhangi bir içerikte olsa da ölüm kelimesi duvarlardan sekerek garip bir biçimde yankılanıyordu. Ambrose kaskatı kesildi, Bailey başını öne eğdi, Fern ise pes edip tırnaklarını kemirmeye başladı. Mike Sheen ne söylediğini fark ederek kısacık saçlarında elini gezdirdi. Sanki bu kelimeler sarf edilmemiş gibi konuşmaya devam etti.

“Buraya birkaç kişi alacağız Brose. Lise takımında hırpalayabileceğin birkaç iri yarı çocuk var. Bu hem onlar için iyi olacak hem de sana faydası dokunacak.”

“Hayır. Bunu yapma.” Ambrose başını iki yana salladı, sesi hafif haykırarak çıkmıştı. Ayağa kalkarak malzemelerini spor çantasına koymaya başladı. “Burada ol-

mamın sebebi bu değil Koç. Öyle olduğunu düşünmeni istemem. Bu salonu özledim. Hepsi bu. Sadece bu salonu özledim. Artık... Güreşmeyeceğim."

Mike Sheen'in yüzü düştü ve Fern'in yanında oturan Bailey içini çekti. Fern ise sadece bekledi. Ambrose'u izliyordu, güreş ayakkabılarının bağını çözerken ellerinin nasıl titrediği ve eski koçuna nasıl arkasını döndüğüne ve bu yüzden Mike Sheen'in bu sert geri çevirişine ne tepki verdiğini fark etmediğine dikkat etti.

"Öyle olsun," dedi Koç Sheen yumuşak bir ses tonuyla. "Bugünlük bu kadar mı?"

Ambrose, gözlerini ayakkabılarından ayırmadan başını salladı. Mike Sheen cebindeki anahtarları şıkırdattı. "Fern'le birlikte mi gidiyorsun Bailey?" dedi oğluna. Bailey'in keyifsiz duruşu dikkatini çekmişti.

Bailey, her zaman yaptığı gibi, huzursuz bir ortamı şakayla yumuşatmaya çalışarak, "Yürüyerek ve tekerlekler üzerinde yuvarlanarak geldik baba," diye espri yaptı. "Eğer sakıncası yoksa eve seninle döneceğim... Minibüs sende, değil mi?"

Ambrose, bakışlarını bağcıklarından ayırmadan, "Fern'i ben bırakırım," diye lafa karıştı. Ne çantasının yanında çömeldiği yerden kımıldamış ne de başını kaldırıp tüm dikkatlerini ona vermiş, üç kişiye bakmıştı. Gergin ve yalnız kalmak istiyor gibi görünüyordu. Neden kendisinin kalmasını istediğini merak etti Fern. Ama hiçbir şey söylemeden amcasıyla Bailey'in onu almadan gitmelerine ses çıkarmadı.

"Tüm ışıkları söndürdüğünden ve bütün kapıları kilitlediğinden emin ol," dedi Koç Sheen sakince ve kapıyı açarak Bailey'in tekerlekli sandalyesiyle geçmesine yardım etti. Ağır kapı arkalarından çarparak kapandı ve Fern ile Ambrose yalnız kaldılar.

Ambrose şişe suyundan büyük bir yudum aldı, lıkır lıkır içerken boğazı şişip iniyordu. Bir miktar da yüzüne ve başına serpererek havlusuyla kuruladı ama hâlâ ayağa kalkmak için bir harekette bulunmamıştı. Islak tişörtünü, erkeklerin her zaman yaptığı ve kızların asla yapmadığı gibi ensesinden tutup, başından çekip çıkardı. Fern'in bakışları, en ufak bir detayı bile kaçırmamaya çalışarak teninde dolaşıyor olmasına rağmen seyretmesine fırsat verecek kadar oyalanmadı. Niyeti gösteriş yapmak değildi, o yüzden kirli gri tişörtünün yerini anında temiz mavi bir tişört aldı. Koşu ayakkabılarını ayağına geçirdi ve bağcıklarını bağladı. Ama kollarını dizlerine dolamış, başını yukarıdaki floresan ışıklarının parlaklığının aksi yönüne eğmiş öylece oturuyordu hâlâ.

"Işıkları söndürür müsün Fern?" Sesi o kadar alçaktı ki Fern onu doğru duyduğundan emin olamadı. Yine de dönüp, Ambrose'un da onu takip etmesini bekleyerek kapıya ve kapının sağ yanında sıralanmış olan elektrik düğmelerine doğru yürüdü.

Eli düğmenin üzerinde, "Gelmiyor musun?" diye sordu.

"Sadece söndür."

Fern, onun dediğini yaptı ve güreş salonu karanlığa gömülerek gözlerinin önünde yok oldu. Fern ne yapacağını bilmez bir hâlde duraksadı. Acaba karanlıkta onu yalnız bırakmasını mı istiyordu? O zaman neden onu eve kendisinin bırakacağını söylemişti?

"Gitmemi ister misin? Yürüyebilirim... O kadar uzak değil."

"Kal. Lütfen."

Kapı gürültüyle kapandı ve Fern, kapının yanında ayakta kalakaldı. Bu karanlıkta onun yanına nasıl gidece-

ğini düşünüyordu. Çok garip, çok mesafeli ve çok soğuk davranıyordu Ambrose. Yine de kalmasını istemişti ondan. Bu, Fern için yeterliydi. Dikkatli adımlarla salonun ortasına doğru yürüdü.

“Fern?” Az ileriden solundan gelmişti ses. Elleri ve dizlerinin üzerine çökerek sese doğru emekledi.

“Fern?” Onun geldiğini duymuş olmalıydı, çünkü sesi yumuşaktı ve soru sormaktan ziyade onu karşılıyor gibi geliyordu. Fern durdu ve uzandı, parmaklarının kıvrılmış dizlerine değdiğini hissetti. Ambrose, birden parmaklarını yakaladı ve elini koluna götürerek kendisine çekti onu. Ardından mindere yatırdı, kendi de yanına uzandı, bacakları Fern’in sol yanında alev alev yanan bir duvar gibiydi.

Garip bir duyguydu bu, karanlıkta onun dokunuşunu hissetmek... Güreş salonunun hiç penceresi yoktu ve içerisi kapkaranlıktı. Görüşünün olmaması duyularını arttırmıştı. Ambrose’un nefesinin sesi hem erotik hem de masumdu. Erotikti, çünkü ardından ne geleceğini bilmiyordu. Masumdu, çünkü sadece nefes alıp veriyor, nefesi yanağında ılık ılık kanat çırpıyordu. Sonra ağzı ona doğru indi ve ılıklik, aralık dudaklarını tutuşturan bir alev ve dönüştü. Ve Ambrose dudaklarını onun dudaklarına bastırduğında hissettiği sıcaklık kanını kaynattı.

Sanki boğuluyormuş, sanki Fern onun havasıymış, sanki ayaklarının altındaki kara parçasıymış gibi öpüyordu onu. Belki de öpüşmek onun için çok sıradan bir şeydi. Bu hep böyle süregelmmişti ve ne zaman ya da kimi öptüğünün bir önemi yoktu. Belki Rita’yı da böyle öpmüştü. Ama Fern’i tek öpen Ambrose olmuştu, kıyas yapacağı bir şey yoktu; neyin iyi ya da kötü, neyin ustaca ya da acemice olduğunun kritiğini yapamazdı. Tek bildiği

Ambrose onu öptüğünde sanki içinde patlamalar olacmış gibi hissediyor olmasıydı; bir binanın, hiçbir şeye ya da çevresindeki herhangi birine zarar vermeden çökerek tamamen bir moloz yığınınına döndüğü kontrollü patlamalardan biri gibiydi bu.

Fern'in ertrafındaki hiçbir şey çökmedi. Salon alevler içinde patlamadı, altındaki minderler erimedi. Ama Ambrose'un onunla işi bittiğinde, her şeye karşın bir zamanlar Fern Taylor olan şey, için için yanan bir yığına dönüşecekti ve geri dönmesi mümkün olmayacaktı. Geri dönüşü olmayan bir biçimde değişmiş, herhangi başka biri için darmadağın bir hâlde olacaktı. Binlerce erkek le öpüşmüş olsaydı bile farklı olmayacağından adı gibi emindi.

Dudakları Ambrose'un dudaklarında inledi. Ambrose'un üzerindikileri parçalamak ve tekrar uzun süre aç kalmayacağından; sadece o anlık olsa bile tamamen gerçek, tamamen onun olduğundan emin olmak uğruna minik pençelerini ona geçirmek için yanıp tutuşan içindeki küçük aç canavarı harekete geçiren bir inlemeydi bu. Tüm bedeniyle ona yaslandı. Temiz tişörtünün kokusuyla karışan mis gibi kokusunu içine çekti. Tenindeki tuzu, çenesindeki girintili çıkıntılı çizgiyle tezat oluşturan yaralı yanağındaki kırıksıklıkları yaladı, öptü. Ve sonra, durup dururken, alev alev yanan beyrinde bir ışık çaktı. Kendinden duyduğu şüphe zehirli bir yumak gibi sardı beyrini.

Dudakları Ambrose'un dudaklarında gezinirken, "Beni neden sadece karanlıkta öpüyorsun?" diye fısıldadı.

Ambrose'un elleri durmadan hareket ediyor, kalçasında dolanıyor, oradan belinin narin kıvrımına kayıyor

ve keşfetmek için yanıp tutuştuğu yerlere dokunuyordu. Fern, devam etmek arzusu ve şüphelerinin giderilmesine duyduğu ihtiyaç arasında gidip gelerek titriyordu.

"Birinin bizi görmesinden mi korkuyorsun?" diye sor-du nefes nefese. Başı Ambrose'un göğsüne düştü, saçları onun ağzını, boynunu gıdıklıyor, kollarına dolanıyordu.

Ambrose'un sessizliği ensesinden aşağıya buz dam-lyormuş gibi bir his verdi Fern'e. Kendini geri çekerek karanlıkta uzaklaştı ondan.

"Fern?" Kaybolmuş gibi geliyordu sesi.

"Beni neden sadece karanlıkta öpüyorsun?" diye tek-rarladı Fern. Sesi alçak ve gergindi, sanki duygularının kelimelerden sızlamasını engellemek istiyordu. "Benim-le birlikte görünmekten utanıyor musun?"

"Seni sadece karanlıkta öpmüyorum... Öyle mi yapı-yorum?"

"Evet... Öyle yapıyorsun." Tekrar sessizlik kapladı salonu. Fern, Ambrose'un nefes alışını duyabiliyor, dü-şündüğünü hissedebiliyordu. "Yani bu seni... rahatsız ediyor... değil mi?"

Ambrose yutkunarak, "Hayır, Fern. Seninle birlikte görülmekten utanmıyorum. Ben görülmekten utanıyo-rum," dedi. Ve elleri karanlıkta bir kez daha buldu onu.

"Neden?" Nedenini biliyordu... Ya da bilmiyordu. Tam olarak değil. Ambrose'un elleri çenesine dokundu, parmakları yumuşak dokunuşlarla elmacık kemiklerin-de gezinerek tüm yüzünü dolaşıp yüz hatlarını keşfetti ve ağızda durdu. Fern, kendisine doğru çekmesin diye geri çekti kendisini.

"Benim bile mi?" dedi. "Benim bile seni görmemi is-te-miyor musun?"

"Seni öperken nasıl görüldüğümü düşünmeni iste-miyorum."

“Sen, beni öperken nasıl göründüğümü düşünüyor musun?”

“Evet.” Ses tonu iç gıcıklayıcıydı. “Uzun kızıl saçlarını, tatlı dudaklarını, minik bedeninin bana dayanışını düşünüyorum ve tek arzum ellerimi sana dokundurmak oluyor. Her yerine. Çirkin olduğumu, yalnız olduğumu ve aklımın çok karışık olduğunu unutuyorum.”

Fern’in kasıklarının alevler yalıyordu. İçinde yükselecek boğazını yakan ve aklını başından alan ateşin yüzünü sırlıslıkla bırakmasına neden olan coşkuyu kontrol altına almaya çalışarak güçlkle yutkundu. Arzu ettikleri kadınlara böyle şeyler söyleyen erkeklerle ilgili kitaplar okumuştı ama gerçek hayatta insanların gerçekten böyle laflar ettiklerini bilmiyordu. Birinin kendisine böyle şeyler söyleyeceğini ise hiç düşünmemişti.

“Kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun Fern. Unutmamı sağlıyorsun. Seni öptüğüm zaman hiç durmamak istiyorum. Diğer her şey yok oluyor. O günden... o günden... beri sadece seninle huzur buldum.”

Fern yumuşak bir ifadeyle, “Yüzünün yaralandığı günden beri mi?” diye tamamladı onun sözünü. Dudakları, saçları ve vücudu hakkında söylediği şeyler yüzünden hâlâ aklı karışıktı. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ama korkuyordu, hâlâ arzu doluydu ama teditirindi.

“Arkadaşlarım öldüğünden beri Fern!” Deli gibi küfretmeye başladı. Berbat bir tokat gibiydi bu. Fern irkil-di. “En iyi dört arkadaşımın gözlerimin önünde öldüğü günden beri! Onlar öldüler. Ben sağ kaldım. Onlar gitti. Ben buradayım. Bu suratı hak ediyorum.” Ambrose bağırıyordu ama ıstırabı sağır ediciydi. Tünelden geçen bir trendeymişçesine yankılanan sesi Fern’in beyninin acımasına, kalbinin teklemesine neden oluyordu. Ağzı-

nın bozukluğu şok ediciydi ama ifadesi, kapkaranlık çaresizliği daha da şok ediciydi. Fern kapıya koşup, ışıkları açma düğmesini bulup, karanlıkta sergilenen bu tuhaf yüzleşme oyununu sona erdirmek istiyordu. Ama aklı karışmıştı ve son hızla bir duvara çarpmak istemiyordu.

“Seninle, karanlıkta, Beans’ın yürüyerek içeri girip bizi engellemeyeceğini unutuyorum. Kızları gizli gizli buraya sokardı. Grant’in sanki tüy kadar hafifmiş gibi şu ipe tırmanamayacağını unutuyorum. Jesse’in, gizli gizli benden daha iyi olduğunu düşündüğü için lanet olası her gün benim canıma okumak uğruna elinden geleni yapamayacağını unutuyorum.”

“Bugün içeri girdiğimde Paulie’yi köşeye kıvrılmış, güreş minderleri üzerinde kestirirken bulacaktım gibi geldi bana. Paulie, boş kaldığı zaman başka hiçbir yere gitmezdi. Eğer sınıfta değilse, burada horul horul uyuyor olurdu.” Bir hıçkırık, derin ve acı bir hıçkırık, sanki uzun zamandır orada bastırılmış ve serbest kalmayı bekliyormuş gibi hırıltıyla parçalandı Ambrose’un bağrında. Fern, hayatı boyunca ağlayıp ağlamadığını merak ediyordu onun. Yürek burkucu, çaresiz ve perişan bir sestir bu. Fern de onunla birlikte ağladı.

Acısının sesine doğru uzandı ve parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Ve çok geçmeden onun kollarındaydı; göğsünü onun göğsüne dayamış, nemli yanakları birbirine yapışmış öylece duruyorlardı, gözyaşları birbirine karışarak boyunlarına akıyordu. Ve orada, teselli ederek ve edilerek, yoğun karanlığın hüznelerini yutmasını ve acılarını gizlemesini bekleyerek öylece oturdular. Birbirlerinden olmasa da yabancı gözlerden...

“Burası en mutlu olduğum yerdi. Burada, bu pis kokulu salonda arkadaşlarımla birlikteyken... Mesele mü-

sabakalar olmadı hiç. Kupalar da değildi. Bu salondü. Bu salondayken nasıl hissettiğimdi.” Ambrose başını Fern’in boynuna gömdü, zor konuşuyordu. “Koçun onların yerini alacak bir grup çocuk getirmesini istemiyorum. Bu salonda başka kimseyi istemiyorum... Henüz değil... Ben buradayken olmaz. Buradayken onları hissedebiliyorum ve bu çok canımı yakıyor. Ama güzel bir acı bu... Çünkü onların seslerini duyabildiğim, bu salonda bizden geriye kalanları hissedebildiğim sürece tam anlamıyla gitmemiş oluyorlar.”

Fern, sıyrılmış bir bacağı öpen bir anne, bir yaraya yapıştırılan yara bandı gibi onu iyileştirmek arzusuyla sırtını, omuzlarını okşadı. Ama Ambrose’un istediğı bu değildi. Başını kaldırdı, nefesi Fern’in dudaklarını gıdıkıyor, burnunu onun burnuna sürtüyordu. Ve Fern, arzusunun acıyı bastırdığını hissetti.

“Dudaklarını uzat Fern. Lütfen. Her şeyi uzaklaştır.”

25

Hannah Gölü'nde Yüz

“Biliyorsun soyunmama yardım etmen gerek ve Ambrose’un bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum. Muhteşem vücudumun görüntüsüne alışmak biraz zaman alır.”

Ambrose, Bailey ve Fern, Hannah Gölü’nde ydiler. Bu, hava sıcak ve hem Fern hem de Ambrose’un izin günü (ve gecesi) olduğundan dolayı ani bir kararla, plansız yapılmış bir geziydi. Yemek ve içecekler için arabaya servis yapılan yerlerden birine uğramışlardı ama mayolarını almak için eve dönmemişlerdi.

“Çıplak duramazsın Bailey. Dur. Ambrose’u korkutuyorsun.” Fern, Ambrose’a göz kırptı ve “Onu suya sokmama yardım etmelisin Ambrose. Ondan sonra tek başıma tutabilirim.”

Bailey, sahte bir öfkeyle, “Hey!” diye söz daldı. Fern yüksek tonda bir kahkaha patlatarak Bailey’in yanaklarını okşadı.

Ambrose, Bailey’in arkasına geçerek kollarının altından tutarak kaldırdı onu, böylece Fern pantolonunu kalçasından aşağı çekerek ayaklarına indirebildi.

“Tamam. Şimdi oturt.”

Bailey, karın kısmında hafif fazlalık olan yaşlı, çelimsiz bir adama benziyordu. Neşe içinde göbeğini okşadı. “Bu küçük bebek batmadan yüzmeme yardım ediyor. Üstelik tekerlekli sandalyemden düşmemi de engelliyor.”

Fern, Bailey’in ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken, “Bu doğru,” dedi. “Tombul olduğu için şanslı. Koca kışına destek oluyor. Gerçekten de batmadan yüzüyor. Seyret bak.”

Fern, Bailey’in ayakkabılarını düzgün bir biçimde kenara koydu ve kendi spor ayakkabılarını çıkardı. Üzerinde şort ve turkuaz rengi bir bluz vardı, ne yazık ki onları çıkarmak için bir adım atmadı. Ambrose da botlarının bağcıklarını çözerek kot pantolonunun fermuarını indirdi. Fern, başka tarafa baktı, boynundan başlayarak yükselen hafif kızarıklık pürüzsüz yanaklarını al al yapmıştı.

Ambrose, boxer iç çamaşırıyla kalınca hiçbir şey söylemeden Bailey’i kucakladı ve suya doğru yürümeye başladı.

Fern, Bailey’i nasıl tutması, yüz üstü ya da sırt üstü dönmemesi için nasıl bırakması gerektiği konusunda talimatlar vererek arkasından koşturmaya başladı.

Ambrose onu bırakırken, “Fern. Anlaşıldı, kadın!” dedi Bailey. Neredeyse oturur gibi bir pozisyonda; poposu aşağıda, ayakları suyun üst kısmında yüzer durumda, başı ve omuzları yeterince suyun üzerinde sallanmaya başladı.

“Özgürüm!” diye bağırdı avaz avaz.

“Ne zaman suya girse avaz avaz bağırır,” dedi Fern kıkırdayarak. “Muhteşem bir duygu olsa gerek. Kimse onu tutmadan yüzüyor olmak.”

“Uçurtmalar mı, yoksa balonlar mı?” dedi Ambrose kısık sesle. Bir yandan Bailey’i seyrediyordu. Kimse tutmadan suyun üzerinde süzölmek... Uzun zaman önce Fern ona bu soruyu sorduğunda kullandığı kelimelerle neredeyse aynı kelimelerdi bunlar. Ne kadar da aptalmış. Eğer ipin öbür ucunda kimse yoksa uçmanın nesi güzel? Ya da karaya çıkmaya yardım edecek kimse olmadan suda sürüklenmenin ne anlamı var? Ambrose da batmadan suda sürüklenmeye çalıştı ama bacaklarının çapalar gibi aşağıya inmesine engel olamıyor gibi görünüyordu. Çareyi bacaklarını çırpmakta buldu ve simgeler gözünden kaçmadı.

Bailey, çığlık çığlığa bağıırıyordu. “Kasların çok mu fazla? Zavallı Brosey. Korkarım bu raundu Bailey Sheen kazanır.”

Fern güzel bir yer bulmuş ve kendini suyun üzerinde tutmaya odaklanmıştı. Pembe ayak tırnakları suyun yüzeyinden yukarı doğru bakıyorlardı ve Fern gözlerini bulutlara dikmişti.

“Corvette’i görüyor musunuz?” Fern kolunu sudan çıkarıp yukarı kaldırdı ve pamuk gibi görünen bulut kümesini işaret etti. Anında batmaya başladı. Yüzü suya girmeden Ambrose elini uzatarak sırtından tuttu onu.

Bailey, burnunu kırıştırmış bir hâlde bulutlardaki arabayı bulmaya çalışıyordu. Ambrose bulmuştu ama o bulana kadar şekil değiştirmiş ve daha çok VW kaplum-bağaya benzer hâle gelmişti.

“Bay Hildy’e benzeyen bir bulut görüyorum,” dedi Bailey kahkahalarla gülerek. Ama gösteremedi, bu yüzden Fern ve Ambrose, Hildy’in yüzünü başka bir şeye dönüşmeden yakalayabilmek için deli gibi aramaya başladılar.

"Hmmm. Ben Homer Simpson'ı görüyorum," diye mırıldandı Fern.

"Daha çok Bart'a benziyor... Marge da olabilir," dedi Ambrose.

"Hepimizin farklı bir şeyler görmesi çok eğlenceli," dedi Fern.

Şekil yavaş yavaş dağılır, daha az belirgin hâle gelir ve yok olup giderken üçü de onu seyrediyordu. Ambrose, gökyüzüne bakarak sırtüstü suda süzüldüğü başka bir anı hatırladı.

"Sence neden şehrin her yanı Saddam'ın yüzüyle dolu? Baktığın her yerde onun çirkin suratını görüyorsun. Heykeller, posterler, flamalar, her yerde!" dedi Paulie.

"Çünkü 'manyak' yakışıklı," dedi Ambrose umursamaz bir alaycılıkla.

Doğuştan bilge Grant, "Sindirme ve algı yönetimi," diye cevabı yapıştırdı. "Tanrı gibi algılanmak istiyor, böylece halkı daha kolay yönetebilir. Sence bu insanlar Tanrı'dan mı daha çok korkuyorlar, yoksa Saddam'dan mı?"

Paulie kibarca, "Allah demek istiyorsun herhalde," diye düzeltti.

"Doğru. Allah. Saddam, bütün halkın kendisinin Allah olduğunu düşünmesini istiyor," dedi Grant.

"Şu an Saddam bizi havuzda yüzerken görse ne düşünür sence? Kabul etmeliyim ki 'manyak' güzel bir havuz." Jesse göğüs hizasındaki havuzda yere basmış, kolların suyun yüzeyinde iki yana açmış, havuzun öbür kenarını süsleyen şatafatlı fiskiyeye bakıyordu.

"Umursamazdı. İstedığımız zaman tekrar gelmemizi söyleyecek kadar 'manyak' yüce gönüllü," dedi Ambrose. 'Manyak' şakaları günlerdir sürüyordu.

Bütün birlik, artık Amerikan'ın elindeki Cumhuriyet Sarayı'nda bulunan büyük açık havuzda serinliyordu. Bu kadar ıslak ve bu kadar rahat olmak ender bulunan bir zevkti ve Pensilvanyalı gençler, şatafatlı fiskiyeler, palmiye ağaçları ve kuleli binalar yerine ağaçlar ve kayalarla çevrili Hannah Lake'deki evlerine dönmüş olsalar bile daha mutlu olamazlardı.

Beans, "Bence Saddam, önce kışını öpmemizi emreder, sonra da dillerimizi keserdi," diye lafa karıştı.

"Bilmiyorum Beans, senin açıncadan bir gelişme olabilir bu," dedi Jesse. Beans, kendini arkadaşının üzerine doğru attı ve bir rauntluk su güreşi gerçekleşti. Ambrose, Paulie ve Grant kahkahalarla gülüyor ve onları teşvik ediyorlardı ama hepsi bu sulu rahatlığa, bu eşek şakasına katılarak ziyan etmeyecek kadar minnettardı. Onun yerine kendilerini Hannah Lake'dekinden farklı görünmeyen gökyüzüne bakarak suda sürüklenmeye bıraktılar.

"Saddam'ın yüzünü o kadar çok gördüm ki gözlerimi kapattığımda bile görebiliyorum, sanki retinama kazınmış gibi," diye söylendi Paulie.

"Dua edelim güreş sezonu sırasında Koç Sheen aynı sindirme yöntemini kullanmıyordu. Düşünebiliyor musunuz? Başımızı çevirdiğimiz her yerde Koç Sheen'in bakışlarıyla bizi yayılım ateşine tutmuş yüzü..." Grant kahkahalarla gülüyordu.

"Bu çok garip... Ne zaman onun ya da herhangi birinin yüzünü gözümün önüne getirmeye çalışsam yapamıyorum. Detayları çıkarmaya çalışıyorum ama... olmuyor. O kadar uzun süre geçmedi oysa... Sadece marttan beri uzağız," dedi Ambrose böylesi bir gerçek karşısında inanamaz bir ifadeyle başını sallayarak.

Jesse, "Yaşamımın en uzun ayları," diye içini çekti.

"Rita'nın yüzünü getiremiyorsundur gözünün önüne ama her iddiaya varım çıplak halini getiriyorsundur. Haksız mı-

yım?" Beans, diliyle ilgili yaptığı yorum üzerine Jesse'le gi-riştiği boğuşmayı bırakmış ve dilini yine saldırgan bir biçimde kullanmaya başlamıştı.

"Rita'yı hiç çıplak görmedim," dedi Ambrose. Arkadaşları-nın ona inanıp inanmamaları umurunda değildi.

Jesse inanmamış bir ifadeyle, "Neyse ne!" dedi.

"Görmedim. Yaklaşık bir ay çıktık sadece."

"Bu uzun bir süre," dedi Beans.

Paulie havayı koklayarak, "Domuz pastırması kokusu alan var mı?" diye sordu. Beans'in tekrar domuz gibi davranmaya başladığını ima ediyordu. Beans onun yüzüne su attı ama sal-dırmadı. Domuz pastırmasından söz edilmiş olması hepsinin midesinin guruldamasına neden olmuştu.

Beş arkadaş, son kez gökyüzüne bakarak görkemli havuzdan çıktılar ve sularını damlata damlata kamuflaj kıyafetlerinin yı-ğılı durduğu yere doğru yürümeye başladılar. Gökyüzünde hiç bulut, bembeyaz tuvali yeniden renklendiren hiçbir yüz, Ambrose'un hafızasını dolduran hiçbir şey yoktu. Kendiliğin-den bir yüz canlandı zihninde. Hafif yukarı kalkmış çenesi, kapalı gözleri ve çilli yanaklarını belirginleştiren nemli kirpik-leriyle Fern Taylor... Morarmış yumuşak pembe dudakları... Onu öptükten sonraki görüntüsü...

Fern, "Bir resme renklerin bulanıklaşıp artık neye baktığını algılayamayacak hâle gelene kadar baktınız mı hiç? Ne görüntü vardır ne yüz ne de şekil... Sadece renk, sadece boya anaforu..." diye konuşmaya başladı yine. Ambrose, o uzak diyarda, çoğu günleri unutmak istediği o diyarda anılarını dolduran o yüze dikti gözlerini.

Bailey ve Ambrose konuşmadan bulutlarda yeni yüz-ler bulmaya çalışıyorlardı.

"Bence insanlar da böyledir. Onlara gerçekten baktı-

ğınızda mükemmel burnu, düzgün dişleri görmez olursunuz. Sivilce izlerini ya da çenedeki çukuru görmez gözleriniz. Bunlar bulanmaya başlar ve birden renkleri, deniz kabuğunun içindeki yaşamı görmeye başlarsınız ve güzellik yepyeni bir anlam kazanır.” Fern, konuşurken gözlerini bulutlardan ayırmamıştı. Ambrose, onun yüzünün yandan görünüşünü seyretmenin tadını çıkarıyordu. Onunla ilgili konuşmuyordu Fern. Düşüncelere dalmış yaşamın cilvelerini dile getiriyordu sadece. Sadece Fern gibi davranıyordu.

Bailey, “İki türlü de geçerli bu,” diyerek kendi düşüncesini dile getirdi. “İç çirkin olan da çirkindir. Becker’ın çirkin olmasının sebebi dış görünüşü değil. Benim müthiş yakışıklılığımın dış görünüşümden kaynaklanıyor olmadığı gibi.”

“Çok doğru, suda sürüklenen arkadaşım. Çok doğru,” dedi Fern ciddi bir tonla. Ambrose gülmemek için dilini ısırды. Ne şapşaldı bunlar. Ne garip bir ikili. Birden ağlama isteği duydu. Tekrar. Üzerlerinde ilham verici sözler yazan yavru kedi resimlerine bakmayı seven elli yaşındaki kadınlara benzemeye başlamıştı. Bira reklamlarında bile ağlama kapasite olan kadınlara dönüyordu. Fern, onu zırıldayıp duran bir pisliğe çevirmişti. Ama onun için deliriyordu. Suyun yüzünde sürüklenen arkadaş için de.

Bailey, her zaman yaptığı gibi aniden konuyu değiştirerek, “Yüzüne ne oldu Brosey?” diye sordu neşeli bir tonla. Tamam, Ambrose suyun üzerinde süzölen arkadaş için deli olmuyordu belki de.

Ambrose, “Havaya uçtum,” dedi kısaca.

“Gerçek anlamda mı? Ayrıntıları istiyorum. Bir sürü ameliyat geçirdin, değil mi? Ne yaptılar?”

“Yüzümün sağ tarafı dağılmıştı, sağ kulağım dâhil.”

“Sorun yok, değil mi? Eğer doğru hatırlıyorsam o kulak bir kaç kez ciddi karnabahar olmuştu.”

Ambrose, Bailey’in cesaretine başını sallayarak karşılık verirken kendi kendine güldü. Karnabahar kulak, kulak koruyucu takmadıkları zaman güreşçilerin başına gelen şeydi. Ambrose hiç karnabahar kulak olmamıştı, yine de Bailey’in şakasını beğendi.

“Bu kulak takma.”

“Haydi canım! Bakayım!” Bailey deli gibi hareket ettiğinde Ambrose, onu yüzükoyun suya dalmadan önce durdurdu.

Sonra takma kulağı onu yerinde tutan mıknatıstan çekip çıkardı. Fern ve Bailey, nefeslerini tutmuşlardı. “Müthiş!”

Evet. Şapşallar. Yine de Fern’in cevabının onu rahatlattığını inkâr edemezdi. Çığlık çığlığa ondan kaçması için her türlü neden sunmuştu ona. Gerçek şuydu ki yüreğindeki sıkıntıları rahatlatmaktan bile kaçmamıştı. Derin derin nefes alma duygusundan keyif alarak içini çekti.

“Saçlarının uzamayacak olmasının sebebi de bu mu?” Meraklı olma sırası Fern’deydi.

“Evet. Hasar görmüş doku çok fazla o tarafta. Çok fazla doku nakli yapıldı. Başımın yanında çene kemiğimi çeneme tutturan çelik bir plaka var. Yüzümdeki derinin bir kısmı soyuldu ve tekrar yapıldı.” Ambrose, çapraz çizgiler halinde çenesine kadar inen yara izlerini gösterdi. “Aslında eski haline getirmeyi başarırlardı ama büyük bir şarapnel parçası yüzümün yan tarafını parçalamadan önce bir sürü parça saplanmış. Geri koydukları deri İsveç peyniri gibi delik deşikti ve yüzümün yumuşak doku-

sunu gömülü bir şarapnel parçası vardı. Bu yüzden deri inişli çıkışlı ve çiçek bozuğu gibi. Bazı şarapnel parçaları hâlâ dışarı çıkmaya çalışıyorlar.”

“Ya gözün?”

“Gözüme de büyük bir şarapnel parçası saplanmış. Gözbebeğimi kurtardılar ama görmemi düzeltemediler.”

“Başında metal bir plaka mı var? Bu müthiş.” Bailey’in gözleri kocaman olmuştu.

“Evet. Bana Teneke Adam diyebilirsiniz,” dedi Ambrose alçak sesle; lakapların anıları ve o eski acı soluk almasını tekrar zorlaştırmıştı.

“Teneke Adam, ha?” dedi Bailey. “Oldukça paslanmışsın. Dünkü çift dalış İÇ-LER A-CI-SIY-DI.”

Fern, Ambrose’un elini tuttu ve ayakları, onun ayaklarının yanındaki kayalık yüzeyde basacak bir yer buldu. Ve anıların acısı birden bire yok oldu. Ambrose kolunu onun beline doladı ve Bailey’in ona kızıp kızmayacağını umursamadan kendisine doğru çekti. Teneke Adam belki de hayata geri dönüyordu. Belki de nihayet bir kalbi oluyordu.

Bir saat kadar yüzdüler. Bailey mutlu bir ifadeyle suyun üzerinde süzülüyordu. Bailey, kuru üzüm gibi buruş buruş olduğunu söyleyene dek Fern ve Ambrose kahkahalarla birbirlerine su atarak onun yanında oynadılar. Ambrose, Bailey’i sandalyesine taşıdı, ardından Fern ve Ambrose kayaların üzerine serilip güneşin giysilerini kurutmasını beklediler. En çok giysi Fern’in üzerindeydi; en ıslak olan da kesinlikle oydu. Omuzları ve burnunda güneşin etkileri görülmeye başlamıştı; solgun bacaklarının arkası hafif pembeleşmişti. Saçları koyu kıvılcık lüleler halinde kurumuş, sırtına ve uyuşuk, büyük kayanın sıcaklığıyla yarı uykulu bir hâlde ona bakan gözlerine

dökülüyordu. Göğsünde garip bir sızı duydu ve sanki o duyguyu yatıştırıp uzaklaşmak istercesine kalbinin hemen üzerine denk gelen o noktayı ovuşturmak için elini kaldırdı. Fern'in yanındayken gitgide daha sık olmaya başlamıştı bu.

"Brosey?" Bailey'in sesiyle kendine geldi.

"Efendim"

"Tuvalete gitmem gerek," dedi Bailey.

Ambrose, donakaldı; ne kast ettiği çok açıktı.

"Bu yüzden ya beni hemen eve götürürsün ya da şu ormana kadar bana eşlik edersin." Bailey, Hannah Gölü'nü çevreleyen ormanı işaret etti başıyla. "Umarım tuvalet kâğıdı getirmişsindir yanında. Her iki durumda da sanki yiyecekmişsin gibi Fern'e bakmaktan vazgeçmen gerek, çünkü bu, iştahımın kabarmasına neden oluyor; iştahım kabarınca ve tuvalete gitmem gerektiğinde yapacaklarımdan sorumlu değilim."

Ve ruh hali değişti.

26

Bir Zaman Makinesi İcat et

22 Kasım 2003

Seygili Marley,

Sana hiç aşk mektubu yazmadım, değil mi? Ambrose ile Rita Marsden'in lise sonunda birbirlerine karşılıklı aşk mektupları yazdıklarını ve sonunda Ambrose'un onları Rita'nın yazmadığını keşfettiğini biliyor musun? Meğer Fern Taylor'ın yazmış yazan; Koç'un oğlu Bailey ile takılan kızıl saçlı, ufak tefek kız... Başta Paulie, şüphe kullanması fikrini vermişti Ambrose'a ama bence Ambrose aslında makarasındaydı. Ta ki Rita onu terk edip mektupları baştan beri Fern'in yazdığını söyleyene kadar. Ambrose duygularını fazla göstermez ama tepesi gerçekten attı. Yürek geri kalanında Fern Taylor konusunda dalgıç geçip durduk okuyla. Ambrose'un Fern Taylor'la birlikte olduğu düşüncesi çok komik. Ama o öyle düşünmüyor. Hâlâ onun adını söylediğimizde kızıyor. Bu durum habereleşme konusunda hiçbir zaman iyi olmadığımı düşündürdü bana ve bazı insanların mesajın anlaşılması için ne kadar ileri gidebilecekleri katırlattı.

Bir süredir, Bağdat'tan başka yere gönderilene kadar mahkum-

lara dönüşümlü olarak, gözetlik yapıyoruz. Onları gönderecek bir yer bulunması bazen birkaç hafta alıyor. İraki mahkumların birbirleriyle habereleşmek için buldukları yöntemler inanılmaz. Çaylarını toprak ve kum ile karıştırarak balçık haline getiriyorlar ve sonra bir peçete ya da kumaş parçasının üzerine kısa bir mesaj yazıyorlar; onu balçık topuk (biz ona çay taşları diyoruz) içine koyuyorlar ve kurumaya bırakıyorlar. Ardından yaptıkları bu çay taşlarını gardiyanlar başka yöne bakarken farklı kürelelere atıyorlar. Bugün yazacak bir şey gelmedi aklıma ve eğer hislerimi sana anlatacak ufak bir kâğıt parçası olsaydı ne yazardım diye düşünmeye başladım. Seni seviyorum fazla sıradan göründü. Ama öyle. Seni seviyorum; hiç karşılaşmamış olsam bile küçük Jesse'i de seviyorum. Eve dönmek ve daha iyi bir erkek olmak için sabırsızlanıyorum. Çünkü öyle olabileceğimi düşünüyorum. Söz veriyorum deneyeceğim. İşte ilk aşk mektubun. Umarım hoşuna gider. Grant, doğru gramer kullandığıma ve imla hatası yapmadığıma emin oldum. Akıllı arkadaşlarının olmasının faydası.

Seygiler,

Jesse

Ambrose, Fern'in evinin önünde duruyor ve içeri nasıl gireceğini düşünüyordu. Penceresine taş atılabilir, penceresi zemin katta sol arkadaydı. Serenat yapıp komşuları uyandırabilirdi... Ve annesiyle babasını ki bu da içeri girmesine yardımcı olmazdı. Oysa içeri girmeyi deli gibi istiyordu. Saat gece yarısı birdi ve ne yazık ki pastanenin çalışma saatleri uykuyu düzenini alt üst etmişti, bu

yüzden çalışmadığı geceler dinlenmesi mümkün olmu-yordu. Zaten hiçbir zaman iyi uyuyamıyordu. Irak'tan beri hiç... Psikoloğu kötü rüyaların normal olduğunu söylemişti. Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşadığını söylemişti. Haydi ya, Sherlock.

Ama bu gece, uykusunu altüst eden Fern'i görme ihtiyacıydı. Fern'in onu bırakıp Bailey'i evine götürmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Sadece birkaç saat. Ama özlemişti onu.

Telefonunu çıkardı. Taş atmaktan ya da Romeoculuk oynamaktan çok daha mantıklı bir seçenekte bu.

Telefonun yatağının başucunda olması için dua ederek **Uyanık mısın?** diye mesaj gönderdi.

Cevap gelerek telefonu titrediğinde sadece yirmi saniye beklemişti.

Evet.

Seni görebilir miyim?

Tabii. Neredesin?

Dışarıda.

Benim evimin önünde mi?

Evet. Korktun mu? Korkunç görüldüğüm söylenmişti. Hatta pencereye tırmanmayı düşündüm, ama söylendiğine göre canavarlara yatak altlarında ya da dolap içlerinde yaşarlarmış.

Yüzüyle dalga geçmek artık çok daha kolaydı. Bunu Fern kolaylaştırmıştı. Son mesajına cevap yazmadı ama anında ışığı açıldı. Birkaç dakika geçti. Ambrose onun kendine çeki düzen verip vermediğini merak etti. Belki de hiçbir şey giymeden uyuyordu. Lanet olsun. Keşke gizlice pencereden girseydi.

Saniyeler sonra pencereden kafasını uzattı ve eliyle gelmesini işaret etti ona. Kıkırdayarak perdeyi kenara

çekti, böylece Ambrose kenarına tutunarak dar pencereden tırmanıp içeri girebildi. Ayakları yere değince doğruldu, geniş omuzları ve uzun boyuyla odayı doldurdu âdeta. Fern'in yatağının örtüsü kenara fırlatılmıştı ve yastığının orta kısmında hâlâ başının oluşturduğu çöküntü duruyordu. Fern, onu gördüğüne çok mutlu olmuş gibi parmak uçlarında zıplayıp duruyordu. Saçları da onunla birlikte zıplıyor, sırtına ve omuzlarına düşen kıpkızıl bukleleri parlak turuncu atletin üzerinde dans ediyordu. Altında uyumsuz renkli bir şort vardı, soyunmakta olan bir palyaçoya benziyordu.

Daha önce nefesini kesen bir palyaço ile karşılaşmamıştı. Bu yüzden mi soluksuz kalmış ve ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu? Ciğerlerine hava çekti ve selamlaşmak için elini uzatarak parmaklarını onun parmaklarına geçirip onu kendisine çekti.

Fern ona yaslanıp gerçek olduğuna inanmamış gibi kollarını boynuna dolarken, "Çok yakışıklı bir erkeğin penceremden girmesini hayal ettim hep," diye fısıldadı sahnedeymiş gibi.

"Bailey söylemişti bana," diye fısıldadı Ambrose.

"Ne? Vay ispiyoncu! Gizli fantezilerin ifşa edilmesi konusundaki dostluk yasasını çiğnemiş. Utandım şimdi." Derin derin iç geçirdi Fern, hiç de utanmış gibi değildi.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Ön kapıyı kullanabilirsin," diye fısıldadı. Parmak uçlarında yükselerek önce boynunu sonra çenesini öptü, ancak oraya kadar ulaşabiliyordu.

"Ne zamandır pencerenden tırmanmayı istiyordum. Sadece yeterli derecede iyi bir nedenim olmadı şimdiye kadar. Ayrıca kapını çalmak için biraz geç olduğunu düşündüm. Ve seni görmek istedim."

“Bugün gölde beni görmüştün zaten. Güneş yanığını kanıt olarak gösterebilirim.”

“Seni tekrar görmek istedim,” diye fısıldadı Ambrose. “Uzak kalamıyorum.”

Fern kızardı; bu kelimeleri duymanın mutluluğu ılık bir yağmur gibi sardı onu. Her an onunla birlikte olmak istiyordu ve onun da aynı şeyi hissedebileceğini düşünmek aklını başından almıştı.

“Yorgun olmalısın,” dedi her zamanki anaç tavrıyla ve onu yatağa doğru çekip zorla oturttu.

“Pastanede gece çalışmak yapıyor bunu. Bu yüzden çalışmadığım geceler bile uyuyamıyorum,” dedi Ambrose. Bunu daha da zorlaştıran korkunç rüyalarından söz etmedi. Kısa bir sessizliğin ardından, “Beni içeri almışken paylaşmak istediğin başka fanteziler var mı? Belki yatağa bağlamak istersin beni?”

Fern kıkırdadı. “Ambrose Young. Benim yatağında. Bunu geride bırakabilecek başka bir fantezi düşünemiyorum.”

Ambrose, gece lambasından yayılan gölgeler arasında onun yüzünü incelerken sıcacık bakıyordu. “Neden sürekli adımı soyadımı birlikte söylüyorsun? Her zaman Ambrose Young diye hitap ediyorsun bana.”

Ambrose, yumuşak dokunuşlarla sırtında daireler çizerken kendinden geçerek gözlerini kapatıp bir an düşündü. “Çünkü sen benim için her zaman Ambrose Young’dın. Ne Ambrose ne Brose ne de Brosey. Ambrose Young. Süperstar, zeki ve seksi erkek. Film yıldızı gibi. Tom Cruise’a da ilk adıyla hitap edemem. Tom Cruise derim ona. Will Smith, Bruce Willis. Benim için sen de her zaman onlarla aynı seviyede oldun.”

Yine Herkül meselesiydi. Fern, ejderhaları öldüre-

bilir, aslanlarla dövüşebilirmiş gibi bakıyordu ona ve hatta eski gururu paramparça olmuş, eski imajı Saddam Hüseyin'in heykelleri gibi yok olup gitmiş olsa da Fern'in bu tavrı asla değişmemiştir.

Fern, "Neden Ambrose adını koymuşlar sana?" dedi onu okşayan parmaklarından mest olmuş, yumuşak bir ses tonuyla.

"Ambrose biyolojik babamın adı. Annemin beni ona kabul ettirmeye çalışma yoluydu bu."

"İç çamaşırı mankeni mi?" diye sordu Fern nefes nefese.

Ambrose, "Bundan asla kurtulamayacağım," diye sızlandı. "Evet. Mankendi. Ve annem onu asla unutmadı. Elliott gibi, onun bulunmaz biri olduğunu düşünen ve onu mutlu etmek için her şeyi yapan, hatta bana hamileyken onunla evlenen bir adama sahipken bile. Ve hatta bana o iç çamaşırcının adını koymasına izin veren bir adama..."

Fern kıkırdadı. "Bundan pek rahatsız görünmüyorsun."

"Hayır, değilim. Annem Elliott'ı verdi bana. Bir çocuğun sahip olabileceği en iyi baba oldu her zaman."

"Bu yüzden mi o gittiğinde sen kaldın?"

"Annemi severim ama o kayboldu. Onunla birlikte kaybolmak istemedim. Elliott gibi insanlar asla kaybolmazlar. Kulakları karman çorman kelimelerle dolu olsa bile kim olduğunu kesinlikle bilir. Kendimi her zaman güvende hissettirdi bana." Ambrose, birden bu konuda Fern'in de, Elliott gibi olduğunu fark etti. Güvenli, sağlam bir sığınaktı o.

"Benim adımla da *Charlotte'un Sevgi Ağı* adlı kitapta ki küçük kızdan esinlenerek koymuşlar," dedi Fern. "O

hikâyeyi biliyorsun, değil mi? Küçük kız, yani Fern, bir domuz yavrusunu çelimsiz olduğu için öldürülmekten kurtarır. Bailey, annemle babamın bana Wilbur adını vermeleri gerektiğini düşünürdü, çünkü ben de biraz çelimsizdim. Hatta gerçekten kızdırmak istediğinde Wilbur diye çağırırdı beni. Anneme örümceğin adı olan Charlotte ismini verselerdi daha iyi olacağını söylemiştim, Charlotte'un güzel bir isim olduğunu düşünüyordum. Ayrıca en sevdiğim aşk romanlarından birinde Charlotte adında Güneyli bir güzel vardı."

"Grant'in Charlotte isminde bir ineği vardı. Ben Fern adını seviyorum."

Fern gülümsedi. "Bailey'in adı ise *Şahane Hayat*'taki George Bailey'den esinlenerek konmuş. Angie o filmi çok sever. Bailey'in Jimmy Stewart taklidini görmelisin. İnanılmaz komik."

"İsimlerden ve en sevilen aşk romanlarından söz etmişken... Bailey, takma bir isimle yazdığını söyledi bana. O günden beri çok merak ediyorum bunu."

Fern yüksek sesle "ah" çekti. Fern yumruğunu Bailey'in evine doğru salladı. "Bailey Sheen! Düşük çeneli şey!" Tedirgin bir ifadeyle Ambrose'a baktı. "Sapık olduğumu düşüneceksin. Saplantılı biri gibi göreceksin beni. Ama şunu aklından çıkarmamalısın ki bu ikinci kişiliğim on altı yaşında ortaya çıktı. O zamanlar biraz saplantılıydım. Tamam, kabul, hâlâ biraz saplantılıyım."

"Neye?" Ambrose'un aklı karışmıştı.

"Sana." Fern o sırada alnını Ambrose'un göğsüne dayadığı için sesi boğuk çıkmıştı, Ambrose yine de onun ne dediğini duydu. Bir kahkaha attı ve yüzünü görebilmek için çenesinden tutup zorla başını yukarı kaldırdı. "Bunun takma isimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamadım."

Fern içini çekti. "Takma ismim Amber Rose."

"Ambrose mu?"

"Amber Rose," diye düzeltti Fern.

"Amber Rose mu?" dedi anlaşılmaz bir tonla.

Fern, çok hem de çok alçak bir sesle, "Evet," diye karşılık verdi. Ve Ambrose uzun hem de çok uzun bir süre kahkahalarla güldü. Gülmesi bitince Fern'i yastıkların üzerine bastırdı ve karşılık vermesini bekleyerek hafifçe öptü. Vermek istemediği bir şeyi almak, o hazır olmadan ileri gitmek istemiyordu. Ama Fern, onu dudaklarını aralayarak ateşli bir biçimde öpmeye başladı, küçük ellerini tişörtünün altına kaydırıp karın bölgesini okşadı. Bu, Ambrose'un inleyek daha büyük bir yatak arzu etmesine neden oldu. Onun inlemesi Fern'i ateşledi ve her zaman olduğu gibi ona mümkün olduğunca yakın olma arzusuyla yanıp tutuşarak hiç beklemeden Ambrose'un tişörtünü başından çekip çıkardı. Bu istekli hali Ambrose'un onun kokusunda, yumuşak dudaklarında ve hafif iç çekişlerinde kendini kaybetmesine neden oldu. Ta ki başını yatak başına çarpıp aşk sarhoşu beyni az da olsa sarsılana kadar... Zorlukla ayağa kalkarak tişörtünü yerden kaptı.

"Gitmeliyim Fern. Babanın beni kızının odasında, tişörtüm yerde dururken kızının yatağında yakalamasını istemem. Beni öldürür. Üstelik senin amcan, benim de eski koçum olan kişi ona yardım eder. Koç Sheen'den hâlâ korkuyorum. İki katı iriliğinde olsam da..."

Fern mızıldanarak karşı koydu ve uzanıp kemerinden yakalayarak geri çekmeye çalıştı onu. Ambrose tökezledi ve bir kahkaha atarak düşmemek için duvara uzattı elini. Eli raptiye tarzı bir şeye takıldı ve onun gevşemesine sebep oldu. Raptiye Fern'in yatağının arkasında bir yere

düştü; Ambrose, düşmesin diye kâğıdı yakaladı. Bir göz attı ve acaba okumaması gereken bir şey mi diye düşünme şansı olmadan önce zihni yuttu kelimeleri.

Hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa benimkini yaratırken kahkahalarla gülmüş müdür?

Yürüyemeyen bacaklar, göremeyen gözler yaratır mı?

Başındaki saçları serseri bir isyankârlık içinde ayaklanana kadar dalgalandırır mı?

Sağır bir adamı daha da bağımlı yapmak için kulaklarını kapatır mı?

Görünüşüm bir tesadüf mü, yoksa sadece kaderin bir cilvesi mi?

Beni böyle O yarattığına göre, nefret ettiğim şeyler için O'nu suçlamam uygun düşer mi?

Her aynaya baktığımda daha da kötüleşen kusurlar için, İçimde fark ettiğim kötülük için, tiksinti ve korku için.

Bizi anlayamadığım bir neden yüzünden, kendi zevki için mi şekillendirir?

Hepimizin yüzünü Tanrı yarattıysa benimkini yaratırken kahkahalarla gülmüş müdür?

Yazanları bir kez daha içinden okudu ve içinde bir şeylerin kabardığını hissetti. Anlama ve anlaşılmanın kabartısydı bu. Bu kelimeler onun duygularıydı. Fern'in de aynı şeyleri hissettiğini hiçbir zaman fark etmemişti. Ve onun adına yüreği sızladı.

"Ambrose?"

"Bu ne Fern?" diye fısıldadı Ambrose, şiiri ona doğru uzatarak.

Fern gergin, rahatsız olmuş bir ifadeyle bakıyordu kâğıda; yüz ifadesi sıkıntılıydı.

“Ben yazdım. Uzun zaman önce.”

“Ne zaman?”

“Mezuniyet gecesinden sonra. O geceyi hatırlıyor musun? Bailey ile gelmiştim. Hepinizden benimle dans etmenizi rica etmişti. Hayatımın en utanç verici anlarından biriydi. Ama iyi niyetle yapmıştı.” Belli belirsiz bir gülümseme belirdi dudaklarının kenarında.

Ambrose hatırlıyordu. Fern, hoş, neredeyse güzel görünüyordu. Ve bu, Ambrose’un aklını karıştırmıştı. Onu dansa kaldırmamıştı. Onu dansa kaldırmayı reddetmişti. Bailey, ondan bunu yapmasını rica ettiğinde yanından uzaklaşmıştı.

“Seni incittim, değil mi Fern?”

Fern narin omuzlarını silkerek gülümsedi ama gülüşü titrekti ve gözleri parıl parıl olmuştu. Üç yıldan uzun bir süre sonra bile, bu anının hâlâ canını yaktığını görmek hiç de zor değildi.

“Seni incittim,” diye tekrar etti, vicdan azabı ve farkındalık ses tonunu pişmanlıkla doldurmuştu.

Fern uzanarak yaralı yanağına dokundu onun. “Sadece beni görmüyordun. Hepsi bu.”

“Çok körmüşüm o zamanlar.” Fern’in alnına dökülen bir bukleye dokundu parmağıyla.

Fern, sakın bir tonla, “Aslında... Şimdi de kör sayılırsın,” diye şaka yollu takıldı. Suçluluk duygusunu şakayla yok etmeye çalışıyordu. “Belki de o yüzden benden hoşlanıyorsun.”

Haklıydı. Yarı kördü ama buna rağmen, belki de bu yüzden her şeyi eskisinden daha net görüyordu.

27

Dövme Yaptır

Irak

Beans, kollarını arkadaşının boynuna dolamış ve sevgi olarak algılanamayacak kadar sıkılmış bir halde "Dövmeni göster-sene Jess," diye tatlı dille onu kandırmaya çalışıyordu. O sabah Jesse, dinlenme süresinin bir bölümünü amatörce dövme işiyle uğraşan bir tıp öğrencisiyle geçirmişti ama sonuç hakkında bir şey söylememişti ve her zamankinden daha asık suratlıydı.

"Kes sesini Beans. Neden her bir haltı bilmen gerek? Her işime burnunu sokuyorsun," dedi Jess, göğsüne ne tür dövme yapıldığını görmek için ısrar eden sinir bozucu arkadaşını iterek.

"Seni sevdiğim için. Sebep bu. Pişman olacağın aptalca bir şey yaptırmamış olduğundan emin olmak istiyorum sadece. Tek boynuzlu bir at mı? Ya da bir kelebek mi? Bir gülün çevresine dolanmış hâlde Marley'in adını yazdırtmadın, değil mi? Eve döndüğünde seni umursamayabilir dostum. Başka heriflerle takılıyor olabilir. Onun ismini tenine kazımasan iyi olur."

Jesse küfretti ve Beans'i hızla iterek bu ufak tefek askeri yere düşürdü. Beans, sinirleri tepesinde, ağza alınmayacak bir sürü laf ederek yıldırım hızıyla ayağa fırladı. Grant, Ambrose ve Pa-

ulie ikisinin arasına girmek için koştular. Sıcak hepsini delirtiyordu. Buna bir de asla bitmeyen gerginlik eklenince daha önce birbirlerine sarmamış olmaları şaşırtıcıydı.

"Benim bir çocuğum var. Küçük bir oğlum var. Yüzünü hiç görmediğim yeni doğmuş bir bebek ve annesi Marley. Bu yüzden oğlumun annesi hakkında böyle konuşma, serseri. Yoksa seni gebertene kadar döverim ve seninle işim bitince kışına tükürürüm."

Beans birden Jesse'e yumruk savurmayı kesti ve öfke geldiği gibi aynı hızla aktı gitti yüzünden. Ambrose, tehlikenin geçtiğini fark ederek hemen bıraktı onu.

"Jess, dostum. Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum." Beans ellerini başında kavuşturup arkasını döndü, bu kez kendine küfrediyordu. Geri döndüğünde yüz ifadesi pişmanlık doluydu. "Berbat bir durum, dostum. Evde bunlar olurken burada olmak... Özür dilerim. Bazen saçma sapan konuşuyorum."

Jesse omuzlarını silkti ama bir şey yutmaya çalışıyormuş, özellikle de acı bir ilaç yutmaya çalışıyormuş gibi hızlı hızlı yutkunuyordu ve hepsi gibi, o da koruyucu gözlük takmıyor olsaydı akmak üzere olan gözyaşlarını saklayamayabilir ve herkes için durumu daha da kötüleştirebilirdi. Hiçbir şey söylemeden çelik yeleğini çıkarmaya başladı; parmakları işi biliyorlardı ve hızlıydılar. Gün içinde birkaç kez yaptıkları bir şeydi bu; üstten her ayrıldıklarında giydikleri bir şey... Ve parmakları ayakkabı bağcığı çözmek kadar alıştı bu işe.

Çelik yeleğini göğsünden çekip yere fırlattı. Gömleğindeki cırt cırtlı bantları gevşetti; önünü açtı; iki yandan sarkık bırakarak atletini pantolonun belinden çekip çıkardı ve yukarı doğru çekerek biçimli, esmer karnını ve geniş bağrını açtı. Jesse'in her noktası Ambrose kadar güzeldi ve her fırsatta buna dikkat çekiyordu. Orada, göğsünün sol tarafında, kalbinin üzerinde, siyah boyayla şu kelimeler yazıyordu:

OĞLUM
JESSE DAVIS JORDAN
8 MAYIS 2003

Arkadaşları göstermeye istekli olmadığı dövmesine dikkatle bakabilsinler diye haki rengi atletini avcunun içinde toplayıp bir süre çenesinin tam altında tuttu. Ardından, hiç bir şey söylemeden, atletini indirdi, gömleğinin önünü kapattı; pantolonunun içine sokuşturdu ve çelik yeleğini tekrar üzerine geçirdi.

“Çok hoş Jesse,” diye fısıldadı Beans, sesi boğuk ve göğsüne kurşun yemiş gibi tükenmiş çıkıyordu. Diğerleri başlarını salladılar ama kimse konuşmadı. O anki hisleriyle boğuşuyordu hepsi ve Jesse’in daha iyi hissetmesini sağlamak için söylenecek bir şey gelmiyordu akıllarına. Ve hatta Beans’in. Konuşmadan üsse doğru yürümeye devam ettiler.

Paulie, Jesse’in yanında yürüyordu ve kolunu onun omzuna atmıştı. Jesse, birkaç dakika önce Beans’e yaptığı gibi itmişti onu. Bir süre sonra yakıcı çöl sıcaklığında etraflarında dönüp duran kelimelerden esinlenerek bir şarkı söylemeye başladı Paulie.

*Henüz tanışmasak bile
Doğduğun gün ne hissettiğimi
Unutmayayım diye
Adını kalbime yazdım.*

*Kalplerimiz birlikte atsın diye
Adını kalbime yazdım
Ve seni en özlediğim anlarda dokunuyorum
Her harfe ve her satıra*

*Birlikte olalım diye
Adını kalbime yazdım
Böylece sana yakın olabilecek
Ve seni hep orada saklayabileceğim.*

Paulie şarkısını bitirdiğinde kelimeler havada asılı kalmıştı. Eğer başka biri şarkı söylemeye kalksaydı böyle işe yaramazdı. Ama Paulie'nin yumuşak bir kalbi ve büyürken hepsinin alıştığı bir iletişim tarzı vardı. Şarkıya arkadaşlarını rahatlatmak için aniden başlamış olduğu gerçeği hiçbirini sinirlendirmede.

"Bu şarkıyı sen mi yazdın Paulie?" diye fısıldadı Grant, sesinde herkesin dikkatini çeken ve itinayla duymazdan geldiği bir titreme vardı.

"Hayır. Bir zamanlar annemin söylediği bir şarkı sadece. Hangi grubun söylediğini hatırlamıyorum bile. Hippi tarzı saçları vardı ve sandaletlerle çorap giyerlerdi. Ama hep sevdim bu şarkıyı. İlk kıtayı Jesse için değiştirdim."

Ambrose melodiyi mırıldanmaya başlayıp Jesse, "Tekrar söylesene Paulie," diyene kadar bir süre daha sessizce yürüdüler.

"Sence nasıl bir dövme yaptırmalıyım? Gerçekten soruyorum. Bir kalbin içinde Annem yazsa? Tekerlekli sandalyedeki biri için gülünç olmadan güzel duracak hiçbir halt gelmiyor aklıma. Bu acınası bir durum," diye söylendi Bailey.

Ambrose, Bailey ve Fern, üçü birlikte Ink Tank adında bir dövme salonuna gitmek için Seely'e doğru yol alıyorlardı. Bailey, on sekiz yaşından beri onu dövme yaptırmaya götürmesi için yalvarıyordu Fern'e ve konuyu birkaç gün önce göl kenarında tekrar gündeme getirmişti.

Ambrose onunla gideceğini söylediğinde Fern azınlıkta kalmıştı. Her zamanki gibi alışılmış şoför olarak direksiyondaydı şimdi.

"Hey, Herkül gibi bir sopa yaptırabilirim Brosey. Bu güzel olur," dedi Bailey.

Ambrose içini çekti. Herkül ölmüştü ve Bailey, onu sürekli hayata geri döndürmeye çalışıyordu.

"Bir kalkanın içinde bir 'S' harfi yaptırabilirsin Bailey. Süpermen'in 'S'i. Süpermen'i ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun?" dedi Fern anıları canlandırmaya çalışarak.

Ambrose, hepsi on yaşıdayken Bailey'in ölü bir örümcek için çıkardığı yaygarayı hatırlayarak "Ben onun Örümcek Adam olduğunu sanıyordum," dedi.

"Örümcek zehrinden çok çabuk vazgeçtim," diye cevap verdi Bailey. "Belki de milyonlarca sivrisinek tarafında ısırlmış olduğum geldi aklıma ve bu yüzden böceklerin pek çare olmadığını fark ettim. Örümcek zehri cazibesini yitirince Örümcek Adam'ı terk ettim ve kanca-yı Süpermen'e taktım."

"Kas distrofinin kriptona maruz kalmasının sonucu olduğuna ikna oldu. Arkasında kocaman bir S olan uzun kırmızı bir pelerin yaptırmıştı annesine." Fern kahkaha attı, Bailey ise somurttu.

"O pelerininle gömüleceğim. Hâlâ duruyor. Muhteşem bir şey."

Ambrose, "Eee ya sen, Fern? Harika Kadın* mısın?" diye dalga geçti.

"Fern, süper kahramanların ona göre olmadığına karar verdi," dedi Bailey arkadan. "Sadece peri olmaya karar verdi, çünkü dünyayı kurtarma sorumluluğu olmadan uçma seçeneğini seviyordu o. Kartondan bir çift

* Wonder Woman. -çn

kanat yapmış, onları parıltılı bir şeyle kaplamış ve yapışkan bantlı birkaç askı takmıştı, böylece sırt çantası gibi takıp onlarla dolanabiliyordu.”

Fern omuz silkti. “Ne yazık ki kanatlarım artık yok. Onları parçalanana kadar taktım.”

Ambrose sessizdi, Bailey’in söyledikleri zihninde yankılanıp duruyordu. O, dünyayı kurtarma sorumluluğu olmadan uçuşma seçeneğini seviyordu. Belki de Fern ile ikisi ruh ikiziydiler. Bu duyguyu çok iyi anlıyordu.

“Sence Angie Teyze bizi cezalandırır mı Bailey?” Fern endişe içinde alt dudağını kemiriyordu. “Büyük bir dövme yaptırmayı kabul edeceklerini düşünemiyorum bile.”

“Hayır. ‘Ölmekte olan çocuğun son isteği’ kartını süreceğim masaya,” dedi Bailey soğukkanlılıkla. “Her zaman işe yarar. Fern, sen de omuzunda küçük bir eğreltiotu yaptırсан. İsmi yazdırmaktan söz etmiyorum, gerçek bir eğreltiotu*... Yani yaprakları dallarıyla...”

“Hmmm. Dövme yaptıracak kadar cesur olduğumu sanmıyorum. Olsam bile bu bir eğreltiotu olmaz.”

Dövme salonunun önünde durdular. Sakindi, gördüğü o ki öğle saatleri dövme yaptırmak için popüler bir zaman değildi. Bailey birden sessizleşti, Ambrose onun tereddüt ettiğini düşündü. Ama Fern, sandalyesini tutan bağları çözer çözmez dönerek rampadan aşağıya indi, bir an bile duraksamadı.

Fern ve Bailey, tüm dikkatleriyle küçük işyerini inceliyorlardı. Ambrose ise her zaman yaptığı gibi kendini meraklı ve bariz bakışlara hazırlamıştı. Ama onlara yaklaşan adamın öyle karışık dövme dolu bir yüzü vardı ki çizgilere ve yara izlerine rağmen Ambrose yanında sıradan görünüyordu. Adam, Ambrose’un yara izlerine

* Fern’in Türkçe karşılığı eğreltiotudur. -çn

profesyonel bir gözle baktı ve birkaç süsleme eklemeyi önerdi. Ambrose kabul etmedi, yine de birden kendini daha rahat hissetmeye başladı.

Bailey, dövme yaptırmak için sol omuzunun üst tarafını, sandalyesinin sırtına sürtünmeyecek kısmını seçmişti. *'Zafer, Savaş Alanında Kazanılır'* yazdırmaya karar verdi, anıt mezardaki bankta yazan kelimelerdi bunlar; Babasının yüzlerce kez tekrarladığı kelimelerdi... Bailey'in kendi yaşamının ve sevdiği sporun göstergesi olan kelimelerdi.

Ardından, Ambrose, gömleğini çıkarıp dövmeci adama ne tür bir dövme istediğini söyleyerek Fern ve Bailey'i şaşırttı. Uzun sürmedi. Büyük bir beceri ya da çeşitli renkler gerektiren karmaşık bir tasarım değildi. Ne istediğini bir kâğıda düzgünce yazdı, imla hatası olup olmadığını kontrol etti ve ustaya uzattı. Adam yazı karakterini seçti, şablon harfleri derisine bastırdı ve ardından tören borusu falan çalmadan işine koyuldu.

Ambrose'un ölen arkadaşlarının isimleri göğsünün sol tarafına tek tek yazılırken Fern büyülenmiş gibi izliyordu. Paulie, Grant, Jesse, Beans, biri diğerinin yanına, düzgün büyük harflerle, vakur bir sıra halinde... Bittiğinde Fern, hassas tene dokunmamaya çalışarak parmak uçlarını isimlerin üzerinde gezdirdi. Ambrose ürperdi. Elleri yaraya sürülen merhem gibiydi, hem rahatlatıcı hem de acı verici.

Ödemeyi yaptılar, dövme ustasına teşekkür ettiler; eve doğru yola çıktıklarında Bailey, "Bu, onlara daha yakın hissetmeni mi sağlıyor?" diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Ambrose camdan dışarı, akıp giden manzaraya bakıyordu; ağaçlar, gökyüzü, evler kendi yüzü kadar bildikti

onun için... Ya da bir zamanlar aynaya baktığında gördüğü yüzü kadar...

"Yüzüm darmadağınık durumda." Gözleri aynadan Bailey'in gözleriyle buluştu. Uzandı ve en uzun yara izini, saç çizgisinden ağzına kadar uzanan yara izini, eliyle yokladı.

"Bu yaraları seçmem gerekmedi. Onların ölümlerini yüzüm her gün hatırlatıyor bana. Sanırım onların yaşamalarını hatırlatacak bir şey istedim. Bu, ilk olarak Jesse'in yaptığı bir şeydi. Bir süredir yaptırmak istiyordum."

"Bu çok hoş Brosey. Gerçekten çok hoş." Bailey dalgın dalgın gülümsedi. "Bence en kötü kısmı da bu. Öldüğümde beni kimsenin hatırlamayacağı düşüncesi... Annemle babam elbette hatırlayacaklar. Fern de... Ama benim gibi biri yaşamaya nasıl devam eder? Her şey söylenip, her şey bittiğinde fark eder mi?"

Mavi minibüste dile getirilmesi için yakarılan basma-kalıp boş sözler ve rahatlatıcı anlamsız kelimelerle dolu yoğun bir sessizlik hâkimdi ama Fern, daha fazlasına ihtiyacı varken sadece başını okşamayacak kadar çok seviyordu Bailey'i.

Ambrose durup dururken, "Seni de listeme eklerim," diye söz verdi, gözleri aynadan Bailey'in gözlerine dikilmişti. "Zamanı geldiğinde senin adını da kalbimin üzerine diğerlerinin yanına yazdıracağım."

Bailey'in gözleri doldu, hızla kırıştırdı gözlerini ve birkaç dakika konuşmadı. Fern, Ambrose'a öyle sevgi ve aşkla bakıyordu ki Ambrose sırtına bütün bir kitabeyi yazdırmayı teklif edebilirdi.

"Teşekkür ederim Brosey," diye fısıldadı Bailey. Ambrose bir şarkı mırıldanmaya başladı.

“Lütfen tekrar söyle,” diye yalvardı Fern sağ yanağındaki en uzun yara izinde parmaklarını gezdirirken. Ambrose, onun orada olduğunu hatırlatıyor olmasına aldırmadan izin veriyordu buna. Ne zaman yüzüne dokunsa onun sevgisini hissediyordu ve parmak uçları onu rahatlatıyordu.

Ambrose uykulu bir sesle, “Şarkı söylemem hoşuna mı gidiyor?” diye sordu, işe dalmadan önce fazla zamanının olmadığını biliyordu. Fern’in izin günüydü ama o çalışıyordu. Dövme salonuna yolculuk bütün öğleden sonrayı almış ve akşam olurken Fern’le ikisi Bailey’e veda etmiş ama birbirleriyle bir türlü vedalaşamamışlardı. Fern’in arka bahçesindeki trambolinde yaz güneşinin batışını seyrederken bulmuşlardı kendilerini. Artık her yer karanlık ve sessizdi. Güneşle birlikte sıcaklık da usul usul uzaklaşmış ve Irak’taki görevlerinin ilk aylarında Paulie’nin onlara öğrettiği ninniye söylerken uykusunun gelmesine neden olmuştu. Jesse’in oğlu doğmuştu o sırada ve görev bitmek bilmiyordu. Eve dönmelerine bitmez tükenmez toz toprak ve bitmez tükenmez günler vardı.

Fern, “Şarkı söylemeni seviyorum,” diyerek daldığı hayallerden çıkardı onu. Şarkıyı söylemeye başladı, unuttuğu yerde duruyor, onun devam etmesini bekliyordu. Ta ki sesi canlılığını yitirip, Ambrose şarkıyı tek başına tamamlayana kadar... “Birlikte olalım diye adını kalbime yazdım, böylece sana yakın olabilecek ve seni hep orada saklayabileceğim.” Halihazırda üç kez söylemişti.

Ambrose son notaları söylediğinde Fern, sanki uykusu gelmiş gibi sokuldu ona. Trambolin altlarında hafifçe sallanarak onun iri bedeninin oluşturduğu çukura yuvarlanmasına ve göğsüne yatmasına neden oldu. Ambrose kollarını doladı ona; Fern derin derin nefes almaya başladı.

Ambrose, özlemle sürekli onun yanında uyumanın nasıl bir duygu olduğunu düşündü. O zaman geceler bu kadar zor geçmezdi belki. Belki de yalnızken onu tüketmeye çalışan karanlık, onun ışığına yenik düşerek, temelli yok olurdu. Dün psikoloğu ile bir saatlik bir seans yapmıştı. “Akıl sağlığındaki gelişmeye,” ağzı açık kalmıştı psikoloğun. Ve her şey Fern adında küçücük bir hap sayesindeydi.

Birlikte kaçmayı teklif ederse kabul edeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Bailey’i de almak zorunda olsalar da... Olsun. Fern, hiç düşünmeden evlenirdi onunla... Bu düşünce kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu. Fern, yanağının altında çarpan kalbinin sesini ve temposunu hissetmiş olmalıydı.

Ambrose, “Bir eş seçmek zorunda olan bir adamla ilgili fıkrayı duydun mu?” diye sordun sakın bir ses tonuyla.

Fern başını kaldırmadan salladı. “Hayır,” dedi hafifçe esneyerek.

“Adamın birinin eş olarak ya çok güzel ya da çok güzel sesi olan ama görünüşte fazla bir şeyi olmayan iki kızıdan birini seçme şansı varmış. Uzun uzun düşünmüş ve güzel şarkı söyleyenle evlenmeye karar vermiş. Ne de olsa güzel ses, güzel bir yüzden daha uzun süre kalıcıdır, değil mi?”

“Doğru.” Fern’in sesi, daha uyanık çıkmıştı, sanki konuyu çok ilginç bulmuş gibiydi.

“Böylece adam çirkin kızla evlenmiş. Nikâh kıyılmış, ziyafet verilmiş, düğün gecesinin en eğlenceli kısmı yaşanmış.”

“Bu fıkra mı?”

Ambrose, sanki o lafa karışmamış gibi devam etti.

“Ertesi sabah adam yatakta dönmüş, yeni eşini görmüş ve çığlık atmış. Karısı uyanmış ve ne olduğunu sormuş ona. Adam gözlerini kapatmış ve bağırmaya başlamış. “Şarkı söyle! Tanrı aşkına şarkı söyle!”

Fern, bunun yavan bir fıkra olduğunu belli edercesine iç geçirdi. Ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Ambrose da gülüyor ve Peder Taylor’ın arka bahçesinde sanki iki küçük çocuklarmış gibi onunla birlikte trambolinde zıplıyordu. Ama zihninin gerisinde, endişeli bir biçimde, Fern’in ona bakıp şarkı söylemesi için yalvaracağı noktaya gelip gelmeyeceklerini sorguluyordu.

28

Kahraman Ol

Bailey'in çok az özgürlüğü vardı. Ama eli tekerlekli sandalyesinin kumandasına dayalı olarak iş çıkışı Fern'i görmek için Jolley'in yerine, Bob'un kösedeki benzin istasyonuna ya da dinle ilgili varsayımlarla Joshua Amcasına işkence etmek istediğinde kiliseye gidebiliyordu. Peder Joshua genelde çok sabırlı ve konuşmaya istekli olurdu ama onun geldiğini gördüğünde homurdanacağından emindi Bailey.

Şu an olduğu gibi geç vakte kadar dışarıda kalmaması gerektiğini biliyordu. Ama işin heyecanı da biraz buydu. Yirmi bir yaşındaki bir erkeğin sokağa çıkma yasağı olmaması gerekiyordu. Tek suçlu hissettiği konu eve döndüğünde yatağına yatmasına yardım etmeleri için anne ya da babasını uyandırmak zorunda olmasıydı ki bu gece yarısı gezmesi eğlencesinin bir kısmını yok ediyordu bu. Ayrıca markete gidip Fern ve Ambrose'u görmek istiyordu. Bu ikisinin bir refakatçiye ihtiyaçları vardı. Ne zaman bir araya gelseler buhar çıkmaya başlıyordu. Bailey, Ambrose'un araçtaki üçüncü kişi olmasına az bir zaman

kaldığından emindi. Kendi kendine güldü. Kelime oyunlarını severdi. Ve Fern'le Ambrose birbirlerini buldukları için çok mutluydu. Sonsuza kadar buralarda olmayacaktı. Artık Fern'in Ambrose'u olduğuna göre onun için fazla endişelenmesine gerek yoktu.

Bu gece tehlikeli işler yapmıyordu. Kafa lambası olmadan sıvışmaya çalışmıştı ama annesi koşarak gelmişti arkasından. Belki de ayrılırken markette unutup kurtulabilirdi ondan, bu lanet şeyden nefret ediyordu. Bir asi gibi hissederek sırttı. Kaldırımından ilerlemeye devam etti, sokak lambaları ona rehberlik ediyordu. Alnında parlayan bir lambaya gerçekten ihtiyacı olduğunu sanmıyordu. Bob'un Speedy Mart'ı yolunun üzerindeydi ve sadece yapabileceği için uğramaya karar verdi. Bob, kasanın arkasından çıkıp kapıyı açmaya gelene kadar sabırla bekledi.

"Merhaba Bailey," dedi gözlerini kırıştırarak. Bailey'in kafa lambasından yayılan parlak ışığa doğrudan bakmamaya çalışıyordu.

"Söndürebilirsin Bob. Tepedeki düğmeye basman yeter," dedi Bailey. Bob denedi ama ışık, sanki içeride bir şey gevşemiş gibi parlamaya devam ediyordu. Esnek bandı döndürüp öne çekti, böylece ışık Bailey'in başının arkasını aydınlatmaya başladı. Bob kör olmadan ona bakabiliyordu artık.

"Bunun tamir edilmesi gerek Bailey. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" Bob, Bailey'in sınırlarını bilen biri olarak her zaman yaptığı gibi yardıma hazırdı.

Bailey, "On ikilik bira ve çiğnemek için biraz tütün lazım," dedi ciddi bir biçimde. Bob'un ağzı bir karış açıldı ve kararsızlık içinde kımıldandı.

"Hmm. Olur. Kimliğin yanında mı?"

“Evet.”

“Tamam. Peki... Hangisinden istiyorsun?”

“Starbust on ikilik paketlerde, değil mi? Çiğnemek için de Wrigley’s’i tercih ederim. Mentollü, lütfen.”

Bob, kıkır kıkır güldü, göbeği kocaman kemer tokası-nın üzerinde sallanıyordu. Başını iki yana salladı. “Bir an için beni kandırdın Sheen. Dudakların tütün dolu, kuca-ğında bir kasa Bud ile yolda gidişin canlandı gözümde.”

Bob koridorlarda dolanan Baiey’i takip ederek istedik-lerini alıyordu raflardan. Bailey prezervatiflerin önünde durdu.

“Bunlardan da lazım Bob... En büyük paketinden.”

Bob tek kaşını kaldırdı ama bu kez tongaya basmadı. Bailey kıs kıs gülerecek yoluna devam etti.

On dakika sonra tekrar sokaktaydı, aldıkları yanına sıkıştırılmıştı. Bob ona el sallarken kahkahalarla gülü-yordu, baştan sona çok eğlenmişti. Bailey’in kafa lamba-sını düzeltmediğini sonradan fark etti.

Bailey, 2. Doğu’dan gidip yolu kısaltmak yerine Center’dan ilerleyerek Main’e çıkmayı seçti. Market git-mek için daha uzun bir yoldu bu ama ılık bir geceydi ve yüzüne vuran hava çok hoşuna gidiyordu. Üstelik zamanı da vardı. Şamata başlamadan önce fazladan on ya da on beş dakika vermiş olacaktı muhabbet kuşlarına. Sessizlik keyif veriyordu. Yalnızlık keyif veriyordu. Ba-basından kulaklıklarını takmasını istemediğine pişman oldu; bangır bangır Simon and Garfunkel dinlerdi şimdi. Ama kafa lambası olmadan kaçma denemesi başarısız-lıkla sonuçlanmıştı. Ana cadde boyunca dükkânlar boş ve karanlıktı; hırdavatçının, karate okulunun ve emlak ofisinin önünden geçerken karanlık camlarda yansıyan görüntüsünü görüyordu. Mi Cocina, Luisa O’Toole’ın

Meksika Restoranı da kapalıydı; yanıp sönen ışıklar ve dizi dizi habanera biberi hafif rüzgârda sallanıyorlar, hardal sarısı kaplamaya çarparak tıkırdıyorlardı. Ama Luisa'nın restoranının yanındaki mekân kapalı değildi. Bob'un Speedy Mart'ı gibi, kasabanın barı olan Jerry's Joint de asla kapanmazdı. Bu durumu turuncu neon bir ışık ilan ediyordu ve kapının hemen yanına çekilmiş birkaç eski kamyonet vardı.

Bailey, mekândan sızan kısık müziği duyabiliyordu. Hangi şarkı olduğunu anlamak için kulak kabarttı ve başka bir şey duydu. Bir ağlama sesi. Bir bebek mi? Bailey, ne yapacağını bilmez bir hâlde etrafına bakındı. Görünürde tek bir canlı yoktu.

İlerleyerek bara giden asfalt girişi boydan boya geçti, uzun bir sıra halinde park etmiş kamyonetlerin yanından devam etti. Bir ağlama sesi daha. Barın biraz arkasında mekânı çepeçevre saran mucurun üzerinde park etmiş araç, Becker Garth'ın yükseltilmiş tekerlekli, arka camında bir kurukafa ve çapraz kemikler olan siyah 4X4'üydü. Ne kadar da kendine özgüydü. Bailey gözlerini devirdi. Ne dangalak.

Yine ağlama sesi. Kesinlikle bir bebek. Bailey kaldırımından ayrıldı ve mucura çıkarak 4X4'e doğru ilerledi. Kalbinin şakaklarında çarptığını ve kusmak üzere olduğunu hissediyordu. Ağlama sesi Becker'ın kamyonetinden geliyordu.

Yolcu kapısı hafif aralıktı ve yaklaşınca koltuğun kenarından uzanan sarı saçları gördü.

"Aman Tanrım! Hayır! Olamaz! Rita!" Sandalyesini açık kapı boyunca hareket ettirirken acı acı inliyordu. Çarpıp kapıyı kapatmaktan korkuyordu. Eğer bunu yaparsa bir daha açması mümkün olmazdı. Sandalyesinin

koluna dayalı eli kapının kenarından sadece birkaç santim ötede kalacak biçimde sandalyesini ayarladı. Kolunu yapabildiği kadar yukarı kaldırdı ve aralık kapıya sıkıştırdı. Elinden geldiğince sert itti; kapı yalpaladı ve sallanarak yavaş yavaş açıldı. Bailey'in eli tekrar sandalyenin koluna düşmüştü; yüreği ağzındaydı. Rita, kamyonetin koltuğunda bilinçsiz bir hâlde yatıyor; sarı saçları koltuktan aşağı sarkıyor, eli kapıya dayanmış duruyordu. Belli ki Rita kapıyı açmayı başarmış ama daha fazlasını yapamamıştı. İki yaşındaki Tyler Garth, bir eli ağzında, diğer eli annesinin yüzünde koltuğun önündeki boşlukta ayakta duruyordu.

"Rita!" diye seslendi Bailey. "Rita!" Rita kıpırdamadı.

Ty ağlıyordu. Bailey de ağlamak üzere olduğunu hissetti. Ama kendini tuttu ve sesini alçaltarak tekrar denedi. Rita'yla konuşuyor, onu cevap vermeye zorluyordu. Görebildiği kadarıyla kan yoktu, yine de Becker Garth'ın karısına bir şey yaptığından emindi Bailey. Rita'ya yardım edemezdi ama Ty'a göz kulak olabilirdi. Rita da bunu yapmasını isterdi.

Korkusunu belli etmemeye çalışarak, "Ty, oğlum. Merhaba ahbap," diyerek oyalamaya çalıştı onu. "Benim Bailey. Sandalyemle dolaşmak ister misin? Bailey'in sandalyesiyle dolaşmayı seviyorsun, değil mi?"

Parmakları ağzında, "Anne," diye ağlıyordu çocuk.

"Hızlı gideceğiz. Haydi, anneye nasıl hız yaptığımızı gösterelim." Bailey, Ty'ı kucağına çekemezdi. Bu yüzden kıvrık parmaklarını uzatarak çağırdı onu. "Haydi, elimi tut ve Bailey'in sandalyesine çık. Nasıl yaptığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Ty ağlamayı bıraktı ve kocaman mavi gözleriyle Bailey'in sandalyesine baktı. Bailey sandalyesini kapı

aralığına sokarak kapıyı biraz daha açtı. Ty rahatlıkla sandalyesine çıkabilecek kadar yakındı. Tabii eğer yaparsa...

"Haydi Ty. Sana bir sürprizim var. Hem şeker yersin hem de Bailey seni sandalyesiyle dolaştırır. Bırakalım biraz kestirsin annen." Bailey, kısa bir süre soluklandı ama şeker lafı her şeyi çözmüştü zaten. Ty koltuğun önündeki boşlukta çömeldi ve önce Bailey'in sandalyesinin koluna, oradan da kucağına tırmandı. Minicik elini beyaz alışveriş poşetine daldırdı ve zafer kazanmış bir edayla Starburst paketini çıkardı. Bailey geri geri kapıdan, Rita'dan uzaklaştı. Yardım çağırması gerekiyordu. Aynı zamanda, Becker Garth'ın aniden bardan koşarak çıkıp onu görmesinden deli gibi korkuyordu. Ya da daha da kötüsü kamyonetinin ön koltuğunda ölmekte olan Rita ile oradan uzaklaşmasından.

"Bailey'e tutun Ty."

"Hızlı gitmek?"

"Evet. Hızlı gideceğiz."

Ty'ın tutunma kavramı yoktu. Bailey'in, sağ eliyle tekerlekli sandalyeyi kullanması, sol eliyle de kolçağa bağlanmış cep telefonundan 911'i araması gerekiyordu. Numarayı çevirdi, hoparlörü açtı ve sonra mucuru geçip kaldırırma çıkmaya çalışırken daha rahat hareket edene kadar düşmesini engellemek için sol eliyle Ty'a sarıldı. 911 çağrı merkezi çalışanı cevap verdi ve Bailey hızla detayları verdi. Bir yandan sandalyenin koluna doğru bağırıyor, diğer yanda da sandalyesini sürmeye çalışıyordu. Ty ağlamaya başladı.

"Üzgünüm bayım. Sizi duyamıyorum."

“Bir kadın var, adı Rita Marsden... Rita Garth. Kocasının aracında baygın yatıyor. Daha önce de dövüştü onu. Sanırım ona bir şey yaptı. Kamyonet, Main'deki Jerry's Joint'in önünde duruyor. Kocasının adı Becker Garth. İki yaşındaki oğlu da oradaydı. Onun ağlamasını duydum. Çocuk benimle ama Rita'nın yanında kalmaya cesaret edemedim, çünkü kocası her an dışarı çıkabilirdi. Onun kaçmasını istemedim ve bebeği aldım.”

“Kadının nabızı var mıydı? ”

“Bilmiyorum,” diye bağırdı Bailey çaresiz bir ifadeyle. “Ona ulaşamadım.” 911 çağrı merkezi çalışanının aklının karıştığı belliydi. “Bakın, ben tekerlekli sandalyedeyim. Kollarımı kaldıramıyorum. Çocuğu kamyonetten çıkarabildiğim için şanslıyım. Lütfen polis ve ambulans gönderin.”

“Aracın plakası kaç?”

“Bilmiyorum. Artık orada değilim.” Bailey yavaşladı ve çağrı merkezinin sorduğu soruların cevapları için geri dönmesi gerekip gerekmediğini düşünerek hafifçe sandalyesini döndürdü. Arkasında gördüğü şey kalbini sıkıştırdı. Bardan yaklaşık iki blok uzaktaydı ama park yerinden çıkmakta olan bir aracın farları görünüyordu. Becker'in kamyonetine benziyordu.

“Geliyor!” Bailey deli gibi bağırarak hızını arttırıp elinden geldiğince hızlı bir biçimde caddede ilerlemeye başladı. Karşıya geçmesi gerekti ama bu, onu Becker'in farlarının önüne attı. Ve farlar hızla yaklaşıyordu. Tyler, Bailey'in paniğini hissetmiş çılgık çılgığa bağıırıyordu. 911 çağrı merkezi çalışanı sorularına cevap almaya ve onu “sakin tutmaya” çalışıyordu.

“Geliyor! Adım Bailey Sheen ve kucağımda Tyler Garth var. Tekerlekli sandalyedeyim, Hannah Lake'de

Main'den Center'a doğru ilerliyorum. Becker Garth karısına zarar verdi ve bize doğru geliyor. Yardım gerekli."

Nasıl olduysa, Becker Garth, mucize eseri tam yanlarından geçti. Belli ki tekerlekli sandalyedeki bir adamı herhangi bir şekilde tehdit teşkil ettiğini düşünmemişti. Bailey'i her zaman küçümsemişti zaten. Bailey'in kalp atışı rahatladı. Ve sonra Becker frenlere asıldı ve kamyoneti kendi etrafında döndürdü.

Gerisin geri hızla Bailey'e doğru gelmeye başladı. Bailey, Becker'in kucağındaki çocuğu görmemesinin mümkün olmadığını biliyordu. Yaklaşan kamyonetin tam önünde hızla yön değiştirip iki şeritlik yolun karşısına geçti. Tek şansının Bob'un yerine varmak olduğunun ve orada nispeten daha güvende olacağını farkındaydı.

Becker'in kamyoneti bir kez daha uçarcasına yanından geçerken Bailey'in arkasında lastiklerin cıyıkladığını duydu. Bailey'in aniden dönmesini beklemeyen Becker fren yapmaya çalıştı.

Bailey, 911 çağrı merkezindeki kişinin ne söylediğini duyduğunu umarak, "Center'a dönüp Bob's Speedy Mart'a doğru gidiyorum," diye bağırdı. Ty avaz avaz ağlıyordu ve çok korkmuştu. Neyse ki yavru bir şempanze gibi Bailey'e sarılmıştı, bu durum Bailey'in onu tutmasını kolaylaştırmıştı.

Bailey'in saklanma şansı olmadığı netti. Ty'ın çılgınlıkları onları ele verirdi. Zaman da kalmamıştı zaten. Becker Garth yüz seksen derecelik bir dönüş yapmış, farlarıyla bir kez daha onları yakalamış, Center'dan aşağıya doğru geliyordu. Siyah 4X4 Bailey'in sol tarafına yanaştı. Bailey, yolcu tarafındaki camın açık olduğunu gördü ama Becker'a bakmadı. Bütün dikkati önünde uzanan yola sabitlenmişti.

“Sheen! Benim çocuğumla ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Bailey, kumandaya basmaya devam ediyor ve yolda ki bir çukura girmemeye dua ede ede karanlık caddede uçarcasına ilerliyordu.

“Kenara çek, aşağılık herif!”

Bailey durmadı.

Becker direksiyonu üzerine doğru kırdı. Bailey çığlık attı ve kumandanın sağa dönüş tuşuna bastı. Sandalyesi deli gibi sallandı. Bailey, onun kesinlikle yana devrileceğini düşündü ama sandalye bir kez daha kendini toparlayarak düzeldi.

Bailey, 911 görevlisine, “Beni yoldan çıkarmaya çalışıyor,” diye bağırdı. “Kucağımda onun çocuğu var ve o çıldırmışçasına beni yoldan çıkarmaya çalışıyor.”

911 çalışanı bağırarak bir şeyler söylüyordu ama kulaklarındaki uğuldamaya yüzünden Bailey onu duyamıyordu. Becker Garth ya sarhoştur ya da deli. Belki de her ikisi de. Ve Bailey hem kendisinin hem de küçük Ty’ın başının belada olduğunun farkındaydı. Bu durumdan sağ salim kurtulması mümkün değildi.

Ve birden, tam korkuyla kuşatılmışken, serinkanlılık duygusu hâkim oldu onda. Kasten ve dikkatli bir biçimde tekerlekli sandalyesini en düşük hıza indirdi. Asıl görevi Ty’ı mümkün olduğunca güvende tutmaktı. Hiçbir şekilde Becker’dan daha hızlı hareket edemezdi, madem öyle daha güvenli bir hızla ilerleyebilirdi. Aniden yavaşlama kararından dolayı Becker’ın aklı karışmış görünüyordu. Frenlere asılıp mucur kaplı şarampolde kamyonetinin dönmesine neden olmadan önce hızla bir kez yanından geçti. Bailey, Becker araba kullanma tarzının yolcu koltuğunda baygın ve kontrolsüz bir hâlde yatan Rita’ya neler yaptığını düşünmek bile istemiyordu.

Ve Becker birden yine ona doğru gelmeye başladı. Bu kez geri geri geliyor, iblisin gözlerine benzeyen çekik arka farları son sürat doğrudan Bailey'e doğru yaklaşıyordu. Bailey tekrar sağa döndü ama bu kez yoldan çıkmıştı ve sandalyesi bir tümseğe çarpıp çamurlu eğimden kayarak yola paralel uzanan sulama kanalına girdi. Fazla hızlı gitmiyordu, yine de sandalyenin sıkışıp yalpalayarak kanalın dibinde toplanan bulanık suya yüzüstü düşmesine engel olamadı. Tyler, kolları arasından fırlatarak dar setin diğer tarafındaki yoğun otlarla kaplı alanda bir yere düşmüştü.

Bailey, elleri göğsünün altında kıvrılmış bir halde yüzü suda yatıyordu. Sağ serçe parmağı arkaya doğru kıvrılmıştı; duyduğu acı onu şaşkına çevirmişti. Kalbinin atışını, fazlasıyla hissetmesine neden olan türden bir acıydı bu, sanki kalbi zonklayan parmağında atıyordu. Ama Bailey, en ufak sorununun kırık parmak olduğunun farkındaydı. Kanalda sadece bir karış su vardı. En fazla bir karış... Ama Bailey'in başını kaplıyordu. Elleriyile kendini yukarı itmek için büyük bir çaba harcadı. Ama ne itebildi ne de ters dönebildi. Oturamadı ya da dışarı tırmanamadı.

Ty'in ağladığını duyduğunu düşündü. Su, sesi boğuyordu, yine de bir tür rahatlama oldu Bailey'in tepkisi. Ty ağlıyorsa yaşıyordu. Ve sonra bir kapının çarpma sesi duyuldu ve Ty'in ağlaması uzaklaştı ve yok oldu. Onunla birlikte, Becker'ın kamyonetinin Bailey'in kulaklarına okyanus sesine benzer bir ses gibi gelen yüksek, güçlendirilmiş bir uğultusu da uzaklaştı. Bailey avazı çıktığı kadar bağırdı; nefes almaya çalışırken burnu ve ağzı çamurla doldu. Ve kalbinin atışıyla birlikte parmağının zonklaması da azaldı.

Polis Arabasına Bin

O gece on iki civarı Fern, bisikletiyle eve giderken iki polis arabası ve bir ambulans sirenler çalarak hızla geçtiler. İlk yardım araçları canhıraş siren sesleriyle son sürat yanından geçerken Fern'in aklı her zamanki gibi Ambrose'daydı.

"Dan Gable gene bir ağaca sıkışmış olmalı," dedi kendi kendine. Hannah Lake'de bile bir kedi için ambulans gitmesi ilk kez görünen bir şey olmasına rağmen bu düşünce kıkır kıkır güldürdü onu. Geçen sefer itfaiye arabasıydı. Bailey, her anından gerçekten keyif almış bu işin ve bu olaydan sonra günlerce övgüler yağdırmıştı Dan Gable'a. Belki de bu yüzden markete gelmemişti Bailey. Fern, şamatanın nerede olduğunu merak ederek hızla 2. Doğu'dan geçip Center'a döndü. Ve şimdiye kadar bir arada hiç görmediği kadar çok sayıda polis arabasının yola sıralanmış olduğunu fark edince çok şaşırdı. Polisler, ellerinde fenerlerle bütün caddeye yayılmış aşağı yukarı yürüyorlardı. Fenerler, sanki bir şey bulmak için bölgeyi inceliyorlarmış gibi şeritler halinde öne arkaya

sallanıyorlardı. Ya da birisini arıyorlar diye düşündü Fern merak içinde.

Fern yoldan aşağı doğru ilerlerken bir çığlık duyuldu ve polisler bu sese doğru hızla koşmaya başladılar.

“Buldum onu! Buldum onu!”

Polis tehlikeli birini yakalamış olabilirdi ve Fern, “o” kişi her kimse, onun yakınlarında bir yerde olmayı istemediğinden yavaşladı ve bisikletinden indi. Ambulans telaş içinde oraya gitti ve henüz durmadan arka kapısı açıldı; ilk yardım ekibinden iki kişi güçlükle dışarı atlayarak Fern’in görüş çizgisinin ötesindeki sette koştular.

Fern, ambulans görevlilerinin gözden kaybolduğu noktaya gözlerini dikmiş öylece bekliyordu. Birkaç dakika boyunca kimse geri gelmedi. Fern tam bisikletine binip olay yerinden uzaklaşmaya karar vermek üzereyken bir polis memuru kanaldan yukarı doğru bir şey itti. Bu, bir tekerlekli sandalye idi.

Kuşkulu bir ifadeyle burnunu büzerek, “Bu çok garip,” diye sesli düşündü Fern. “Sedye kullanacaklarını sanmıştım.”

Ama tekerlekli sandalye boştu ve aşağıya indirilmiyor, setten yukarı çıkarılıyordu.

Ve sonra fark etti. Bunun Bailey’in sandalyesi olduğunu anladı. Etrafındaki şok olmuş tepkilerden durumu kavradı. Bisikletini yere fırlattı ve çığlık çığlığa onun ismini haykırarak, güçlükle durum değerlendirmesi yapan polis memurlarına, uzanarak onu olay yerinden uzak tutmaya çalışan kollara doğru koşmaya başladı.

Ona ulaşmak için üniformalı sayısız kolla mücadele ederken, “Bailey!” diye bağıırıyordu.

“Bayan! Durun! Yaklaşamazsınız.”

“Benim kuzenim o. Bailey, değil mi?” Fern, çıldırmış

gibi bir onun bir bunun yüzüne bakıyordu. Sonunda bakışları Landon Knudsen’de çakılı kaldı. Landon, Hannah Lake Polis Merkezi’nde yeni işe başlamış pırıl pırıl bir gençti. Pembe yanakları ve sarı bukleleri ona, resmi üniforması ve kalçasından sallanan tabanca kılıfıyla tamamen farklı, melek gibi bir görüntü veriyordu.

“Landon! O iyi mi? Ne oldu? Onu görebilir miyim, lütfen?” Fern, sorduğu sorunun cevabını beklemeden arka arkaya soru soruyordu. Cevapları duymak ihtiyacındaydı ama Landon konuşmaya başladığı anda hiç sormamış olmayı isteyeceğinin farkındaydı.

Ve az sonra ilk yardım görevlileri sedyeyi eğimden yukarı ittiler ve beklemekte olan ambulansın açık kaplarına doğru hızla götürdüler. Sedyenin etrafında çok fazla insan vardı ve Fern sedyede kimin yattığını görmek için hâlâ oldukça uzaktaydı. Tekrar Landon’a baktı. “Söyle, lütfen!”

“Ne olduğundan tam olarak emmin değiliz. Ama evet, Fern. O, Bailey,” dedi Landon; yüzünde özür diler ifadesi vardı.

Landon Knudsen ve Fern’in tanımadığı başka bir memur, Lanson’ın kıdemli ortağı olduğu açıkça belli olan daha yaşlı bir adam, Fern’i Bailey’in evine götürdüler ve orada Mike’la Angie’ye Bailey’in ambulansla Clairmont Bölge Hastanesi’ne götürüldüğünü bildirdiler. Gece yarısını geçmişti. Angie pijamalıydı ve Mike televizyon koltuğunda uykuya kalmış olmaktan dolayı sersem gibiydi. Yine de tam iki dakika içinde ikisi de mavi minibüse binmişlerdi. Fern de onlarla birlikte araca bindi ve yolda anne babasını aradı. Onlar da fazla geç kalmazlardı. Son-

ra Ambrose'u aradı. Angie ve Mike dinliyor oldukları için dikkatli seçilmiş birkaç kelimeyle Bailey'e bir şey olduğunu ve Seely'deki hastaneye gittiklerini söyledi.

Polis hiçbir ayrıntı vermedi onlara ama Hannah Lake'in yaklaşık yarım saat güneyinde olan hastaneye kadar eşlik ettiler ve siren çalarak yolu açtılar. Yine de Fern'in hayatındaki en uzun yarım saatti bu. Üçü de konuşmuyordu. Söylentiler o kadar korkunçtu ki kimse bir şey söyleyemiyordu. Mike Sheen direksiyondaydı, Angie onun sağ eline yapışmıştı; Fern ise Bailey'in sandalyesi için tasarlanmış boş alanın arkasındaki tek koltukta tir tir titriyordu. Fern, tekerlekli sandalyeyi gördüğünü söylememişti onlara. Kanalda bulunduğundan da söz etmemişti. Artık çok geç olduğunu düşündüğünü dile bile getirmemişti. Sadece kendi kendine yanıldığını tekrar edip duruyordu.

Koşarak acil servise girip kendilerini tanıttıklarında hemen arkalarından gelen iki polis memuruyla birlikte boş bir bölmeye alındılar. Otuzlu yaşlarda, isim kartında Dr. Norwood yazan, üzerinde yeşil doktor önlüğü, gözlerinin altında siyah halkalar ve yüzünde yumuşak bir ifade olan bir adam Bailey'i kaybettiklerini söyledi onlara.

Bailey ölmüştü. Hastaneye varmadan öldüğü bildirilmişti.

İlk ağlamaya başlayan Fern oldu. Olasılığı gözden geçirmek için daha uzun süresi olmuştu ve biliyordu. Kalbinin derinliklerinde sandalyeyi gördüğü an anlamıştı bunu. Angie şoka girmişti ve Mike öfkeli bir hâlde kendisini oğluna götürmelerini söylüyordu. Doktor karşı çıkmadı ve perdeyi kenara çekti.

Bailey'in yüzü ve saçı ıslaktı ve çamurdan keçe gibi

olmuştı. Burnunun ve ağzının etrafı, hayata döndürme çabaları sırasında kısmen temizlenmişti. Sandalyesinde olduğundan çok farklı görünüyordu, sanki Fern'in hiç karşılaşmadığı biri gibiydi. Parmaklarından biri farklı bir açıyla eğilmişti ve görevlilerden biri ince kollarını iki yanına uzatarak daha da yabancı görünmesine neden olmuştı. Bailey kollarına T-rex kolları derdi; hiçbir işe yaramaz ve vücudunun geri kalanıyla orantısız... Bacakları da aynı derecede inceydi ve sağ ayağındaki ayakkabısı kayıptı. Bedeninin geri kalanı gibi çorabı da çamura bulanmıştı ve kafa lambası sedyede yanında duruyordu. Işığı hâlâ açıktı. Fern, sanki suçlanması gereken lambaymış gibi gözlerini ondan alamıyordu. Fern uzandı ve kapatmaya çalıştı. Ama düğme dümdüzdü; basılı kalmıştı ve takılmıştı.

"Onu bu kadar çabuk bulmamıza lamba yardımcı oldu," dedi Landon Knudsen. Ama yeteri kadar çabuk olmamıştı.

"Lambası başındaydı. Kafa lambası başındaydı, Mike!" Angie, Bailey'in yanındaki sandalyeye çöktü ve onun cansız elini tuttu. "Bu nasıl olabilir?"

Mike Sheen polis memurlarına, koçluğunu yaptığı ve eğittiği Landon Knudsen'e ve geçen yaz düzenlediği gençlik kampına katılan bir oğlu olan kıdemli memura döndü. Gözlerinde yaşlarla ve güreşçilerini yerlerine oturtup otuz yıl boyunca onu dinlemelerini sağlayacak bir ses tonuyla, "Oğluma ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

Bunun protokole uygun olmadığını çok iyi bilmekten kaynaklanan kısa süreli bir direnme sonrası bildikleri ne varsa anlattılar.

911 görevlisi Bailey'den bir çağrı almıştı. Nerede ol-

duğu konusunda genel bir fikirleri varmış ve zor durumdaymış. Görevli uygun olan bütün birimleri bölgeye göndermiş ve birkaç dakika içinde biri kafa lambasının ışığını görmüş.

İlginç olan bant ters çevrilmiş ve lamba arka tarafa dönükmüş. Çocukların, bazen şapkalarını siperlikleri arkaya gelecek biçimde taktıkları gibi... Eğer lamba öne dönük olsaymış suya ve çamura batacakmış. Bailey, kafa lambası gökyüzünü aydınlatır ve nerede olduğunu gösterir bir hâlde çukurda yatarken bulunmuş. Memurlar Bailey'in boğulduğunu doğrulamadılar. Ne de doktor doğruladı bunu. İki taraf da ölüm nedenini belirlemek için otopsi yapılacağını söyledi kısaca ve yüzlerinde kayıplarından dolayı duydukları üzüntüyü belli eden bir ifadeyle etraflarındaki yaşam devam ederken ölümle yüzleşen Bailey'in anne babasıyla Fern'i küçük bölmede yalnız bırakıp çıktılar.

Sarah Marsden iyi uyumamıştı. Yıllardır iyi bir uyku çekmiyordu. Oysa kocası Danny öldükten sonra gerginlikten ve tek başına fazla bir şey yapamayan ve ona yardımcı olmaya çalışan herkese karşı öfkeli ve kötü davranan biriyle ilgilenmenin yükünden kurtulmuş olduğundan kendisinin de ölü gibi uyuyacağından emindi.

Danny Marsden, kızı Rita altı yaşındayken bir araba kazasında göğsünden aşağı felç olmuştu. Uzun beş yıl boyunca Sarah, ona ve küçük kızına bakabilmek için elinden geleni yapmış, uzun beş yıl boyunca her gün bunu nasıl sürdürebileceğini düşünmüştü. Danny'nin yardımcı muhtaç olması ve ıstırapı hepsine o kadar zarar veriyordu ki Rita'nın on birinci doğum gününden bir gün

önce öldüğünde rahatlama dışında bir şey hissetmek zor olmuştu. Onun adına, kendi adına, babasının sadece en kötü zamanlarını görmüş olan kızı adına rahatlamıştı. Üstelik dürüst olması gerekirse kazadan önce de pek de iyi bir adam değildi Danny.

Yine de Sarah hâlâ iyi uyuyamıyordu. Ne o zamanlar ne de şimdi, yani on yıldan daha uzun zaman sonra... Sebep belki de kızını ve küçük torununu merak etmesiydi, çünkü Rita tam babası gibi bir adam seçmişti. Tek fark, Becker'ın duygusal acı kadar fiziksel acı verebilmesiydi. Sarah'yı en çok endişelendiren bedensel zarardı. Bu yüzden, gece yarısı telefonu çaldığında anında uyandı ve telefona uzandı.

Rita'nın konuşmaya ihtiyacı olduğunu ümit ederek, "Efendim," diye açtı telefonu.

"Uyanmıyor!" Becker'ın sesi haykırır gibi çıkıyordu. Bu onu daha da ürküttü; telefonu sımsıkı kulağına yapıştırdı.

"Becker, sen misin?"

"Uyanmıyor! Birkaç bira almak için Jerry'nin yerine girdim; kamyonete geri döndüğümde ölü gibi öylece yatıyordu. Ama sarhoş değildi."

Korku bir tokat gibi çarptı yüzüne ve darbeden sersemlemiş bir hâlde bıraktı onu. Sendeleyerek, komodine dayandı ve sakın bir tonla konuşmaya çalışarak, "Becker, neredesin?" diye sordu.

"Evdeyim. Ty avaz avaz ağlıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Uyanmıyor!" Becker'ın sesi Jerry'in yerinde bir biradan fazlasını içmiş gibi çıkıyordu. Korku yine bir yumruk attı ona ve bu kez midesine denk gelip iki büküm olmasına neden oldu.

"Hemen geliyorum Becker." Sarah kapıya koşarken

tokyolarını ayağına geçirip çantasını kaptı. “911’i ara, anladın mı? Telefonu kapat ve 911’i ara.”

“Kendini öldürmeye çalıştı. Bundan eminim. Beni terk etmek istiyor.” Becker, telefonda uluyordu sanki. “Beni terk etmesine izin vermeyeceğim. Rita...”

Telefon kesildi. Sarah zangır zangır titriyor, kendini arabaya atıp lastikleri bağırta bağırta yola çıkarken dua ediyordu. Telefonun tuşlarına deli gibi basıp kendine hâkim olmaya çalışarak 911 görevlisine Rita’nın adresini verdi ve Becker’ın söylediklerini tekrarladı: “Kocası uyanmadığını söylüyor.”

30

Yirmi Bir Olmadan Ölme

Ambrose, Fern'in anne babasından birkaç dakika sonra vardı hastaneye. Üçü de Rita Garth'ın sedyesi acil kapısından sokulurken girdiler acile. Bir ilk yardım çalışanı yüksek sesle onun yaşamsal bulgularını söylüyor ve yolda yapılan ölçümleri güncelliyordu. Bir doktor MR çekilmesini istedi bağırarak. Ve Peder Taylor ve karısı, sevdikleri ikinci kişinin de gelişiyile şaşkına dönmüş bir hâlde öylece dururlarken, hastane personeli yeni hastaları için koşturuyorlardı. Birincinin durumundan hâlâ haberleri yoktu. Ve ardından kucağında boydan boya çamura bulanmış pijamalı küçük Tyler ile Sarah Marsden koşarak girdi içeri. Perişan ve endişeli görünen Becker onun arkasına saklanıyordu. Ambrose'u görünce dudaklarını korku ve nefretle bükerek geriledi. Ambrose, sürmekte olan konuşmaya odaklanmıştı. Becker, ellerini cebine soktu ve küçümseyen bir ifadeyle başını çevirdi.

Joshua ve Rachel, "Sarah! Ne oldu?" diyerek yanına koştular. Rachel kucağındaki çamurlu bebeği aldı. Joshua, kolunu Sarah'ın titreyen omzuna attı.

Sarah'ın onlara anlatacak fazla bir şeyi yoktu. Joshua ve Ambrose, Bailey'in durumunu öğrenmek için gittiklerinde Rachel, bekleme salonunda Sarah ve Becker'in yanında kaldı. Peder Joshua, Bailey'in adından söz edildiğinde Becker'in yüzünden gelip geçen korku ifadesini ve bakışlarını çıkışa doğru kaydırışını görmedi. Acil kapısının hemen girişinde duran iki polis memurunu ve bekleme salonunun camının önündeki kaldırımın hemen kenarına park etmiş polis arabasını da görmedi. Ama Ambrose'un gözünden kaçmadı bunlar.

Joshua ve Ambrose, Bailey'in yattığı küçük odaya götürüldüklerinde Bailey'in anne ve babasının birbirlerine sokulmuş bir hâlde yatağın yanında durduklarını gördüler. Fern, köşede büzülmüştü ve Bailey sedyede gözleri kapalı yatıyordu. Biri, Angie Sheen'e içinde sabunlu su olan plastik bir leğen getirmişti ve Bailey'in annesi, sevgi dolu bir özenle oğlunun yüzüyle saçındaki çamur ve kiri siliyor, sevecenlikle son kez ona hizmet ediyordu. Orada toplanmış olanların acılarından açıkça görülüyordu ki Bailey sadece istirahat etmiyordu.

Ambrose daha önce hiç ölü bir beden görmemişti. Adam, yerleşkenin güney girişinin dışındaki yığında öylece yatıyordu. Ambrose'un birliği o sabah devriye görevindeydi; ona ilk yaklaşanlar Paulie ve Ambrose'du. Yüzü mosmor ve şişti; ağzının kenarlarında ve burun deliklerinin altında kurumuş kan vardı. Eğer saçı olmasaydı tanınması imkânsızdı. Kim olduğunu fark ettiklerinde Paulie, hepsinin tanıdığı ölü adamdan uzaklaştı ve sadece bir saat önce yaptığı kahvaltıyı kustu.

Ona Cosmo derlerdi; başının tepesinde dimdik duran kibarlık, kıvrıkcık saçları sevilen Amerikan komedisi Seinfeld'deki Cosmo Kramer'in saçıyla bire bir aynıydı. Amerikalılarla iş-

birliği yapıyor, ara sıra t  yolar veriyor, bazı Ő  phelilerin geliŐ  gidiŐ leriyle ilgili bilgi aktarıyordu. Hemen g  l  mseyen, kolay kolay korkmayan bir adamdı ve kızı Nagar, Paulie'nin kız kardeŐ  Kylie ile aynı yaŐ taydı. Kylie, Nagar'a birkaç mektup yazmıŐ  ve Nagar, birkaç fotoğraf ve babasının ona   ğrettiği İngilizce belli baŐ lı birkaç kelimeyle cevap vermiŐ ti.

  nce bisikletini bulmuŐ lardı.   ss  n dıŐ ına fırlatılmıŐ tı; tekerlekleri h  l   d  n  yordu, gidonu kuma saplanmıştı. Lastik mi patlamıŐ  diye kontrol ettiler, etrafta Cosmo'yu aradılar. Bisikletini tel   rg  n  n etrafını   pe  evre dolanan yolun ortasına bırakmıŐ  olduğuna Ő aŐ ırmıŐ lardı. Cansız parmağı bir Amerikan bayrağı ile sarılmıŐ tı. 4 Temmuz t  renlerinde sallanan t  rden, tahta bir sopanın ucuna takılı ucuz bayraklardan biriydi. Mesaj netti. Birileri, Cosmo'nun Amerikalılara yardım etmeye hevesli olduğunu keŐ fetmiŐ  ve onu   ld  rm  Ő t  .

Aralarında en   ok sarsılan Paulie'ydi. Bu nefreti anlamıyordu. S  nniler, Ő iilerden nefret ediyorlardı.   ki taraf da K  rtler'den nefret ediyordu. Ve K  rtler biraz daha toleranslı olsalar ve Amerikalıların tek umutları olabileceklerini d  Ő  nseler de hepsi Amerikalılar'dan nefret ediyordu.

Paulie, bu yaŐ ananlara inanamayan bir ifadeyle, "Hannah Lake'de yanıp k  l olan kiliseyi hatırlıyor musunuz? Peder Taylor, bađıŐ  kampanyası d  zenlemiŐ ti, herkes elinden geldiğince katkıda bulunmuŐ tu ve kilise tekrar inŐ a edilmiŐ ti, hatırlıyor musunuz? Oysa Peder Taylor'ın kilisesi değildi orası. Bir Metodist kilisesiydi. BađıŐ  yapan ve yeniden inŐ a edilmesine yardım eden insanların yarısı Metodist değildi. Yarisından fazlası herhangi bir kiliseye ayak bile basmamıŐ tı," dedi.

Beans, kibar bir ses tonuyla, "Amerikalılar arasında da k  t  leri var," dedi. "Belki Hannah Lake'de g  rm  yoruz ama Ő eytanın sadece belli yerlerde olduğuna kimse inandıramaz beni."

"B  ylesi değil," diye fısıldadı Paulie. Sağlığı ger  eği g  rmesini engelliyordu.

Ambrose, onları öldüren patlamadan sonra arkadaşlarını görmemişti. Bailey gibi huzur içinde yattıklarını görmemişti. Defin için hazırlanmamışlardı. Savaştan dönen askerlerin, iki tonluk askeri aracı havaya uçuran ve bir diğerini yan yatıran el yapımı bir bombanın patlaması sonucu ölen askerlerin tabutları açılmazdı. Zaten Bailey gibi uyuyor görünmeleri mümkün değildi. Kendi yüzündeki hasara bakarak paramparça ve tanımaz hâlde olduklarını söyleyebilirdi.

Walter Reed'de kol ve bacakları kopmuş askerler görmüştü. Yanmış hastalar ve yüzlerinde kendisinininkinden çok daha kötü yaralar olan askerler görmüştü. Ve düşleri kol ve bacaklar, pıhtılaşmış kan, kapkara bir duman bulutunun içinde düşe kalka yürüyen, yüzleri ve kolları olmayan askerler ve Bağdat sokaklarındaki katliamlarla doluydu. Patlamadan sonra arkadaşlarına ne olduğunun merakı içinde onların yüzlerini görmüştü sık sık. Hemen ölmüşler miydi? Yoksa ne olduğunun farkında mıydılar? Ruhani şeylere karşı duyarlı olan Paulie Azrail'in onu götürdüğünü hissetmiş miydi? Ya Beans?

Ne gereksiz, ne fuzuli, ne trajik bir ölüm. Bailey Sheen'e, saçlarını keçeletiren pisliğe, Angie Sheen'in sevecenlikle temizlediği yuvarlak yüzündeki çamur bakarken acıdan nefes alamıyordu. Rachel Taylor'ın Rita'nın annesinden aldığı çocuk da aynı kara çamur bulanmıştı. Bailey ölmüştü, Rita baygındı ve Becker Garth'ın pantolon paçaları hâlâ ıslak ve çamur kaplıydı. Karısına bir şey yapmıştı. Ve Bailey'e de bir şey yaptığı- nı fark edince içini nefret kapladı. Şeytan her yerde diye düşündü kendi kendine. Ve şimdi tam burada, Hannah Lake'de görüyordu onu.

* Askeri bir hastane. -çn

Öfke, şakaklarını zonklatıp tüm bedenini ele geçirirken hızla odadan çıktı. Bekleme salonunu travma merkezinden ayıran çift kanatlı kapıyı sonuna kadar itip acilin lobisini boydan boya öyle hızlı geçti ki perişan bir hâlde metal sandalyelere kıvrılmış, içeri alınmayı ya da sevdiklerinin durumu hakkında bir şeyler duymayı bekleyen birkaç kişinin başlarını kaldırıp uçarak kapıdan geçen bu öfkeli ve yara izli deve korkuyla bakmasına neden oldu.

Ama Becker orada değildi. Rachel Taylor, Sarah Marsden'in yanında hâlâ bekliyordu. Ty, onun göğsünde yorgunluğa teslim olmuştu. Rachel henüz Bailey'i görmemişti; yeğeninin öldürüldüğünü henüz bilmiyordu. Soru soran gözlerle baktı Ambrose'a. Kocaman açılmış gözleri kızını hatırlattı ona. Fern'in, Bailey'in yattığı odada mahvolmuş bir hâlde oturduğunu ve onun yanına gitmesi gerektiğini hatırlattı. Ambrose geri döndü ve travma odasının kapısından tekrar içeri girdi. Landon Knudsen ve tanımadığı başka bir polis memuru acil girişinin hemen dışında duruyorlardı.

Ambrose, giriş kapısını iterken, "Knudsen!" diye seslendi.

Landon Knudsen bir adım geri çekildi, ortağı ise elini tabancasına götürerek bir adım öne çıktı.

Ambrose, "Becker Garth nerede?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

Ortağının omuzları dikleşirken Knudsen'inkiler çöktü, tepkilerindeki tezatlık oldukça komikti. Landon Knudsen gözlerini Ambrose'un yüzünden alamıyordu. Lisede idolleştirdiği güreşçiye üç yıldır ilk kez görüyordu.

Başını iki yana sallayarak ve Ambrose'un görünüşündeki değişikliğe olan tepkisini gizlemeye çalışarak, "Bilmiyoruz," diye cevap verdi. "Ne olduğunu çözmeye çalışıyoruz. Bir polis arabası daha var burada, ama her giriş ve çıkışı tutamadık. Görülmeden çıkmıştır."

Landon'ın gözlerini kaçırmaması, bakışlarındaki üzüntü ve merhamet Ambrose'un gözünden kaçmadı ama umursamayacak kadar sinirliydi. Becker Garth'ı izliyor oldukları gerçeği onun şüpheli olduğunu teyit ediyordu. Birkaç kelimeyle çocukta ve Bailey'in giysisinde gördüğü çamurdan ve Bailey'le Rita'nın yarım saat arayla acile getirilmiş olması "tesadüfünden" söz etti. Polis memurları bu kısa bilgiden etkilenmiş görünmüyorlardı ama ikisi de o kadar adrenalin yüklüydüler ki titriyorlardı. Hannah Lake'de bu tür olaylar olmazdı.

Ama olmuştu ve Bailey Sheen ölmüştü.

Rita ameliyattan birkaç saat sonra kendine geldi. Aklı o kadar karışık ve o kadar çok ağlıyordu ki anlattıklarının kayıtlara geçmesi mümkün olmadı. Ama şişlik kontrol altına alınıp beynindeki baskı azalınca iletişim kurabilmeye başladı, başına ne geldiğini öğrenmek istedi. Annesi ona bildiklerini anlatırken Becker'ın 911'i aramasını; bir türlü sakinleştirilemeyen kucağındaki küçük Ty ile acile gelişini tekrar yaşadı sanki. Becker'ın bir türlü onu kendine getiremediğini söyledi Rita'ya.

"Hastaydım" dedi Rita bitkin bir sesle. "Başım ağrıyordu ve midem bulanıyordu. Jerry'nin yerine gitmek istemedim. Ty'ı yıkadım, pijamalarını giydirdim. Tek istediğim yatıp uyumaktı. Ama Becker gözünün önünde olmamı istedi. Gizli yerimi buldu anne. Onu terk etmeyi planladığımı biliyor. Ambrose Young ile aramda bir şey olduğundan emin." Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladığı için sesi daha da düzgün çıkıyordu. "Ama Ambrose'u seven Fern... Ve sanırım o da Fern'i seviyor."

Sarah, "Başını vurdun mu?" diyerek tekrar konuya çekmeye çalıştı onu. "Doktorlar başının arkasına bir darbe aldığını ve bunun içeride yavaş ilerleyen bir ka-

namaya neden olduğunu iddia ediyorlar... Subdural hematom dedi doktor. Kafatasında ufak bir delik açarak baskıyı azaltılar.”

“Becker’a boşanmak istediğimi söyledim. Ona söyledim anne. Sanki beni öldürmek istermiş gibi baktı bana. Korkup kaçtım. Öfkeyle peşimden gelip beni sarsmaya başladı. Oldukça sert yere düştüm, halıyla seramiğin keşiştiği yere. Çok acıdı. Sanırım bayıldım, çünkü Becker çok çabuk bıraktı beni. Şurada büyük bir şişlik oluştu ama kanamadı.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Sanırım Salı günü.” Rita acile getirildiğinde cumaydı, artık cumartesi öğlene geliyordu vakit. Hayatta kaldığı için şanslıydı.

“Rüyamda Bailey’i gördüm.” Rita geveleyerek konuşmaya başlamıştı. Sarah uykuya dalmak üzere olduğunun farkındaydı, onu susturmadı. “Ty ağlıyordu; Bailey geldi ve onu alıp tekerlekli sandalyesiyle dolaştırmaya çıkardı. ‘Bırakalım anne uyusun’ dedi. Çok mutlu oldum, çünkü çok yorgundum. Başımı bile kaldıramıyordum. Garip bir rüya, değil mi?”

Sarah, sadece Rita’nın elini okşadı, ağlamamak için büyük çaba harcıyordu. Bailey’in başına geleni söylemesi gerekecekti Rita’ya. Ama henüz değil. Şu an yapması gereken daha önemli bir şey vardı. Kızının derin bir uykuya daldığından ve onu duymayacağından emin olduğu anda polisi aradı.

Her Zaman Minnet Duy

Pencere açıktı. Her zaman olduğu gibi. Rüzgâr perdele-ri hafif hafif oynatıyordu ve arada bir, küstah bir rüzgâr içeri girmeye kalkıştığında, panjurlar pervaza çarpıyor-
du. O kadar geç değildi, hava yeni kararmıştı. Ama Fern otuz altı saattir ayaktaydı ve başını ağrıtan ve nefes al-
masını zorlaştıran ağlamalarla bölünecek, düzensiz bir uyku çekeceğini bile bile yatağa attı kendini.

Bailey'i otopsi yapacak ve ardından onu morga kal-
dıracak ellere teslim edip hastaneden ayrıldıktan sonra Fern, annesi ve babası, başsağlığına gelenlerle acılı anne ve baba arasında tampon görevi görerek, getirilen yiye-
cekleri ve taziyeleri minnetle kabul etmişlerdi. Onları ra-
hat ettirmek için ellerinden geleni yaparak bütün günü Angie'yle Mike'ın evinde geçirmişlerdi. Ambrose, baba-
sına yardım etmek için dükkâna geri dönmüştü. Sarah, Rita'nın yanında kalabilsin diye Fern'le Rachel, Ty'ı da yanlarına almışlardı. Becker kaçmıştı ve kimse nerede ol-
duğunu bilmiyordu.

Angie ve Mike ruhsal çöküntü yaşıyor görünüyorlar-

dı ama sakindiler ve aldıklarından daha fazla rahatlık vermeye çalışıyorlardı. Bailey'in kız kardeşi de, kocası ve çocuklarıyla birlikte oradaydı. Evdeki atmosfer hem keder hem de kutlamanın birleşimiydi. Güzel yaşanmış bir hayat ve çok sevilmiş bir oğul için kutlama, hazırlıksız gelen son için keder vardı. Gözyaşları paylaşıldı, kahkahalar da... Daha çok kahkaha daha uygun olurdu muhtemelen; Bailey bundan hoşlanırdı. Fern de gülmüştü; Bailey'i çok sevmiş, onunla paylaştıklarından mutlu olmuş insanlarla çevriliydi.

O akşam Sarah, Ty'ı almaya gelip Rita'nın iyileşeceği haberini verdiğinde Fern, yalnızlığın huzuruna özlem duyarak minnet duygusuyla odasına çekildi. Ama niha yet yalnız kaldığında, Bailey'in artık olmadığı gerçeği onu savunmasız bıraktı. Değerli anıların iğne gibi batan acısıyla yüreği delik deşik oldu, bir kez daha söylemeyeceği kelimeler, yüzünde bir daha asla oluşmayacak ifadeler, gidemeyecekleri yerler, birlikte geçiremeyecekleri zamanlar geldi aklına. Ve canı yandı. Mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla... Saat dokuzda yatmaya hazırlandı, dişlerini fırçaladı, bir atletle bir pijama altı giydi, şakaklarında zonklayan gerçeği söndürebilecekmiş gibi şiş gözlerini soğuk suyla yıkadı. Yüzünü havluya gömerken öfke duygusunun bir kez daha gözlerini doldurduğunu hissetti.

Uyku gelmedi ve yalnızlık acısını arttırdı. Rahatlatıcı bir şeyler istedi ama küçük odasının karanlığında bir şey bulamadı. Panjurlar gürültülü bir biçimde tangırdar ve dışarıdaki sokak lambasından yayılan titrek ışık odasının duvarında dans ederken yüzünü pencereye doğru dönmedi; onun yerine iç çekip gözlerini sımsıkı kapattı.

Bir elin omuzlarına dökülen saçlarını düzelttiğini his-

sedince korktu ama bir anlık korkunun yerini neredeyse anında yoğun bir mutluluk aldı.

“Fern?”

Fern ona dokunan eli tanıyordu. Hareketsiz yatarak Ambrose’un saçlarını okşamasına izin verdi. Eli büyük ve sıcaktı, elinin ağırlığı yatağa bastırıyordu onu. Dar yatağında ona doğru döndü ve karanlıkta gözlerini buldu. Her zaman karanlıkta. Yatağının yanına çömelmişti; soluk dikdörtgen pencerenin önündeki bedeninin üst kısmı belli belirsizdi ve solgun arka planın önündeki omuzları inanılmayacak kadar geniş görünüyordu.

Ambrose, onun şiş gözlerini ve gözyaşı izleriyle dolu yüzünü görünce bir an için saçını okşamayı bıraktı. Sonra yanaklarındaki kıpkırmızı saç tellerini düzeltip göz yaşlarını avucuyla silerek okşamaya devam etti.

“O, öldü Ambrose.”

“Biliyorum.”

“Dayanamıyorum. O kadar canım yanıyor ki ben de ölmek istiyorum.”

“Biliyorum,” diye tekrar etti yumuşak bir ses tonuyla; sesi sakindi.

Ve Fern, onun bildiğine emindi. Belki de herkesten daha iyi anlıyordu.

“Sana ihtiyacım olduğunu nereden anladın?” diye fısıldadı bitkin bir ses tonuyla.

Ambrose, “Çünkü benim sana ihtiyacım vardı,” dedi hiç saklamaya gerek görmeden. Acıdan sesi boğuklaşmıştı.

Fern kalkıp oturdu. Ambrose, dizlerinin üzerine çökerken onu kollarıyla sarıp kendisine çekti. Fern ufacıktı, Ambrose ise şaşırtıcı biçimde iri; onu kucaklayıp bağrına bastı. Fern, kaybolmuş, sonra bulunmuş ve en sevdiği

kişiyi kavuşmuş küçük bir çocuk gibi kollarını boynuna dolayarak ve kucağına gömülerek ona sığındı.

Acısını yok etmeye çalışarak sert zeminde kucağında Fern ile dizleri üzerinde oturduğu sürenin uzunluğu Ambrose'un ona olan aşkının bir kanıtıydı. Dizlerindeki acı göğsündeki değişmez yoğun acı ile aynıydı ama bu, Irak'ta Beans, Jesse, Paulie ve Grant'i kaybettiğinde hissettiğinden farklı bir acıydı. Bu acı, suçluluk ve şaşkınlık doluydu ve bu ıstırabı azaltacak hiçbir anlayış yoktu. Bu acıyı, bu kaybı omuzlayabilirdi ve Fern için elinden geldiğince omuzlayacaktı.

"Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim bu kadar canım yanmazdı. İroni de burada," dedi Fern bir süre sonra sesi ağlamaklı ve boğuktu. "Acının bir kısmı da Bailey'i tanıma, onu sevme mutluluğundan kaynaklanıyor. Biri olmadan diğeri olmaz."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Ambrose, dudakları Fern'in saçlarındaydı.

"Şöyle düşün. Mutluluk yoksa üzüntü yoktur. Sevgi olmasaydı kaybı hissetmeyecektim. Bailey'i kalbimden söküp atmadan acımı yok edemezsin. Onu hiç tanımamış olmaktansa bu acıyı çekmeyi yeğlerim. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerek sadece."

Ambrose, kollarının arasında Fern'le ayağa kalktı ve onunla birlikte yatağa uzandı. Sırtını duvara dayayıp, saçlarını okşayarak bıraktı konuşsun. Sonunda birbirlerine sarılmış halde uzanıyorlardı. Fern, yatağın kenarına büzülmüştü ama onu sınıksız saran Ambrose'un kolları tutuyordu.

"Bu acıyı uzaklaştırabilir misin, Ambrose? Sadece bir süre için," diye fısıldadı, dudakları onun boynundaydı.

Ambrose donakaldı, ne kast ettiği sesindeki perişanlık kadar açıktı.

“Beni öptüğünde bütün acılarının uzaklaştığını söylemiştin. Ben de uzaklaşsın istiyorum,” diye sürdürdü konuşmasını hüzün dolu bir ses tonuyla, tenine değen nefesi içinin gıcıkklanmasına ve gözlerinin kaymasına neden oldu.

Gözkapaklarını, elmacık kemiklerini, küçük kulak memelerini öptü; Fern ürpererek onun tişörtüne yapıştı. Saçlarını yüzünden çekerek elleriyle topladı, dudaklarına uzanıp, bir anlığına bile olsa, Fern’in ona yaptığı gibi, zihninden anıları, kalbinden acıyı uzaklaştırmak için elinden geleni yaparken saçlarının parmakları arasından kayışını hissetti. Bağrında göğüslerini, kendi kalçalarına dolanmış kalçalarını, bedeninin yaslanışını, ellerinin bedeninde dolaşışını, onu cesaretlendirişini hissetti. Ama bedeni bağırıp yalvarsa da, kalbi göğsünde feryat etse de öpmek ve okşamaktan başka bir şey yapmadı, son adımı acının yoğunluğunu kaybettiği ve Fern’in bunu acı hissetmekten kaçmak için değil zevk alacağı için yapacağı bir zamana bıraktı.

Geçici bir teselli olmak istemiyordu. İlaç olmak istiyordu. Her farklı koşulda, her farklı yerde, her farklı zamanda onunla olmak istiyordu. O anda Bailey ağır basıyor; her noktayı, her köşeyi, Fern’in her yanını o dolduruyordu ve Ambrose, Fern’i paylaşmak istemiyordu, özellikle de sevişirken. O yüzden bekleyecekti.

Fern uykuya dalınca Ambrose yavaşça yataktan çıktı ve yastığa yayılmış koyu kıvılcı saçlarını ve elinin çenesinin altında kıvrılışını seyretmek için bir süre durup battaniyeyi omuzlarına çekti. *Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim bu kadar canım yanmazdı.* Keşke yaralı askerlerle dolu bir hastanede, acı ve ıstırap içindeyken, arkadaşlarının kaybını ve yüzündeki hasarı anlayamayacak durumdayken fark etseydi bunu.

Orada öylece durmuş Fern'i seyrederken, onun bunu içgüdüsel olarak anlamış olduğu gerçeğiyle çarpıldı. Fern'in dediği gibi, arkadaşlarını kalbinden çıkartabilirdi ama hafızasını silerek onları sevmiş olma, tanımış olma, onlardan bir şeyler öğrenmiş olma mutluluğundan mahrum bırakırdı kendini. Eğer acıyı yaşamazsa ellerinden kayıp gitmesin diye iki eliyle sımsıkı tuttuğu mutluluğu tekrar hissetme umudunun değerini bilmezdi.

Fern, cenaze günü, sabah dokuzda Ambrose'un kapısının önünde buldu kendini. Orada olmak için bir nedeni yoktu. Ambrose saat dokuz buçukta onu alacağını söylemişti. Ama Fern çok erken hazırlanmıştı; huzursuz ve endişeliydi. Bu yüzden anne ve babasına onlarla kilisede buluşacağını söyleyip evden çıkmıştı.

Bir kez çaldıktan sonra Elliott Young açtı kapıyı.

"Fern!" Sanki Fern en yakın arkadaşymış gibi gülümsedi. Belli ki Ambrose ondan söz etmişti babasına. Bu iyiye işaretti, değil mi? "Merhaba tatlım. Sanırım Ambrose giyindi ve hazır. İçeri gel."

"Ambrose!" diye seslendi holden. "Fern geldi. Ben çıkıyorum. Pastaneye uğramam gerek. Kilisede görüşürüz." Fern'e gülümsedi, anahtarlarını aldı ve ön kapıdan çıktı. Ambrose başını açık bir kapıdan dışarı uzattı; lacivert bir kumaş pantolonun içine sokulmuş beyaz bir gömlek giymişti. Bu kıyafet onu hem çekici hem de ulaşılmaz yapıyordu.

Yüzünün bir tarafı; şiddetin dokunmadığı tarafı, köpüklüydü.

"Fern? Her şey yolunda mı? Saati mi karıştırdım?"

"Hayır. Sadece ben... Hazırdım. Ve duramadım."

Anlamış gibi başını salladı ve Fern yanına yaklaşıncı elini uzattı.

“Nasıl hissediyorsun bebeğim?”

Bu sevgi sözcüğü yeni, sahipleniciydi ve Fern’i hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlattı. Aynı zamanda gözlerinin dolmasına sebep oldu. Fern sımsıkı yapıştı onun eline ve gözyaşlarını bastırdı. Son birkaç gündür durmadan ağlıyordu. Artık ağlayamayacak duruma geldiğinde kendine şaşıyor ve dinmeyen bir yağmur gibi gözyaşları tekrar akmaya başlıyordu. O sabah, sırf kendini daha güçlü hissetmek için her zamankinden koyu makyaj yapmış, kahverengi gözlerine kalem çekmiş, bol rimel sürmüştü. Bu acıya karşı bir tür zırdı. O an ise öyle bıraksa daha mı iyi olurdu diye düşünüyordu.

“Bırak ben yapayım.” Dikkati dağıtacak bir şeyle meşgul olmak için Ambrose’un kullandığı jiletle uzandı. Jileti ona verdi Ambrose ve tezgâha oturarak onu bacaklarının arasına çekti.

“Sadece sol taraf uzuyor. Asla bıyık ya da sakal bırakamayacağım.”

Fern, büyük bir ustalıkla yoğun köpüğü jiletle alırken, “Güzel. Düzgün tıraşlı erkeği severim,” diye mırıldandı.

O işini yaparken Ambrose onu izliyordu. Yüzü çok beyaz, gözleri buğuluydu ama zarif siyah elbisesi esnek vücudunu tamamlıyor, kızıl saçlarının daha kızıl görünmesini sağlıyordu. Ambrose bu saçları seviyordu. Çok Fern, çok özgündü; tıpkı geri kalanı gibi. Elini Fern’in beline doğru kaydırды ve göz göze geldiler. Aralarında inanılmaz bir elektriklenme oldu. Fern’in avuçları terlemişti; elinin kayıp onun boynunu kesmesini istemediğinden durup derin bir nefes aldı.

İşi bittiğinde, “Bunu yapmayı nereden öğrendin?” diye sordu Ambrose.

"Tıraş olması için Bailey'e yardım ediyordum. Çok yaptım bunu."

"Bunu görebiliyorum." Kör olan gözü söylediğiyle çelişiyordu ama Fern el havlusunu alıp, sinekkaydı bir tıraş yaptığına emin olmak için ellerini yanaklarında gezdirerek yüzünde kalan köpüğü silerken sol gözünü onun yüzüne dikmişti.

"Fern... Buna gerek yok."

"İstiyorum."

Ambrose da onu istiyordu, sadece ellerinin teninde uyandırdığı duygu bu kadar hoşuna gidiyorsa bedeninin bacaklarının arasında olması nasıl hissettirir, kokusu nasıl kendinden geçirirdi kim bilir. Ama o, Bailey değildi ve Fern'in bunu unutmaması gerekiyordu.

Ambrose, "Benim bakımımı üstlenmemek... senin için zor olacak," dedi kibarca. "Yaptığın bu. Bakımını üstlendiğin kişi Bailey'di."

Fern, onun yüzünü temizlemeyi bıraktı ve ellerini indirdi.

"Benim bakımımı üstlenmeni istemiyorum Fern. Tamam mı? Biriyle ilgilenmek onun bakımını üstlenmek anlamına gelmez. Anlıyor musun?"

"Bazen gelir," diye fısıldayarak karşı çıktı Fern.

"Evet, bazen. Ama bu kez değil. Benim için değil."

Fern amaçsız kalmış gibiydi. Sanki azar ıstıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı ondan. Ambrose çenesinden tutup başını kaldırdı ve onu endişelerinden arındırmaya çalışarak eğilip hafifçe öptü. Fern'in elleri yine yüzünü okşamaya başladı ve onun pembe dudakları kendi dudaklarında hareket ederken ne söylemesi gerektiğini bir an için unuttu Ambrose. Bu konuyu şimdilik sürünce-medede bıraktı. Fern'in zamana ihtiyacı olduğunu, acısının çok derin olduğunu biliyordu.

32

Güreş

Ambrose ayağa kalkıp vaaz kürsüsüne doğru yürürken kilisede derin bir sessizlik vardı. Fern nefes alamıyordu. Ambrose kendisine bakılmasından nefret ederdi ama o anda tüm dikkatler üzerindeydi. Hıncanın dolu kilisede oturan insanların çoğu onu ilk kez görüyorlardı. Vitray pencereden aşağıya süzülen ışık ve vaaz kürsüsünün etrafında oluşturduğu desenler, Ambrose'un sanki özel bir nişanla damgalanmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Ambrose kürsüden topluluğa baktı. Sessizlik öyle yoğundu ki iki kulağının da duyma kaybı yaşayıp yaşamadığını sormuş olmalıydı kendine. Çok yakışıklı diye düşündü Fern. Ve onun için öyleydi... Geleneksel anlamda değil... Artık değil. Dimdik ayakta durduğu ve başını dik tuttuğu için. Lacivert takımının içinde formda ve güçlü görünüyordu; vücudu azminin ve Koç Sheen ile güreş salonunda geçirdiği zamanın mirasıydı. Konuşmaya başladığında bakışları sabit, sesi güçlüydü.

"On bir yaşındayken, Bailey Sheen güreşmek için bana meydan okudu." Salonda gülüşmeler yükseldi ama

Ambrose gülmedi. “Bailey’i tanıyordum, aynı okula gidiyorduk bilindiği gibi. Ama Bailey, Koç Sheen’in oğluydu. Güreş koçunun. Bir gün etkileyeceğimi ümit ettiğim koçun. Yedi yaşımdan beri Koç Sheen’in bütün güreş kamplarına katılmışımdı. Bailey de. Ama Bailey kamplarda güreşmemişti hiç. Minderlerde yuvarlanmış, her şeyin içinde olmuş ama hiç güreşmemişti. İstemediği için güreşmediğini sanıyordum ya da öyle bir şey. Hastalığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.”

“Bu yüzden Bailey bana meydan okuduğunda ne düşüneceğimi gerçekten bilemedim. Yine de dikkatimi çeken bir şeyler olmuştu. Parmak uçlarında yürümeye başladığı, bacaklarının düz ve güçlü olmadığı gözümden kaçmamıştı. Yalpalayarak yürüyordu ve dengesi bozuktu. Durduk yerde düşüyordu. Mankafanın teki olduğunu düşünüyordum.”

Daha çok gülme duyuldu; bu kez daha kararsızdı gülüşler.

“Bazen arkadaşlarımla birlikte Bailey hakkında şakalar yapardık. Bilmiyorduk.” Ambrose’un sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. Kendini toparlamak için sustu.

“Ve işte buradayız; Bailey Sheen ve ben. Bailey, bir gün kampın son günü yanıma geldi ve onunla güreşip güreşmeyeceğimi sordu. Onu kolayca yenebileceğimi biliyordum. Ama yapıp yapmama konusunda endişeliydim... Belki de Koç Sheen’i kızdırırdı bu. Ayrıca ondan çok daha iri yarıydım. Bütün çocuklardan çok daha iriydim.” Ambrose, bu noktada hafifçe gülümsedi ve onun kendiyile dalga geçmesi salondakileri rahatlattı. “Neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Belki de bana bakışı yüzündendi. O kadar ümitliydi ki. Ve sürekli kampa yardımcı olan lise öğrencileriyle konuşan babasına bakıyordu.”

“Onunla biraz yuvarlanıp büyük lise öğrencilerinin bana yaptıkları gibi birkaç hamle yapmasına izin vermedim. Ama ben farkına varmadan güzel bir tek dalışla Bailey beni devirmiş ve bacağını bacağıma dolamıştı. Beni gafil avlamıştı ama ne yapacağımı biliyordum. Aniden doğruldum ama o anında arkama dolanarak beni yere serdi ve tam olması gerektiği biçimde atabiner gibi üzerime oturdu. Eğer orada bir hakem olsaydı Sheen iki puan alırdı. Buna biraz bozuldum ve öncekinden biraz daha fazla çabalayarak mücadele ettim.”

“Tekrar yüz yüzedik ve Bailey’in yüzünden heyecanlı olduğu belli oluyordu. Bir tek dalış daha yaptı ama bu kez hazırlıklıydım. İçten bir çelme taktım ve Bailey sert bir biçimde mindere yapıştı. Ben de mindere çökerek onu tuş etmeye çalıştım. Kıvranıyor ve köprü kuruyordu ve ben gülüyordum. Çocuk aslında çok iyiydi. Babası beni üzerinden çekip almadan önce ‘Bailey niye güreşmiyor’ diye düşündüğümü hatırlıyorum.” Ambrose yutkundu ve bakışları sırasının sonunda gözyaşları sel gibi akaraktan oturan Mike Sheen’e döndü. Angie Sheen onun koluna girmiş, başını omuzuna dayamıştı. O da ağlıyordu.

“Koç Sheen’i hiç o kadar sinirli ve korkmuş görmedim. Ne daha önce ne de o günden beri. Koç bana bağırırmaya başladı; lise öğrencilerinden biri beni itti. Ödüm kopmuştu. Ama Bailey, zar zor nefes alarak ve gülümseyerek öylece minderde oturuyordu.” Salondakiler bir anda kaha kahaya boğuldular ve akmaya başlamış olan gözyaşları, o an en ihtiyaç duyulan şey olan mizahla azaldı.

“Koç Sheen, Bailey’i minderden kaldırdı; elleriyle baştan aşağı bedenini yokladı. Sanırım ona zarar vermediğimden emin olmak için. Bailey onu umursamadı ve bana bakarak, “Gerçekten mücadele ediyor muydun

Ambrose?" diye sordu. "Seni devirmeme özellikle izin vermedin, değil mi?" Daha fazla gülümseme, daha fazla kahkaha. Ama Ambrose duygularıyla mücadele ediyor-muş gibi görünüyordu ve kalabalık anında sessizleşti.

"Bailey sadece güreşmek istemişti. Kendini kanıtlamak için bir şans istemişti. Ve o gün spor salonunda beni devirmiş olması onun için çok önemli bir andı. Bailey güreşmeyi seviyordu. Eğer yaşam ona farklı kartlar dağıtsaydı muhteşem bir güreşçi olurdu. Ama işler böyle yürümüyor. Bailey ne kötüydü ne de kaba. Ve kendine acımıyordu."

"Irak'tan eve döndüğümde Koç Sheen'le Bailey beni görmeye geldiler. Kimseyi görmek istemiyordum. Çünkü ben kötü ve kabaydım. Üstelik kendime acıyordum." Ambrose yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Bailey, yaşamımın her günü en doğal hakkım gibi gördüğüm şeylerle doğmamıştı. Ben güçlü bir bedenle doğmuştum, herhangi bir hastalığım yoktu ve hakkım olanda da fazla spor becerim vardı. Her zaman en güçlü ve en iriydim. Ve bu yüzden bir sürü fırsat ayağıma geldi. Ama ben değerini bilmedim. Büyük bir baskı hissettim. İnsanların benimle ilgili beklentileri ve yüksek umutları beni geri-yordu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ama kendimi kanıtlamak istiyordum. Ancak işler böyle yürümüyor," dedi tekrar. "Değil mi?"

"Bailey güreş salonuna gitmem ve tekrar antrenmana başlamamız gerektiğini söylemişti bana. Gülmüştüm. Çünkü Bailey antrenman yapamazdı. Benim ise bir gözüm görmüyor, bir kulağım duymuyordu ve en son yapmak istediğim şey güreşmekti. Tek isteğim ölmekti. Paulie, Grant, Jesse ve Connor öldükleri için bunu hak ettiğimi düşünüyordum."

Salonda Bailey'in ölümünün acısını geride bırakan bir matem havası oluştu birden. Ambrose, dört arkadaşının adını telaffuz ettiğinde acı dolu bir kıpırdanma doldurdu salonu; bastırılmış bir acı, rahat rahat yaşanmamış bir matem havası oluştu. Kasaba, kayıpları için tam anlamıyla matem tutamamıştı. Ne de kendilerinden birinin dönüşünü kutlayabilmişti. Ambrose'un başına gelenlerle ve arkadaşlarına olanla yüzleşememesi diğer herkesin de bunu kabullenmesini imkânsız kılmıştı.

Fern başını çevirdi ve kalabalıkta Paul Kimball'un annesini buldu. Sımsıkı kızının eline yapışmıştı ve boyunu büküktü; tüm salona nüfus eden bir duruştu bu. Koç Sheen yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Ölmüş olan dört askere duyduğu sevgi, kendi oğluna duyduğu sevgi kadar derindi. Fern, başını çevirip sevilen herkesin yüzlerini görmeyi; gözleriyle buluşmayı ve ıstıraplarına ortak olmayı çok istedi. Ama belki de Ambrose'un yaptığı buydu. Belki artık zamanı geldiğini fark etmişti... Bunu onun yapması gerektiğini de.

"Bailey'in ölümünden iki gün sonra Koç Sheen'i görmeye gittim. Perişan bir hâlde olacağını düşünüyordum. Geçen yıl ben nasıl hissediyorsam öyle hissediyor olduğumu sanıyordum. Arkadaşlarımı özlüyor, Tanrı'ya neden diye soruyordum; deli gibi öfkeliydim, kısaca aklımı kaybetmiştim. Ama o öyle değildi."

"Koç Sheen, Bailey teşhis edildiğinde tüm dünya durmuş gibi hissettiğini söyledi bana. Sanki her şey donmuştu. Angie'nin ve kendisinin bir daha mutlu olup olmayacaklarını bilmediklerini söyledi. Geçen yıl boyunca ben de aynı şeyi merak ediyordum. Fakat geriye dönüp baktığında başlarına gelen en korkunç şeyin onlar için bir armağana dönüştüğünü hissettiğini söyledi Koç. Sev-

meyi, öncelikleri belirlemeyi, günü yaşamayı, sık sık seni seviyorum demeyi ve bunu içten söylemeyi ona Bailey'in öğrettiğinden söz etti. Ve yaşanan her gün için minnet duymayı... Bunun, sabırlı ve sebatkâr olmayı öğrettiğini söyledi. Güreşten daha önemli şeyler olduğunu öğrettiğini söyledi."

Koç Sheen, gözyaşları içinde gülümsedi ve tüm kasa-ba onları izlerken ikisi ortak duygular içindeydi.

"Ayrıca Bailey'in onun cenazesinde konuşma yapmamı istediğini söyledi." Ambrose yüzünü buruşturdu; salondakiler onun bu yüz ifadesine güldüler. Devam etmeden önce susmalarını bekledi. "Güreşmeyi sevdiğimi biliyorsunuz. Daha sıkı nasıl çalışmam gerektiğini, bir sorunla nasıl baş edeceğimi, bir erkek gibi nasıl saldıracığımı ve nasıl kazanacağımı bana güreş öğretti. Güreş beni daha iyi bir asker yaptı. Ama ben de, Koç Sheen gibi, güreşten daha önemli şeyler olduğunu öğrendim. Minderde kahraman olmak, minder dışında kahraman olmak kadar önemli değil gerçekten ve Bailey Sheen birçok kişi için bir kahramandı. Benim için bir kahramandı; güreş takımındaki herkes için bir kahramandı."

"Shakespeare der ki: 'Soyulduğunda gülen, hırsızdan bir şey çalar.'" Ambrose bakışlarını Fern'e kaydırды ve ona bir kez daha Shakespeare'den alıntı yaptıran kızı hafifçe gülümsedi. "Bailey, bunun bir kanıtı. Hep gülümserdi; birçok açıdan o, yaşamı yenmişti, yaşam onu değil. Başımıza neler geldiğini her zaman kontrol edemeyiz. Sakat bir beden ya da yaralı bir yüze sahip olup olmamayı... Sevdiğimiz ve onlarsız yaşamak istemediğimiz insanları kaybedip kaybetmemeyi..." Ambrose yutkundu.

"Biz soyulduk. Bailey'in ışığı, Paulie'nin tatlılığı, Grant'in dürüstlüğü, Jesse'in tutkusu ve Beans'in yaşam

sevgisi bizden çalındı. Biz soyulduk. Ama gülümseme-ye karar verdik. Tıpkı Bailey'in yapıp hırsızdan bir şey çaldığı gibi." Ambrose, çoğunu hayatı boyunca tanıdığı yas tutanlara göz gezdirdi ve saklamaya gerek görmeden ağladı. Ama sözlerini bitirirken sesi berraktı.

"İrak'taki hizmetlerimle gurur duyuyorum ama gidiş tarzım ve eve dönüş şeklimle gurur duymuyorum. Birçok açıdan arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğrattım ve onların kaybı için kendimi tamamen affedebilecek miyim bilmiyorum. Onlara bir şey borçluyum ve size bir şey borçluyum. Bu yüzden, Penn State adına güreşerek hem sizi hem de onları en iyi şekilde temsil etmek için elimden geleni yapacağım."

Salonda heyecanlı fısıltılar yükseldi ama Ambrose konuşmasına devam etti. "Bailey yapabileceğime inanı-yordu ve ben de haklı olduğunu kanıtlamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

1995

"Kaç dikişin var?" Fern, Bailey'in çenesine bantla yapıştırılmış sargı bezini çıkarmasını istiyordu, böylece kendi gözle-riyle görebilecekti. Haberi alır almaz koşarak gelmişti.

"Yirmi. Oldukça derindi. Çene kemiğimi gördüm." Bailey yarasının ciddiyetinden dolayı heyecanlı görünüyordu ama aniden yüzü düştü. Her zamanki gibi bir kitap vardı kucağın-da, ancak okumuyordu. Sırtı dikleştirilerek yatağına oturtul-muştu; tekerlekli sandalyesi, geçici bir süre kaldırılarak kenara itilmişti. Bailey'in anne ve babası yatağı birkaç ay önce tıbbi malzemeler satan bir mağazadan almıştı. Yanında parmaklık-lar ve düğmeler vardı. Böylece okumak için bedeninin üst kıs-

mını dikleştirebiliyor ya da ayaklarını havaya kaldırıp uzaya fırlatılan bir roketteymiş gibi durabiliyordu. Angie kesin bir dille bunun bir oyuncak olmadığını ve uzay gemisi oyunu oynarken onları bir kez daha yakalamak istemediğini söyleyene kadar Fern, birkaç kez uzay gemisine bindirmişti Bailey'i.

"Acıyor mu?" diye sordu Fern. Bailey'in asık suratlı olmasının nedeni belki de buydu.

Bailey, "Hayır. İğneden dolayı hâlâ uyuşuk," dedi ve Fern'e kanıtlamak için çenesini dürttü.

"O zaman sorun ne dostum?" Fern yatağa atladı ve yer açmak için kitabı iterek küçük bedenini onun yanına kıvrırdı.

"Bir daha yürüyemeyeceğim Fern," dedi Bailey. Çenesi titriyor, gazlı bez aşağı yukarı oynuyordu.

"Yine de biraz yürüyebilirsin, değil mi?"

"Hayır. Yürüyemem. Bugün denedim ve düştüm. Çenemi yere çok sert vurdum." Bailey'in çenesindeki bandaj, iddia ettiği şeyin kanıtı olarak tekrar titredi.

Bailey, tekerlekli sandalyesini bir süre sadece okuldan eve gelince kullanmıştı, böylece gücünü boşa harcamayıp günün geri kalanında onu evde bırakabiliyordu. Sonra okul süresi fazla uzun gelmeye başladı, bu yüzden Angie ile Mike taktik değiştirerek okula tekerlekli sandalye ile göndermeye başladılar onu. Böylece gücü yettiği sürece akşamları ayakta geçirebiliyordu. Ama aşamalı olarak, yavaş yavaş, akşam özgürlüğü gitgide kısıtlanmaya ve sandalyesinden geçirdiği zaman artmaya başladı. Ve görünen o ki artık hiç yürüyemiyordu.

Fern, "Son adımını hatırlıyor musun?" diye sordu alçak sesle. On bir yaşında biri olarak cevaplaması acı verici olabilecek soruları doğrudan sormaktan kaçınması gerektiğini kavrayacak durumda değildi.

"Hayır. Hatırlamıyorum. Hatırlasam günlüğüme yazardım. Ama hatırlamıyorum."

“Eminim annen de bebek günlüğüne yazmak isterdi. İlk adımını yazmış, değil mi? Muhtemelen son adımını da yazmak isterdi.”

“Büyük bir olasılıkla daha uzun süreceğini düşünüyordu.” Bailey yutkundu. Fern, onun ağlamamak için çaba harcadığından emindi. “Ben de daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Ama sanırım hepsini tükettim.”

“Yapabilseydim birkaç adımımı sana verirdim,” dedi Fern. Onun da çenesi titremeye başlamıştı. İki üzgün ufaklık, mavi duvarlar ve Bailey’in eşyalarıyla çevirili hastane yatağında bir süre birlikte ağladı.

Bailey, burnunu silerek, “Belki adım atamam ama hâlâ dolaşabilirim,” dedi ve kendine acımayı bırakarak omuz silkti; iyimserliği her zamanki gibi baskın gelmişti.

Fern, büyük bir minnetle tekerlekli sandalyeye bakarak başını salladı. Hâlâ dolaşabilirdi. Ve ardından pis pis güldü.

Ardından, “Yürüyemez ya da dolaşamazsan bile sallanıp yuvarlanabilirsin,” diye bağırarak yataktan atladı ve müziği açtı.

“Kesinlikle sallanıp yuvarlanabilirim.” Bailey kıkıltılarla gülüyordu. Ve Fern ikisine de yetecek kadar yürür, döner, çılgın gibi dans eder ve zıplarken Bailey ciğerleri patlayacak kadar bağırarak şarkı söyleyip sallanıyordu.

* Rock’n Roll müziğe gönderme yapmaktadır. -çn

33

Ölmekten Korkma

Bailey'in ebedi istirahatgâhı Büyükbaba Sheen'in soluna yerleştirilmişti. Fern'in de büyükbabasıydı. Oğlu, Mike dokuz yaşındayken kanserden ölen Jessica Sheen hemen ötede yatıyordu. Fern'in annesi Rachel, annesi öldüğünde on dokuz yaşındaydı ve küçük kardeşi Mike liseyi bitirip üniversite için evden ayrılana kadar evde kalıp, onu büyütürken babasına destek olmuştu. Bu yüzden Rachel ve Mike arasındaki bağ abla kardeşten ziyade anne oğul bağı gibiydi.

Fern ve Bailey doğduklarında Büyükbaba James Sheen yetmişlerindeydi ve onlar beş yaşındayken ölmüştü. Fern hayal meyal hatırlıyordu onu. Bembeyaz saçları ve çocukları Mike ve Rachel'e miras bıraktığı masmavi gözleri vardı. Bailey'de bu gözleri almıştı; hayat dolu ve etkiyici. Her şeyi gören ve hiçbir şeyi unutmayan gözler... Fern ise babasının teselli eden ve rahatlatan, sevecen koyu kahverengi gözlerini almıştı, yerdeki derin çukurun yanına tepeleme yığılmış toprak rengi koyu kahverengi gözlerdi bunlar.

Fern, babası konuşmaya başladığında onun gözlerine dikti gözlerini; bu hassas ortamda hafif pürüzlü sesi saygı dolu ve sesinin titremesine sebep olacak kadar inançlı çıkıyordu. İçten ithafları dinlerlerken Fern, Ambrose'un sanki kelimeler kendi içinde bir istirahatgâh bulmuş gibi ürperdiğini hissetti.

"Her sorunun yanıtı olduğunu sanmıyorum. Bütün nedenlerin cevabını bilmemiz mümkün değil. Ama eğer elimizden geleni yaparsak, yaşamlarımızın sonunda dönüp geri bakacağımıza ve en büyük lütufların ve gelişim için en büyük fırsatların, Tanrı'nın bizden alması için yalvardığımız, ona intizar ettiğimiz, ona ya da ona olan güvenimize sırt çevirmemize neden olan şeyler olduğunu göreceğimize inanıyorum." Peder Taylor, son söyleyeceklerini toparlıyormuş gibi bir an sustu. Sonra cemaatin arasında kızının yüzünü aradı. "Bailey bir lütuftu... Ve inanıyorum ki onu tekrar göreceğiz. Ebedi olarak gitmedi."

Ama şu an için gitmişti ve artık bitmez tükenmez günler onsuz geçip gidecekti. Onun yokluğu yerdeki çukur gibiydi; açık ve yok sayılamayacak türden. Ve Bailey'in ardında bıraktığı boşluğun doldurulması çok uzun sürecekti. Fern, Ambrose'un eline yapıştı ve babası, "Âmin," deyip insanlar dağılmaya başladığında olduğu yere çakılı kaldı; hareket edemiyor, ayrılamıyor, o çukura arkasını dönemiyordu. Herkes, teker teker yanına gelip, elini okşadı, sarıldı. En sonunda Angie ve Mike ile Ambrose ve Fern kaldı.

Güneş ışığı, ağaçların etrafından kıvrılıp zemine kadar ulaşmış, ışıkla işlenmiş danteller ve geride kalan dört kişinin başları üzerinden süzülen kırılğan şeritler yaratarak toprağı alacalı bir renge dönüştürmüştü. An-

gie, Fern'e doğru ilerledi; ayrılma acısının ve vedalaşma üzüntüsünün üstesinden gelebilmek için birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Seni seviyorum Fern." Angie, yeğenin yüzünü ellerinin arasına alarak yanaklarından öptü onu. "Oğlumu sevdiğin için teşekkür ederim. Ona yardım ettiğin, yanından hiç ayrılmadığın için teşekkür ederim. Senin hayatımızda olman ne büyük bir lütuf." Ardından Ambrose'a baktı; onun güçlü bedenine, dimdik duruşuna ve Fern'in elini sımsıkı tutan eline... Bakışlarını kendi trajedisinin işaretlerini taşıyan ciddi yüze çevirdi ve onunla konuşmaya başladı.

"İnsanların nasıl olup da en doğru zamanda yaşamımıza girdikleri hep şaşırtır beni. Bunu Tanrı yapıyor; çocuklarımıza böyle göz kulak oluyor. Bailey'e Fern'i verdi. Şimdi Fern'in kendi meleğine ihtiyacı var." Angie ellerini Ambrose'un geniş omuzlarına koydu ve duygularından utanmadan doğrudan gözlerinin içine bakıp dinlediğinden emin olarak, "Bu, sensin ahab," dedi.

Fern nefessiz kaldı ve parlak kıvılcıklarının dibine kadar kızardı. Ambrose gülümsedi; çarpık ağzında hafif bir eğim oluştu. Ama Angie'nin söyleyecekleri bitmemişti. Ellerini Ambrose'un omuzlarından çekip Fern'i aralarına çekti. Ambrose, Angie'nin sarı saçlarından ileri doğru baktı. Bakışları eski koçunun gözlerine kilitlendi. Mike Sheen'in mavi gözleri kızarmış ve kırmızı halkalarla çevrilmişti; yanaklarında ıstırabının ıslaklığı vardı. Ama Ambrose onun gözlerinin içine bakınca karısının düşüncelerini desteklemişçesine başını hafifçe yana eğdi.

"Muhtemelen Bailey ölüme tanıdığım herkesten daha hazırdı. Bunun için yanıp tutuşmuyordu ama korkmuyordu da," dedi Angie inanç dolu bir ifadeyle. Ambrose

bakışlarını koçundan ayırıp mantıklı annenin söylediklerini dinlemeye başladı. “O, gitmeye hazırdı. O yüzden gitmesine izin vermemiz gerek.” Bir kez daha Fern’i öptü. “Gitmesine izin vermemizde bir sakınca yok Fern.”

Angie derin bir nefes aldı ve ellerini indirip bakışlarını ikisinden de çekerek geri adım attı. Ardınca yıllardır çile çekmekten kaynaklanan bir kabullenmeyle kocasının eline uzandı ve birlikte kuşların şakıdığı bu sakin yerden ve bunun bir son olmadığı inancıyla korkmadan toprakla örtülmeyi bekleyen tabuttan uzaklaştılar.

Fern, çukura yaklaştı ve siyah elbisesinin ceplerinden bir avuç dolusu taş çıkararak çömeldi. Mezarın ayakucu- na özenle B ve S harfleri yaptı.

Ambrose, Fern’in omzunun üzerinden, “Güzel Örümcek mi?” dedi alçak bir sesle. Fern gülümsedi, hatırladığına şaşırmıştı.

“Güzel Sheen. Güzel Bailey Sheen. Onu hep böyle hatırlayacağım.”

Mike, Ambrose’un ellerine büyük bir kitap koyarken, “Bunu senin almanı istedi,” dedi. “Bailey, kendine ait eşyaların kime gideceğini ayarlardı hep. Odasındaki her şeyin belli bir sahibi var. İçine senin adını yazmış. Gördün mü?”

Gerçekten kapağın iç kısmında “Ambrose için” yazıyordu. Uzun süre önce yaz kampında Bailey’in Ambrose’u Herkül’le tanıştırdığı gün okuduğu mitolojiyle ilgili kitapta bu.

“Bir kaç dakika ikinizi yalnız bırakayım. İyi olduğumu düşünüyorum... Ama sonra buraya geliyorum ve

* B.S: Beautiful Spider (Bailey Sheen)

onun gerçekten gittiğini fark ediyorum. Ve ondan sonra iyi olmadığını fark ediyorum.” Bailey’in babası gülümsemeye çalıştı ama bu çabası dudaklarının titremesine neden oldu ve dönüp Bailey’in anıları ile dolu odadan kaçır gibi çıktı. Fern, bacaklarını yukarı çekerek çenesini dizlerine dayadı ve gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kapattı ama Ambrose yanaklarından süzülen gözyaşlarını görebiliyordu. Bailey’in anne ve babası, Bailey’in onların almasını istediği eşyaları olduğunu söylemiş ve uğramalarını rica etmişti. Ama bekleyebilirdi.

“Fern? Gidelim istersen. Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz,” dedi Ambrose.

“Burada olmak canımı yakıyor. Ama burada olmamak da canımı yakıyor.” Bilmiyorum dercesine omuzlarını kaldırdı ve hızlı hızlı gözlerini kırptı. “Ben iyiyim.”

Yanaklarını sildi ve Ambrose’un elindeki kitabı işaret ederek, “Neden bunu senin almadı istedi?” diye sordu.

Ambrose kitabın sayfalarına göz attı. Ne kudretli Zeus için ne de büyük göğüslü nemfler için duraksadı.

Bir Kahramanın Yüzü. Ambrose, o an her zamankinden çok daha iyi anladı. Bronz yüzdeki hüznün ve paramparça kalpteki kudret. Suç, ağır bir yük, mitolojik bir şampiyon için bile...

Ambrose, Fern’in anlayacağını bilerek, “Herkül,” dedi.

İncelediği sayfayı görebilsin diye kitabı kaldırdı. Fern’e çevirerek dik tuttu, Ambrose tekrar düzeltemeden kalın sayfalar yayılarak dağıldı. Katlanmış bir kâğıt uçarak indi yere.

Fern eğilerek aldı onu ve içinde ne olduğunu anlamak için açtı. Gözleri sağa sola kayarak ve dudakları oynayarak kâğıtta yazılı kelimeleri okudu.

“Bu, onun listesi,” diye fısıldadı, sesi şaşkıncı.

“Ne listesi?”

“Tarih 22 Temmuz 1994 yazıyor.”

“On bir yıl önce,” dedi Ambrose.

“On yaşındaydık. Bailey’in son yazı,” diye hatırladı Fern.

“Son yazı mı?”

“Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmadan önceki. Her şey o yaz olmuştu. Bailey’in hastalığı birden ilerlemişti.”

“Ne yazıyor peki?” Ambrose, Fern’in yanına geçip oturdu; Bailey’in defterden kopardığı kenarları hâlâ yırtık pırtık olan çizgili kâğıda baktı. Çocuksu bir el yazısıyla yazılmış, yan tarafına detayların yazılı olduğu maddeler uzun bir sütun halinde sıralanmıştı.

“Rita’yı öp mü? Evlen mi?” Ambrose kıkır kıkır güldü.

“Bailey, on yaşında bile âşık olmuş.”

“Her zaman. İlk günden beri,” diye güldü Fern. “Her gün pankek ye. Bir zaman makinesi icat et. Bir aslanı evcilleştir. Bir canavarla arkadaş ol. On yaşında olduğu belli, değil mi?”

Bakışları on yaşındaki bir çocuğun düşleri ve arzularında gezinirken Ambrose da gülüyordu. “Bir zorbayı yen. Bir Süper Kahraman ya da süperstar ol. Polis arabasına bin. Dövme yaptır. Sıradan bir oğlan çocuğu.”

“Yaşa. Cesur ol. İyi bir arkadaş ol. Her zaman minnet duy. Fern’e göz kulak ol,” dedi Fern fısıldayarak.

Ambrose, boğazı düğüm düğüm olmuş bir hâlde, “Belki de o kadar sıradan değil,” dedi. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Elleri birbirine kenetlenmiş, gözyaşlarıyla mücadele ederlerken sayfa bulanıklaşmıştı.

“Bunların çoğunu gerçekleştirdi Ambrose,” dedi Fern yutkunarak. “Belki alışılmış biçimde değil ama yaptı...”

Ya da başka birinin yapmasına yardım etti." Fern kâğıdı Ambrose'a verdi. "Al. Senin kitabının içindeydi bu. Dört numarada *Herkül'le tanış* yazıyor." Fern listeyi işaret etti. "Onun için Herkül sendin."

Ambrose, bu değerli belgeyi Herkül bölümünün sayfaları arasına soktu; o sırada listedeki bir kelime çarptı gözüne. *Güreş*. Bailey, bu kelimeyi açıklamamış, yanına hiç bir şey eklememişti. Sadece o satıra yazmış ve ölmeden önce yapılacaklar listesindeki bir sonraki şeye geçmişti. Ambrose, uzun süre önceki düşlerin ve eski şampiyonların sayfaları üzerine kitabı kapattı.

Herkül, bir şeyleri telafi etmeye, dengeleri kurmaya, karısının ve üç çocuğunun, aldığı dört canın kefareтини ödemeye çabalamıştı. Ve bazıları suçlanması gereken kişinin o olmadığını, kıskanç bir tanrıçanın neden olduğu geçici bir deliklik sonucu bunu yaptığını söylese de sorumlu olan yine de oydu. Bir süre gök kubbeyi bile taşımıştı omuzlarında ve sırtında taşıdığı dünyayı teslim alması için Atlas'ı ikna etmişti.

Fakat Ambrose insanüstü güce sahip bir tanrı değildi ve antik mitoloji de değildi bu. Ve bazı günler bir kahramandan çok bir canavara benzemekten korkuyordu. Kendini sorumlu hissettiği dört hayat yitip gitmişti ve hiçbir sıkıntı ya da ceza onları geri getirmeyecekti. Ama kendisi yaşayabilirdi. Güreşebilirdi. Ve eğer bu yaşamın ötesinde, genç erkeklerin yaşadığı, Bailey gibi kahramanların tekrar yürüyebildiği bir yer varsa, oradakiler düdük çalınıp mindere vurulduğunda gülümseyecekler ve Ambrose'un kendileri için güreştiğini bileceklerdi.

34

Kötü Adamı Yakala

Fern, Bailey'in cenazesinden birkaç gün sonra işe geri döndü. Bay Morgan neredeyse bir haftadır onu idare ediyordu ama artık dönmesi gerekiyordu. Orada olmak, evde oturup üzülmekten daha iyiydi ve işi bittiğinde Ambrose orada olacaktı. Saat onda Fern çok yorulmuştu. Ambrose ona bir göz attı ve eve gitmesini söyledi. Bu, Fern'in gözyaşlarını ve güvensizliğini, Ambrose'un öpücüklerini ve onu ikna etme çabalarını harekete geçirdi, tutku ve kendini tutmaya yol açtı; Ambrose'un ona eve gitmesini söylemesine neden oldu ve bu döngü tekrarlayıp durdu.

"Fern. Seninle pastanenin zemininde sevişmeyeceğim bebeğim. Ve eğer o sevimli poponu kaldırıp buradan gitmezsen olacağı bu. O yüzden git!"

Ambrose, onun çilli burnuna bir öpücük kondurdu ve iterek kendinden uzaklaştırdı. "Git!"

Fern, marketin arkasındaki çalışanların kullandığı kapıdan dışarı çıkarken hâlâ pastanenin zeminindeki ateşli sevişmeyi düşünüyordu. Ondan ayrılmaya dayanamı-

yordu. Ayrı kalmak bir işkenceye dönüşmüştü. Ambrose, yakında okul için buradan gidecekti. Ve Bailey'in ölümünü, Ambrose'un uzakta olmasını düşündükçe tek başına ne yapacağını bilmiyordu.

Bu düşünce, öyle yoğun duygular uyandırdı ki onun yanına geri dönmek için yanıp tutuşarak gerisin geri çalışanların kullandığı kapıya doğru ilerledi. Eğer peşinden giderse Ambrose'un ne yapacağını merak ediyordu. Okula kaydolabilir ve öğrenci kredisi alabilirdi. Yurtta kalabilir, birkaç ders alabilir, akşamları yazmaya devam edebilir ve yaşamı boyunca yaptığı biçimde, o nereye giderse bir köpek yavrusu gibi peşinden gidebilirdi.

Fern, katı bir ifadeyle başını iki yana salladı; derin bir nefes aldı ve bisikletine doğru yürümeye başladı. Hayır. Bunu yapmayacaktı. Son günlerde ikisi arasında bundan sonra ne olacağını düşünüp durmuştu. Duygularını açıklamıştı. Ambrose'u seviyordu. Her zaman sevmişti. Ve eğer Ambrose onu hayatında, geçici bir teselli veya güvenlik ağı olarak değil de kalıcı istiyorsa kelimeleri söylemesi gereken oydu. Onun sorması gerekiyordu.

Fern, bisikletinin zincirli olduğu yağmur borusunun yanına çömeldi ve dalgın bir hâlde şifreyi tuşladı. Aklı çok uzaklardaydı; Ambrose ve onu bir kez daha kaybetme düşüncesiyle doluydu zihni. Arkasından aniden telaş içinde yaklaşan ayak seslerine çok geç tepki verdi. Güçlü kollar onu sarmaladı ve yere itti. Bisikleti elinden kaydı ve sallanarak yanına düştü.

İlk aklına gelen bunun Ambrose olduğuydu. Daha önce de çalışanların kullandığı girişin hemen dışında, karanlıkta şaşırtmıştı onu. Ama Ambrose olamazdı. Ambrose asla canını yakmazdı. Onu kısıklarak tutan kollar daha ince, vücut daha az kaslıydı. Yine de bu kişi

her kimse Fern'den çok daha iri yarıydı. Ve onun canını yakmaya niyetliydi. Yüzünü kaldırıma bastıran ağırlığın altında deli gibi çırpınıyordu.

"O nerede, Fern?" Becker'dı. Bira, kusmuk ve günlerce fırçalanmamış dişleri yüzünden ağzı leş gibi kokuyordu. Kusursuz Becker gerçek yüzünü ortaya çıkarıyordu ve bu, Fern'i her şeyden çok korkutmuştu.

"Annesinin evine gittim ama karanlıktı. İki gündür gözetliyorum. Evde de değil. Kendi evime bile giremiyorum Fern!"

Fern, korkuyu uzak tutmaya çalışarak, "Gittiler Becker," dedi hırıltılı bir sesle. Becker, kendini kaybetmiş gibiydi. Bailey'i yolun dışına ittiği zaman olduğu gibi... sanki akıl sağlığını yitirmişti. Polis, Bailey'in 911 aradığından Becker'ın haberi olmadığını düşünüyordu. Belki de artık her şey sakinleştiğine göre eve dönebileceğini ve kimsenin bir şey öğrenemeyeceğini düşünüyordu.

"NEREDE ONLAR?" Saçlarından yakaladı Fern'i ve yanağını kaldırıma dayadı. Fern çok korkmuştu; beton yüzünü yakıyor ve çiziyordu. Ağlamamak için büyük çaba harcıyordu.

"Bilmiyorum Becker," diye yalan söyledi. Becker Garth'a karısının nerede olduğunu asla söylemezdi. "Biraz kafa dinlemek için birkaç günlüğüne buradan ayrılacaklarını söylediler sadece. Geri gelecekler." Bir yalan daha.

Rita hastaneden taburcu edilir edilmez mal sahibine bilgi vermiş ve Sarah, kasabadaki bir emlakçı aracılığıyla evini satışa çıkarmış ve bunu gizli tutmasını rica etmişti. Rita, Bailey'in ölümünü duyunca yıkılmıştı ve korkuyorlardı. Becker'ın kayıp olması evlerinde, kasabalarında güvende olmadıklarını hissettiriyordu onlara ve müm-

kün olan her şeyi paraya çevirerek Becker artık bir tehdit olmayana kadar buradan ayrılmaya karar vermişlerdi. Tabii o gün gelirse...

Eşyalarının satılmasını Fern'in babası halletmişti ve satılamayanlar kiliseye ait bir depoya konmuştu. 2.000 dolar nakit para da vermişti onlara. Fern de biriktirdiği parayı çekmişti hesabından. Bir haftadan kısa sürede buradan ayrılmışlardı. Fern, Rita için çok korkmuştu. Kendisi için korkması gerektiği akına bile gelmemişti.

Fern, bir sürtünme sesi duydu ve soğuk, keskin bir şeyin boğazında kaydığını hissetti. Kalbi dörtmala koşan bir at gibi atıyor; kaldırımı dayalı kulağında yankılanıyordu.

"Sen ve Bailey bana karşı kışkırttınız onu. Ona hep para veriyordun. Ve Sheen çocuğumu almaya kalktı. Bunu biliyor muydun?"

Fern gözlerini sımsıkı kapattı ve onun elinden kurtulmak için dua etti.

"Ambrose'la mı birlikte?"

"Ne?"

"Ambrose'la mı birlikte?"

"Hayır! Ambrose benimle birlikte." Pastane kapısının hemen arkasında. Ve çok, çok uzakta.

"Seninle mi? Seni istediğini mi düşünüyorsun Fern? O seni istemiyor. Rita'yı istiyor. Hep Rita'yı istedi. Ama artık yüzü darmadağın!" dedi kulağının içine tükürür gibi.

Fern, bıçağın teninde dolaştığını hissetti ve Becker, boynundan çekip yüzüne dayadı onu. "Seni de doğrayayım ki birbirinize uyun. Rita'nın nerede olduğunu söylersen tek tarafını keserim; böylece aynı Ambrose gibi olursun."

Fern, korkudan kesik kesik nefes alarak gözlerini sımsıkı kapattı ve kurtulmak için dua etti.

“Nerede olduğunu söyle bana!” Becker onun sessizliğine öfkelenmiş ve elinin tersiyle vurmuştu ona. Fern’in beyni zonkladı; kulağı çınladı ve bir süre kendini kaybetti; çok kısa bir an onu kısıkvrak yakalamış korkudan uzaklaşarak gidip geldi. Ardında Becker ayağa kalktı ve Fern ayağa kalkmayı başaramadan onu uzun kıvılcıktan tutup sürüklemeye başladı. Kaldırımından çekerek indirip caddenin karşısına geçirdi ve marketin arkasındaki karanlık ağaçların arasındaki geniş arazide ilerlemeye başladı. Fern, kurtulmaya, ayağa kalkmaya çalışıyor ve kafa derisinin acısından çılgılık çılgılığa bağırıyordu. Ve Ambrose’dan yardım istiyordu.

“Bunu duydun mu?”

Sanki Paulie omuzunda duruyor ve kulağının dibinde konuşuyormuş gibi aniden zihninde canlandı bu kelimeler. Sağır kulağında. Ambrose takma kulağını ovuşturarak mikserden uzaklaştı. Kulaklığı kapattı ve yanında birini görmeyi bekleyerek döndü. Ama pastane sessiz ve boştu. Kulak kabartıp dinledi; sessizlik bir şeye gebeydi. Bunu hissetti. Bir şeylerin yanlış gittiği duygusu, kötü bir şeyler olduğu duygusuydu bu. Adlandıramadığı ve açıklayamadığı bir şeydi.

“Bunu duydun mu?” demişti Paulie ölüm sonsuza dek arkadaşları ayırmadan önce.

Ambrose pastaneden çıkarak, Fern’in on dakikadan kısa bir süre önce çıktığı arka kapıya doğru yürüdü. Adrenalinden kulakları zonkluyor, inkâr duygusu zihninde dönüp duruyordu.

İlk gördüğü Fern'in yan yatmış, ön tekerleği gökyüzüne dönük, bisikletin ön kısmını yukarıda tutacak biçimde duran pedalları hafif öne doğru eğik ve boşlukta kalan tekerleği rüzgârın etkisiyle hafif hafif dönen bisikleti oldu. Cosmo'nun bisikleti gibi... Ailesinin güvende olmasını ve ülkesinin terörden kurtulmasını isteyen güler yüzlü Cosmo... Kötü adamların öldürdüğü Cosmo...

"Fern!" diye bağırdı panik olmuş bir hâlde. Ve sonra onları gördü; yaklaşık yüz metre ileride, Fern, onu marketin arkasındaki arazide sürükleyen, kolunu boğazına dolamış biriyle mücadele ediyordu. Ambrose engebeli zeminde hızla koşmaya başladı. Ayakları neredeyse yere değmiyordu. Öfke bütün bedenini ele geçirmişti. Aradaki mesafeyi saniyeler içinde kapattı. Becker onun geldiğini görünce Fern'i birden önüne çekerek kendisine siper etti. Ambrose uçarcasına ona doğru koşup hızla arayı kapatırken, bıçağı ona doğru uzattı. Eli sarhoş ve aklı başında olmayan birinin eliymiş gibi titriyordu.

"O benimle geliyor Ambrose!" diye bağırdı. "Beni Rita'ya götürecekt."

Ambrose yavaşlamadı; bakışlarının Fern'e takılması-na da izin vermedi. Becker Garth'ın sonu gelmişti. Kendini kurtaramayacağını çok iyi bildiği hâlde Bailey'i bir çukurda yüzüstü yatar bırakarak öldürmüştü onu. Karısına kötü davranmış, ona ve kendi çocuğuna karşı şiddet kullanmıştı ve şimdi öç alma duygusuyla dolu hızla ona yaklaşan kişinin gazabından kurtulmak için Ambrose'un sevdiği kızı, bir bez bebek gibi, kendine siper ediyordu.

Becker, bıçağının Ambrose ile çatışmasını engellemeyeceğini fark ederek deli gibi küfretmeye başladı. Kaçabilmek için Fern'i yere fırlatıp serbest bıraktı ve dönüp koşarken çılgılık atmaya başladı. Fern de çılgılık atıyor-

du, sendeleyerek tekrar ayağa kalkışı ve sanki kendisini Becker'ın bıçağına atmasını engellemek istercesine kollarını iki yana açışı Ambrose için ne kadar korktuğunu açıkça belli ediyordu.

Ambrose üzerine atılıp onun karısını yere serdiği gibi onu yere sermeden sadece birkaç adım önce Becker sendeledi. Rita'nın başını mutfağın zeminine çarptığı gibi başını çamurlu toprağa çarptı. Ambrose geri çekilerek yumruk savurmaya başladı ve Becker Garth, dokuzuncu sınıfta, okulda, soyunma odasında Bailey Sheen'i korkutduğunda nasıl dövdüyse öyle dövdü onu.

"Ambrose!" Fern, arkasından bir yerden bağırıyordu. Ona sımsıkı sarılmış, indirdiği yumrukların şiddetini azaltmış ve öfkeyle tetiklenen ateşini söndürmüştü. Ayağa kalkarak Becker'ın uzun saçlarına, Ambrose'un eski buklelerine benzer saçlarına yapıştı. Ve onun Fern'i sürüklediği gibi, Fern'in ayakta sallandığı, düşmemek için çaba harcadığı yere sürükledi onu. Becker'ı bırakarak Fern'i kollarının arasına çekti. Becker, yere yığıldı.

Fern, başını iki yana sallayarak ve ona yapışarak, "Gitmesine izin verme. Rita'yı bulmamalı," diye bağırdı. Ama Becker bir yere gidecek hâlde değildi. Ambrose, Fern'i kaldırıp kollarına aldı ve az ilerde yaşanan faciadan etkilenmemiş bir hâlde ön tekerleği hâlâ hafif hafif dönen bisikletin durduğu yere taşıdı.

Fern'in boynu kan içindeydi ve elmacık kemiklerindeki sıyrıktan kan akıyordu. Sağ gözü şişmiş ve kapanmıştı. Ambrose onu yavaşça oturtup, sırtını binaya dayadı ve hemen geri döneceğine söz vererek yanından ayrıldı. Yağmur borusuna bağlı sağlam kilidi çıkardı ve cebinden telefonunu çıkararak 911'i aradı. Sakin bir tonla 911 memuruna ne olduğunu anlatırken polisler gelme-

den kendine gelme ihtimaline karşı Fern'in bisikletinin kilidiyle Becker'ın elini kolunu bağladı. Aslında kendine gelmesini umuyordu Ambrose. Kısa sürede ayılmasını ümit ediyordu. Karanlıkta tuzağa düşürölmüş olmanın, kımıldayamamanın, kendini kurtaramayacağının farkında olmanın nasıl bir his olduğunu anlamasını istiyordu. Dokuzuncu sınıfta, sandalyesi devrilmiş, karanlıkta kurtarılmayı bekleyen Bailey'in hissettiklerini hissetmesini istiyordu. Yüzüstü bir çukurda yatarken arkadaşına yardım etme çabasının hayatına mal olacağının farkında olan Bailey gibi hissetmesini istiyordu.

Ardından Fern'in yanına gitti. Dizlerinin üzerine çökerek onu kucağına çekti ve yumuşacık ve sevgi dolu bir tarzda kollarını doladı ona. Bedeni titremeye başlarken saçlarının arasında fısıldadı.

"Teşekkür ederim Paulie."

35

Fern'e İlgilen

Mezuniyet balosu 2002

Fern, geldiğinden beri belki yüzüncü kez elbisesinin yakasıyla oynadı ve dört saniye önce düzelttiği eteği sanki kırışmış gibi tekrar düzeltti.

Gülme taklidi yaparak yüzünü buruşturup dişlerinin arasında tıslar gibi konuşarak, "Dişimde ruj var mı Bailey?" diye sordu kuzenine. Bailey'in görebildiği iki sıra mükemmel, düzgün bembeyaz dişlerdi. Bu dişlere sahip olabilmek için üç sene boyunca tel takarak sıkıntı çekmişti Fern.

Bailey iç çekti ve başını iki yana salladı. "Gayet iyisin Fern. Çok hoş görünüyorsun. Rahatla biraz."

Fern derin bir nefes aldı ve anında az önce mercan kırmızısı ruj sürdüğü dudaklarını gergin bir hâlde kemirmeye başladı.

"Lanet olsun! Şimdi dişlerimde ruj var, değil mi?" diye bağırdı sadece Bailey'in kulaklarının duyacağı bir ses tonuyla.

"Hemen dönerim, tamam mı? Kızlar tuvaletine kadar gidip geleceğim. Bir saniye sürmez. Yalnız kalabilirsin, değil mi?"

Bailey, "Benimle dalga mı geçiyorsun kadın?" der gibi kaşlarını kaldırdı.

Bailey, dans pistini hızla geçip, Fern ile kapıdan içeri girdiğinden beri konuşmak için yanıp tutuştuğu güreşçilerin yanına doğru ilerleyene kadar birkaç saniye daha bekledi Fern.

Ambrose, Paulie ve Grant yanlarında bir kız olmadan gelmişlerdi. Bailey nedenini bilmiyordu. Eğer onun bir kızı mezu niyet balosuna davet etme, onu kollarının arasına alma, saçlarını koklama ve iki bacağının üzerinde durup dans etme şansı olsaydı bu fırsatı asla kaçırmazdı.

Beans ve Jesse iki kızla gelmişlerdi ama onların yanındaki kızlar da hem kendilerinin hem de diğerlerinin ayakkabıları, saçları ve elbiseleri hakkında koyu bir sohbete dalmışlardı.

Beş arkadaş, Bailey'in tekerlekli sandalyesiyle, sanki görev başındaki bir adam gibi dans pistinde dans edenlerin arasından dolana dolana aşırı hızlı bir biçimde geldiğini gördüler ve gülümseyerek onu selamladılar. Hepsi iyi çocuklardı ve onun yanlarında olmasından rahatsız olmadıklarını her zaman hissettirmişlerdi.

Grant ıslık çalarak, "Muhteşem görünüyorsun Sheen," dedi.

Paulie, onun papyonunu hafifçe düzeltti ve Ambrose sandalyesinin etrafında dolanarak onu tepeden tırnağa süzdü.

Bailey'in önünde durup, Bailey, onunla göz teması kurmak için başını kaldırmak zorunda kalmasın diye hafifçe diz çökerek, "Hepimiz gibi sen de damsız mı geldin?" diye sordu Ambrose.

Beans, bakışları kız arkadaşının üzerinde, "Kendi adına konuş, dostum. Ben güzel Lydia'yla birlikteyim," dedi alçak sesle.

Lydia oldukça hoştu ama "kafana göre takıl" tarzı vardı. Eğer Rita'nın esrarengizliğinin birazına sahip olsa daha hoş olurdu diye düşündü Bailey. Rita, giysilerinin altından sadece daha iyi duracak kadarını gösterirdi. Lydia ise o kadar fazlasını gösterirdi ki neden giyinmeye zahmet etmiş diye düşünürdünüz. Ama Beans'in onda beğendiği bu gibi görünüyordu.

Bailey, "Marley çok hoş görünüyor," diyerek Jesse'in kız arkadaşına iltifat etti. Jesse, kaşlarını oynatarak, "Evet, öyle Sheen. Evet, öyle," diye karşılık verdi.

Marley'in kıyafeti de oldukça dekolteliydi, yine de Rita ve Lydia kadar seksi değildi ki bu onu daha az dikkat çekici yapıyordu. Fern gibi o da narin yapılıydı ama onun upuzun siyah saçları, alışılmadık çekik gözleri ve elmacık kemikleri vardı. Marley ve Jesse lise ikiden beri birlikteydiler ve hoş bir çifttiler.

"Ben, Fern'le geldim." Bailey, Fern'in geri dönüp onlarla kendi adına pazarlık yaptığını görmesini istemediğinden doğrudan konuya girdi. Ambrose anında çömeldiği yerden kalktı. Bailey içinden bir of çekti. Sanki Fern, başkasının adına ona birkaç aşk mektubu yazan kız değil de devlet sırlarını açıklaması için onu tuzağa düşürmüş bir Rus ajanıymış gibi davranıyordu Ambrose. Bu tepki, bütün olanlara rağmen onun da Fern'e bir şeyler hissediyor olabileceğini düşündürdü Bailey'e. Umursamadığın birine bu kadar çok öfkelenmezdin.

Bailey, Paulie ve Grant'e baktı ve Ambrose'un sonuna kadar dinleyeceğini umarak öne doğru ilerledi. "Kız arkadaşı olmayan siz, beyler, onu dansa kaldırırsınız mı? Fern hep benimle ilgileniyor ama eğer lise mezuniyetinde kuzeni dışında biriyle dans edebilirse çok iyi olur."

Ambrose bir adım geri attı, sonra arkasını dönüp hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaştı. Paulie ve Grant, yüzlerinde aynı afallamış ifadeyle onun gidişini izlediler.

Beans kahkahalarla gülmeye başladı ve Jesse başını sallayarak alçak tonla yavaş yavaş ıslık çalıyordu.

"Biri Fern'den söz ettiği anda neden böyle davranıyor?" diye sordu Grant merak içinde; bakışları hâlâ arkadaşının uzaklaşan sırtındaydı.

Bailey yüzünün yandığını ve gömleğinin yakasının birden çok dar gelmeye başladığını hissetti. Bailey'i utandırmak çok

zordu. Durumu uygun olmayan ve yaşamın hiçbir türü hakkında bir fikri olmayan bir genç için gurur bir lükstü. Ama Ambrose'un tepkisi onu utandırmıştı.

"Sorunu ne bunun?" diye sordu Bailey şaşırılmış bir hâlde.

Beans, bu sanki olabilecek en garip şeymiş gibi, "Sanırım Fern'e karşı bir şeyler hissediyor," diye cevap verdi.

Bailey, ona öyle bir bakış attı ki Beans aniden durdu, boğazını temizledi ve kahkahasını yuttu.

"Eğer onunla dans ederseniz minnettar kalırım arkadaşlar. Ama onun için fazla iyi olduğunuzu düşünüyorsanız boş verin. Bu sizin kaybınız, kesinlikle onun değil," dedi Bailey. Utançtan kaynaklı hararet öfkeye dönüşmüştü.

"Hey, Bailey. Sorun değil dostum. Onu dansa kaldıracam." Grant, onu temin etmek için omzuna dokundu.

Paulie başını sallayarak, "Evet. Ben de. Fern'i severim. Onunla dans etmeyi çok isterim," diyerek ona katıldı.

Beans, "Ben de. Fern'i severim," diye onu taklit etti, gülmekten kızarmıştı. Bailey aldırmadı. Beans'di işte. Kendine bile yardım edemezdi.

"Biliyorsun seni kırmam Sheen. Ama ben onu dansa kaldırırsam bir şeyler döndüğünü anlar," dedi Jesse özür diler bir ses tonuyla. "Benim kız arkadaşım Marley ve bunu herkes biliyor."

"Sorun değil Jess. Haklısın. Fazla belli olsun istemem." Baileyle rahat bir nefes aldı.

"Eee... Biz Fern'i meşgul ederken sen ne yapacaksın?" diye dalga geçti Beans.

Beans, hiç tereddüt etmeden, "Rita ile dans edeceğim," dedi.

Bailey pis pis sırtıp sandalyesini kendi etrafında döndürmeye başladığı anda dört güreşçi anında bağrıışmaya ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Fern, salona henüz girmişti ve sağa sola bakarak onu arıyordu.

"Beyler, siz Fern'le ilgilenin. Ben de Rita ile ilgileneceğim," diye seslendi Bailey omuzunun üstünden.

"Burada kalabilir miyim? Ambrose boğazını temizledi. Bunu sormak çok zordu. Ama gitmek istemiyordu. Henüz değil. Hemen hemen bütün gece ayaktaydılar ve şafak en fazla bir saat içinde sökecekti. Elliott Young pastanedeki işleri devralmıştı. Joshua ve Rachel Taylor, telefon alır almaz kızlarının yanına koşmuşlardı. Uyku-
dan uyandırılıp Bailey'e ne olduğunu bilmeden hastaneye gelmelerinin istenmesinin üzerinden sadece iki hafta geçmişti. Sonradan mutluluk gözyaşlarıyla dolan korku dolu yüzlerinden daha kötüsünü bekledikleri açıkça belli oluyordu.

Fern ve Ambrose, olay yerine ilk intikal eden polis ekibi tarafından uzun uzun sorgulandılar. Becker Garth, ambulansla hastaneye kaldırıldı ve polis gözetiminde tutuluyordu. Fern, hastaneye gitmeyi reddetmişti ama polisin yaralarının fotoğraflarını çekmesine izin vermişti.

Morarmış ve sıyrılmıştı; sabah ıstıraplı olacaktı ama şimdi kendi yatağında uyuyordu ve Ambrose ön kapıda dikilmiş eli kapı tokmağında gece orada kalıp kalamayacağını soruyordu Joshua Taylor'a.

"Gitmek istemiyorum. Gözümü her kapattığımda o piçin Fern'i sürüklediğini görüyorum... Özür dilerim efendim." Becker Garth'ı anlatacak en iyi sözcüğün bu olduğundan emin olsa da özür diledi.

Joshua Taylor, "Sorun değil Ambrose. Benim de duygularım bire bir aynı," diyerek yorgun bir ifadeyle gü-lümsedi. Bakışları Ambrose'un yüzünde dolaştı ve Ambrose bunun sebebinin yaraları olmadığını farkındaydı.

Kızına âşık olduğu açıkça belli olan bir adamın niyetini anlamaya çalışan bir babanın bakışydı bu.

“Aşağıda sana yatak hazırlayayım.” Bir kez başını salladı ve Ambrose’un onu takip etmesini işaret ederek dönüp içeri girdi. Son bir haftada on yaş yaşlanmış gibi hareket ediyordu ve o an onun gerçekte kaç yaşında olduğunu fark etti Ambrose. Elliott’tan yirmi beş yaş büyük olmalıydı ki bu onu yetmiş yaşında yapardı. Ambrose şimdiye dek hiç Fern’in anne, babası hakkında düşünmemiş, asla onlara tam anlamıyla bakmamıştı. Göl kenarındaki o geceye kadar Fern’e bakmadığı gibi...

Fern doğduğunda epey yaşlı olmalıydılar. Asla çocuk sahibi olamayacağını düşünürken bir anda çocuğun olacağını keşfetmek nasıl bir duyguydu acaba? Nasıl da birden değişiyordu hayatın akışı! Dünyaya gelen bir mucizeyi karşılamak ne sonsuz bir sevinç; bu çocuğun dünyadan koparılıp alınması ne derin bir acı. Joshua Taylor, bu gece az kalsın mucizesini kaybediyordu ve Ambrose bir mucizeye tanık olmuştu.

Peder, çarşaf dolabından düz bir çarşaf, bir yastık ve pembe eski bir battaniye çıkarıp oturma odasına geçti ve sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi kanepeyi yatmak için hazırlamaya başladı.

“Bırakın efendim. Lütfen. Ben yapabilirim.” Ambrose, telaşla işi elinden almaya çalıştı ama Fern’in babası eliyle ona durmasını işaret ederek çarşafı sımsıkı bir şekilde yastıkların kenarına sokmaya devam etti ve yorganın yarısını Ambrose’un açmadan içine girebileceği gibi kıvırdı.

“Hazır. Burada rahat edersin. Bazen zihnim çok doluyken Rachel’i uyandırmamak için buraya inerim. Bu kanepede çok gece geçirdim. Sen benden uzunsun ama sanırım rahat edersin.”

“Teşekkür ederim efendim.” Joshua Taylor başını salladı ve Ambrose’un omzunu okşadı. Odadan çıkmak üzere döndü ama birden durarak Ambrose’un uyuyacağı kanepenin üzerine serilmiş olan eski battaniyeye baktı.

“Ben teşekkür ederim Ambrose,” diye karşılık verdi. O anki duyguları ses tonunun düşmesine neden oldu. “Bailey öldüğünde Fern’e bir şey olacağı konusunda sık sık endişeleniyordum. Biliyorum bu mantıklı bir korku değil ama hayatları o kadar iç içe, o kadar birbirine bağlıydı ki... Hatta Angie ve Rachel hamile olduklarını aynı gün öğrenmişlerdi. Tanrı’nın Fern’i özel bir nedenle, özel bir görevle gönderdiğinden ve bu görev tamamlanınca onu geri alacağından korkuyordum.”

“Tanrı verir, Tanrı alır mı?”

“Evet... Onun gibi bir şey.”

“Bu söylemden hep nefret ettim.”

Joshua Taylor şaşırmış görünüyordu, yine de konuşmaya devam etti. “Bu gece, aradığında... Sen daha bir şey söylemeden bir şey olduğunu biliyordum. Ve haberi duymak için hazırladım kendimi. Rachel’e bundan hiç söz etmedim. Onun da benim gibi korkmasını istemedim.” Joshua Taylor başını kaldırıp Ambrose’a baktı; Fern’inkilere çok benzeyen kahverengi gözleri duygularla doluydu.

“Sen bana umut verdin Ambrose. Belki az da olsa inancım tazelendi.”

Ambrose, “Benimki de,” diye itiraf etti.

Joshua Taylor, bir kez daha şaşırmış görünüyordu; bu kez açıklama istedi. “Nasıl yani?”

Ambrose, “Onun çığlığını duyamazdım. Duymam mümkün değildi. Radyo açıldı ve mikser çalışıyordu. Ayrıca o kadar duyamıyorum artık,” diyerek gülümsedi;

dudaklarının alaycı bir biçimde kıvrılmasına neden olan bir gülümsemeydi bu. Ama o an dalga geçme anı değildi; derhal tekrar ciddileşti. “Paulie’yi, arkadaşım Paulie’yi duydum. Paulie Kimball’ı hatırlıyor musunuz?”

Joshua Taylor başını bir kez salladı, kısa bir evet işaretiydi bu.

“Sanki tam yanımda duruyor ve kulağımın dibinde konuşuyordu. Beni uyardı; kulaklarımı açmamı söyledi. Paulie her zaman kulaklarımızı açmamızı söylerdi bize.”

Joshua Taylor’ın dudakları titremeye başladı ve elini ağzına bastırdı. Ambrose’un açıklamasından etkilendiği açıkça belli oluyordu.

“Irak’tan beri bu yaşamdan sonra bir şeyler olduğuna inanmak benim için çok zor. Hatta bu yaşamın bir amacı olduğuna... Doğarız, acı çekeriz, sevdiğimiz insanların acı çektiğini görürüz ve ölürüz. Her şey bu kadar gibi geliyor bana... Çok amaçsız. Çok gaddar. Ve çok kesin.” Ambrose kısa bir süre durarak Paulie’nin sesinin onu uyardığı ve harekete geçirdiği ânı düşündü.

“Ama bu geceden sonra bu konuda çok emin değilim. Anlamadığım bir sürü şey var... Ama anlamamak anlamamaktan daha iyi.” Ambrose sustu ve burun kemiğini sıktı. Joshua Taylor’a bakarak onaylanmayı bekledi. “Bunun bir anlamı var mı?”

Joshua Taylor en yakındaki koltuğun koluna uzandı ve sanki bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi birden bire oturdu.

Başını sallayarak, “Evet. Evet, çok anlamı var,” dedi sakın bir tonla. “Mükemmel bir anlam hem de.”

Ambrose da oturdu; eski kanepenin yorgun bedenini kıvrımları arasına aldı.

“Sen iyi bir insansın Ambrose. Kızım seni seviyor. Bundan eminim.”

“Ben de onu seviyorum,” dedi Ambrose ama daha fazlasını söylememek için kendine engel oldu.

“Ama?” diye sordu Peder Taylor. Yıllardır insanların sorunlarını dinlemek birinin ne zaman geri çekildiğini anlama konusunda uzmanlaştırmıştı onu.

“Ama Fern insanlarla ilgilenmeyi seviyor. Endişem şu ki benim... benim... benim...” Ambrose doğru kelimeyi bulamıyordu.

Joshua Taylor, dikkatli bir biçimde, “İhtiyacın mı?” diye ona yardım etti.

“Çirkin yüzüm,” diye anında düzeltti onu. “Şekilsizliğim yüzünden mi Fern benimle ilgilenmek istiyor diye endişe ediyorum. Hiç yakışıklı değilim Peder. Ya bir gün Fern gerçek yüzümü görür ve benim ona olan ihtiyacımın yetersiz olduğuna karar verirse?”

“Uzun süre önce baban beni görmeye geldi. O da aynı şeyden endişeleniyordu. Eğer farklı görünseydi annenin onu terk etmeyeceğini düşünüyordu.”

Ambrose’un birden babası için acı, havalı iç çamaşırı modeli için onu terk eden kadın içinse öfke kabardığını hissetti içinde.

Joshua Taylor, kibar bir şekilde, “Ona söylediğimi sana da söyleyebilir miyim?” diye sordu. “Bazen güzellik ya da onun eksikliği birini gerçekten tanımanızı engeller. Fern’i güzel olduğu için mi seviyorsunuz?”

Ambrose, Fern’in görünüşünü seviyordu. Onun gülüşünü, dans edişini, sırt üstü yüzüşünü ve bulutlar hakkında felsefi cümleler kuruşunu sevdiği için mi onun görünüşünü sevdiğini merak etti birden. Bencil olmamasını, mizah anlayışını ve içtenliğini sevdiğini biliyordu. Ve onun gözünde bunlar güzel yapıyordu Fern’i.

“Yanılmıyorsam fiziksel olarak Fern’den çok daha güzel kızlar var. Ama sen Fern’i seviyorsun.”

Ambrose, bir kez, "Ben Fern'i seviyorum," dedi yürekten.

"Bu kasabada senden daha muhtaç... ve daha çirkin bir sürü erkek var. Buna rağmen Fern'in şimdiye dek ilgi gösterdiği tek erkek sensin." Peder Taylor güldü. "Söz konusu yardımseverlikse neden Fern aksi, çirkin adamlar için bir bakımevi kurma yolları aramıyor?"

Ambrose da kıkırdadı: Joshua Taylor şefkatle baktı ona. Saatin geç olması ve ölümle burun buruna gelmiş olmak açık yürekliliğe neden olan gerçeküstü bir yön vermişti sohbete.

"Fern, baştan beri senin gerçek yüzünü görüyor Ambrose. Bu yüzden seni seviyor."

36

Penn State'e Git

Fern, Ambrose'un eşyalarını toplamasına yardım ederken durgundu. Bütün hafta durgundu. Bailey'in ölümünün ve Becker'ın saldırısının travması onu fazlasıyla etkilemişti, şimdi ise Ambrose gidiyordu. Sabah hayatında ilk kez tamamen yalnız olarak kalmanın nasıl hissettireceğini bilmiyordu. Ambrose'un varlığı, Bailey'in yokluğunun acısının hafiflemesine yardımcı olmuştu. Ambrose'un yokluğunu kim hafifletecekti?

Ambrose'un bir yerde topladığı şeyleri kurcaladığını fark etti bir anda. Gömleklerini tekrar katlıyor, çorapları tekrar iç içe geçiriyor, fark etmeden başka yerlere koyuyor ve Ambrose onları almak için döndüğünde orada olmuyorlardı.

Son yarım saattir onuncu kez, "Özür dilerim," dedi. Daha fazla zarar vermeden açık valizlerin yanından uzaklaştı ve başka yapacak daha iyi bir işi olmadığı için Ambrose'un yatağını yapmaya başladı.

"Fern. Dur. Bırak. Birkaç saat sonra tekrar çıkacağım üzerine," dedi Ambrose.

Fern duramıyordu. Bir şeyler yapmaya, bir şeylerle meşgul olmaya ihtiyacı vardı. Ambrose'un odasını toparlayabilmek için koşarak koridora çıkıp elektrik süpürgesini aradı. Elliott pastanede yoğun bir tempoda çalışıyordu, evdeki son gecesinde Ambrose'un işini üstlenmişti ve ev sakindi. Elektrik süpürgesini, toz bezini ve bir de yüzey temizleyiciyi bulması uzun sürmedi.

Ambrose derin derin iç çekerek son valizini kapatıp, elleri kalçalarında ona dönene kadar, toz yumaklarını kovalayarak ve mümkün olan her yeri silerek yarı boş odada oradan oraya koşturdu.

"Fern."

Duvarda boyanın garip bir biçimde açık renk görüldüğü kısma gözlerini dikmiş bir hâlde "Efendim," diye cevap verdi. Fazla ovalamıştı.

Ambrose, "Yüzey temizleyicisini bir yere koy ve yaşıya geri çekil," dedi emir verir bir ses tonuyla. Fern, gözlerini devirdi ama yaptığığın yarardan çok zarar sağlayacağından korkarak durdu. Yüzey temizleyicisini Ambrose'un masasının üzerine koydu. "Bezi de," dedi Ambrose. Fern, toz bezini katladı ve yüzey temizleyicisinin yanına koydu. Sonra ellerini kalçasına koyarak onun duruşunu taklit etti.

"Eller yukarı! Görebileceğim bir yere!"

Fern ellerini yukarı kaldırdı, ardından başparmaklarını kulaklarına soktu ve parmaklarını oynatmaya başladı. Sonra gözlerini şaşılattı, yanaklarını şişirdi ve dilini dışarı çıkardı. Ambrose kahkahalarla gülmeye başladı ve sanki beş yaşında bir çocukmuş gibi onu kaptığı gibi yatağa fırlattı. Peşinden kendi de atladı ve yuvarlanarak onun bedeninin bir kısmını altına aldı.

"Hep mimik oyunu oynuyorsun." Gülümseyerek

parmağını onun burnunda, dudaklarında ve çenesinde gezdirdi. Parmağı dudaklarında dolaşırken Fern'in gülümsemesi yok oldu ve oradan oraya koşturarak engellemeye çalıştığı çaresizlik çöktü üzerine.

Yüzündeki gülümsemenin uçup gitmesini izleyerek, "Dur biraz... Bu surat neyin nesi?" diye sordu Ambrose yumuşak bir sesle.

Fern, onun bakışları karşısında gözlerini kapatarak, "Güçlü durmak için büyük bir çaba harcıyorum," dedi alçak bir sesle. "Bu benim güçlü, üzgün yüzüm."

Ambrose, "Bu, çok üzgün bir yüz," diye iç geçirdi ve dudaklarına uzanarak hafifçe öptü; sonra tekrar geri çekildi. Silan ve kapalı gözkapaklarından süzülen gözyaşlarıyla dolan üzgün yüzü seyretmeye başladı. Fern, onu iterek kollarından kurtulmaya çalıştı ve güçlükle kapıya koştu. Böylece Ambrose'un kendini kötü hissetmesine neden olmayacak ve gidişini zorlaştırmayacaktı. Gitmesi gerektiğini biliyordu. Tıpkı onun kalmasına ihtiyacı olduğu kadar...

"Fern! Dur." Göl kenarındaki gece tekrarlanıyordu. Fern, ağladığını görmesin diye kaçıyordu ondan. Ama Ambrose ondan hızlıydı. Koşarak ellerini uzattı, kapıyı sımsıkı kapattı ve onu bırakmadı. Sonra arkasından kollarını ona doladı; kendine doğru çekerek sırtını göğsüne bastırdı. Fern başını öne eğmiş, yüzünü avuçlarının içine almış ağlıyordu.

"Şşşş, ağlama bebeğim," dedi Ambrose. "Temelli gitmiyorum."

"Biliyorum!" diye bağırdı Fern. Ambrose, onun derin bir nefes aldığını, gözyaşlarını bastırmaya ve kendine hâkim olmaya çabaladığını hissetti.

Fern, üzüntüsünden arta kalanları yok etmeye çalışa-

rak hızla yanaklarını sildi ve birden bire "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Sonra ona doğru döndü, elleri en üstteki gömlek düğmesine gitti ve beyaz düğmeleri tek tek açmaya başladı.

Ambrose'un ağzı kurumuştı. Sayısız kez bu ânı hayal etmişti. Bütün karmaşa ve kayıplar yüzünden henüz öpüşmekten ileri gitmemişlerdi, sanki paramparça olmaktan korkuyorlardı. Ve ikisi de ailesiyle yaşarken, Fern ile birlikteyken arzu ettiği, onunla birlikteyken ihtiyaç duyduğu türden bir mahremiyetleri olması zordu. Bu yüzden Ambrose için her geçen gün daha zorlaşsa da tutkuya gem vurulmuş, öpücükler çalınmıştı.

Ancak Fern, beş düğmesini açıp durdu ve gömleğinin omuzunu, sadece sutyeninin danteli görünecek kadar sol göğsüne doğru indirdi. Ambrose, Fern'in tam kalbinin üzerinde sade bir yazı karakteriyle yazılmış minicik harflere dikti gözünü. Bailey.

Ambrose, uzanarak harflere dokundu ve parmaklarını gezinirken tüyleri diken diken olmuş tenini inceledi. Dövme yeniydi ve etrafı hafif kızarıktı, henüz kabuk bağlamamıştı. En fazla üç santim büyüklüğündeydi; çok özel bir dostu küçük bir hediye idi sadece.

Yüzündeki ifade Fern'in aklını karıştırmış olmalıydı. "Dövme yaptırmış uçlarda biri gibi hissettim kendimi. Uçlarda olmak için yaptırmadım. Sadece yaptırmak istedim... Yakınımda olmasını istedim. Ve onu kalbinin üzerine yazdırması gereken kişinin ben olduğunu düşündüm."

Ambrose, "Bir dövmen, morarmış bir gözün var ve az önce sutyenini gördüm. Çok uçlarda olmaya başlıyorsun Fern," diye dalga geçti onunla. Rengi düzeltmekte olan morarmış göz ona her baktığında kanını kaynatıyordu.

“Bana söylemeliydin. Seninle gelirdim,” dedi Ambrose açık yeşil tişörtünü başından çekip çıkarırken. Fern’in bakışları, tıpkı onun az önceki bakışları gibi, keskinleşmişti.

Fern, ona bakarken, “İkimiz de birbirimizi şaşırtmaya çalışıyoruz gibi görünüyor,” diye ekledi yumuşak bir tonla. İsimler, aynı tepedeki küçük mezarlıktaki beyaz mezartaşlarında olduğu gibi eşit aralıklarla yan yana sıralanmışlardı. Bailey, askerlerin yanına gömülmemiştir, ama artık onlarla birlikte duruyordu; ismi sıranın sonundaki yerini almıştı.

Fern, parmaklarını beş ismin etrafına dolanmış narin yapraklı uzun yeşil otun üzerinde gezdirirken, “Bu ne?” diye sordu.

“Bu, bir eğreltiotu*.”

“Eğreltiotu dövmesi mi yaptırdın?” Fern’in alt dudağı yine titremeye başladı. Eğer Ambrose, onun duygusallığından bu kadar etkilenmemiş olsaydı onun dudakları sarkmış küçük kız suratına kahkahalarla gülerdi.

“Ama... Kalıcı bu,” diye fısıldadı şaşırılmış bir ifadeyle.

Ambrose, kelimelerin iyice anlaşılmasını sağlamak için tane tane, “Evet. Kalıcı. Sen de öylesin,” dedi. Fern, onun gözlerinin içine baktı; acı, şüphe ve mutluluk hâkimiyet kurma savaşı veriyorlardı. Ona inanmak istediği çok açıktı ama inanıp inanmadığına emin değildi.

“Ben Bailey değilim Fern. Ve hiçbir zaman onun yerini doldurmayacağım. Siz, ayrılmaz ikiliydiniz. Bu beni biraz endişelendiriyor, çünkü uzun bir süre yaşamında Bailey boyutlarında bir boşluk olacak... Belki de ömür boyu. Boşluğun ne olduğunu bilirim. Geçtiğimiz sene bir zamanlar okulda yaptığımız kar tanelerinden biri gibi

* Fern. -çn

hissediordum kendimi. Kâğıdı belli bir şekilde katlayıp, ufacık kalana kadar tekrar tekrar kestiklerimizden biri gibi... İşte onun gibiyim, kâğıttan bir kar tanesi... Ve her boşluğun bir ismi var. Ve hiç kimse, ne sen ne de ben, başka birinin geride bıraktığı boşluğu dolduramaz. Yapmamız gerek tek şey o boşluğa düşüp kaybolmamamız için birbirimiz tutmak.”

“Sana ihtiyacım var Fern. Yalan söylemeyeceğim. Sana ihtiyacım var. Ama Bailey’in sana ihtiyacı olduğu gibi değil bu. Sana ihtiyacım var, çünkü birbirimizden ayrıken canım yanıyor. Sana ihtiyacım var, çünkü bana umut veriyorsun. Beni mutlu ediyorsun. Ama beni tıraş etmene, saçımı taramana, burnumdaki şurubu temizlemene ihtiyacım yok.” Bailey’i ve sevgiyle onunla nasıl ilgilendiğini hatırlatan anılar Fern’in yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Eliyle gözlerini kapattı; acısını gizleyerek omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Artık duygularını bastıramıyordu.

“Bailey’in buna ihtiyacı vardı Fern. Ve sen ihtiyacı olanı verdin ona, çünkü onu seviyordun. Benim de sana ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Ama seni sevdiğime ikna olmadın. Bu yüzden benimle ilgilenmeye çalışıyorsun.”

“Benden ne istiyorsun Ambrose?” Fern, yüzünü elleriyle kapatmış ağlıyordu. Ambrose, bileklerinden tutarak ellerini çekti. Her şeyi açık açık söylerken yüzünü görmek istiyordu.

“Bedenini istiyorum. Dudaklarını istiyorum. Avuçlarımın içinde kızıl saçlarını istiyorum. Gülüşünü, komik yüz ifadelerini istiyorum. Dostluğunu ve ilham verici düşüncelerini istiyorum. Shakespeare’i ve Amber Rose

romanlarını istiyorum, Bailey ile olan anılarını istiyorum. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum.”

Fern ellerini yüzünden indirdi. Yanakları gözyaşlarıyla hâlâ ıslak olmasına rağmen gülümsedi; dişleriyle alt dudağını ısırıyordu. Yaşlı gözler ve gülümseyen dudaklar çok çekici bir bileşimdi. Ambrose öne doğru eğildi, dişleriyle çekerek alt dudağı serbest bıraktırdı, hafif hafif ısırdı ve öptü. Ama sonra konudan uzaklaşmamak için tekrar geri çekildi.

“Ama sevdiğim kişilere, gelmeyi hiç istemedikleri hâlde benimle gelmeleri için son yalvardığımda onları kaybettim.” Fern’in kızıl saçlarından bir tutamı parmağına doladı Ambrose. Alnı çizgi çizgi olmuş, dudakları düşünceli bir ifadeyle aşağı doğru dönmüştü.

“Seninle birlikte okula mı gelmemi istiyorsun?” diye sordu Fern.

“Onun gibi bir şey.”

“Onun gibi bir şey mi?”

“Seni seviyorum Fern. Ve seninle evlenmek istiyorum.”

“Benimle evlenmek mi istiyorsun?” diye mırıldandı Fern.

“Evet. Hiçbir şey Fern Taylor’dan daha önemli olmaz.”

“Olamaz mı?” dedi Fern tiz bir sesle.

“Olamaz.” Ambrose, onun kuşku dolu küçük yüzünü görünce kahkahalarla gülmesine engel olamadı. “Ve eğer kabul edersen hayatımın geri kalanını seni mutlu etmeye çalışarak geçireceğime söz veriyorum. Ve bana bakmaktan sıkıldığında söz veriyorum şarkı söyleyeceğim.”

Fern, ağlamaklı ve kesik kesik bir tonla kahkaha attı.

“Evet mi, hayır mı?” diye sordu Ambrose ciddi bir ifa-

deyle. Uzanıp elini tuttu; son sorulan bu mu, yoksa o mu sorusu havada asılı kalmıştı.

“Evet.”

37

Evlen

Sıralar mavi ve beyazla kaplanmıştı. Fern, yerini ayarlayacağı ve yanına oturacağı bir tekerlekli sandalye olmasından dolayı biraz kaybolmuş hissediyordu kendini ama yerleri güzeldi. Ambrose bu konuyla bizzat ilgilenmişti. Amcası Mike solundaydı, Elliot Young ise sağında. Onun yanında Paulie'nin annesi Jamie Kimball vardı. Jamie, uzun yıllardır pastanede çalışıyordu ve nihayet Elliott ona çıkma teklif edecek cesareti bulmuştu. Her şey yolundaydı. Başka bir umut ışığı. Birbirlerine ihtiyaçları vardı; daha da önemlisi birbirlerini hak ediyorlardı.

Penn State Nittany Lions'ın son müsabakasıydı. Fern, öyle gergindi ki tırnaklarını yeme alışkanlığına geri dönmek için ellerinin üzerinde oturuyordu. Kaybettiğinden çok daha fazla karşılaşmayı kazanıyor olmasına rağmen, Ambrose'u ne zaman güreşirken izlese böyle hissediyordu. Mike Sheen'in bu işkenceye yıllardır nasıl tahammül ettiğini merak ediyordu. Eğer güreşçini seviyorsan ki Fern seviyordu, güreş seyretmek tam anlamıyla bir işkenceydi.

Ambrose, o ana kadar çıktığı bütün maçları kazanmamıştı. Spordan uzun süre uzak kaldığı ve sezon başındaki dezavantajları göz önüne alınınca oldukça etkileyici bir yıl geçirmişti. Fern'in zoruyla buradaki günlerinin keyfini çıkaracağına söz vermiş ve gerçekten bunu yapmaya çalışmıştı. Bay Kainat veya Herkül, Teneke Adam ya da başka bir şey olmak için çabalamasına gerek yoktu; Elliott Young'ın oğlu, Fern Taylor'ın nişanlısı Ambrose Young olması yeterliydi. Fern, derin bir nefes aldı ve kendi öğüdünü kendi tutmaya çalıştı. Joshua ve Rachel'in kızı, Bailey'in kuzeni, Ambrose'un sevgilisiydi o. Ve kimseyle yer değiştirmezdi.

Okula gitmek için ayrıldığında onunla gitmemişti. O an bunun imkânsız olduğunu ikisi de biliyordu. Fern, nihayet aşk romanları basan saygın bir yayıneviyle sözleşme imzalamıştı ve uyması gereken teslim tarihleri vardı. İlk romanı baharda çıkacaktı. Ambrose kendi canavarını, mecazi bir kalkan ya da ona eşlik edecek köleleri olmadan, kendi ayakları üzerinde durarak öldürmesi gerektiğine ikna olmuştu.

Ambrose epey korkmuş ve bunu kabul etmişti. Meraklı bakışların verdiği rahatsızlık, ağızlara kapanan ellerin ardındaki fısıltılar, insanların yapmak zorunda olduklarını hissettikleri açıklamalar, hepsi sıkıntı vermişti ona. Ama iyi de olmuştu. Soruların, her şeyin açığa çıkmasını sağladığını savunuyordu ve güreş takımındaki çocukların yaralarına dikkat etmemeleri çok uzun sürmemişti. Fern'in Bailey'in tekerlekli sandalyesini hiç görmemiş olduğu gibi... Ambrose'un nihayet gösterişsiz on sekiz yaşındaki yüzün arkasına bakması ve Fern'i ilk kez görmesi gibi...

Penn State'nin baş antrenörü Ambrose'a hiçbir söz

vermemişti. Oraya vardığında onu bekleyen bir burs yoktu. Gelip takımla çalışabileceğini ve neler olacağını hep birlikte göreceklerini söylemişti. Ambrose ekimde gelmişti. Takıma en son katılan kişiydi ve herkesten bir ay gerideydi.

Fern ve Ambrose, tekrar mektuplaşmaya başlamışlardı; bu mu, o mu sorularıyla dolu uzun e-postalar yazıyorlardı birbirlerine. Aradaki mesafenin önemsiz görünmesini sağlamaya çalışan hem sevgi dolu hem de garip mektuplardı bunlar. Fern, Ambrose'un mektupların kimden geldiğinden asla şüphe etmemesi için her mektubunun sonuna adını kalın ve büyük harflerle yazıyordu. Sevgi cümleleri onları güldürüyor, ağlatıyor ve ikisinden birinin Hannah Lake ile Penn State arasında yolculuk yaptığı hafta sonlarını özlemle beklemelerine neden oluyordu. Bazen ortada bir yerde buluşuyorlar ve iki gün boyunca, her saniyenin tadını çıkarmaya çalışarak birbirlerinde kendilerini kaybediyorlardı. Saniyeler dakikalara dönüşüyor ve hayat bir nefes alıp verme süresinde sona erebildiği düşünöldüğünde o dakikalar çok kıymetli oluyordu.

Ambrose takımıyla mindere çıktığında Fern'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Orada olduklarını görebilsin diye deli gibi el sallamaya başladı. Ambrose, hangi bölümde oturduklarını bildiği için hemen buldu onları ve Fern'in bayıldığı o yamuk tebessümle gülümse-di. Ardından dilini çıkartıp gözlerini şaşu yaparak yüzünü gözünü buruşturdu. Fern de onu taklit etti ve güldüğünü gördü.

Ambrose, göğsünde isimlerin yazılı olduğu yeri ovuşturdu. Fern, boğazının düğümlendiğini hissetti ve kalbinin üzerindeki isme dokundu. Bailey, bunu görse

bayılırdı. Eğer Tanrı ve bundan sonra bir yaşam varsa Fern'in, Bailey'in orada olduğu konusunda en ufak bir şüphesi yoktu. Yere oturmuş, müsabaka hakkında bilgi topluyor, notlar alıyor, isimleri yazıyordu. Paulie, Jesse, Beans ve Grant de oradaydılar; minderlere sıralanmış en yakın dostlarının onlar olmadan elinden gelenin en iyisini yapışını seyrediyor ve ona tezahürat yapıyorlardı. Jesse bile.

Fern ve Ambrose 2006 yazında evlendiler. Joshua ve Rachel Taylor'ın hayatlarını adadıkları küçük kilise ağzına kadar doluydu ve Rita, Fern'in baş nedimesiydi. Rita iyiydi artık, Hannah Lake'e geri dönmüştü. Üç farklı davada hakkında birden fazla suçlama bulunan Becker hapisanede yargılanmayı bekliyordu.

Rita boşanma davası açmış ve kendini yıllarca unutulmayacak bir düğünün hazırlıklarını planlamaya kaptırmıştı. Tek başına muhteşem bir performans göstermişti. Mükemmeldi, rüya gibiydi; Fern'in hayal edebildiğinin çok ötesindeydi.

Ama her şey bittiğinde insanların konuştuğu ne çiçeklerdi ne yiyecekler ne de pasta. Hatta gelinin güzelliği ve damadın asaleti de değildi. O düğünde farklı bir duygu vardı. Birden fazla misafirin durup şaşkınlık içinde, "Bunu hissediyor musun?" diye sormasına neden olan tatlı ve özel bir hava vardı.

Grant'in ailesi oradaydı, Marley ve küçük Jesse de oradaydı. Ambrose, yanında Fern ile ölmüş arkadaşlarının ailelerini ziyaret etmişti nihayet. Bu, hiç kimse için kolay olmamıştı ama Luisa O'Toole hâlâ Ambrose'u suçluyor olsa da, o uğradığında kapıyı açmayı reddetse de

ve düğün töreninde görünmese de iyileşme süreci başlamıştı. Herkes acıyla farklı baş eder ve Luisa, güç olsa da, kendi acısını, kendisi için uygun olan zamanda kabullenmek zorundaydı. Jamie Kimball, Elliott Young'ın yanında oturuyordu ve sımsıkı kenetlenmiş ellerine ve birbirlerine sıcacık bakan gözlerine bakınca kısa süre sonra bir düğün daha olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi.

Küçük Ty hızla büyüyordu. Hâlâ ara sıra Bailey'in sandalyesine binip dolaşmak için ısrar ediyordu. Ama bu düğünde kimse Bailey'in sandalyesine oturmadı. Ön sıranın en başında şeref konuğunun yerine koydular onu. Ve Fern, annesinin kolunda koridorda ilerlerken bakışları boş tekerlekli sandalyeye kaydı. Ama Ambrose onun elini tutmak için bir adım öne çıkınca gözü ondan başka bir şey görmez oldu. Peder Taylor bir öpücükle karşıladı kızını ve elini kızını ömür boyu seveceğine ve sadece ona bağlı kalacağına söz veren adamın yara izli yanağına koydu.

Sözler verilip, yeminler edilip, izleyenlere çiftin tören sonrası kutlamalara katılıp katılmayacağını düşündüren öpücük verildikten sonra Joshua Taylor, gözlerinde yaşlar ve boğazında bir yumruyla, bunca zaman beklemiş ve bir sürü acı çekmiş çiftin güzelliği karşısında şaşkına dönmüş topluluğa hitaben bir konuşma yaptı.

“Solmayan ve aşınmayan gerçek güzelliği keşfetmek zaman alır. Sıkıntılı bir süreçtir bu. Olağanüstü bir tahammül gerektirir. Yavaş yavaş akarak sarkıtları oluşturan damladır, dünyanın dağları yaratan sarsıntısıdır, kayaları parçalayan, sert kenarları yumuşatan dalgaların sürekli çarpışıdır. Ve rüzgârın şiddetinden, hiddetinden ve öfkesinden güzel bir şeyler çıkar ortaya; başka türlü asla var olmayacak bir şeyler...”

“Bu yüzden acıya katlanırsınız. Bir amaç olduğuna inanırsınız. Göremediğimiz şeyler için umudumuz vardır. Her kayıpta bir ders, sevgide güç ve içimizde bedenlerimizin sınırlayamayacağı, henüz ortaya çıkmamış, muhteşem güzellik olduğuna inanırsınız.”

Sonsöz

“... ve Herkül, büyük bir acı ve ıstırap içinde, gök kubbe-ye kadar uzanan çok büyük bir ateş yakması için yalvardı arkadaşına. Ve ardından, bedenine sürülmüş olan zehrin acısını söndürmek için her şeyi göze alarak kendini ateşe attı.”

“Yüce Zeus, Olimpos Dağı’nın zirvesinden aşağıya, oğluna baktı ve kahraman evladının çektiği acıyı görünce kindar karısına dönerek şöyle dedi: ‘Yeteri kadar acı çekti. Kendini kanıtladı.’”

“Aşağıdaki Herkül’e bakan Hera, ona acıdı ve Zeus’un isteğini kabul ederek, alev topundan arabasını Herkül’ü yukarı getirmesi için gökyüzünden yeryüzüne gönderdi. Böylece Herkül, Tanrıların arasındaki yerini aldı ve bu çok sevilen kahraman hâlâ orada yaşamaktadır.”

Bu başarı kazanmış sonu sessizlik karşıladı. Bunun üzerine Ambrose, altı yaşındaki oğlunun on ikinci görevle sonu arasında bir yerlerde uyuyakalıp kalmadığını merak ederek ona baktı. Pırıl pırıl kızıl saçları neşeli yüzünün etrafında dans ediyordu ama kocaman açılmış iri

siyah gözleri ciddi ve düşünceliydi.

“Sen, Herkül kadar güçlü müsün baba?”

Ambrose, gülümsemesini engelledi ve küçük hayalperestini kucaklayarak kaldırdı ve yatağa soktu. Masal saati uzamıştı; uyku saati geçmişti ve Fern, evde bir yerlerde kendi hikâyesini yazıyordu. Ambrose, onu engelleme niyetindeydi.

“Baba, bir gün ben de Herkül gibi bir kahraman olabilir miyim sence?”

“Herkül gibi olmana gerek yok ahbap.” Ambrose ışığı söndürdü ve kısa bir süre kapıda durarak, “Her tür kahraman var.”

“Evet. Sanırım. İyi geceler baba.”

“İyi geceler, Bailey.”

SON

Teşekkür

Her kitapta, teşekkürü ve övgü hak eden kişilerin listesi katlanarak uzuyor. Öncelikle kocam, Travis'e teşekkür etmeliyim. Travis güreşçi ve güreş sporunun iyi adam yarattığına ikna olmuş durumdayım. Desteğin için teşekkür ederim T. Hem anne hem de yazar olmamı mümkün kıldığı için teşekkür ederim.

Çocuklarım Paul, Hannah, Claire ve küçük Sam'e teşekkürler. Beynimi her şeye kapatmış bir halde karakterlerimle oynuyor olmamın kolay olmadığını biliyorum. Her halükârda beni sevdiğiniz için teşekkür ederim. Bütün aileme –Sutoriuslara ve Harmonlara– teşekkür ederim. Anne ve Baba, sayısız hafta sonu bodrumunuzda saklanıp yazmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de çok seviyorum.

Özel bir teşekkür de kocamın kuzeni, Duchenne kas distrofisinden mustarip Aaron Roos'a. Aaron, yirmi dört yaşını yeni bitirdi ve umudunu hiç kaybetmiyor. Açık yürekliliğin, iyimserliğin ve öğleden sonralarını benimle geçirdiğin için teşekkür ederim Aaron. Bailey, senin sa-

yende hayat buldu. Aaron'ın anne babası David ve Angie (Harmon) Roos... İkinizden de çok etkilendim ve size sonsuz saygı duyuyorum. Güçlü ve örnek olduğunuz için teşekkür ederim.

Eric Shepherd, askerlik hizmetin ve Irak'ta küçük kardeşime göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca, askerler için gitmek ve eve geri dönmenin nasıl bir şey olduğu konusunda fikir sahibi olmamı sağladığın için de teşekkürler.

Emekli komiser yardımcısı Andy Espinoza, polisteki işleyiş konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Son iki kitapta da harikaydın. Teşekkürler.

Cristina'nın Book Reviews ve Vilma'nın Book Blog sitelerine teşekkür ederim. Vilma ve Cristina, siz benim Thelma ve Louise'msiniz. Benimle uçurumun kenarına geldiğiniz ve Tersyüz'ün tanıtımını bu kadar coşkulu ve kaliteli yaptığınız için teşekkür ederim. Ayrıca Totally Booked Blog sitesine -Jenny ve Gittle- sonsuz teşekkürler. Siz, bayanlar, en üste farklı bir renk eklediniz. Bana inandığınız ve bana karşı hep dürüst olduğunuz için size her zaman minnettar kalacağım.

Teşekkür edecek çok sayıda sadık okur ve blogger var; hepinizin içten desteğinin benim için ne kadar değerli olduğunu bilin. Teşekkür ederim.

İlk okurlarım oldukları için Janet Sutorius'a, Alice Landwehr'e, Shannon McPherson'a ve Emma Corcoran'a... Tersyüz'deki düzeltmeleri yaptığı için yazar ve olağanüstü editör Karey White'a... Her zaman benim için zaman yarattığı için sayfa sekreteri ve dost Julie Titus'a... Bana inandığı ve benimle çalışmayı kabul ettiği için temsilcim Chris Park'a...

Ve son olarak çirkin şeyleri bile güzelleştirdiği için Yüce Tanrı'ya...

Sonsuz teşekkürler.

Yazar Hakkında

Amy Harmon, yazmanın yapmak istediği bir şey olduğunu erken yaşta fark etti ve büyürken zamanını şarkı sözü yazmakla hikâye yazmak arasında paylaştırdı. Buğday tarlalarının arasında, televizyonsuz büyümek ve eğlenmek için tek sahip olduğu şeylerin kitapları ve kardeşleri olması neyin iyi bir hikâye olduğu konusunda güçlü bir duygu geliştirdi onda. Amy Harmon, muhteşem bir konuşmacı, bir ilkokul öğretmeni, bir ortaokul öğretmeni, evde eğitim veren bir anne ve Gladys Knight'ın yönettiği Grammy Ödüllü Saints Unified Voices Choir'ın bir üyesidir. 2007 yılında, "What I Know..." adında bir Hristiyan Blues albümü çıkarmıştır. Bu albüm Amazon'da bulunmaktadır ve her türlü müzik mağazasında satılmaktadır. İlk iki kitabı, "Running Barefoot" ve "Slow Dance in Purgatory" mizah dolu, yürekli ve hızlı bir akışla anlatılmış hikâyelerdir.

Modern çağın Güzel ve Çirkin'i...

Ambrose Young okulun en çekici çocuğu ve kasabanın yıldız güreşçisiydi. Uzun boylu ve yapılı bir vücudu, omuzlarına değen saçları ve yakıcı gözleriyle aşk romanlarının kapaklarını süsleyebilecek kadar yakışıklıydı. Fern Taylor bunun farkındaydı ve Ambrose Young'a âşıktı. Belki de bu kadar yakışıklı olduğu için Fern asla onunla birlikte olabileceğini düşünmemişti. Ta ki her şey tersyüz olana ve Ambrose'un eski yakışıklılığından eser kalmayana dek...

Tersyüz, beş genç adamın küçük bir kasabadan kalkıp savaşa gidişinin ve içlerinden sadece birinin geri dönüşünün hikâyesi... Hayatı, benliği, güzelliği kaybetmenin hikâyesi...

Bir kızın, yıkılmış bir çocuğa; yaralı bir savaşçının sıradan bir kıza olan aşkının hikâyesi... Kalp kırıklığının üstesinden gelen bir arkadaşlığın ve bilinen kalıpların dışına çıkan bir kahramanın hikâyesi... *Tersyüz*, hepimizin içinde biraz iyiliğin biraz da kötülüğün olduğunu keşfettiğimiz modern çağın Güzel ve Çirkin'i...

goodreads
★★★★★

amazon
★★★★★

Çeviren: Arzu Altınanıt

YABANCI

9 786055 016227

20 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satıs: ilknokta.com